

Đi Xem Mắt

Contents

Đi Xem Mắt	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	35
24. Chương 24	38
25. Chương 25	39
26. Chương 26	41
27. Chương 27	42
28. Chương 28	44
29. Chương 29	46
30. Chương 30	49
31. Chương 31	51
32. Chương 32	56
33. Chương 33	59
34. Chương 34	64
35. Chương 35	68
36. Chương 36	70
37. Chương 37	72
38. Chương 38	73
39. Chương 39	77
40. Chương 40	79
41. Chương 41	83

42. Chương 42	89
43. Chương 43	92
44. Chương 44	94
45. Chương 45	98
46. Chương 46	104
47. Chương 47	106
48. Chương 48	108
49. Chương 49	109
50. Chương 50	111
51. Chương 51	115
52. Chương 52	119
53. Chương 53	124
54. Chương 54	127
55. Chương 55	131
56. Chương 56	136
57. Chương 57	140
58. Chương 58	142
59. Chương 59	145
60. Chương 60	149
61. Chương 61	152
62. Chương 62	154
63. Chương 63	156
64. Chương 64	158
65. Chương 65	161
66. Chương 66	163
67. Chương 67	167
68. Chương 68	171
69. Chương 69	176
70. Chương 70	179
71. Chương 71	182
72. Chương 72	186
73. Chương 73 End	189

Đi Xem Mắt

Giới thiệu

Editor: Đàm Cơ —•(-• Văn án •-)•— Đi đêm nhiều có ngày gặp ma. Xem mắt nhiều có ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-xem-mat>

1. Chương 1

Chương 1

Đi đêm nhiều có ngày gặp ma.

Xem mắt nhiều có ngày gặp phải người quen.

Đây là lời tuyên bố của một vị tiền bối xem mắt khi chia sẻ kinh nghiệm với Mộ Bình Phàm.

Số lần xem mắt của vị nữ tiền bối kia trong bốn năm đã vượt quá trăm lần. Trong đó, ba lần gặp phải đồng nghiệp cũ, hai lần đụng trúng bạn trai cũ, thậm chí có một lần giật mình nhất chính là gặp phải ông anh họ phương xa của mình. Cái kiểu loạn luân loạn lý này làm cho da đầu vị nữ tiền bối kia tê dại, dù trời rất nóng nhưng vẫn chạy về nhà lôi chăn bông ra trùm kín mít ba mươi phút mới xua được trận nổi da gà vừa nãy.

Bây giờ ngay trước mắt, Mộ Bình Phàm nghiệm chứng lại câu nói của vị nữ tiền bối kia quả thật còn chất, còn tinh khiết hơn cả vàng 24k.

Len lén giương mắt lên, dò xét người đàn ông ngồi đối diện.

Vóc dáng cao, vóc người tốt, mặt mày thanh tú, cả người toát ra một loại khí thế cương nghị.

Làm cho người ta chú ý nhất chính là cặp mắt kia của hắn, rất đen, bên trên còn có một tầng lạnh nhạt bao phủ, tỏa ra sự bình tĩnh bén nhọn. Hắn bây giờ so với hắn trong trí nhớ của Mộ Bình Phàm còn tăng thêm một cỗ lực thành thực.

Hai người tiến cử bắt đầu nhiệt tình giới thiệu.

Mà ánh mắt Mộ Bình Phàm vẫn như cũ nhìn chằm chằm ly trà xanh thủy tinh của mình, từ trên xuống dưới, chìm chìm nổi nổi, mà trong lòng giống như thường ngày, bắt đầu tiến hành xếp loại người đàn ông trước mặt.

Bình Phàm sau khi tốt nghiệp sư phạm mầm non thì trực tiếp xin vào làm giáo viên của một nhà trẻ, đến nay đã được hai năm.

Từ lúc cô bắt đầu làm việc, ba bà cô tám bà dì bốn ông cậu năm ông bác trong nhà dưới sự chỉ đạo của mẹ Bình Phàm liền bắt đầu bày mưu tính kế hạ quyết tâm tìm kiếm cho bằng được bạn đời giúp cô.

Trên căn bản mỗi tháng một lần, tính ra, hôm nay là lần thứ hai mươi bốn.

Bình Phàm cũng không phải là bị ép buộc gì, dù sao các giáo viên trong nhà trẻ đều đã kết hôn, chỉ còn lại mình cô độc thân, bình thường đều tốt, nhưng đến mấy ngày như lễ tình nhân chẳng hạn thì Bình Phàm sẽ hơi hơi cảm thấy cô đơn.

Mấy lần đầu xem mắt còn ôm nhiệt tình hứng khởi, mà dần dần, đều đã phai nhạt.

Giống như nói đi dạo cùng một người xa lạ.

Xem mắt, cũng chính là hai bên lật bài với nhau, mục đích chính là kết hôn, yêu đương có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mỗi lần xem mắt về nhà đi một mình trong công viên khu chung cư, Bình Phàm luôn nhìn cái bóng mơ hồ dưới chân mình, trong nội tâm tự nhiên lại sinh ra một loại thê lương, không nói nên lời.

Hai mươi lăm còn chưa xem là già, đối với cái gọi là tình yêu vẫn còn tồn tại một tia ảo tưởng, còn mong đợi câu chuyện yêu thương lãng mạn.

Ngóng trông sẽ có một ngày cùng người nào đó hai mắt nhìn nhau lập tức phóng điện lên tới mấy vạn vôn, dòng điện xèo xèo ì ềo bắn loạn xạ, sát thương vô số người đi đường. Sau đó oanh oanh liệt liệt não loạn tạo nên muôn vàn chuyện máu chó.

Nghe thấy ảo tưởng này, mẹ Bình Phàm luôn muốn mắng Bình Phàm trẻ con.

“Ban đầu người theo đuổi mẹ như nước dưới biển, nhưng nhìn ba con thì biết, đó đủ để chứng minh mẹ không vì yêu ông nên mới kết hôn với ông. Nhưng nhìn bây giờ đi, cuộc sống gia đình nhà chúng ta không phải trôi qua rất tốt sao? Cho nên, đừng có tin vào mấy thứ gọi là tình yêu hư vô mờ mịt kia.” Mẹ Bình Phàm nói như thế, cầm một hạt dưa ướp ngũ vị hương cho vào miệng, lưỡi chuyển chuyển, răng cắn một cái, mùi hạt dưa thơm béo lan tỏa trong miệng, sau đó “Phụt” một tiếng đem vỏ hạt dưa đen đỏ phun xuống đất, động tác lưu loát rất thoải mái.

Cha Bình Phàm ở bên cạnh vén áo lau nước mắt, run lấy bầy cầm lấy cây chổi tiến lên quét dọn.

Cha mẹ Bình Phàm đúng là nhờ xem mắt hơn hai mươi năm trước mà quen biết.

Xem mắt cái hoạt động này có thể kéo dài nhiều năm như vậy, sức sống mãnh liệt như thế, đủ để chứng minh, người ta đúng là thuận theo yêu cầu của thời đại.

Song, dựa theo nguồn tin xác thực từ nhà bà ngoại thì chuyện Bình Phàm nghe được lại là một chuyện khác.

Hơn hai mươi năm trước, người theo đuổi mẹ Bình Phàm đúng là như nước dưới biển, nhưng một khi đi xem mắt với bà rồi thì lập tức liên trân trọng vĩnh biệt không liên lạc nữa.

Nguyên nhân là vì mẹ Bình Phàm cuồng yêu gặm mía, vừa đi ra ngoài gặp người bán mía liền lập tức mua mấy cây, vừa đi vừa gặm, khí chất thực nữ không còn sót lại chút nào.

Cho nên, những người đàn ông kia đều bị dọa chạy té khói.

Cuối cùng còn sót lại cha Bình Phàm kiên cường một lòng cam chịu, cuối cùng thuận lý thành chương, sinh ra Bình Phàm.

2. Chương 2

Chương 2

Có câu, một núi không thể có hai hổ.

Một nhà chỉ có một nữ vương.

Mẹ Bình Phàm hiểu rất rõ đạo lý này, dưới sự bồi dưỡng tận tâm của bà, Bình Phàm thành công trở thành một thực nữ dụ ngôn biết điều nghe lời, cha Bình Phàm cũng như vậy, đều là nô bộc của bà.

Chỉ khác chỗ, Bình Phàm là con trong nhà nên cuộc sống có đãi ngộ tốt hơn một chút. Mà cha Bình Phàm chính là gã sai vặt mua được ở ngoài về, có thể tùy ý đánh đập trực xuất khỏi nhà bất cứ lúc nào, không được có ý kiến.

Trên căn bản, Bình Phàm rất nghe lời mẹ Bình Phàm.

Mẹ Bình Phàm nói, lúc người khác đánh nhau phải nhanh chóng tránh xa, cho nên lúc mới vừa đến nhà trẻ gặp phải mấy bạn nhỏ đánh đập xô xát lẫn nhau, Bình Phàm lập tức hóa thành báo đen phóng như tia chớp chạy lên cây ẩn núp, cuối cùng vẫn phải nhờ vị giáo viên già tự mình bắc thang trèo lên cây ôm cô xuống.

Mẹ Bình Phàm nói, đi học phải ngồi thẳng ngẩng đầu chuyên tâm nghe giảng, cho nên mới vừa lên tiểu học, mỗi lần đi học thân hình nhỏ bé của Bình Phàm đều như bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ làm cho ủy viên thư ký thị sát thành phố cảm động đến mức nước mắt rơi như mưa, khen đứa bé này có tương lai, là hạt mầm tốt.

Mẹ Bình Phàm nói, con ngựa lai giống sớm thì chạy không nhanh, làm cô không dám yêu sớm, cho nên sáu năm trung học, ngay cả nhà vệ sinh nam trong trường có hình dạng thế nào Bình Phàm cũng không biết.

Cuối cùng mẹ Bình Phàm nói, lên đại học không cần lo thi tốt nghiệp như trung học nên rảnh rỗi có thể yêu đương, nhưng Bình Phàm lại tìm không ra đối tượng để yêu đương.

Không thể trách Bình Phàm, nam sinh trường sư phạm vốn đã ít, mà giáo viên chuyên nghiệp lại càng là hàng hiếm trong đó. Cả lớp bốn mươi sáu bạn học, tất cả một thanh nhất sắc đều là những cô gái nũng nịu. Mà trên hết đó là, vấn đề ngoại giao của trường đại học giống như chim bị táo bón, mua một bộ quần áo phải chuyển xe ba lần mới đến được trung tâm chợ.

Vì vậy, số lượng nam sinh trong trường đã ít mà chất lượng lại còn thấp, trong mắt đám sói cái quả thực giống như mấy mẫu thịt vụn trong ổ bánh mì khô, phải chiếm đoạt ngay.

Bình Phàm tận mắt chứng kiến một nam sinh khuôn mặt đậu rỗ thấp lùn nhưng chân đạp ba thuyền, mà thuyền nào thuyền nấy còn xinh như hoa.

Khi hắn chạy tới tỏ ý muốn Bình Phàm làm cái thuyền thứ tư thì Bình Phàm thuận tay cầm chậu nước rửa mặt ném tới, thành công đem cái mặt của hắn đập thành Ấn Độ Dương.

Mấy ngày đó lượng rất nhiều, nhưng con gái biết điều lại rất ít.

Cứ như vậy, chỉ còn Bình Phàm xót lại.

Sau này có thể dựng thành phim, đoạn kinh nghiệm này có thể lấy tên là gái ế tiền truyện.

Nói tóm lại, nói tóm lại là, Bình Phàm không có một chút kinh nghiệm yêu đương nào cả.

Song, kinh nghiệm xem mắt lại rất nhiều.

Trải qua hai mươi ba lần xem mắt trước kia, Bình Phàm tổng kết ra đối tượng xem mắt có ba loại tất cả.

Một là hai bên đều nhìn nhau không thuận mắt. Ví dụ như vị nhân viên viện kiểm sát số thứ tự 07 kia, mặc dù mang mắt kiếng dày như vỏ quả đất nhưng cặp mắt lại có công năng đặc dị, có thể nhìn thấy rõ ràng tương lai như gắm cửa hai người sau này. Tỏ vẻ nếu như Bình Phàm xác thực muốn làm vợ của hắn, nhất định phải nhiệt tình không hề ngừng nghỉ, theo hắn cùng nhau leo núi leo mãi trên con đường làm quan, đi tới đi tới đi tới phía trước nữa, bò hướng về biển, bò hướng về kinh, bò hướng nước Mỹ, bò hướng tư bản đại phát triển.

Hắn lời này rất hùng tráng, đầu nhìn lên bầu trời, một đôi mắt hạt gạo bao hàm kích động cùng nước mắt.

Bình Phàm cũng ngẩng đầu theo, ngẩng đến cổ phát đau nhưng chỉ nhìn thấy hai ba con chim sẻ bay qua.

Bình Phàm cho là mình chân ngắn, con đường làm quan quá dài, cô bò không được xa như vậy. Mà 07 lại cho rằng Bình Phàm không có chí khí, không giúp gì được mình, hai bên đều thấy không có khả năng.

Hai là mình không thích.

Nói ví dụ như vị giáo sư trung học số thứ tự 15, hai người gặp mặt lần thứ hai, hắn mang theo Bình Phàm đi giày cao gót dọc theo con đường mới bên bờ sông đi một lần lại một lần lại một lần. Làm cho chân Bình Phàm phù lên giống như bánh bao, rốt cuộc nhịn không được nữa uyển chuyển hỏi thăm có thể ‘đánh xe’ trở về hay không.

Nghe thấy hai chữ kia, ánh mắt số 15 từ từ mở lớn lời ra giống như cái bánh trôi to đùng mới vừa cắn một miếng.

Bình Phàm nuốt nước miếng, uyển chuyển lần nữa mở lời hỏi có thể ‘ngồi xe buýt’ trở về hay không.

Nghe thấy ba chữ kia, lông mày số 15 nhăn tít lại, giống như hai con sâu lông đang đánh nhau.

Bình Phàm không hề dám phản kháng nữa, chỉ có thể cố nén nước mắt đi theo hắn đi về nhà. Nhiệt độ ba mươi chín độ C, ngay cả một chai nước khoáng số 15 cũng không mua được cho Bình Phàm đang khát khô cả họng.

Hắn nói: “Tiền của em, chính là tiền của chúng ta, chúng ta nên vì tương lai sau này thành gia lập nghiệp mà tính toán.”

Lần đó về nhà, Bình Phàm bị cảm nắng, đi bệnh viện truyền dịch ba ngày mới sống sót.

Từ đó, cô không nhận điện thoại của số 15 nữa.

3. Chương 3

Chương 3

Cuối cùng còn một loại, ba tốt.

Tướng mạo tốt, gia thế tốt, công việc tốt.

Nói cách khác, chính là cái loại mà Bình Phàm có cao hơn nữa cũng không với tới được.

Giống như Doãn Việt trước mặt đây.

Hắn là bạn thời cấp ba của Bình Phàm.

Doãn Việt, loại người như hắn trong ký ức thời học sinh của mỗi người đều xuất hiện một người như vậy.

Dùng tư tưởng trẻ con lúc ấy để hình dung, chính là khốc.

Thật ra công bằng mà nói, hắn cũng không phải là cố ý giả bộ, đó vốn là tính cách của hắn.

Hắn ít nói trầm mặc, rất ít chuyện có thể khiến hắn quan tâm, thích an tĩnh, đến chỗ nhiều người đối với hắn mà nói là một loại hành hạ.

Lúc ấy, lớp học quy định dựa theo thành tích mỗi tháng mà xếp thứ tự từ cao đến thấp, mình tự chọn vị trí.

Lần nào Doãn Việt cũng cầm cờ đi trước, nhưng hắn lại luôn chọn vị trí cuối cùng trong góc phòng học.

Bình Phàm cho là, hắn rất ghét bị chú ý.

Nhưng, thân là con trai độc nhất của cục trưởng cục tư pháp thành phố, cộng thêm bề ngoài tốt, vóc dáng 182, từng đoạt giải nhất cuộc thi toán Olympic toàn quốc, nếu không bị chú ý, trừ phi toàn bộ thầy trò tập thể đều bị mù.

Bình Phàm nhớ rõ, năm đó nữ sinh thầm mến hắn rất nhiều, nhưng người thật sự dám theo đuổi hắn lại không có bao nhiêu. Nguyên nhân là, Doãn Việt luôn tạo khoảng cách với người khác, cho dù hắn đứng trước mặt bạn, nhưng bạn lại cảm thấy giống như rất là xa cách.

Bạn không hiểu hắn đang nghĩ gì.

Bình Phàm cố gắng lục tìm ký ức năm đó, cảm thấy Doãn Việt dường như đối với mình không có cảm tình gì.

Đúng rồi, lần đó làm bằng tin, mình nhờ hắn giúp một chút, nhưng lại bị hắn quở trách một câu.

Từ đó về sau, Bình Phàm lại càng không dám trêu chọc hắn.

Tìm kiếm tiếp, Bình Phàm lại nhớ ra một tin tức quan trọng.

Doãn Việt lúc ấy thích lớp phó văn nghệ, cũng chính là bạn tốt của Bình Phàm khi ấy, Phương Nhan.

Cô Bình Phàm ngồi bên cạnh càng nhìn Doãn Việt đối diện càng thuận mắt.

Chắc chắn chắc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn anh kia đi, mỗi ngày lúc ăn cơm liếc nhìn một cái, còn ngon hơn cả cơm mẹ nấu nhà.

Cô Bình Phàm quyết định sống chết cũng phải bắt được Doãn Việt này, vội vàng khen cháu gái nhà mình: “Bình Phàm nhà chúng ta nha, vừa ngoan vừa hiếu thuận, đặc biệt rất biết chăm sóc người khác, hơn nữa có tay nghề nấu ăn ngon, công việc vừa dễ dàng vừa ổn định, hơn nữa còn thích trẻ con, thật thích hợp cưới về làm bà xã.”

Cô, da đầu Bình Phàm bắt đầu tê dại.

Ôi chao cô ơi, kiếp trước cô nhất định là họ Vương, hơn nữa còn bán dưa a.

Nhìn trộm nhìn về phía đối diện, Bình Phàm vẫn nhìn không ra trên mặt Doãn Việt có biểu tình gì. Bình Phàm cảm thấy, hần hần là đã quên mình từng có một người bạn học như cô.

Lặng lẽ sờ sờ mặt mình, xóa đi một hồi nước mắt, Bình Phàm bắt đầu cúi đầu hết sức chuyên chú uống trà.

Bình Phàm có một cái tật, chính là tâm tình bất luận là dâng cao hay là xuống thấp đều sẽ không tự chủ được uống nước, nhưng bàng quang lại không phải đặc biệt to, cho nên thường xuyên muốn đi nhà vệ sinh.

Bởi vì chuyện này, bạn học thời cấp ba đặt cho cô biệt danh là ‘xi xi cô nương’.

Bây giờ, nước mắt sắp trào dâng, trong lúc vô tình Bình Phàm đã uống hết hai chén trà xanh, lúc bụng trưởng đau mới giật mình phát giác chuyện không ổn.

Hơn mười phút đồng hồ trước cô đã đi nhà vệ sinh rửa tay một lần, vừa trở về, ghé ngồi còn chưa ấm chỗ nha, cô còn nói muốn đi, chẳng phải là thật có vấn đề?

Mẹ Bình Phàm đã nói, lúc xem mắt nếu Bình Phàm thất lễ, bà sẽ lập tức cầm dao thái thịt xông tới đem Bình Phàm băm nhỏ.

Nghĩ đến con dao thái thịt của hồi môn của mẹ đã từng làm cho cha sợ đến mức dãi ra cả quần, Bình Phàm không khỏi rung mình một cái, quyết định sống chết chống đỡ tới cùng.

Nhưng nín tiểu thật sự là một khảo nghiệm ý chí của con người, không bao lâu sau, trán Bình Phàm bắt đầu toát mồ hôi lạnh, thân thể bất an đung đưa, hai gò má vốn trắng nõn bây giờ đã nóng lên đỏ ửng.

Trong đầu bắt đầu xuất hiện những chuyện từng xảy ra. Ví dụ một người đánh bài sợ mất vận may nên nín tiểu một giờ, kết quả vỡ bàng quang không may bỏ mình.

Bình Phàm cảm thấy, xem ra có khi mình sẽ trở thành người đầu tiên vì đi xem mắt mà chết.

Cô thậm chí còn nhìn thấy trên bia mộ websites lớp học của mình ghi rằng: xi xi cô nương, chết vì vỡ bàng quang.

Bình Phàm cong eo, hai mắt nhắm lẹ.

Bàng quang ơi, cố chịu đựng a ! !

4. Chương 4

Chương 4

Lúc Bình Phàm cảm thấy sắp sụp đổ đến nơi, Doãn Việt đối diện đột nhiên mở miệng: “Ngại quá, tôi đi rửa tay một chút.”

Hallelujah [1]

Trong nháy mắt Bình Phàm cảm thấy cái vòng nhôm hợp kim inox trên đầu hần còn sáng bóng hơn cả chúa Jesus.

Doãn Việt chân trước vừa đi, Bình Phàm lập tức đứng dậy, nói gấp đến độ hỗn loạn: “Xin lỗi, tôi cũng đi rửa tay một chút.”

Nói xong lập tức kẹp chặt hai chân, như cô gái Nhật Bản mặc ki-mô-nô nện từng bước hỗn loạn bước nhanh tới phòng vệ sinh.

Cánh đồng nội tâm bất tận trong lòng cô có một giọng nói hô to: “Cha Châu Á, cha Châu Á, ngàn vạn lần không thể vỡ đê a ! ! !”

Phía sau truyền đến giọng nói vui mừng của cô Bình Phàm: “Ai da, nhìn hai đứa nhỏ này xem, ngay cả đi tiểu cũng thống nhất với nhau như vậy, quả nhiên là người hữu duyên a ! ! !”

Trong nháy mắt Bình Phàm lão đảo một cái, thiếu chút nữa bão tố bắn ra vài giọt.

Rầm rầm rất không thực nữ xả toàn bộ nỗi buồn bên trong, Bình Phàm đi ra khỏi phòng rửa tay, chợt cảm thấy tứ chi giãn ra, nội tâm bất tận, mệnh môn biển rộng, xuân về hoa nở.

Ngồi lại vị trí không bao lâu thì Doãn Việt cũng đi ra.

Cũng không biết ai là canh thời gian rất chuẩn.

Hoạt động xem mắt tiếp tục được tiến hành. Dù sao cũng có 24 lần kinh nghiệm lão làng, Bình Phàm tổng kết lại vài loại hình thức của xem mắt:

1 – Người tiến cử đem sổ điện thoại hoặc mã số chim cánh cụt [2] báo cho người trong cuộc, mặc kệ hai bên tự sinh tự diệt.

2 – Người tiến cử dẫn hai người trong cuộc tới một chỗ gặp mặt nhau sau đó mượn cớ tránh ra, mang hi vọng âm thầm quan sát tiến trình phát triển.

3 – Người tiến cử cùng đi ăn cơm uống trà cắn hạt dưa vui vẻ với người trong cuộc, đem tin tức hai bên công bố cho nhau.

Lần này xem mắt này thuộc về loại thứ ba.

Cũng tức là, đối với Bình Phàm mà nói, là loại nhẹ nhàng nhất.

Cả quá trình, cô chỉ cần giữ vững nụ cười thực nữ, khoe miệng hơi nâng lên, còn lại, giao cho người tiến cử thu xếp.

Thỉnh thoảng còn có thể lỡ đĩnh một chút, ví dụ như bây giờ, Bình Phàm đang len lén dời ánh mắt về phía cửa sổ.

Bọn họ hẹn gặp nhau tại một quán trà yên tĩnh nằm trong khu trung tâm náo nhiệt, ngồi ghế mây, sờ lên có một loại cảm giác nhẵn bóng mang phong cách cổ xưa. Nữ phục vụ mặc sườn xám màu xanh đi đi lại lại trong phòng làm cho góc áo động đậy, giống như một đám mây yên tĩnh chốn nhân gian.

Nơi này là nơi an nhàn, mà ngoài cửa sổ, lại là một thế giới khác.

Chủ nhật đầu tháng năm, đường dành riêng cho người đi bộ chật kín người, thần sắc bọn họ hoặc là vội vàng, hoặc là từ từ thanh thản.

Ánh mặt trời rất tốt, làm khuôn mặt của bọn họ in rõ ràng lên đôi mắt trong vắt của cô. Song, đối với Bình Phàm mà nói, mỗi khuôn mặt kia đều là xa lạ. Việc mỗi tháng Bình Phàm cần phải làm là đi gặp một người xa lạ có thể trở thành chồng của mình, hao phí tinh lực cùng thời gian để đi tìm hiểu công việc của hắn, sở thích của hắn, quá khứ của hắn, gia đình của hắn.

Đóa hoa khát vọng nở rộ trong lòng, sau đó nó lại từ từ héo úa.

Phải bao nhiêu lần gặp mặt nữa mới có thể gặp được người chồng chân chính của mình?

Cô đã có thói quen đem những lần xem mắt thất bại trở thành một niềm vui thú, hoặc trêu chọc đối phương, hoặc tiến hành tự giễu.

Thật ra thì những thứ này, chẳng qua là cách thể hiện sự mệt mỏi khác biệt của cô.

Bởi vì, ngay cả khí lực an ủi chính mình cũng từ từ mất đi.

Đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt mãnh liệt từ đối diện bắn tới, nhay cảm quay đầu, vừa vận chống lại cặp mắt không rõ cảm xúc của Doãn Việt.

Bình Phàm giống như bị nước nóng làm phỏng tay, hô hấp căng thẳng, vội vàng cúi đầu.

Cảm thấy... cảm thấy hình như Doãn Việt đã nhìn chằm chằm mình hồi lâu.

Bình Phàm trầm tư một hồi lâu, rót cuộc nước mắt tràn mi, cánh đồng nội tâm bất tận một lần nữa nổi lên bão tố kêu rên một tiếng: “Suất ca à, cuối cùng anh cũng cảm thấy tôi nhìn quen mắt rồi sao! ! !”

[1] Hallelujah, Halleluyah, hoặc Alleluia là tán thán từ, dùng để ca ngợi Thiên Chúa, để bày tỏ niềm hoan vui mừng và cảm ơn vì được nhiều ơn lành của Thiên Chúa, dùng để diễn tả sự vui mừng cuồng nhiệt đến tột độ và sự cảm tạ hết sức chân thành vì được Thiên Chúa luôn phù hộ và ban tràn đầy vô số ơn thiêng.

[2] Chim cánh cụt hay QQ : một chương trình chat của Trung Quốc

5. Chương 5

Chương 5

Nhưng Bình Phàm thật sự rất đau lòng.

Dù nói thế nào, lúc ấy cô cũng được xem là công nhà khiêm bạn cùng bàn của Phương Nhan – người trong lòng Doãn Việt. Trên căn bản mỗi lần hần tìm Phương Nhan, cô sẽ ở bên cạnh làm phong nền thật cho hai người.

Coi như là làm bóng đèn, nhưng nhìn suốt ba năm, cho dù không hiểu được nó là bốn mươi vôn hay sáu mươi vôn thì tròn hay dẹp cũng nên có chút ấn tượng chứ.

Nhưng ngồi lâu như vậy, ngay cả bệnh trĩ cũng thiếu chút nữa trở thành tội phạm quan trọng, nhưng nhìn bộ dạng Doãn Việt mà xem, có khi hần còn cầm con chuột rà soát lại tập hồ sơ trong đầu, cố gắng tìm xem nhân vật đang ngồi trước mắt hần đây tên gì.

Bình Phàm thề, lúc mình xuống mồ nhất định phải dấu nhiều tiền vàng tiền bạc mang xuống hồi lộ Diêm vương để kiếp sau mình có được một khuôn mặt đẹp đến dao động lòng người hoặc là xấu đến kinh thể hải tặc.

Cũng không thể cứ tiếp tục kéo dài cuộc cách mạng khảo nghiệm trí nhớ của quần chúng mãi.

Như vậy rất uể oải, bàng quang Bình Phàm lại bắt đầu căng trương báo động.

Chủ yếu là mới vừa rồi trong lúc vô tình, lại hai chén trà nữa vào bụng.

Hơn nữa lần này thể nước rất hung hăng, trong vòng một phút ngắn ngủn, Bình Phàm liền tiến vào giai đoạn đổ mồ hôi lạnh.

Hôm nay cô tuyệt đối sẽ bị chết vì trúng độc nước tiểu, Bình Phàm tin chắc.

Lúc hồng thủy lên tới cảnh giới cao nhất, cô vô cùng liều lĩnh muốn vọt tới phòng vệ sinh ngay.

Song, nghĩ đến dao thái thịt loang lổ vết máu lóe tia sáng lạnh trong bóng tối của mẹ Bình Phàm, Bình Phàm nhất thời đem ý niệm không muốn sống trong đầu cho qua.

Giờ phút này, tính mạng xi xi cô nương nguy hiểm trong sớm tối. Lúc lỡ tai Bình Phàm vì ghen đến khó chịu mà trở nên đỏ hồng, Doãn Việt lại lần nữa mở miệng: “Ngại quá, tôi lại muốn đi vệ sinh một chút.”

Tạ thần Giehova! ! ! [3]

Bình Phàm cảm động đến nước mắt sắp trở thành bão tố, lần này cô ngay cả nói cũng không kịp nói, trực tiếp đi theo Doãn Việt mất hướng về phía biểu tượng toilet phóng đi.

Phía sau, lần nữa giọng nói của cô Bình Phàm truyền đến: “Hai đứa nhỏ này, ngay cả bàng quang cũng hợp làm một rồi hay sao? Sau này kết hôn, lúc mua nhà nhất định phải chọn mua cái có hai phòng vệ sinh, nếu không nhất định sẽ đánh nhau, ừ, đến lúc đó phải nhắc nhở bọn họ.”

Lần này, Bình Phàm ngay cả thời gian lão đảo cũng không còn.

Lần nữa tứ chi giãn ra, nội tâm bất tận, mệnh mông biển rộng, xuân về hoa nở, Bình Phàm trở về chỗ của mình, nhìn chén trà của Doãn Việt mới uống hơn một nửa, trong lòng động một cái, trong đầu nhất thời xuất hiện một tầng tư tưởng phản hồng nhàn nhạt.

Doãn Việt thu hút sự chú ý cùng xử sự như vậy nguyên do không giống như điều cô nghĩ.

Chẳng lẽ... Hắn nhìn thấu bối rối của cô, muốn giúp cô giải vây?

Vừa nghĩ như vậy, nơi nào đó trong nội tâm liền nhoi ra một điểm nho nhỏ, mầm giống bắt đầu được gieo.

Cho dù hai người tiến cử có vắng nước miếng kinh người như thế nào thì tiệc trà xã giao này cũng phải kết thúc. Dựa theo lệ xem mắt quốc tế, các cô hướng về phía hai nhân vật chính thì nhau chớp mắt, tùy tiện tìm cớ rồi để bọn họ lại bồi dưỡng tình cảm cho thật tốt. Các cô vừa đi, Bình Phàm cùng Doãn Việt liền rơi vào trạng thái trầm mặc.

Lúng túng gian nan, Bình Phàm cảm thấy trầm mặc kéo dài một giây thì nhiệt độ cơ thể mình lại tăng thêm một độ.

May mà Doãn Việt mở miệng, giọng nam có chút trầm thấp cùng thuần hậu: “Trao đổi số điện thoại đi động trước chứ.”

Đúng rồi, trao đổi số điện thoại đi động cũng là lệ cũ của xem mắt quốc tế.

Trao đổi xong, trầm mặc lại bắt đầu.

Cả đời Bình Phàm sợ nhất đúng là lúng túng, cho nên cô vắt hết óc muốn nghĩ ra một đề tài tốt để sưởi ấm không khí.

Giả vờ rộng rãi vỗ vỗ bả vai hắn nói, huynh đệ đã lâu không gặp có còn nhận ra tôi đây là bạn học cũ nữa hay không, hay là giả vờ bình tĩnh đại ngộ nói, a, trước kia có phải cậu học chung một trường trung học với tôi không?

Trong đầu đang ném tiền xu lựa chọn thì Doãn Việt lại nhận điện thoại.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi, hắn cắt đứt, sau đó lấy một câu nói kết thúc vấn đề lựa chọn khó khăn của Bình Phàm: “Thật xin lỗi, trong cục có việc gấp, tôi phải đi trước một bước.”

Để lại tiền trà, hắn bước nhanh rời đi, kết thúc cuộc xem mắt này.

[3] Vị thần tối cao trong đạo Do Thái

6. Chương 6

Chương 6

Thật ra như thế thì đã sao, nếu xem mắt song phương thấy cực độ lúng túng thì thà kiếm cớ về nhà đi ngủ còn hơn.

Giống như lần thứ mười một xem mắt, Bình Phàm cùng vị bác sĩ gây mê thật sự là không hợp, một chút điểm bụi sao hỏa cũng chẳng bén được lửa. Hai người cưỡi ngựa trên đường trầm mặc kéo dài hơn mười phút.

Lỗ thúc thúc [4] đã nói, không có chết trong thâm lặng, chỉ có bộc phát trong thâm lặng.

Bình Phàm moi ruột gan, đang chuẩn bị dùng cớ “Ngày mai hiệu trưởng muốn tới dự giờ, cần về nhà sớm chuẩn bị giáo án” sáng như bóng đèn hai trăm vôn thì mười một đã đi trước một bước. Hắn trực tiếp cầm lấy cái điện thoại đi động hoàn toàn, từ đầu tới cuối không vang lên một tiếng chuông nào, vô cùng kịch bản nói với cái loa: “Cái gì, bệnh viện cháy rồi? Được được được, tôi chạy về ngay.”

Sau đó nhanh như chớp biến mất giữa biển người mênh mông.

Bệnh viện cháy cần hẳn đi cứu, thì ra số 11 chính là súng bắn nước?

Nhưng mà nể mười một có thể nghĩ ra một lý do cường đại như thế, Bình Phàm quyết định bái phục một chút. Nhớ lại vị số 11 vốn nên đầu quân cho sự nghiệp phim trường kia, nhìn nhìn lại bóng lưng vợ và của Doãn Việt, Bình Phàm cảm thấy hay là hẳn đang cho cô thể diện.

Ít nhất lý do cũng chân thật một chút, cho cô một cái thang trải thảm hồng, đi lên cũng thoải mái.

Về nhà, Bình Phàm tháo trang sức, tắm rửa, thay đồ ngủ, thoa mặt nạ, mở máy tính thông qua chim cánh cụt kể chuyện ngày hôm nay cho bạn tốt Mộc Mộc nghe.

Luôn luôn lấy đả kích Bình Phàm làm niềm vui thú duy nhất trong bể đời đau khổ này, vì hôm nay Mộc Mộc mới đi siêu thị mua được một món hời nên nhất thời từ Mã phu nhân biến thành Vương Ngữ Yên [5]. Vừa dùng móng vuốt mèo nhẹ nhàng vuốt ve đôi boot da mới mua được bằng nửa giá, cô vừa an ủi nói: “Ai nói đó là lấy cớ, giữ gìn chuyện cơ mật trong cục đúng là có thật, cảnh sát thức thức cũng rất bận rộn. Với lại, không phải hẳn còn giữ số điện thoại của cậu sao? Nhất định sẽ gọi tới.”

Cuối cùng cô còn giả mạo Jesus phun ra một câu “Tin ta đi sẽ được bắt tử”.

Sự thật chứng minh, tin Mộc Mộc cái đồ giả mạo này thật đúng là không có tiền đồ.

Sau lần từ biệt đó, Doãn Việt như bốc hơi khỏi nhân gian này, điện thoại đương nhiên là không gọi tới .

Theo lệ cũ của xem mắt quốc tế thì :

Sau khi kết thúc xem mắt hai mươi bốn giờ đồng hồ mà đối phương không gọi điện tới, chỉ số sinh tồn của đoạn quan hệ này rớt xuống còn 30%. Sau khi kết thúc xem mắt bốn mươi tám giờ đồng hồ mà đối phương không gọi điện tới, chỉ số sinh tồn của đoạn quan hệ này rớt xuống còn 10%.

Sau khi kết thúc xem mắt bảy mươi hai giờ đồng hồ mà đối phương không gọi điện tới, chỉ số sinh tồn của đoạn quan hệ này rớt xuống còn 0 %.

Giống như Doãn Việt loại này, xem mắt kết thúc một tuần lễ còn không có gọi điện tới... Vẫn nên đi mua túi đựng xác về chôn đoạn quan hệ này đi thôi.

Nguyên vọng được nhìn gương mặt tuần tú của Doãn Việt mỗi bữa ăn xem ra chỉ phải tan biến, cô Bình Phàm vì chuyện này mà trở nên tiêu tụy, ba ngày gầy rạc thành song cầm, nhiều lần muốn tìm người tiến cử Doãn Việt dò hỏi, nhưng lại sợ người ta đã phi nước đại, không còn tin tức.

Bình Phàm cũng không cảm thấy thất vọng nhiều, dù sao mình và Doãn Việt căn bản không để đi cùng đường.

Với lại, có thể cùng hot boy thiếu chút nữa bước lên con đường hôn nhân thênh thang tiền đồ tươi sáng, sau này nhớ tới cô vẫn có thể vỗ vỗ ngực bánh bao nhỏ của mình mà tự hào.

Mặc dù khác ở chỗ, khoảng cách giữa mấy điều trên cách nhau như biển chết đến đỉnh Everest.

Bình Phàm thuộc chòm sao cự giải.

Bà đồng ngụ tại nước Mỹ tư bản chủ nghĩa bá quyền độc ác – Suzanne Miller đã nói: tháng này, sao Kim, sao Mộc, cùng mặt trăng tạo thành một khoảng cách hoàn mỹ, chòm cự giải sẽ được thần tiên phù hộ ăn nên làm ra, số đào hoa thịnh vượng khó lường.

Bà đồng quả nhiên là bà đồng. Cách trận xem mặt hi sinh vô cùng oanh liệt với Doãn Việt một tuần sau, Bình Phàm lại tiếp tục nghênh đón một vòng xem mắt mới.

Đối tượng là đồng nghiệp chồng em vợ của cậu năm anh họ em vợ của anh ba cậu cả.

Tóm lại đường núi chín khúc mười tám quẹo.

[4] Lỗ Tấn

[5] Mã phu nhân và Vương Ngũ Yên đều là nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ.

Mã phu nhân đại khái là một người đàn bà độc ác.

Wương Ngũ Yên là Đoàn Ngũ Yên – mới 16 tuổi nhưng được coi là bách khoa toàn thư về võ thuật và được coi là mỹ nhân đẹp nhất trong Thiên Long Bát Bộ.

7. Chương 7

Chương 7

Hai người thông qua điện thoại tiến hành liên lạc, hẹn sau khi tan làm gặp nhau ở trước cổng siêu thị.

Nhà trai là một nhân viên công vụ trong cục, hai mươi tám tuổi, theo người tiến cử nói thì người đàn ông này rất ổn trọng.

Nhưng điều thứ tư trong sổ tay xem mắt đã ghi rõ trên giấy trắng mực đen: lời của người tiến cử ngàn vạn lần không thể tin hoàn toàn.

Bình Phàm cùng hai mươi lăm giống nam xem mắt, toàn bộ người tiến cử đều dùng chữ ổn trọng để hình dung.

Nhưng trong lòng Bình Phàm, chỉ có số thứ tự 17 được coi là có thể xứng với lời khen này – vóc dáng nhỏ nhỏ 186, nặng hai trăm cân, tuyệt đối đủ ổn đủ trọng.

Bình Phàm tới cổng siêu thị từ sớm nên thuận chân xuống tầng chót siêu thị mua chocolate.

Mỗi lần đi xem mắt về gặp cảm giác thất bại, cô sẽ ăn một khối chocolate — đó đã trở thành thói quen của Bình Phàm.

Mịn như nhung hòa tan trong miệng, ít nhất còn có thể làm cho cô có ba phút cảm thấy hạnh phúc. Bình Phàm không tham lam, ba phút hạnh phúc đã là rất thỏa mãn.

Đáp thang cuốn tự động lên tầng lầu, trong lúc vô tình thì cô phát hiện có một người đàn ông đang nấp bên cạnh quầy sơn phấn ngó dáo dác, ánh mắt quay mò mò nhìn về phía cửa siêu thị.

Trong lòng Bình Phàm động một cái, trực giác nói cho cô biết, người này chính là vị nhân viên công vụ nghe nói là ổn trọng kia – số hai mươi lăm.

Giờ phút này, nhất thời có một cô gái xinh đẹp đứng ở trước cửa lớn siêu thị, hai mươi lăm nhìn thấy, hai mắt lập tức phát sáng, giống như đèn pha cường lực, thân thể đứng thẳng, giật nhẹ y phục, đang chuẩn bị đi qua thì ai dè bạn trai cô gái kia dành trước một bước đi đến. Hai mươi lăm chỉ có thể thất vọng nhìn hai người kia ôm nhau ngọt ngào rời đi.

Cổng siêu thị là địa điểm hẹn gặp tốt nhất từ trước tới nay, tất cả mọi người đều thích hẹn bạn bè ở nơi này, cô gái kia chân trước vừa đi, một cô gái khác... tướng mạo thường thường mộc mạc lại đi tới.

Hai mươi lăm dùng ánh mắt đánh giá cô gái kia hồi lâu, trên mặt nhất thời bịt kín một tầng thất vọng, xoay người muốn đi nhưng lại do dự rồi lấy điện thoại di động ra.

Thật ra hai mươi lăm làm một loạt hành động nghệ thuật như vậy, nguyên nhân rất đơn giản: hắn muốn ở trong bóng tối nhìn tướng mạo của Bình Phàm, nếu như vừa mắt liền chạy ra làm quen, nhưng nếu không vừa mắt thì lập tức chuồn êm ra cửa sau siêu thị, tìm cơ hội bỏ xem mắt.

Nhưng trước khi đi, hai mươi lăm chưa từ bỏ ý định, bấm số gọi cho Bình Phàm muốn xác nhận phỏng đoán của mình có chính xác hay không.

Bình Phàm mời hắn nhẹ nhàng chuyển đầu, hướng bên trái mà nhìn.

Hai mươi lăm nghe lời làm theo, ánh mắt dời đi, mặc dù trong mắt không có ánh sáng, nhưng nhìn quang cảnh kia, tướng mạo Bình Phàm cũng coi như là tạm được. Tuy nói đó là nhạc đệm nho nhỏ nhưng cũng đủ knock out một nửa tinh lực của Bình Phàm.

Vóc người hai mươi lăm bình thường, mang mắt kính, tướng mạo đại chúng.

Cái gọi là tướng mạo đại chúng chính là nhét vào một đồng người liền bị vó ngựa vùi dập, ngay cả bọt khí cũng không tài nào bay lên được.

Thật ra thì nhìn kỹ, ngũ quan hai mươi lăm cũng đoan chính, cũng không khó nhìn, chẳng qua là thân thủ thần thái không mang theo lỗi lạc, không cách nào làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Khôn khéo quá độ, ngược lại đánh mất phong phạm đàn ông, mà vừa rồi hắn còn ưỡn núp ngó nghiêng lại càng làm cho thân hình nao núng ba phần.

Thời gian cơm tối đã đến, hai mươi lăm dẫn Bình Phàm tới một quán cơm ăn nhanh giá tiền thấp nổi tiếng giữa trung tâm thành phố.

Bình Phàm lựa chọn phần ăn có giá thấp nhất. Cô nhìn ra được, hai mươi lăm vì hành động này của cô mà rất vui vẻ, giọng nói cũng nhiệt tình thêm mấy phần.

Không muốn chiếm tiện nghi của hắn, ăn cơm xong, Bình Phàm chủ động mời hắn uống cà phê, coi như là trả tiền cơm của hắn.

Cha hai mươi lăm là cục trưởng cục tài xế, vì thuận tiện cho công tác nên chuyện bát quái nào, ở đâu ông cũng đều truyền bá lại cho người trong gia đình. Cho nên lúc uống cà phê, hai mươi lăm văng nước miếng tứ tung, nói nào là cục trưởng lúc ở trên bàn ăn thì như thế nào như thế nào, thư ký ở bên cạnh phải làm sao làm sao, trong giọng nói không thiếu một phần hâm mộ.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Bình Phàm cố làm ra tư thế chuyên chú nhưng suy nghĩ đã sớm phiêu tán ra ngoài không gian từ lâu.

Mẹ Bình Phàm luôn oán giận Bình Phàm vô cùng xoi mói, thậm chí còn tiên đoán tương lai cô nhất định sẽ trở thành tộc trưởng tộc gái ế.

Mà người đàn ông trước mặt này, trong mắt trưởng bối cũng coi như không tệ: gia thế tương đối, công việc ổn định, tiền đồ hài lòng, không có tật xấu.

Chẳng qua là, cô phải ngồi nghe bát quái ở đâu đâu thế này, cứ như vậy ở chung với hắn cả đời sao?

Bình Phàm nghĩ, cô không cam lòng.

Người sống cho đời sau, thật không dễ dàng chút nào. Sâu trong nội tâm, cô cực độ khát vọng được yêu một lần, cho dù kết cục cuối cùng là bi thảm.

Đang miên man bất định, đột nhiên nghe thấy hai mươi lăm hỏi: “Nhà em có người làm trong cơ quan chính phủ không?”

Bình Phàm vừa hồi phục lại tinh thần, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ có thể đành hoàng trả lời: “Dượng làm trong viện kiểm sát.”

Nghe vậy, hai mươi lăm nở nụ cười toe toét: “Là cán bộ?”

Nụ cười trên mặt hai mươi lăm giống như cà phê bỏ thêm mười khối đường, đột nhiên Bình Phàm cảm thấy vô cùng buồn bực chán ngấy.

“Không, chẳng qua là nhân viên bình thường.” Bình Phàm nói. Những lời này làm Bình Phàm hít thở thông thoáng một chút, bởi vì vừa dứt lời, nụ cười trên mặt hai mươi lăm nhất thời phai nhạt đi không ít.

Rốt cục uống cà phê xong, hai mươi lăm dựa theo lễ cũ của xem mắt quốc tế đưa Bình Phàm về nhà.

Càng về gần tới nhà, nội tâm Bình Phàm càng vui mừng — bởi vì thời gian cách xa hai mươi lăm càng lúc càng gần.

Vốn muốn chia tay ở cửa chung cư nhưng hai mươi lăm lại cố ý hộ tống Bình Phàm đến dưới lầu nhà cô.

Xét thấy từ nơi làm việc về đến nhà khá xa cho nên ba mẹ Bình Phàm lấy tiền để dành mua cho Bình Phàm một căn phòng nhỏ để cô thuận tiện hơn. Bình thường cô ở một mình, chẳng qua thỉnh thoảng cuối tuần cha mẹ sẽ đến thăm.

Không bao lâu sau, Bình Phàm liền biết lý do hai mươi lăm đưa cô vào tận nhà.

Hai mươi lăm đánh giá khu chung cư mới xây, neho khoe mắt thành cái đuôi cá mắc cạn, đang lạch cạch lạch cạch uốn éo trên hòn đá, rất khó chịu.

“Khu vực này phòng ốc cũng không tiện lắm.” Hấn nói.

Bình Phàm không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có thể cười cười.

“Em đứng tên trên giấy chứng nhận bất động sản sao?” Hai mươi lăm dường như không phát giác ra Bình Phàm đang miễn cưỡng, tiếp tục hỏi.

“Cứ xem là thế đi.” Bình Phàm cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp khô kiệt .

Vừa may Bình Phàm đã tới chỗ căn nhà số tám. Dù sao đây là lần đầu tiên gặp mặt, mặc dù hai mươi lăm rất muốn đi quan sát phòng Bình Phàm, nhưng hấn vẫn bắn khoăn, vả lại như thế không hợp lễ nên chỉ có thể nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta liên lạc sau.”

Dĩ nhiên, trước khi đi hấn vẫn không quên lấy số điện thoại di động của Bình Phàm.

Hai mươi lăm vừa đi, Bình Phàm giống như được giải thoát, vội vàng dựa lưng vào vách tường, nhắm mắt thở dài.

Thật ra trước kia cũng có nhiều người không chịu nổi hơn hấn, nhưng lúc đó ý chí chiến đấu của cô còn sôi sục, thất bại là y như đối đầu với nguy hiểm, nắm tay gặm nhẹ một tiếng “Bố nó thật khô khan”, vùi đầu ngủ một giấc rồi không ngừng cố gắng tiếp.

Nhưng gần đây, xem mắt đã trở thành một chuyện vô cùng mệt mỏi.

Thật ra thì rất dễ hiểu, cùng một chuyện làm hai mươi bốn lần đều không thành công, cho dù ai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Tối nay chẳng biết tại sao, đặc biệt mệt mỏi, Bình Phàm cảm thấy mình không còn khí lực để lên lầu.

Nhưng không cần gấp gáp, thủy thủ Papai có rau bina, cô có chocolate.

Lúc này, Bình Phàm lấy ra, sau đó bẻ một cục bỏ vào miệng, mùi thơm ngào ngạt cùng mịn màng như tơ hòa tan trên đầu lưỡi cô, khí lực cũng ít nhiều từ từ khôi phục.

Bình Phàm thích nhất quảng cáo Charles cùng nhà máy chocolate , chocolate chảy thành thác, nước chocolate tạo thành sông trong giấc mộng thế giới vườn địa đàng của cô. Bình Phàm tình nguyện trốn ở trong đó vĩnh viễn, ăn thành béo phệ cô cũng cam tâm tình nguyện.

Ít nhất, nơi đó không có hai mươi lăm lần thất vọng.

Nhưng thực tế cuối cùng vẫn là thực tế, nhà thì vẫn phải về, hít sâu một hơi không khí mát mẻ, Bình Phàm mở mắt chuẩn bị hưởng thang máy đi tới. Nhưng chân không nhúc nhích được, không phải là vô lực, không phải là rút gân, mà bởi vì cô nhìn thấy trong góc phía trước có một người.

Mặc dù không thể tin được, nhưng ánh mắt của cô xác xác thật thật nói cho cô biết, đó là Doãn Việt.

Trong thời gian ngắn đầu óc trở nên trống không, nhưng ngay sau đó, Bình Phàm ý thức được, chắc là bạn hay người thân nào đó của Doãn Việt cũng ở nơi này, lúc này hẳn ngẫu nhiên đi ra ngoài thì đụng phải cô mà thôi.

Vốn không phải đặc biệt tìm đến cô nha, điều này hiển nhiên Bình Phàm biết rõ.

Một vị tiền bối đã từng nói với Bình Phàm, xem mắt không thành công sẽ thành người xa lạ, đi trên đường gặp phải đối phương dù có hóa ra tro cũng nhận ra thì cũng phải làm bộ không nhận ra.

Bình Phàm tuân theo lời dạy, tự thôi miên mình “Tôi không thấy, tôi không thấy, tôi thật sự không thấy gì hết”. Sau đó mắt nhìn mũi lỗ mũi nhìn tâm, cúi đầu tiếp tục hướng thang máy tiến về phía trước.

Nhưng lúc lướt qua bên cạnh Doãn Việt, cô nghe thấy một giọng nói trầm thấp chững chạc từ tính.

“Mộ Bình Phàm.”

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Đây là ảo giác, Bình Phàm kiên định tự nói với mình.

Nhưng giọng nói kia kiên định kia rơi vào màng nhĩ của cô, đánh ra cảm xúc rất chân thật.

Đành phải dừng bước, xoay người nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Doãn Việt ở phía sau, nghiêm chỉnh đứng cạnh hòm thư màu xanh lá sẫm mới sơn, trầm tĩnh, mang theo một chút lạnh lùng, đặc biệt tương xứng với hắn.

Không biết bước kế tiếp nên làm gì thì nở một nụ cười chính là kế để giảm xóc, Bình Phàm am hiểu sâu sắc điểm này, cho nên cô khẽ động khóe miệng, cười nói: “Chào.”

Đáng tiếc tối nay thần kinh không nghe lời sai bảo, cho dù không soi gương nhưng Bình Phàm cũng có thể cảm giác được nụ cười này cứng nhắc và rất đần độn.

Sau đó lại là một trận trầm mặc.

Bọn họ đứng trong đại sảnh, phía ngoài là bóng đêm đen như nhung tơi, trên đỉnh đầu là ánh đèn chiếu xuống làm bóng hai người trải dài trên nền đá cẩm thạch màu đen, trống rỗng mông lung, giống như là quần áo cũ nằm trước lấy ra dùng, mặt ngoài có một lớp lông xù. Bình Phàm cảm giác mặt mình giống như cây gậy đập thịt loại chuẩn, cứng nhắc ngắc.

Thật vất vả mới xã giao xong với hai mươi lăm, không khí còn chưa kịp thở thì lại phải cương mặt cười với hai mươi bốn. Cô xác định, hôm nay trên lịch tuyệt đối có viết “Cấm: mọi chuyện không nên làm”.

Vốn cứ như vậy đứng mãi cũng được, Bình Phàm quyết định tốc chiến tốc thắng, lấy dũng khí, nói: “Hôm nay anh tới gặp bạn hả, thật khéo, tôi cũng ở chỗ này.”

Cô hẳn là nên nói tiếp câu “Còn có mấy cái giáo án chưa viết, tôi về trước, hôm nào nói chuyện sau.”

Trời có mây có gió bất thường, nói cũng có sớm tối phúc họa — thật bất hạnh, những lời này đã chết từ trong trứng nước.

Bởi vì Doãn Việt mở miệng vàng lần thứ hai trong tối nay: “Tôi biết.”

Những lời này.... Hẳn biết cô ở nơi này là sao?

Lòng Bình Phàm cũng giống như cái bóng trên sàn, mơ hồ. Cùng Doãn Việt hai lần chung đụng, bọn họ vẫn có loại cảm giác dầm lên bông, trống rỗng phù phiếm di động, dò không ra là giả hay thật — Nói thật, thậm chí cô còn không xác định được Doãn Việt có nhớ cô là bạn học cũ của hắn hay không.

Đã như vậy thì đành phải dừng bước, Bình Phàm không nói gì nữa – huyệt chân cũng không phải chuyện đùa. Cô dừng lại cũng không có nghĩa là hẳn dừng lại.

Doãn Việt ném ra vấn đề thứ nhất trong tối nay: “Người vừa rồi là ai?”

“Đối tượng xem mắt.” Bình Phàm nói. Những lời này, cô là bật thốt lên chứ không phải thị uy, lại càng không phải khoe khoang, chỉ là theo bản năng trả lời mà thôi, bởi vì giờ phút này trong đầu cô đều là câu “Tôi biết” của Doãn Việt vừa rồi.

Chẳng qua là, lời ra khỏi miệng rồi Bình Phàm mới bắt đầu nghĩ cách bóp chết mình như thế nào.

“Cô có thói quen xem mặt hai người cùng lúc sao?” Đây là vấn đề thứ hai Doãn Việt ném ra.

Một luồng hơi nóng phun lên mặt Bình Phàm, hai má nho nhỏ đỏ ửng, giọng nói ngơ ngác: “Không có, chỉ có mình anh ta mà thôi.”

Lúc này, một tiếng “Đình” vang lên, cửa thang máy mở ra, từ trong đó có một người đi ra. Bình Phàm chuyển mắt nhìn lại, đồng thời cũng tránh khỏi phải nhìn Doãn Việt.

Người kia là một người đàn ông trung niên, mặc đồ ngủ, trong tay cầm tiền lẻ, nhìn bộ dáng chắc là muốn đi siêu thị dưới chung cư mua đồ. Lúc ông ta đi ngang qua bọn họ thì quăng tầm mắt tới dò hỏi.

Bình Phàm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bị nhìn thấu.

Gì? Được rồi, cô thừa nhận mình vì tịch mịch quá lâu nên bắt đầu sinh bệnh mơ tưởng. Chẳng qua là, Doãn suất ca dường như đem bệnh mơ tưởng của cô đẩy ra một cái hiem nghi: “Như vậy, tôi thì sao?”

Còn chưa kịp hiểu những lời này, Bình Phàm liền nhận được một cú điện thoại – bà cô đời trước họ Vương kia gọi tới.

Giọng nói cực kỳ nhảy nhót: “Bình Phàm à, người tiến cử kia có liên lạc! ! Người ta nói, tiểu tử họ Doãn đó một tuần lễ gần đây đi thi hành nhiệm vụ, còn nói anh ta rất hài lòng với cháu, muốn tiếp tục lui tới, vừa rồi anh ta còn gọi điện thoại hỏi địa chỉ của cháu đó ...”

Bà cô còn tiếp tục nói gì đó nữa nhưng Bình Phàm đã không còn nghe được gì, bởi vì một luồng hơi nóng lớn hơn nữa đánh tới, làm cô nóng đến ngẩn người, một hồi lâu sau cũng chưa kịp phản ứng lại.

Được rồi, cô thừa nhận bệnh mơ tưởng của mình càng ngày càng nghiêm trọng.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Nói chung là thế này, đối tượng xem mắt giống như hàng bày bán trong siêu thị, đại khái là tiền lương cụ thể số tuổi cảm tình con gì cha mẹ ra sao nghề nghiệp thế nào toàn bộ đều phô ra, niêm yết giá chính xác. Xem mắt xong tiếp tục gấp gờ cũng giống như phát phiếu dùng thử hàng; mà chính thức xác định quan hệ giống như đến quầy thu ngân trả tiền.

Có ít người có thói quen cầm được phiếu dùng thử là trực tiếp đến quầy thu ngân trả tiền ngay, mà cũng có ít người thì còn muốn đi dạo tiếp trong siêu thị, cầm vài tấm phiếu dùng thử nữa rồi sẽ từ từ quyết định cuối cùng chọn món nào để đi thanh toán.

Điểm khác chính là, đồ trong siêu thị không lo bán không được, cùng lắm thì người tới sau lãng phí mấy tờ phiếu dùng thử chưa kịp dùng để lừa gạt tình cảm mấy vị tiểu thư bán hàng.

Mà trong hoạt động xem mắt này, người tới sau dường như không được hiền hậu như người đến trước.

Xem mắt rõ ràng là hạng mục có tính xã giao cao, nói trắng ra chính là nam nữ trưởng thành đến tuổi kết hôn sinh con vì muốn cha mẹ yên lòng nên tìm đến hoạt động tìm duyên.

Xem mắt có đặc thù riêng, mặc dù hai người mới gặp nhau trong khoảnh khắc đã xác định đối phương là người được đề cử vào vị trí vợ hoặc chồng trong tương lai. Nhưng nhất định phải ra ngoài ba bốn năm sáu bảy tám lần, khi đó mới có thể chứng minh đối tượng chân chính được xác định. Trước đó, quan hệ giữa hai người chỉ có thể coi là quan hệ tự do, trên mức bạn bè một chút, người yêu thì không có cái loại tự do này.

Cho nên, có không ít người lợi dụng sơ hở của nguyên tắc xem mắt này — thứ hai cùng người kia vẫn tiếp tục hẹn nhau gặp mặt, sau lưng vừa chuẩn bị đến thứ năm... đi xem mắt người khác.

Nhiều phiếu thì nhiều lựa chọn, đây chính là cách nghĩ của bọn họ. Giống như số 05 trong danh sách đối tượng xem mắt của Bình Phàm — hẳn đồng thời hẹn bốn đối tượng xem mắt gặp mặt cùng một lúc, trong đó bao gồm cả Bình Phàm.

Lúc vô tình biết mình chẳng qua chỉ là một tấm phiếu dùng thử trong tay hắn, Bình Phàm lập tức trân trọng cái chào vĩnh không hẹn gặp lại hắn nữa.

Thật ra cẩn thận mà nghĩ thì điều này cũng không tính vào tội ác tày trời, dù sao tính chất của bản thân việc xem mắt đã có vẻ lạnh nhạt thực tế, thậm chí còn có hai một trường bồi đề nghị Bình Phàm một lần nên gặp nhiều người cùng lúc.

Bình Phàm không muốn làm như vậy, không phải vì đạo đức cao thượng đến cỡ nào, chẳng qua cô cho rằng nếu quan hệ ngay cả lúc bắt đầu cũng không bảo đảm khái niệm trung thành, vậy thì làm sao đi tới cùng được?

Cho nên, lúc cùng đối tượng xem mắt chưa chính thức cúi chào thì cô không tiến hành một vòng xem mắt mới.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Bình Phàm luôn tự hào vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình.

Nhưng trải qua cuộc gọi vừa rồi của cô cộng thêm tình cảnh vừa rồi Doãn Việt bắt gặp, Bình Phàm rõ ràng phát hiện trong lúc vô tình trên tay mình đã cầm hai tờ phiếu dùng thử.

Cô có chút mơ hồ, khoảng trắng trống không trong đầu không ngừng tăng lên, giống như từng lớp sơn bong ra trên tường rơi xuống đất, hình dáng dọc ngang bất quy tắc.

Doãn Việt đang đứng ở đó, cả người giống như sáp nhập vào bối cảnh lục sắc phía sau, thân hình cao ngất như cây tùng, mặc nhiên tỏa ra hơi thở lạnh lẽo anh khí, mặt mày dưới ánh đèn có nét tuấn tú khác thường.

Hắn đang đợi câu trả lời của cô. Làm cô không biết nên đáp lại thế nào, tốt nhất là nói thật. Bình Phàm nuốt nước miếng, nói: “Vì hôm sau cũng không có liên lạc, cho nên tôi nghĩ là...”

Giọng nói nhỏ trầm thấp ngập ngừng.

“Nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, mấy ngày qua tôi đều ở bên ngoài, xế chiều mới trở về.” Giọng nói Doãn Việt có tia mệt mỏi không dễ nhận ra.

Bình Phàm bây giờ mới phát giác, trong mắt hắn thật sự có tia máu.

Doãn Việt giải thích, nhưng, tiếp theo phải làm thế nào đây?

Bình Phàm cảm thấy mình giống như đang đứng giữa đám người đông kín kịt trước trạm xe lửa, tai mắt mũi miệng giống như bị sáp bịt kín, bất kỳ cảm giác gì cũng cách một lớp.

Coi như cô đang lọt vào sương mù đi.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Bước kế tiếp phải làm cái gì, nên nói cái gì, Bình Phàm một mực không biết, trong đầu tất cả đều là một mảnh trắng xóa, một chút đồ vật nhỏ lơ lơ cũng không thấy.

Nhưng Doãn Việt thì không mê mang, hắn đem ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía di động của Bình Phàm.

Thấy tình hình này, nội tâm Bình Phàm rung mình một cái.

Cô thừa nhận mình tham tiện nghi nên mua hàng nhái xâm hại nghiêm trọng đến bản quyền của điện thoại di động Nokia, chẳng lẽ chuyện này cũng bắt đầu thuộc phạm vi quản lý của cảnh sát Trung Quốc rồi?

Nhưng mà nói gì thì nói, chức năng của cái điện thoại di động hàng nhái này thật sự rất tốt, chơi game nghe nhạc nói chuyện phấm xem phim chụp hình, những gì bạn có thể nghĩ đến nó đều có thể làm được, gỡ cái nắp phía sau xuống còn có thể làm dao cạo râu.

Cướp biển vùng Somalia ai ai cũng có một bộ, rất cổ chấp nha.

Sự thật chứng minh, Bình Phàm suy nghĩ quá nhiều, Doãn Việt người này không có ý tiêu diệt hàng nhái Nokia của cô. Chẳng qua hắn chỉ nhìn chăm chăm cái điện thoại, phảng phất như đó là bom hẹn giờ....

Mê mang, Bình Phàm cảm thấy giờ phút này mình quả thực còn mê mang hơn cả lúc điền vào tờ đơn nguyện vọng thi đại học.

Ở giữa, cách một cái điện thoại di động hàng nhái, hai người đứng yên.

Người đàn ông trung niên mặc đồ ngủ mang theo một bọc đồ ăn vặt giương mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn bọn họ, trong mắt còn có loại tự hào thần nhiên.

Ừ, vừa rồi còn bị bà xã phê bình mình mặc đồ ngủ ra đường không được bình thường, đợi lát nữa kéo bà ấy ra đây xem cảnh tượng không bình thường hơn này một chút. Lúc Bình Phàm đang nghi ngờ ruột tự động thắt thành nơ con bướm thì Doãn Việt mở miệng: “Cô lưu số di động của anh ta.”

Mấy từ sau từ “Số” không có lên giọng, đó dĩ nhiên là một câu trần thuật, giọng nói rất thẳng, nghe không ra ý tứ hàm xúc gì, chỉ có điều nó hơi giống góc tường phủ rêu xanh ngày nắng, đặt tay lên còn có cảm giác hơi hơi ướt át râm mát.

“Ừ” Bình Phàm gật đầu, vuốt vuốt mái tóc thực nữ nhưng trong đầu vẫn bị trống không chiếm cứ.

Sau đó, trầm mặc đi rồi lại quay lại.

Doãn Việt không nói gì nữa, lại bắt đầu tái diễn động tác lúc trước, an tĩnh lạnh lùng nhìn điện thoại di động của cô.

Qua thật lâu, Bình Phàm mới kịp phản ứng lại: chẳng lẽ hắn muốn cô xóa số di động của hai mươi lăm?

Đối với suy đoán này, Bình Phàm càng lúc càng hoài nghi.

Bây giờ cô rất muốn về nhà ăn chocolate, nhưng nhìn bộ dạng của Doãn Việt thì dường như không có ý định thả người.

Gặp phải suất ca tích chữ như vàng mà mình cũng không muốn mở miệng hỏi thì cách duy nhất chính là nhìn mặt đoán ý.

Cho nên, cô vừa liếc trộm sắc mặt Doãn Việt vừa từng bước thử thăm dò.

Mở nắp điện thoại di động – nắng ấm nhẹ nhàng, dường như có vài tia sáng chiếu lên thảm rêu xanh.

Mở số hai mươi lăm — rêu xanh bắt đầu hấp thu ánh vàng nhợt nhạt.

Khẽ cắn răng, nhấn nút xóa — rêu xanh biến mất, mặt tường chỉ còn lại vẻ bóng loáng. Bình Phàm nghĩ, chắc là mình làm đúng rồi, bởi vì lúc cô xóa số hai mươi lăm không bao lâu sau thì Doãn Việt mở miệng lần nữa: “Buổi sáng cô đi làm mấy giờ?”

“Tám giờ.” Giờ phút này Bình Phàm đã không còn năng lực phản kháng nữa, cho dù hắn có hỏi mật mã thể tín dụng thì cô cũng nói ra toàn bộ.

Doãn Việt khẽ gật đầu, động tác rất nhẹ, giống như cách hoa lê trắng muốt rơi nhẹ xuống mặt nước khiến cho nó hơi rung động, nhẹ mỏng nháy mắt chôn vùi trong không khí.

“Không còn sớm.” Hân nói.

Tối, tối, rốt cuộc đã tối, toàn thể chuẩn bị đẩy thuyền! !

Bình Phàm vội vàng nói tiếp: “À, vâng, vậy tôi lên nhà trước.”

Nói xong cũng không để ý có thất lễ hay không, cô vội vàng co chân chạy như điên tới thang máy, dưới chân giống như bôi một lớp dầu, đó quả thực là xăng.

Vào thang máy, trong nháy mắt cánh cửa màu bạc đóng kín, cô nhìn thấy Doãn Việt vẫn đứng tại chỗ, ngón tay dút vào túi quần, an tĩnh nhìn về phía mình.

Một khắc kia, cô có ảo giác — giống như hân đứng đó đã rất lâu....rất lâu.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Đêm đó về nhà, Bình Phàm lấy chocolate ra, bóc mạnh lớp giấy bạc, hung hăng cắn xuống —— an ủi —— bị Doãn suất ca hù ột trận.

Suất ca chính là suất ca, dọa người cũng có trình độ. Trái tim nhỏ bé bình thường của Bình Phàm đến giờ vẫn còn đập thình thịch đây này.

Liên tiếp nuốt ba thanh chocolate, lúc này Bình Phàm mới hơi tỉnh táo một chút, một tầng hơi nước bao trùm đại não, thấp thoáng, hơi hiện hình.

Hỗn loạn, tuyệt đối hỗn loạn, đây là kết luận Bình Phàm đưa ra lúc cắn thanh chocolate thứ tư.

Tâm tư Doãn suất ca này thật là khó đoán, bây giờ ngay cả việc hân có nhớ Bình Phàm hay không cô cũng không xác định được.

Cảm giác này, giống như một hộp chocolate Thụy Sĩ to dùng từ trên trời giáng xuống, nhưng Bình Phàm chỉ có thể nhìn, không dám động —— bởi vì trong lòng cô biết đó không phải của mình.

Bình Phàm là một cô gái có tư tưởng tốt, cũng không hy vọng xa vời về những thứ không thuộc về mình, dựa theo giá trị cuộc sống của cô, hay là chocolate tràn lan trong siêu thị mà nói thì —— giá cả hợp lý, ăn yên tâm.

Nghĩ tới đây, Bình Phàm đang ngồi trên sàn nhà đứng lên, quệt mồ hôi dính chocolate, đi ngủ.

Không biết có phải là do ăn nhiều chocolate hay là bị Doãn suất ca hù dọa, tóm lại, tối hôm đó, cô giáo Bình Phàm —— hoa hoa lệ lệ mất ngủ.

Mất ngủ là một chuyện rất xa xỉ, đặc biệt đối với tộc đi làm mà nói thì ngày hôm sau, Bình Phàm luôn luôn dậy sớm thế mà 7 rưỡi mới tỉnh. Chuyện này cũng không xem là thảm nhất, thảm nhất chính là, lúc Bình Phàm trưng ra thuần nhan, tóc cột qua loa tùy tiện, trong miệng ngậm một miếng bánh mì, chân mang đôi giày cao gót ba phân đạp lên sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng loáng ở đại sảnh dưới lầu đi được ba bốn bước to, vừa hơi ngẩng đầu, cô liền thấy người quen.

Một thân hình cao ngất đẹp trai mặc cảnh phục kiêu ngạo giống như Doãn Việt đang đứng trước cửa đại sảnh, bên cạnh còn có một chiếc xe tám phần là Land Rover mới ra.

Chỉ thoáng nhìn như vậy, miếng bánh mì trong miệng Bình Phàm liền hy sinh —— “Nằm úp sấp” dưới sàn nhà.

Doãn Việt vẫn rất ít nói, đối mặt với Bình Phàm đang kinh ngạc, chỉ phun ra ba chữ: “Lên xe đi.”

Đầu Bình Phàm sau khi chết máy liền khởi động lại một lần nữa, con chuột bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm lý do cự tuyệt.

Lúc cô muốn mở miệng chuẩn bị hoạt động thì tay Doãn Việt dường như vô tình sờ sờ ngang hông. Bình Phàm lập tức cảm miệng, tự động mở cửa xe chui vào.

Sau này, đối mặt với cử chỉ hỏi thăm của Mộc Mộc về hành động khác thường của cô lúc bấy giờ, Bình Phàm chỉ có thể nói một câu.

“Trên người anh ta có súng.”

Đúng vậy, bên hông Doãn Việt có một khẩu súng lục nhỏ bá đạo đen nhánh phát sáng bóng loáng, vừa rồi hấn sờ sờ như vậy, chân Bình Phàm lập tức nhũn ra.

Ngồi trên ghế lái phụ, bấp chân Bình Phàm rụt lại, tay nhỏ bé nắm nắm, trái tim nhỏ quẩn quýt, mọi tâm sự chuyển hóa thành một tiếng gào thét: “Suất ca, sao có thể bức bách tôi đến đường cùng như vậy?” Dù sao cũng bị “Dùng súng uy hiếp” lên xe, Bình Phàm bắt đầu phong trào không bạo lực không hợp tác, ngậm chặt miệng, không nói lời nào.

Chiều này mà dùng để đối phó với người khác thì có khi còn có tác dụng, nhưng đối với người luôn luôn trầm mặc giống như tính chất cơ bản của kim loại – Doãn Việt mà nói thì tương đương với việc dùng con dao sắc rí đánh đại BOSS có lượng máu 10000, mà mỗi một lần xuất chiêu lượng máu chỉ giảm 1, rất khó coi a.

Lúc cảm thấy thoải mái hơn một chút, Bình Phàm vừa quay đầu liền nhìn thấy quán mì Trần ven đường, mùi hương thơm ngát của mì thịt bò bay tới, hấp dẫn cô làm cô không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Không lường trước cổ họng sẽ phát ra tiếng “Ưc” hơi lớn, trong xe yên tĩnh, tiếng vọng kia vang lên khiến tai Bình Phàm đỏ sẫm, chỉ có thể hi vọng Doãn Việt sống trong thế giới của mình, không chú ý đến cô.

Việc đời luôn có nửa buồn nửa vui.

Vui: Doãn Việt vẫn duy trì mặt than, dường như không nghe thấy.

Buồn: Doãn Việt xoay người, từ sau chỗ ngồi cầm lấy một túi thức ăn có sữa đậu nành cùng bánh quẩy, đưa cho Bình Phàm.

Trong lúc thực hiện động tác hấn vẫn giữ vững mặt than.

Cái gì gọi là cường nhân, đây chính là cái gọi là cường nhân.

Bình Phàm quẫn bách muốn người ta hủy diệt mình.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Thật ra thì cũng không thể trách Bình Phàm, thật sự là mùi vị của quán mì Trần kia quá tốt, cứ sáng sớm là người mua đứng thành hàng dài, nghe nói có rất nhiều người vì ăn mà đi làm trễ.

Mỗi lần Bình Phàm đi ngang qua đây đều muốn xông vào bụng một tô, nhưng lúc nhìn thấy đội ngũ làm cho người ta sợ hãi kia, cô chỉ có thể nuốt nước miếng tiếp tục ăn bánh bao khô quắt quắt.

Cho nên, nuốt nước miếng đã trở thành phản xạ có điều kiện của Bình Phàm khi đi ngang qua quán mì Trần. Nhưng ngàn không vạn không đúng ở chỗ là biểu hiện ngay trước mặt Doãn suất ca mặt than.

Thất lễ mà thất lễ mà, Bình Phàm khinh bỉ mình một vạn lần.

Nhưng sai lầm lớn đã gây ra, cho dù Bình Phàm có là siêu nhân điện quang đem ánh sáng chiếu rõ từng hang hốc mà khinh bỉ mình thì cũng không làm nên chuyện gì. Cho nên, cô liền lựa chọn quên lãng, mở túi thức ăn Doãn Việt đưa cho ra, bắt đầu ăn.

Bên trong xe vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, Bình Phàm ăn mà ruột cứ xoắn lại. Cô thật sự không rõ, trong hồ lô của Doãn suất ca rốt cuộc là bán thuốc gì.

Đối tượng xem mắt tới đón mình đi làm, hơn nữa còn mua bữa sáng, chuyện này nếu đăng lên diễn đàn bát quái quả thực chính là chuyện vui cây khô gặp mùa xuân a. Nếu cao giọng một chút tuyệt đối có thể trở thành khoe khoang.

Nhưng... Len lén liếc nhìn bản mặt than vụn năm không thay đổi của Doãn Việt trước mặt, lại thêm thành phần mười phần nguy hiểm bên hông: súng, bòng quang Bình Phàm lần nữa khấn trương.

Đây không phải bát quái, đây rõ ràng là chuyện ma quỷ a! ! ! Mang tâm tình xoắn xuýt ăn xong bánh quẩy xoắn xuýt cùng sữa đậu nành thì xe cũng đến trước cửa nhà trẻ nơi Bình Phàm làm.

Bình Phàm đang chuẩn bị trốn xuống xe thì bất gặp ánh mắt Doãn Việt đang nhìn chằm chằm vào tấm bảng trước cửa nhà trẻ, lên đó có ghi bốn chữ vàng to đùng “Nhà trẻ Trí Tân”.

Mặt than cứ như thế ngó chằm chằm mấy chữ kia ba mươi giây làm cho Bình Phàm không hiểu ra sao, thiếu chút nữa ngay cả xuống xe cũng quên.

Cũng may Doãn Việt kịp thời thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nhắc nhở: “Nên đi làm thôi.”

Bình Phàm phục hồi tinh thần, lập tức chạy xuống xe, nhảy nhẩy cách Doãn Việt ba thước rồi đứng lại, mỉm cười, lộ ra tám cái răng, liên tục không ngừng phát tay nói tạm biệt.

Chờ cho Land Rover kia lái đi, Bình Phàm cũng chuẩn bị vào cửa, nhưng khi đi tới bên cạnh tấm bảng chữ vàng kia thì dừng lại.

Doãn Việt đúng là kỳ quái nhưng lại có cái đầu thông minh, tuyệt đối sẽ không làm một chuyện nhằm chán lãng phí nhiều thời gian như vậy, cho nên phải nói, tấm bảng này nhất định có kỳ quặc.

Bình Phàm nhìn dòng chữ vàng lóe sáng lờ lờ dưới ánh mặt trời, tìm tòi nghiên cứu dưới thái độ nghiêm chỉnh, há miệng... cắn một cái.

Bi kịch luôn tiếp diễn —— vẫn duy trì tư thế cắn tấm bảng, Bình Phàm nhìn thấy viện trưởng đang đứng ở cửa, nhìn mình chằm chằm, mắt kiếng bắn ra một tia sáng lạnh giết người...

Trên tấm bảng có dấu răng, sự thật chứng minh, đây không phải là vàng, Bình Phàm đưa ra một kết luận —— người thông minh như Doãn Việt cũng có khi nhìn nhầm. Làm việc ở nhà trẻ coi như dễ dàng, chỉ là áp lực tinh thần hơi lớn, cả ngày phải nhìn một đám nhóc con như chim sẻ bay loạn chung quanh, muốn bảo đảm bọn nó lông tóc không thương thì quả thật rất khó.

Nhưng trẻ em là sinh vật dễ thương nhất trên đời. Đôi mắt thật to, tay chân nho nhỏ, giọng nói non nớt, có thể làm cho tâm người ta giống có chocolate hòa tan vậy.

Nhưng mà, thỉnh thoảng cũng có lúc .

Thiên hạ đang trong giờ dạy học, Bình Phàm đang nghỉ ngơi, trong lúc vô tình cô nghe thấy một cô bé tức giận nói với thằng bé trai bên cạnh: “Từ hôm nay trở đi, tớ là bạn gái của Lý Mông bên lớp 3.”

Thằng bé trai cũng tức giận hỏi lại: “Tại sao hả?”

Cô bé: “Một ngày Lý Mông cho tớ ba viên kẹo thỏ đường to, không giống cậu, chỉ cho hai viên, keo kiệt.”

Thằng bé trai: “Không làm thì thôi, tớ đi tìm tiểu Tiêu bên lớp 2 làm bạn gái, một ngày người ta chỉ cần một viên kẹo thỏ đường to mà thôi.”

Cứ như vậy, một đôi tiểu tình lữ bởi vì một viên kẹo thỏ đường to mà chia tay.

Cái gì là cao nhân, chia tay bình tĩnh như hai vị đây chính là cao nhân.

Bình Phàm bái phục.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Rốt cục nhìn được đến lúc tan việc, Bình Phàm lú lú linh lợi vác ba lô nhỏ đi ra cửa nhà trẻ.

Phong cảnh ngoài cửa giống như một bức tranh, ánh nắng chiều sáng lạnh, cây cối um tùm, còn có người đàn ông mặt than đáng người duy mỹ cùng với Land Rover nhà hắn.

Rơi nước mắt, bạn học Doãn Việt lại tới nữa .

Tan học, ngoài cửa nhà trẻ cũng có vài vị phụ huynh cùng thầy cô giáo lui tới, ngoại hình khí chất xuất chúng của Doãn Việt đã thu hút không ít ánh mắt. Bình Phàm đời này sợ nhất đúng là bị chuyện xấu dính vào, vì giảm thấp thương tổn, cô vội vàng tự giác trèo lên xe của bạn học cũ kiểm đối tượng xem mắt.

Thà như thế cho nhanh, còn hơn bị vài đạo ánh mắt bắn cho thương tổn.

Dù sao, tiểu Bình Phàm bình thường cùng Doãn Việt không bình thường ở chung một chỗ, quả thật có chút chênh lệch giữa mực nước của lòng sông so với mặt biển.

Ngồi ở bên cạnh Doãn Việt, Bình Phàm có loại cảnh giác mình mang dép lê đến nhà hàng năm sao dùng cơm.

Không đáp chỉ hai chữ, cô chỉ nói một lần.

Bình Phàm thừa nhận, tiếp xúc gần gũi với Doãn Việt như vậy hai ba lần, lòng như vinh nho nhỏ kia của cô cũng đã rất định thỏa mãn rồi, cho nên, sớm thu sớm tốt.

Doãn mặt than, anh muốn đòi gạo hay đòi củi lửa, cứ lớn mật nói ra đi ! ! Bình Phàm đang chuẩn bị đem những lời này uyển chuyển hóa nói ra, xe bỗng nhiên dừng lại.

Quay đầu nhìn, phát hiện thế mà lại dừng trước cửa quán mì Trần. Quán mì Trần này chỉ bán buổi sáng, bởi vậy nên giờ này cửa lớn đã khóa chặt.

“Xuống xe đi.” Doãn Việt bỏ xuống những chữ này, cởi giày an toàn ra, xuống xe.

Bình Phàm cũng chỉ có thể đi theo, nhưng trong lòng bong bóng nhỏ nghi ngờ không ngừng toát ra.

Nhìn tình trạng này, Doãn Việt muốn mang mình tới đây ăn cơm, nhưng... Đây không phải rõ ràng tới để bị người ta sập cửa vào mặt sao?

Nhưng Bình Phàm sai rồi, Doãn Việt mặt than là mặt than, nhưng đầu hắn thì bình thường. Chỉ thấy hắn đi tới trước cửa, nhẹ gõ ba cái, cửa nhỏ bên hông quán mì Trần từ bên trong mở ra.

Người mở cửa chính là một dì hơn năm mươi tuổi, ánh mắt không cười nhưng cũng cong cong, xung quanh khóe mắt có nếp nhăn nhàn nhạt, giống như cành liễu rũ xuống, rất là hòa ái.

Bình Phàm biết, dì ấy chính là bà chủ của nơi này.

Nhìn thấy Doãn Việt, ánh mắt bà chủ càng cong, vội nói: “Mới vừa bỏ vào nồi, đợi thêm hai phút nữa là có thể ăn, tới tới tới, ngồi xuống trước đi.”

Doãn Việt dẫn Bình Phàm đang không hiểu ra làm sao thêm hơi hơi kinh hãi đi tới bàn ngồi.

Quán rất nhỏ, cái bàn cũng đã lâu năm, nhưng vì nơi đây sạch sẽ, làm cho người ta có một loại cảm giác thư thích.

Doãn Việt dường như rất quen thuộc nơi này, từ trên bàn cầm lấy hai đôi đũa, từ tủ bát lấy ra một chén con, rót nước sôi nóng hổi, đem đầu đũa bỏ vào khử trùng. Một loạt động tác này, Doãn Việt làm rất quen việc rất dễ dàng, nhưng Bình Phàm nhìn, giống như là nhìn thấy Ultraman yêu tiểu quái thú vậy, không nói nên lời.

Dù sao, ở trong mắt của cô, Doãn Việt là một đại thiếu gia quần áo đưa tới tay cơm đưa tới miệng, mấy chuyện vặt như vậy hẳn không nên làm.

Đang kinh ngạc đến nửa đoạn, Doãn Việt đem một đôi đũa đã được khử trùng tới trước mặt cô.

Bình Phàm sững sốt, không ngừng nhận lấy, bàn tay cùng đũa tiếp xúc thân mật, lưu lại nhiệt độ nóng lên lòng bàn tay cô, theo vân tay quanh co tản đi.

“Tối, ăn nhanh cho nóng.” Bà chủ bưng hai tô nóng hổi thơm ngào ngạt từ phòng bếp đi ra, đặt lên bàn.

Hai tô khác nhau đặt trước mặt.

Đặt trước mặt Doãn Việt chính là cháo gà thơm ngát sượng miệng, mà đặt trước mặt Bình Phàm là mì thịt bò hương chua cay.

Thấy tình hình này, cặp lông mày của Bình Phàm bay đi.

Từ nhỏ đến lớn, thứ cô thích ăn chỉ có mì thịt bò, vì sao hết lần này tới lần khác cứ trùng hợp như vậy. Món bà chủ bưng lên cho cô vừa hay chính là mì thịt bò?

Kỳ quặc mà kỳ quặc mà.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Bà chủ không thể nào biết được, vậy duy nhất có thể, chính là...

Bình Phàm giương mắt, trộm quét qua Doãn Việt. Hắn đang cúi đầu ăn, thật ra thì tốc độ ăn rất nhanh, nhưng tướng ăn vẫn nhã, xem ra là cảnh đẹp ý vui, còn có sống mũi cao thẳng độ cung duyên dáng, ánh mắt Bình Phàm quả thực có thể bên trên tản bộ loanh quanh — ái chà chà.

Từ chứng cứ hiện ngay trước mắt, xem ra, tới chín mươi phần trăm có thể là Doãn Việt đem khẩu vị cô thích nói cho bà chủ.

Nói cách khác, Doãn Việt biết cô thích ăn mì thịt bò? Hơn nữa còn thông qua tiếng nuốt nước miếng buổi sáng hôm nay biết cô muốn ăn ở quán mì trước mặt này?

Bình Phàm vỗ vỗ ngực bánh bao nhỏ, lặng lẽ thở gấp một hơi.

Doãn suất ca, sẵn sóc tận tâm như vậy, trái tim nhỏ bé tịch mịch nhiều năm của tôi đây không chịu nổi a.

Doãn Việt không hổ là chú cảnh sát, trên người có gắn ra-da, rất nhanh liền cảm thấy khác thường, ngừng đầu, vừa vận đổi mắt với Bình Phàm.

Hai mắt đối nhau, muôn sông nghìn núi, chân trời góc bể, trong đầu Bình Phàm nhất thời vang lên bát hát dài cây xoài luôn phát vào dịp nghỉ hè hàng năm.

“Anh là gió, em là cát, quần quýt lấy nhau đến tận chân trời.”

Nhìn tuần nhan của Doãn Việt mà xem, cặp mắt kia thâm thúy, Bình Phàm giống như sa vào trong nước xoáy.

Nếu không nhờ câu nói kia của Doãn Việt, khẳng định cô đã chết đuối.

Doãn suất ca nói rất đúng: “Khóe miệng em... dính tương ớt.” Trên thế giới khoảng cách xa nhất không phải là tôi đứng ở trước mặt bạn, bạn lại không biết tôi yêu bạn, mà là tôi cho rằng phía trên đang diễn phim thần tượng, bạn lại nói cho tôi biết đó là không phải là phim thần tượng.

Bình Phàm mắc cỡ hận không thể đem da mặt mình lột ra.

Mắt mặt mắt mặt, quá mắt mặt, cô vội vàng dùng giấy ăn liều mạng chà lau khoe miệng.

Ồi uy~ tâm can tỳ phổi thận ơi, đối mặt với suất ca thật sự là làm cho người ta chịu không nổi .

Quá mức xấu hổ, chỉ có thể cúi đầu rơi lệ ăn tiếp, nhưng mùi vị đúng là rất ngon, khó trách nhiều người yêu thích như vậy.

Sau khi ăn xong, Doãn Việt móc tiền ra đặt lên bàn, hướng về phía bà chủ nói một tiếng: “Làm phiền rồi.”

“Làm gì có.” Bà chủ liếc nhìn Bình Phàm, nụ cười tràn đầy: “Sau này lúc nào muốn ăn thì cứ nói cho đi một tiếng là được, lập tức đi sẽ giúp hai đứa chuẩn bị.”

Bình Phàm trong chớp mắt cảm thấy Doãn Việt là cường nhân, có thể tùy ý dùng vạn lượng hoàng kim thì không tính là cái gì, có thể tùy ý dùng mì Trần mới là trâu bò a! ! !

Cơm ăn xong, dựa theo lệ cũ xem mắt bình thường, bước kế tiếp phải là đi nơi nào đó uống cà phê nói chuyện phiếm hàn huyên trắng sáng hàn huyên mặt trời hàn huyên môi trường ô nhiễm trên trời dưới đất, dùng cách này để tiến hành thêm một bước tiếp xúc.

Nhưng Doãn Việt hết lần này tới lần khác chính là... không ... dựa theo lệ thường của con người.

Ăn xong, hẩn đạp chân ga chuyển tay lái, cứ như vậy chở Bình Phàm về nhà.

Vẫn như cũ đứng trong đại sảnh dưới lầu chia tay, hai người tương đối đứng thẳng. Lần này Bình Phàm không dám tưởng tượng cái gì mà một vạn năm... lãng mạn nữa, sợ Doãn Việt phun ra một câu bên miệng cô có dính dầu mè vân vân có thể đem người ta khó xử đến chết tươi, thế là cô vội nói: “Cám ơn anh, gặp lại sau.”

Nói xong lòng bàn chân tiếp tục bơi xăng, chuẩn bị chuẩn đi, nhưng mới vừa bước tới trước hai bước, giọng nói đặc biệt trầm thấp chững chạc hơn từ tính của Doãn Việt vang lên phía sau: “Mộ Bình Phàm.”

Không thể không thừa nhận, giọng nói Doãn Việt có một loại ma lực, giống như bình nước ấm nho nhỏ, từ từ rót vào các khớp xương của người nghe, một loại ngữ điệu trầm thấp ấm áp.

Bình Phàm đứng lại, quay đầu: “Cái gì?”

Lần này, bối cảnh của Doãn Việt là rừng cây xanh tươi của chung cư, đêm đã khuya, xanh cùng đen trộn lẫn với nhau, mùi vị ừ ừ.

Trong bối cảnh như vậy, Doãn Việt mở miệng.

“Em dường như quên mất anh rồi.” Doãn Việt nói, yết hầu nhẹ nhàng run lên: “Anh là Doãn Việt, bạn học của em thời cấp ba.”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Bình Phàm chấn động, Bình Phàm kinh ngạc, Bình Phàm niết, Bình Phàm bàn .

Thì ra là, Doãn Việt đã sáng sớm nhớ tới mình?

Cứng ngắc chậm chạp, chuyện này tới quá đột ngột, Bình Phàm không xác định được bước kế tiếp nên nói cái gì, chỉ có thể mấp máy đôi môi nhỏ nhắn có chút tê dại, hồi lâu cũng không phát ra được tiếng nào.

Như cũ vẫn là Doãn Việt kết thúc đề tài: “Sáng mai anh tới đón em.”

Sau đó, mỹ nhân giống đực nhanh nhẹn rời khỏi, lưu lại bóng lưng cao ngất anh khí, từ từ thu nhỏ lại trong mắt Bình Phàm.

Gì kia, suất ca vừa xuất chiêu liền làm cô mất một lượng máu lớn a.

Cho dù Bình Phàm có ngồi trên đài sen của Quan Thế Âm cũng không cách nào bình tĩnh được.

Trái tim tích mịch đã lâu của bản cô nương bắt đầu rung động.

Sự thật chứng minh, Doãn Việt đã nhớ ra cô từ sớm, còn đưa cô đi làm, mời cô ăn cơm, hơn nữa còn xác nhận với người tiến cử muốn cùng cô tiếp tục gặp gỡ.

Mặc dù toàn bộ quá trình đều giữ bộ mặt than, nhưng nói đi cũng phải nói lại, có khi nào Doãn Việt không giữ mặt than đâu. Thật vất vả mới bắt được một cơ thể sống bình thường trong quá trình hoạt động xem mắt, Bình Phàm có thể không kích động sao?

Tình bạn thân kịp thời nhắc nhở cô ngay lúc đầu óc bị nhúng nước, kết quả là, Bình Phàm gọi thẳng một cú điện thoại cho Mộc Mộc.

Điện thoại gọi, Mộc Mộc cuồn mua sắm giờ mới phát hiện cái túi trên tay mình rung rung kỳ quái, buồn bực đến vô cùng bị thống, cặp lông mày được tu bổ tỉ mỉ xoắn đến nỗi có thể vắt ra nước hoàng liên (đắng).

Nghe Bình Phàm một phen kích động kể rõ, Mộc Mộc trực tiếp ném ra một câu: “Cưng ơi, có chỗ kỳ lạ.”

“Chỗ nào?” Bình Phàm không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Cậu nghĩ đi, vị Doãn bạn học này của cậu, vóc người đẹp, tướng mạo giai, gia thế tốt, đầu óc thông, một người ưu tú ngay cả chú Hồ bác Ôn [6] cũng phải đối đãi bằng con mắt khác như vậy, làm sao có thể coi trong cậu?”

Một mũi tên xuyên tâm, một giây trước tim Bình Phàm còn khiêu vũ trong nháy mắt nghỉ ngơi.

Cũng đúng, lấy điều kiện của bạn học Doãn, hẳn là vừa bước chân vào hoạt động xem mắt đã bị mấy con sói cái canh cửa đoạt ngũ mã phân thây rồi, làm sao còn may mắn sống sót để được mình nhặt đây?

Nhưng mà, hành động quan tâm ân cần, bản mặt than của hắn, là vì cái gì?

Đáp án của Mộc Mộc dĩ nhiên là: “Lớp phó văn nghệ.” Một thùng nước lạnh, trái tim đang đắm chìm trong máu cùng nước của Bình Phàm lập tức bị đông cứng thành băng.

Đúng vậy, nhớ mang máng lúc ấy lớp phó Phương Nhan một lòng yêu thích học tập, không suy nghĩ đến người khác, tốt nghiệp trung học xong trực tiếp đi Singapore du học, lưu lại một đồng nước miếng bầy nhầy bị thương của bọn ác lang.

Đừng nói, mùa hè sau khi thi tốt nghiệp trung học, năm sáu nam sinh mơ ước Phương Nhan đều chạy tới lôi kéo làm quen với Bình Phàm, mời Bình Phàm ăn này nọ, muốn moi ra phương thức liên lạc với Phương Nhan.

Cẩn thận mà nghĩ, phương thức lôi kéo làm quen hai ngày nay của Doãn Việt cũng không sai biệt lắm.

Mộc Mộc quảng gạch đưa ra kết luận: “Đúng vậy, bạn học Doãn là thiên chi kiêu tử[7], không tiện mở miệng cầu xin cậu, cho nên lấy lòng cậu trước, chờ cho cậu giác ngộ, cưng ơi, cậu đừng ngu gì mà đắm chìm vào.”

Bạn bình thường cùng bạn thân khác nhau ở chỗ, lời nói của người sau không có chút dinh dưỡng ý tốt nào, ban đầu là giả thuyết, sau đó là lời vàng ngọc bọc Hoàng Liên.

Cúp điện thoại, Bình Phàm vội vàng lục tung tứ phía, tìm ra địa chỉ liên lạc Phương Nhan lưu lại mấy năm trước, sau đó, ngã xuống giường, để cho cái chăn mềm mại vây quanh mình, thở dài.

Cũng may, chưa có đắm chìm.

Ngày hôm sau, đúng lúc Bình Phàm xuống lầu thì Doãn Việt cũng đúng lúc ở đại sảnh đứng đợi, trong tay là tô mì thịt bò đóng gói thơm ngào ngạt của quán Trần. Nội tâm Bình Phàm nước mắt rơi lã chã: ôi chao suýt ca, anh còn như vậy, tôi đây chịu không nổi.

Một đường không nói chuyện, Doãn Việt yên lặng lái xe, Bình Phàm yên lặng ăn mì.

Tới cửa nhà trẻ, vừa hay Bình Phàm ăn xong mì, sau đó, đem tờ giấy nhỏ chuẩn bị từ trước nhét vào lòng bàn tay Doãn Việt: “Cái này là địa chỉ Phương Nhan lưu lại lúc tốt nghiệp trung học, mấy năm nay chúng em không còn liên lạc, không biết có thay đổi hay không, anh thử một chút xem sao.”

Nói xong, giống như chạy trốn nhảy xuống xe, chạy nhanh vào nhà trẻ.

Thật ra thì, trái tim nhỏ bé của Bình Phàm giống như dép lê dưới chân Tiểu Cường, vẫn như cũ ương ngạnh nhưng nội tâm lại khác hoàn toàn. Cô đây là đang kỳ vọng Doãn Việt có thể điện thoại tới, hoặc nhắn tin tới, nói không hiểu nguyên nhân cô làm vậy.

Chịu đựng a chịu đựng a, rốt cục cũng chịu đựng đến trưa, Doãn Việt gửi tới một tin nhắn.

Tin nhắn ghi là, hân vừa nhận được một nhiệm vụ, mấy ngày gần đây tương đối bận, không thể đưa đón cô.

Một trận cuồng phong, trái tim nhỏ bé của Bình Phàm hoàn toàn vỡ vụn thành từng mảnh, phiêu tán mất tích.

Mộc Mộc quả thật là chúa Jesus, dự liệu như thần: Doãn Việt, đúng là vì địa chỉ liên lạc của Phương Nhan mới tìm tới.

Bình Phàm rơi mất, Bình Phàm chạy vội, Bình Phàm bi, Bình Phàm thống.

[6] Hồ Cẩm Đào: chủ tịch nước Trung Quốc

Ôn Gia Bảo: Thủ tướng nước Trung Quốc

[7] Con cưng của trời

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Nhớ ngày đó, nếu Phương Nhan là sao chổi thì Bình Phàm chính là cái đuôi của sao chổi.

Chữ Phương Nhan rất đẹp, từng đạt giải quán quân viết thư pháp của cả nước, mà Bình Phàm vẽ tranh cũng không tệ, vì vậy mỗi lần lớp có bằng tin đều do hai người bọn họ chịu trách nhiệm, hơn nữa là còn cùng bàn, cho nên lúc đó đúng là như hình với bóng thật là bạn tốt của nhau.

Phương Nhan là mỹ nhân, ngũ quan không cần có nhiều xuất sắc, nhưng khí chất trong trẻo lạnh lùng cũng đủ đoạt mắt của người khác, không có chút tranh cãi nào được bầu làm lớp phó văn nghệ.

Mà Bình Phàm là tiểu bunn bên cạnh lớp phó văn nghệ.

Bunn cùng hoa[8], mặc dù chức năng cùng trình độ được hoan nghênh không giống nhau, nhưng vẫn như cũ có thể song song hưởng ứng lời kêu gọi. Là chủ nghĩa xã hội khoa học công cuộc thêm gạch tăng ngói nha, Bình Phàm an ủi mình như vậy, chưa từng sinh ra ghen ghét hay uất ức gì với Phương Nhan.

Nếu như không phát sinh chuyện kia, có khi bây giờ các cô vẫn là bạn tốt.

Trong văn phòng, Bình Phàm vừa gặm chocolate, vừa nhớ lại hồi ức.

Khí trời hơi nóng, chocolate có chút mềm ngấy, điểm nóng chảy quá thấp, chỉ có 36 độ đã không giữ vững được tư thái vĩnh cửu hoàn mỹ.

Xem ra, thứ gì tốt cũng không lâu dài, nhưng mà, cũng chính vì thế mới làm cho người ta cảm thấy đẹp.

Giống như hai lần tiếp xúc với Doãn Việt, mặc dù kết cục có chút đột nhiên ngừng lại, nhưng vẫn là một bông hồng nhỏ trong lịch sử xem mặt ảm đạm, như vậy là đủ rồi.

Bình Phàm là một cô gái tốt.

Đồng thời, người giới thiệu xem mắt cũng nhiệt tình, vừa mới nghỉ ngơi hai ngày, lại có người tìm đến cửa. Lần này là cô giáo Lưu cùng nơi làm việc, nổi danh với chuyện luôn lấy bát quái làm nhiệt tâm, thấy bốn

bề vắng lặng liền nhanh chóng bước đi thông thả đến trước mặt Bình Phàm, lấy giọng trầm thấp nói: “Cô giáo Mộ, gần đây cô có đối tượng rồi đúng không? Lần trước nhiều người thấy có một thanh niên anh tuấn lái xe tới đón cô tan làm, ôi chao, phát triển đến đâu rồi?”

Bình Phàm cả kinh thiếu chút nữa bị một ngụm chocolate sặc chết.

Lải nhải đến lải nhải đi, cô – một tiểu sói cái ngay cả mùi vị con dê non Doãn Việt kia còn chưa nếm được, cả người đang ngứa ngáy đây này, nhưng vậy thì sao?

Bình Phàm quyết định, kiên quyết không thể để cho chuyện xấu này truyền ra ngoài, nếu không mọi người còn tưởng Doãn Việt đá mình!

Nhân châu – xoay động, thành thực mà nói số lần nói dối trong đời của Bình Phàm chỉ đến con số $n (n < 10)$. = “” >

“Không phải, người đó là em họ của tôi.”

Bình Phàm yên lặng nói xin lỗi, bạn học Doãn, thật xin lỗi, chiếm tiện nghi Hmm.

“Thì ra là em họ à, ôi chao, anh ta đã có chủ chưa? Vừa hay tôi có một đứa con gái của em họ, có thể thành một đôi hay không?” Cô giáo Lưu không muốn để nước phù sa Doãn Việt chảy ra ruộng ngoài.

“Có, có con luôn rồi.” Bình Phàm nói một câu chặt đứt tình duyên giữa mặt than và con gái em họ.

“Thật đáng tiếc...” cô giáo Lưu đành trở mắt nhìn nước phù sa Doãn Việt chảy vào ruộng nhà xí.

Nhưng sau đó, ánh mắt lại chuyển chú dán lên người chị họ của nước phù sa.

Lay qua lay lại, Bình Phàm nghe giới thiệu vắn tắt khái quát từ cô giáo Lưu như thế này.

Thành đông có một nam chưa lập gia đình, thân gia trong sạch, năm nay mới hai mươi tám, nhân viên ngân hàng, tiền đồ rộng mở, một nhân tài, dường như là một người ưu tú.

Anh độc thân, tôi độc thân, vậy thì quá hay. Tính tình cô giáo Lưu rất nôn nóng, lo rên sắt phải rên lúc còn nóng, xem mắt sớm sắp xếp, lúc này đã hẹn với người kia rồi, sau khi tan làm sẽ gặp mặt.

Bình Phàm ngăn không được, chỉ có thể trước khi tan làm chạy về nhà, nhanh chóng tút lại bản thân, nhìn thời gian đã không còn sớm, lập tức ra cửa, chạy nhanh đến nơi xem mắt.

Mẹ già đại nhân lúc này vừa vặn gọi điện tới muốn cô về nhà ăn cơm. Bình Phàm một tay cầm điện thoại, một tay cầm chìa khóa, vừa cúi đầu khóa cửa, vừa hướng về cái loa bên kia giải thích: “Mẹ, không được, giờ con phải đi xem mắt... Không phải Doãn Việt, là một nhân viên ngân hàng, 28 tuổi, nghe nói cũng không tệ... Con không phải chân đạp hai thuyền... Ai da~, giờ nói không rõ ràng được, buổi tối về nói sau.”

Cúp điện thoại, cửa chống trộm khóa kỹ, xoay người, Bình Phàm nhìn thấy một người thân.

Em họ vừa mới quen —— Doãn Việt.

[8] Lớp phó văn nghệ còn gọi là ban hoa

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Trong lòng Bình Phàm căng thẳng, thiếu chút nữa không thở được, may nhờ chúa Jesus Phật tổ cộng thêm ba đại biểu Mác – Ăngghen phù hộ mới có thể sống sót.

Nhưng đối mặt với đồng chí Doãn Việt thường xuyên chơi trò ngạc nhiên này, da đầu Bình Phàm vẫn tê tê dại dại.

Gì kia, không phải đã đưa địa chỉ Phương Nhan cho hẳn rồi sao, vì sao còn xuất quỷ nhập thần như vậy, cảnh sát hù chết quần chúng nhân dân cũng phải đền mạng đó.

Bình Phàm dựa lưng vào vách tường, nuốt nước miếng, trong lòng trấn an bản thân: không có chuyện gì không có chuyện gì, mình là đảng viên, hẳn nhất định không dám động tới mình.

Trong hành lang có chút tối, ngũ quan Doãn Việt phảng phất mơ hồ trong không khí, chỉ nghe giọng nói không rõ tâm tình truyền tới: “Em họ đã có con rồi là ý gì?”

Nghe vậy, đầu Bình Phàm “Oanh” một tiếng nổ tung, cô hiểu, lần này mình gặp hạn rồi, xem như có đúng hạn nộp Đảng phí cũng không còn người có thể cứu được.

Việc cấp bách giả bộ ngu.

“A? Cái gì?” Rất ngu rất ngây thơ.

“Vừa rồi anh tới nhà trẻ tìm em, nhưng nghe đồng nghiệp của em nói chị họ của anh —— em tan làm trước, còn hỏi con anh mấy tuổi rồi.” Mặt than tiếp tục.

Giả bộ ngu không được, lập tức chuyển đề tài.

“Đúng rồi, em đưa địa chỉ liên lạc của Phương Nhan cho anh rồi đúng không?” Rất sợ rất bất quá. “... Là sai.” Mặt than vĩnh cửu, kinh điển truyền lưu.

Thì ra là vậy, chân tướng rõ ràng, khó trách Doãn đồng chí đi rồi còn quay lại, thì ra muốn tới nhờ cô giúp.

Dù sao cũng là em họ, giúp một chút cũng không còn gì, Bình Phàm vỗ vỗ bộ ngực nhỏ: “Không sao, em sẽ giúp anh hỏi.”

Doãn Việt lắc đầu, tóc trên trán bay bay, lặng lẽ lướt qua mây rậm: “Anh có phương thức liên lạc của cô ấy.”

“Hả?” Miệng Bình Phàm há ra có thể nhét vào một quả trứng chim bồ câu.

“Mấy năm nay, bọn anh vẫn liên lạc với nhau.” Bình tĩnh tiếp tục.

“Hả? !” Miệng Bình Phàm đã có thể nhét vào một quả trứng gà.

“Cần anh đưa số điện thoại của cô ấy cho em không?” Có thể đem bình tĩnh cùng mặt than kết hợp với nhau là một loại kỹ năng, ít người làm được.

Giờ phút này, miệng Bình Phàm đã có thể nhét vào quả trứng khổng long.

Bây giờ, mọi chuyện dường như có chút điên đảo.

Còn chưa kịp tiêu hóa những tin tức tình tiết xoay ngược này, điện thoại Bình Phàm vang lên, cô giáo Lưu gọi tới thúc dục. Bình Phàm một lòng một dạ chỉ nghĩ không thể đắc tội với đồng nghiệp, đối với Doãn Việt – tình huống đột ngột phát sinh nói: “Cái kia, bây giờ em hẹn một người bạn ăn cơm, tới trễ mất, lần sau nói chuyện”.

Nói xong chân nhấc ga chuồn đi, nhưng Doãn Việt nói một câu liền làm cho cô thẳng xe: “Anh cho là...chúng ta vẫn còn đang qua lại.”

Những lời này, lực sát thương cùng máu me trộn lẫn.

Bình Phàm đau thương, bạn học Doãn, hai ngày nay đừng nói điện thoại, chính là một cái tin nhắn cũng không có thì người nào nghĩ chúng ta còn đang qua lại?

Hình như người ta cho là như vậy, cho nên Bình Phàm cũng không thể chuồn đi xem mắt, mà ở lại, đó chính là bước lên con đường phẩm chất thấp kém, thất hẹn cũng không được a.

Cát đại gia [9] đã từng nói: Đại quốc ta mệnh mông, lấy chữ tín làm gốc.

Khổ không thể khổ hơn, lừa gạt ai cũng không thể lừa gạt cảnh sát.

Nhưng, không đi thì không biết nói sao với cô giáo Lưu bên kia.

Giờ phút này, Bình Phàm đứng ở ngã tư đường không có điều hòa, nóng đến đổ mồ hôi.

“Tốt, như vậy ...” Doãn Việt mở miệng.

A Di Đà Phật, Bình Phàm kích động vạn phần, bạn học Doãn Việt rốt cục muốn nói ra phương pháp giải quyết. Chả trách người ta nói có khó khăn thì tìm cảnh sát, không uống công ngàn ngàn vạn vạn bạn nhỏ đem một phen tiền vô cùng bản nhét được nhét vào tay các người! !

Doãn cảnh sát tiếp tục: “VẬY ĐI, CHÚNG TA CÙNG ĐI.”

Bình Phàm: “...”

Thì ra là, trong đội ngũ chú cảnh sát cũng có bại hoại.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Mang theo đối tượng xem mắt đi gặp đối tượng xem mắt, đề nghị này rất cường đại.

Nhưng Bình Phàm chỉ có thể làm theo.

Đi tới nơi ước hẹn ngồi vào chỗ của mình, bên trái là tiểu Quang nam chính tiền đồ, bên phải là bạn học Doãn, cả người Bình Phàm mọc toàn là gai.

Tiểu Quang nam chính nhìn rất đàn ông, còn tỏ vẻ lịch sự, nhưng chắc là cũng chưa từng gặp qua nữ sinh đi xem mắt còn mang theo một suất ca, lúc này trên mặt có chút ít lúng túng, hỏi: “Vị này là?”

Bình Phàm cảm thấy mạch máu ở cổ thỉnh thoảng đập, chẳng lẽ phải nói đây là đối tượng xem mắt trước kia?

Hai mắt nhắm lại, Bình Phàm cảm thấy giờ phút này mình quả thực như chiến sĩ mặc áo giáp vàng chân mang giày vàng chạy trốn trên con đường lớn tối tăm, loẹt xoẹt loẹt xoẹt.

Rốt cuộc là Doãn Việt bình tĩnh, chủ động giới thiệu mình: “Em họ.”

Lệ rơi đầy mặt, Bình Phàm cảm thấy giờ phút này mình và Doãn Việt căn bản là hai kẻ lừa gạt, lừa gạt cơm nhà người ta. Tiểu Quang nam chính không nghi ngờ nhiều, chắc là mắt xanh bị cấm sừng ẩn tượng với Bình Phàm cũng không tệ lắm, lập tức lấy lòng nói: “Đúng là người một nhà, đều là suất ca mỹ nữ.”

Đầu năm nay đảng trung ương đề xướng xã hội hài hòa, tổ chức nhân dân cả nước đề cao hơn rất nhiều, ngay cả bà bà mua thức ăn ngoài chợ cũng được các đồng chí bán hàng rong thân thiết gọi là mỹ nữ, trực tiếp đưa nghĩa của từ mỹ nữ nâng lên một tầm ới — tất cả sinh vật giống cái.

Xét thấy lần này, từ nhỏ đến lớn Bình Phàm vẫn được không ít người gọi là mỹ nữ, đã bình tĩnh hơn nhiều, nhưng bây giờ ngay trước mắt, đối mặt với tiểu Quang nam chính ngũ quan đoan chánh đối nhân xử thế có lẽ khen ngợi, trái tim lại không tránh được kích động một phen.

Chẳng qua là ngoài kích động còn cảm giác được dường như bị một tầng ánh mắt quét qua.

Bình Phàm vội vàng dọn dẹp chân tay, đoan chánh ngồi.

Người phục vụ lấy thực đơn ra, Tiểu Quang nam chính thân sĩ đưa thực đơn cho Bình Phàm, mỉm cười, trong mắt sao nhỏ lóe tinh quang: “Một tiểu thư muốn ăn cái gì cứ gọi.”

Cũng là thiếu niên sinh trưởng trong hồng kỳ, tình huống như thế rất quen thuộc.

Nội dung kế tiếp của vở kịch hần là: Bình Phàm làm bộ khách khí, đẩy thực đơn về, nói không cần, anh cứ gọi. Tiểu Quang nam chính sẽ giả khuôn giả kiêu đem thực đơn đẩy trở về, nói, như vậy sao được, ưu tiên phụ nữ. Bình Phàm không khách khí nữa nhận lấy, nói, vậy tôi đây không khách khí nữa.

Từ nay về sau, tất cả đều vui vẻ. Chẳng qua là, Bình Phàm đã quên, còn có Doãn Việt ở đây thì mọi chuyện đều xoay ngược lại.

Khi đó thực đơn mất đi vận mệnh lưu chuyển, đi thẳng vào tay Doãn Việt.

“Không ngại thì để tôi gọi cho.” Doãn Việt nói như thế.

Nhìn Doãn Việt vạm vỡ mặt than, tiểu Quang nam chính nhỏ giọng ngay cả cái rầm cũng không dám phóng. Bình Phàm còn lại thì nhỏ giọng nắc cũng không dám nắc.

Doãn cảnh sát làm việc đầu vào đây, đọc lên tên món ăn.

Mỗi một lần gọi làm mỗi lần nước bọt tiểu Quang nam chính tiết ra 1 lít.

Không phải vì mỹ vị, mà vì... quá chua.

Dấm đường cải trắng, sườn xào chua ngọt, miến chua cay, cá nấu dưa chua, canh măng chua, măng ngâm dấm chua, gà vịt ngỗng cá tôm kho dấm chua...

Đọc tiếp nữa, đoán chừng sẽ mất nước mà chết mất.

Hiệu suất của quán cơm không tệ, rất nhanh toàn bộ món ăn đã được bưng lên, nhất thời, vị chua tràn đầy.

Tiểu Quang nam chính mặt mày tái nhợt.

Mặt tái rồi, nhưng xem mắt thì vẫn muốn xem mắt. Tiểu Quang nam chính quyết định dùng ý chí cường đại của mình không nhìn vị em họ cổ quái mà Bình Phàm mang đến, đem toàn bộ ý chí đặt lên người chị họ là Bình Phàm đây: “Mộ tiểu thư, nghe nói cô là giáo viên nhà trẻ, nhất định rất có lòng nhân ái.”

“Tạm tạm.” Bình Phàm mỉm cười.

Em họ đang dùng bữa, một gấp dấm đường cải trắng.

“Cô nhìn qua thật sự rất ôn nhu.” Tiểu Quang nam chính mỉm cười.

“Tạm tạm.” Bình Phàm mỉm cười.

Em họ đang dùng bữa, một muống canh măng chua.

“Thật ra tôi cũng thích cô ái ôn nhu có lòng nhân ái.” Tiểu Quang nam chính mỉm cười.

“Ha ha.” Bình Phàm mỉm cười.

Em họ đang dùng bữa, một gấp sườn xào chua ngọt.

“Vì sao cô muốn đến nhà trẻ làm cô giáo? Vì những bạn nhỏ dễ thương kia sao?” Tiểu Quang nam chính cảm thấy không khí có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, lòng ngực bắt đầu reo hò ầm ĩ.

Lúc Bình Phàm đang nghĩ một lý do có thể làm ra vẻ mình rất cao thượng nhưng nói ra lại không lộ ra mình cao thượng tuy nhiên nó rất có thể làm cho người khác hiểu cô không thích cao thượng nhưng lại vô hạn cao thượng thì em họ đã chủ động giải đáp nghi vấn: “Tiện chăm sóc con.”

Sấm sét giữa trời quan.

Tiểu Quang nam chính lệ rơi đầy mặt, thật vất vả mới gặp được một cô gái thuận mắt, vì sao đã là mẹ của đứa con rồi?

Một đôi mắt đầy nước nhìn về phía Bình Phàm, đồng chí, cô thật không phúc hậu mà, cùng là người lưu lạc đi xem mắt với nhau, hà cớ gì phải dẫu diêm đứa con?

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Bình Phàm có chút tức giận.

Đồng chí Doãn Việt thật là quá mức không phúc hậu, anh vu tội tốt lắm, tại sao dán lên đầu cô cái mác đã có con?

Đương nhiên cô không thể thừa nhận mình đã có con. Không phải Bình Phàm có ý gì với tiểu Quang nam chính, chẳng qua dù nói thế nào thì tiểu Quang nam chính cũng là người đề cử của cô giáo Lưu, nếu tin này truyền tới lỗ tai cô ấy, Bình Phàm sẽ gặp phiền toái to.

Nhưng cũng không thể lớn tiếng trách mắng Doãn Việt, một là phá hư không khí, hai là Bình Phàm cũng không còn lá gan này.

Đối mặt với ánh mắt bao hàm ủy khuất ngạc nhiên bất đắc dĩ tức giận phức tạp của tiểu Quang nam chính, Bình Phàm lạnh nhạt như tiên nữ chỉ vào Doãn Việt cười một tiếng: “Em ấy luôn rất hài hước.”

Thì ra là nói giỡn, Tiểu Quang nam chính vỗ ngực, thở ra một hơi phát thẳng vào mặt Bình Phàm.

Hô hấp của tiểu Quang huynh không tệ, Bình Phàm bội phục.

Hiểu lầm được làm sáng tỏ.

Tiểu Quang nam chính mỉm cười.

Bình Phàm mỉm cười.

Em họ tiếp tục ăn cơm. Tuy là như thế, nhưng không khí ít nhiều đã có hao tổn, cộng thêm một bàn thức ăn đặc thù, tiểu Quang nam chính cảm thấy không có cách nào tận hứng nói chuyện với Bình Phàm được.

Nhưng đầu tiểu Quang nam chính rất là linh quang, ăn cơm xong, ra khỏi quán cơm, hắn rút hai tờ vé xem phim đã được chuẩn bị trước hướng Doãn Việt nói: “Ai nha, không tốt, chỉ chuẩn bị hai vé, anh nhìn này...này...thật là xin lỗi...”

Về mặt hối hận rất tự trách.

Nhưng tia tinh quang chợt lóe trong mắt kia đã tiết lộ tính toán nhỏ nhặt trong nội tâm của hắn: ba người thì tất có một cái bóng đèn. Nếu muốn nói chuyện tự do với Bình Phàm muội muội thì chỉ có cách đem em họ bóng đèn 250 vôn nho nhỏ này lễ phép tắt đi.

Vốn cho là mưu kế sẽ thành công, nhưng không lường trước được bóng đèn Doãn Việt chính là sản phẩm lừng danh của Trung Quốc, dùng rất bền: “Không sao, anh có việc thì cứ đi trước đi.”

Giọng nói nhẹ như gió, chẳng qua uy lực cường tráng giống như lốc xoáy.

Tiểu Quang nam chính bị những lời này chặn họng, thật lâu sau cũng chưa có hơi để nói gì, hai gò má đỏ bừng, nhiệt độ thiếu chút nữa truyền tới da Bình Phàm.

Thân nhiệt tiểu Quang huynh không tệ, Bình Phàm lần nữa bội phục.

Không có cách nào, tiểu Quang huynh chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Như vậy thì tôi đi mua một vé nữa.” Doãn Việt gật đầu: “Vậy chúng ta vào trước.”

Nói xong, hắn thân mật nắm chặt tay Bình Phàm, trực tiếp đi vào rạp chiếu phim, để lại tiểu Quang nam chính mặt đầy lệ.

Đoạn đường từ quán cơm đến rạp chiếu phim, đầu Bình Phàm trống không, trắng xoá một mảnh, tất cả đều lặng yên không một tiếng động, thần trí bị một cổ lực lượng mạnh mẽ đánh tan, vỡ thành vô số điểm nhỏ, cuối cùng tụ tập tại trên tay — nơi bị Doãn Việt cầm.

Lòng bàn tay hắn hơi nóng, khô ráo sạch sẽ, có đường vân thần bí, có chai rấp hơi thô.

Những nhiệt độ kia, từng chút từ tay hướng dọc theo người truyền về phía trước, truyền tới trên mặt Bình Phàm.

Ấn tượng thật sự là quá mức khắc sâu, thế cho nên vài ngày sau, Bình Phàm còn có thể nhớ được cái loại cảm giác này.

Hai người tới vị trí của mình rồi ngồi xuống, Doãn Việt liền buông tay ra. Ánh mắt Bình Phàm chăm chăm vào màn hình, gắt gao nhìn, cố gắng để tầm mắt không chuyển qua hướng Doãn Việt bên cạnh.

Phim chiếu hôm nay là bộ phim khoa học viễn tưởng ‘2012’, đã phát được hai mươi phút đồng hồ, cũng chính là lúc đặc sắc nhất, long trời lở đất, nước biển dâng trào, cao ốc nghiêng sập, nhân vật thì khỏi nói, nam chính lái xe như bay phi trên con đường lớn đang rạn nứt.

Hiệu quả nghe nhìn của rạp chiếu phim cũng rất tuyệt, âm thanh thũng màng nhĩ, nhưng so ra còn kém hơn tiếng tim đập của Bình Phàm.

Vừa rồi toàn bộ tinh lực của cô đều lôi ra để ứng phó tiểu Quang nam chính, không để mắt đến một vấn đề quan trọng: nếu không vì địa chỉ của Phương Nhan, vậy vì sao Doãn Việt lại tìm đến cô?

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Nước biển ào ạt đánh tới đỉnh núi Himalaya, Lạt Ma đang gõ chuông trên đỉnh núi kia không còn thấy tung tích, hình ảnh rất chân thực làm cho tim người ta đập nhanh, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt người xem.

Nhưng một chút Bình Phàm cũng không xem vào mắt, trong đầu đều là hành động quái dị của Doãn Việt.

Hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ cuộc sống của Bình Phàm không có chút gợn sóng nào, quả thực giống như cái gương soi trong phòng vệ sinh nhà cô, chưa từng nghĩ sẽ gặp được tình tiết rung động lòng người trong mấy bộ phim thần tượng. Nhưng mà, một tuần gặp Doãn Việt này, Bình Phàm có cảm giác mình giống như đang ngồi cáp treo, “Vút” một tiếng đi tới, “Vù” một tiếng đi lui.

Khó lường, trái tim cũng bắt đầu đưa ra ý kiến.

Trước kia tạm thời không đề cập tới, chỉ nói hôm nay, Doãn Việt làm nhiều chuyện mờ ám như vậy tuyệt đối không thể đơn giản là vì cò một bữa cơm cò một buổi xem phim.

Chẳng lẽ, hần... thật sự xem cô là đối tượng? ? ?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ bé của Bình Phàm lập tức rục rịch cháy.

Ai nha nha, hạnh phúc tới quá đột ngột, căn bản cô chịu không được a ! ! !

Bình Phàm cũng là con gái, cũng có nho nhỏ hư vinh, có thể được nhân vật như Doãn Việt coi trọng, không thể phủ nhận trong lòng cô rất vui vẻ.

Chẳng qua là... Bình Phàm nhẹ bấm thịt trong lòng bàn tay của mình, cái kia có câu nói như vậy, nếu như có chuyện tốt không giống thật, vậy hơn nửa là không thật.

Bình Phàm làm ình nhanh chóng tỉnh táo lại —— coi như Doãn Việt thật sự nghĩ như cô nghĩ, vậy điểm xuất phát của hần là vì cái gì?

Không phải Bình Phàm đa nghi, nếu Doãn Việt là một người mới quen gần đây thì có lẽ cô sẽ đem giày thủy tinh của cô bé lọ lem mang vào chân mình, vô cùng tự tin nói hần nhìn trúng một vài chỗ không giống người trên người cô.

Nhưng mà, cô với Doãn Việt đã sớm quen biết mấy trăm năm trước, nếu như thật sự muốn phát sinh chuyện gì thì đã sớm xảy ra, tại sao phải chờ cho tới bây giờ?

Liên hệ với kết luận trên, trong đầu Bình Phàm có chút nhớ lại lúc mới quen.

Thời cấp ba khi đó không giống như bây giờ, lúc ấy phong cách một nhất hẵn là những nam nữ thanh thiếu niên phản nghịch hoặc là xuất chúng. Mà Bình Phàm lại là loại người đứng giữa, căn bản giống như bị một tầng bụi bịt kín, phải phủi rất nhiều tầng mới có thể nhìn rõ diện mạo, thị trường rất có hạn.

Song sau này đi làm, tất cả mọi người trưởng thành, suy nghĩ bắt đầu thống nhất với bậc cha chú. Trong quá trình xem mắt, nam nữ thanh thiếu niên phản nghịch không phải là thành phần có thể lập gia thất, trực tiếp bị pass. Mà cái loại bình thường như Bình Phàm viết trên trán mấy chữ to đùng “Tôi muốn kết hôn” thì có đầy trên thị trường.

Xem mắt là vì kết hôn, không phải là vì yêu thương, rất nhiều đàn ông trải nhiều sóng gió, rửa tay gác kiếm, muốn tìm loại con gái ôn nhu hiền lành có công việc có thể vì bọn họ làm việc nhà sinh con như Bình Phàm.

Không cần yêu, chỉ là cần thích hợp, chỉ cần phù hợp với yêu cầu của cha mẹ xã hội thì có thể qua lại, không hơn.

Về phần tình cảm, có lẽ ba năm năm sau, sau khi sinh một đứa con trai hoặc con gái, vật lộn trong đồng sinh hoạt bề bộn, có thể nuôi dưỡng chút ít cũng chưa biết chừng.

Đúng vậy, có lẽ thứ Doãn Việt muốn tìm chính là một hiền thê lương mẫu, bất kỳ cô gái nào phù hợp với điều kiện đều có thể. Chẳng qua Bình Phàm tương đối may mắn gặp được.

Nghĩ tới đây, tìm Bình Phàm giống như có gì đó đè ép, chua chát, bởi vì chính mình, bởi vì Doãn Việt, hơn nữa bởi vì một chút thực tế.

Đến cuối cùng, có phải cúi đầu trước thực tế không?

Bên cạnh lục tục có động tĩnh, Bình Phàm hơi ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện phim đã kết thúc.

Thời gian hoạt động tâm lý này không khỏi cũng quá dài đi, kéo dài hơn một giờ, Bình Phàm bái phục mình.

Một chút hình ảnh trong phim cũng chẳng xem vào, chỉ tiếc 55 đồng tiền của tiểu Quang nam chính thôi.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Ra khỏi rạp chiếu phim, rộng rãi sáng sủa, không khí trong nháy mắt cũng mát mẻ hơn rất nhiều.

Đương nhiên chẳng thấy tung tích tiểu Quang nam chính đâu, lấy điện thoại di động ra nhìn một cái, chết rồi, hơn mười cuộc gọi nhớ, đều là của cô giáo Lưu.

Bình Phàm sốt sắng điện lại, dựa theo tính tình của cô giáo Lưu thì lập tức hỏi: “Cô giáo Mộ à, người em họ kia của cô cuối cùng là ai hả? Có là cha của cô cũng không rảnh rồi đến vậy, còn tới quán cô xem mắt? Hơn nữa, phẩm chất người tôi giới thiệu tuyệt đối bảo đảm, không cần mang theo người nhà làm vệ sĩ đâu.”

Bình Phàm luôn miệng nói xin lỗi, thật vất vả mới trấn an thành công cô giáo Lưu.

“Cũng may ấn tượng của người ta với cô không tệ, tốt lắm, mai hẹn nữa, dẫn em họ cô đi cũng được.” Cô giáo Lưu khoan hồng độ lượng, cho Bình Phàm một cơ hội.

Bình Phàm cũng chỉ có thể cảm ơn ân đức, đồng ý.

Cúp điện thoại, Doãn Việt bên cạnh bỗng nhiên nói: “Em thích anh ta?”

“Hả?” Bình Phàm không giải thích được.

“Nếu không tại sao còn đồng ý gặp mặt anh ta nữa?” Doãn Việt hỏi.

“Làm sao anh biết?” Bình Phàm kinh ngạc.

“Âm lượng điện thoại của em tương đối lớn.” Doãn Việt giải thích.

Bình Phàm mặc niệm, chức năng cường đại của điện thoại sơn trại ơi, người quả nhiên vẫn có khuyết điểm a

~“Em vẫn chưa trả lời anh.” Doãn Việt không có ý định bỏ qua.

“Hôm nay mới gặp lần đầu, làm sao có thể thích được?” Bình Phàm lắc đầu.

“Vậy tại sao lại đồng ý?” Doãn Việt hỏi.

“Bởi vì, phải khách sao nha.” Bình Phàm nói.

Dù sao cũng cùng chung xã hội, nhất định phải tuân thủ quy tắc kết giao.

Ra khỏi rạp chiếu phim chính là đường dành riêng cho người đi bộ, đèn đuốc đô thị sáng trưng, đám người bên cạnh thì thờ ơ.

“Em đồng ý qua lại với anh cũng vì khách sao sao?” Giọng nói âm trầm.

Bình Phàm kinh ngạc, quay đầu.

Giờ phút này, hai người đang đi đứng trước cửa nhà sách phong cách châu âu, thủy tinh dày trong suốt, ánh đèn màu trắng ôn nhu ấm áp bên trong chiếu ra, ánh lên khuôn mặt tuần lã hơi nghiêng của Doãn Việt.

Bình Phàm là một cô gái không tốt, thấy vậy liền ngây dại .

“Là thế phải không?” Mặt nghiêng biến mất, chuyển thành chính diện, vẫn thu hút người như cũ.

Ưc một tiếng, Bình Phàm nuốt nước miếng, nhưng lần này không phải vì mì thịt bò, mà vì một khuôn mặt.

Trong chớp mắt, Doãn Việt có một loại cảm giác được sói chú ý, nổi da gà.

“Em cảm thấy rất kinh ngạc.” Bình Phàm đối khát bỗng nhiên toát ra một câu không đầu không đuôi.

“Tại sao?” Doãn Việt hỏi.

“Bởi vì, đây là lần đầu tiên anh nói 71 chữ một lúc.”

“ ... ”

“Cộng thêm dấu ngắt câu nữa là 79 .”

(Mấy bạn đừng có đếm lại xác nhận làm gì ắt công, :D :D :D < như=“” mình=“” t.t=“”>)

“ ... ”

“Thật thần kỳ.”

“ ... ”

Lúc người người bắt bình như thế này, một đám người bán hàng rong ôm hàng hóa như ong vỡ tổ hướng Bình Phàm vọt tới, về mặt bối rối.

Bình Phàm tránh không kịp, kiếp ngã lăn quay ra đường sắp ập đến.

Nhưng trong lòng cô – không hối hận.

Dù sao, theo tình trạng này, chính là thời khắc vị đại của chú Quán trong truyền thuyết a~.

(Mình chẳng hiểu đoạn này @@)

Song trong lúc nguy cấp, Doãn Việt anh hùng cứu mỹ nhân, một tay kéo cô tới trong góc.

Khoảng cách gần cùng hân tiếp xúc, hơi thở của phái nam bay tới chóp mũi, một lần nữa Bình Phàm lại không tốt – đỏ mặt.

Ngẩng đầu, chống lại đôi mắt của Doãn Việt, đen sâu thâm thúy, giống như có rất nhiều lời, nhưng khóe miệng kiên nghị vẫn vĩnh viễn đóng chặt.

Hai người rất gần, hai tay Doãn Việt nắm chặt hai cánh tay Bình Phàm, nhìn qua quả thật rất thân mật, hơn nữa hai mắt đối nhau, chặt chặt chặt, mập mờ như vậy, giống như bệnh hôi nách, cuộn cuộn tỏa ra bên ngoài, không cẩn thận làm ngộ thương một người đi đường.

Thật ra thì cũng không tính là người đi đường —— đó chính là tiểu Quang nam chính bị thảm.

Bình Phàm vốn cho rằng hắn đã về. Tiểu Quang nam chính trải qua một loạt bị kịch lỗ cơm lỗ vé xem phim quyết định đắm chìm trong biển sách để chữa thương, liền đến nhà sách cho đến khi thân mỗi lưng mệt mới đứng dậy về nhà.

Ai dè đang ở cửa thì phát hiện cảnh ái muội này.

Đối mặt với Bình Phàm và Doãn Việt, tiểu Quang nam chính chỉ có thể run rẩy vươn ngón tay nói ra ba chữ.

“Loạn ~ luân ~ a ! ! !”

Vang như chuông đồng, trung khí mười phần, Bình Phàm bội phục, tiểu Quang huynh trở mã không tệ.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Tình cảnh trước mắt đối với Tiểu Quang nam chính mà nói thì quả thực còn kinh khủng hơn cả A Tì Địa Ngục. Bị kích thích, Tiểu Quang nam chính quay đầu, bốn chân xòe ra, cái đuôi vỗ mạnh thúc đẩy chính mình chạy như điên.

Sau giây chạm mạch ngăn ngủi, Bình Phàm lập tức nhớ lại cô giáo Lưu cường đại chống sau lưng tiểu Quang nam chính bị thảm.

Loạn luân không sao cả, nhưng nếu để cho cô giáo già kia biết, có thể nói là rất bị thảm a.

Nhất thời mồ hôi tám hột tám hột rơi xuống, áo ướt đầm.

Một người sốt ruột, vô cùng hy vọng người bên cạnh có thể đồng cảm, nghiêng đầu, méo miệng, vỗ ngực, làm ra bộ dạng tôi hiểu.

Từ nhỏ Bình Phàm chính là một đứa trẻ ngoan, luôn cẩn thận nghe lời mẹ dạy bảo, mỗi lần đến bệnh viện thăm người khác đều phải làm tư thế thân thiết tiêu chuẩn.

Kết quả có một lần đi bệnh viện thăm em họ (Đây là em họ chính gốc), Bình Phàm vũ vai của hắn, dùng cặp mắt ti hí nói, nổi thống khổ của em, chị hiểu.

Em họ rất im lặng, giống như cô dùng cặp mắt ti hí đáp trả: chị họ à, ông đây cắt bao ~ quy ~ đầu~ nhiễm trùng nằm viện, chị có linh kiện này sao? !

Đối mặt với Tiểu Quang nam chính cướp đường chạy như điên cùng với kết quả sau cuộc chạy như điên này, Bình Phàm rất muốn Doãn Việt đồng cảm cùng mình lo lắng.

Nhưng Doãn Việt lần nữa khôi phục lại trạng thái:

Một, tích chữ như vàng.

Hai, tinh thần toàn bộ thỏa mãn.

Ba, bình tĩnh cộng mặt than.

Bình Phàm bái phục.

Bái phục xong sau, cô bình tĩnh chờ Doãn Việt lên tiếng: “Chúng ta đi ăn cơm tối thôi.”

Cái bàn cơm vừa rồi chỉ có Doãn Việt động đũa, cho nên giờ phút này bụng Bình Phàm đều đã khô quắt lại. Nhưng dù sao cũng là ngụ thực nữ, như vậy thì không ý tứ cho lắm, Bình Phàm từ chối nhã nhận.

Song, đang từ chối nhã nhận thì mùi thức ăn ngon bên kia đường bay tới từng trận, rất không tốt, Bình Phàm vừa nuốt nước miếng.

Lần này, ngay cả khí chất ngụ thực nữ cũng không còn.

Đã như vậy, dứt khoát vò đã mở thì cho sút luôn, Bình Phàm làm hướng dẫn viên, mang Doãn Việt đi thưởng thức món ăn ngon.

Một quán thức ăn tự chọn ngon đặc sắc, nhưng mới đi được nửa đường, bụng cô đã no tròn trịa .

“Món sũa hai lớp của quán này hương vị rất đặc biệt, còn có đậu phụng bên trên, quả thực là rất ngon.” Bình Phàm nhìn thức ăn ngon trước mặt, đầu lưỡi không nhịn được liếm láp môi trên, bộ dạng rất là hài lòng.

Lúc này chính là lúc nhiều khách nhất, quán nhỏ chật chội không chịu nổi, nhưng ngay cả khi huyền não như vậy, Doãn Việt vẫn vô cùng an tĩnh nhìn Bình Phàm, khoe miệng đường như có dấu vết hơi nhếch lên, có vẻ muốn triển khai một nụ cười nhạt.

“Đúng rồi, phía trước còn có bánh mật xào ớt, ăn rất ngon, nhưng mà ông chủ rất keo kiệt, làm có vài cái... Cái đó, có phải em nói nhiều lắm không?” Rốt cuộc Bình Phàm cũng ý thức được, từ lúc bắt đầu đến giờ chỉ có mình cô lảm bảm, thao thao bất tuyệt, Doãn Việt thì không nói một lời.

“Chúng ta lại ăn đi.” Doãn Việt đứng dậy, giúp cô cầm món sũa hai lớp.

Thân hình Doãn Việt cao ngất tuần tú, vừa đứng lên, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, giống như trước đây, cho tới bây giờ hẳn đều là vật tỏa sáng, nhiều cô gái trẻ quàng ánh mắt ái mộ lại chỗ hẳn.

Thật là hạc giữa bầy gà mà, Bình Phàm không khỏi cảm khái.

Cảm khái xong cô mới phát hiện có cái gì đó không đúng, không cần thận đem mình so sánh với gà mái rồi, a phi.

Tiếp theo, Bình Phàm có phát hiện thứ hai, vừa rồi hình như thức ăn đều là cô ăn, Doãn Việt chẳng qua chỉ ở bên cạnh an tĩnh nhìn.

Tinh tế hồi tưởng lại lượng thức ăn mình vừa mới ăn xong, mặt Bình Phàm từ từ đỏ.

Bình Phàm có rất nhiều ưu điểm, nhưng có một khuyết điểm trí mạng —— lượng cơm ăn rất tốt.

Xét về lượng thức ăn thì dạ dày ba người đàn ông cao to cũng so ra kém cô.

Vừa rồi cùng nhau tới, lấy cũng là lấy những món cô thích ăn, bất tri bất giác, ít nhất ăn hơn mười suất ăn của người bình thường. Hơn nữa còn sự lãng phí đáng xấu hổ, cô đã đem chúng nó ăn đến rộng cả đáy.

Cái này, đừng nói là hình tượng ngụ thực nữ, coi như là hình tượng ngụ nữ cũng giống như điều đứt dây theo gió bay xa.

Cho nên ở trước gian hàng bánh mật xào ớt, Bình Phàm thả chậm tốc độ đũa, ngược lại bắt đầu vận động mạo hiểm hạng nhất —— cùng Doãn Việt nói chuyện phiếm.

“À, hôm nay anh tìm em là có chuyện gì?” Vấn đề này tương đối mà nói thì tương đối có vẻ an toàn.

“Ăn cơm, rồi xem phim.” Trả lời đơn giản, năm chữ thêm hai dấu câu.

Bình Phàm hít một hơi thật sâu, để bộ ngực của mình bình tĩnh trở lại, sau đó mới hỏi: “Tại sao lại vậy?”

“Anh cho là...đây là trình tự bình thường.” Gian hàng đang xào thức ăn, khói trắng lượn lờ, nhưng khói lửa nhân gian hình như là không tới gần được Doãn Việt, hẳn vẫn sạch sẽ đứng thẳng.

Trình tự bình thường.

Trình tự xem mắt bình thường.

Không sai, quả thật không sai, người xem mắt phóng khoáng lạc quan như Bình Phàm giờ hai tay hai chân tán thành.

Nhưng vấn đề chính là, bình tĩnh? Mặt than? Doãn đại ca, đến tột cùng thì tại sao anh lại muốn cùng tôi đi theo trình tự này?

Những lời này không thể hỏi ra, bởi vì đến phiên Doãn Việt đặt câu hỏi. Câu hỏi này vẫn là câu hỏi mới lên sân vừa rồi: “Em đồng ý cùng anh tiếp tục tiếp xúc cũng vì khách sáo sao?”

Vấn đề này, Bình Phàm cảm thấy có chút khó trả lời, bởi vì... Cô căn bản không có đồng ý tiếp tục tiếp xúc với hắn nha.

Nhưng lời này không thể nói ra miệng, mặc dù hôm nay Doãn Việt không đeo súng lục bên hông, nhưng lực uy hiếp vẫn rất lớn.

Xấu hổ do dự châm chọc hồi lâu, Bình Phàm mới nói: “Em cảm thấy, giữa chúng ta có rất nhiều hiểu lầm.”

Những thứ hiểu lầm này không nên nói ra khỏi miệng, kỳ thi quy nạp đoạn văn trong môn ngữ văn lúc học tiểu học cho tới bây giờ vẫn là vấn đề nan giải mười phần nghiêm trọng đối với Bình Phàm. Cho nên cô rất biết điều, đem nhiệm vụ này vứt cho Doãn Việt.

“Ừ” Doãn Việt gật đầu, ánh mắt nhìn Bình Phàm rất thâm ý: “Anh cũng muốn hỏi, tại sao em còn có thể tiếp tục đi xem mắt với người khác?”

Một câu nói, bóng da lại đẩy trở về.

Không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục nói, vắn vẹo góc áo, cúi đầu, cắn môi, bộc phát: “Bởi vì, em cho là, anh không muốn cùng em tiếp tục tiếp xúc.”

Ánh mắt Doãn Việt hơi trầm trầm một chút ít: “Nguyên nhân gì khiến em nghĩ vậy?”

Hiện tượng một: “Ngày xem mắt đó, anh nói phải đi trước.”

Đáp án một: “Đó là vì trong cục có việc.”

Hiện tượng hai: “Sau khi xem mắt anh cũng không liên lạc với em.”

Đáp án hai: “Lúc thi hành nhiệm vụ, không thể liên lạc với bên ngoài, anh đã nhắn với người tiến cử nói cho em biết, nhưng cô ấy quên mất.”

Hiện tượng ba: “Sau khi em đưa địa chỉ của Phương Nhan cho anh, mấy ngày sau cũng chẳng thấy bóng dáng anh đâu.”

Đáp án ba: “Lúc ấy đang xử lý một vụ buôn lậu thuốc phiện, đang tiến hành đến lúc mấu chốt nhất, không có cách nào liên lạc với bên ngoài.”

Cẩn thận nhớ lại, Bình Phàm phát hiện ngày hôm qua trên báo có đăng một vụ phá đường dây thuốc viện lớn nhất từ trước tới nay. Thì ra là, bạn học Doãn là một công thần trong đó nha.

Được rồi, Bình Phàm thừa nhận mình sai rồi.

Người ta đứng trên lập trường đó, chính cô lại cứ xoắn xuýt, quả thực chính là loại không yêu nước không yêu đảng phá hư chủ nghĩa xã hội khoa học tinh thần văn minh xây dựng.

Gì kia, thì ra là tất cả đều là cô hiểu lầm.

Nói như vậy, Doãn Việt thật sự muốn cùng cô qua lại?

Phát hiện này quá đột ngột, Bình Phàm khó tiếp thu, bàng quang lại bắt đầu làm loạn.

“Em...đi phòng vệ sinh một chút.” Tốc độ vận hành của đầu óc quá chậm, vẫn nên phóng thích nỗi buồn cái đã.

Quán rất nhỏ, muốn đi phòng vệ sinh thì nhất định Doãn Việt phải đứng dậy nhường đường.

Nhưng bạn học Doãn Việt luôn luôn rất hiểu lòng người vậy mà lại như cũ bất động.

Xi xi cô nương sốt ruột, ngài muốn tiền muốn gạo muốn củi thì phải nói một tiếng a ! ! !

Lúc Bình Phàm gấp đến mức sắp văng nước mắt khắp nơi thì Doãn Việt nói câu thứ nhất: “Chúng ta...bây giờ xem như đang tiếp xúc đi.”

Nhìn phòng vệ sinh gần trong gang tấc, Bình Phàm cắn môi, nặng nề gật đầu một cái.

“Như vậy, vì trách nhiệm với đối phương, tạm thời không xem mắt nữa, được không?” Nói câu thứ hai.

Đối mặt với bàn quang sớm tối nguy cấp, Bình Phàm lau nước mắt, nặng nề gật đầu một cái.

Sau đó, Doãn Việt đứng dậy, Bình Phàm chạy như điên, nỗi buồn giải tỏa, hiệp nghị xác lập.

Nên năm nên tháng nên ngày, bạn học Bình Phàm, tạm dừng xem mắt .

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Dưới sự bức bách “hòa bình” của Doãn Việt, Bình Phàm bắt đầu cùng hần tiến vào giai đoạn tiếp xúc sau xem mắt.

Giai đoạn này tràn đầy ái muội mập mờ, nhưng vì tình hình chiến đấu không rõ ràng nên song phương chưa thể tuyên bố với mọi người xung quanh mình đã có chủ.

Nói cách khác, đến nay Bình Phàm vẫn là một nữ thanh niên độc thân.

Nhưng so với hai mươi mấy lần xem mắt trước đây, lần xem mắt với Doãn Việt này xem như là có bước tiến bộ nhảy vọt. Đối với công cuộc xem mắt của tiểu đồng chí Bình Phàm mà nói, đây là một điều hết sức quan trọng, rất có ý nghĩa.

Nếu tiến vào giai đoạn tiếp xúc thì ắt không thể thiếu hẹn hò.

Lúc hẹn hò thì ắt không thể thiếu ăn cơm.

Địa điểm ăn cơm thì ắt không thể thiếu những khu vực gần nơi Bình Phàm sống.

Tới lúc này, Bình Phàm mới từ từ hiểu được xem mắt có nhiều chỗ xấu, dù sao thành phố nhỏ như vậy, mấy quán ăn tiêu khiển cũng ít như vậy, rất có khả năng trùng lặp những chỗ hẹn xem mắt những đối tượng tiền nhiệm trước đây.

Nếu là nơi gặp mặt những người có tâm tình tố chất tốt một chút thì còn được, nhưng đụng phải nơi gặp loại thanh thiếu niên nhạy cảm mù quáng thì...cảm giác kia, thôi đừng bàn tới nữa.

Lần đầu tiên hẹn hò, Doãn Việt chọn quán cơm Thái Quốc gần nhà cô. Bình Phàm vừa buồn vừa bi thảm phát hiện nơi này là nơi xem mắt với thí sinh xuất sắc đầu tiên.

Số thứ tự 01 trong danh sách xem mắt làm một giám ngục, hình dáng tướng mạo đẹp trai, cũng xấp xỉ Doãn Việt, lớn lên mắt ra mắt mũi ra mũi miệng ra miệng. Cả đời Bình Phàm là một cô gái tầm thường, lúc này đã bị ánh mắt làm mê loạn, hơn nữa người ta tư văn hữu lễ đủ thân sĩ khiến cho trái tim nhỏ của Bình Phàm đập bùm bùm.

Nhưng cùng nhau ăn một bữa uống một tách cà phê xong, tình huống đã thay đổi.

“Biết không? Nếu phạm nhân không ngoan, chúng ta rút dây lưng ra, đánh thật mạnh vào mông họ, bọn họ sẽ ối, nồn ra một đồng đồ đủ màu sắc.” Nói lời này, đôi mắt ti hí của cảnh ngục ca ca tư văn hữu lễ đủ thân sĩ kia trong nháy mắt trở nên mị hoặc say mê tà tử.

Bình Phàm kinh hãi, trình độ tương đương với tận mắt nhìn thấy mặt Dương Tiêu từ Tôn Hưng biến thành Trương Thiết Lâm vậy. [10]

Cho nên một lần nữa tiến vào nhà hàng này, cái mông nhỏ của Bình Phàm như có gì đó đâm vào, ngồi không yên.

Cũng may Doãn Việt không thích ăn món ăn ở Thái Quốc, sau lần đó không đến nữa.

Lần thứ hai hẹn hò, Doãn Việt chọn quán sushi cách nhà cô ba con đường. Bình Phàm vừa buồn vừa bị thăm phát hiện nơi này là nơi cô và tuyển thủ số năm xem mắt.

Tiểu Ngũ là nhân viên kiểm nghiệm hóa chất. Lần đầu tiên Bình Phàm nhìn thấy hắn đã cảm thấy tay mình rất ngứa, vô cùng muốn sờ mặt hắn.

Nguyên nhân là, gương mặt Tiểu Ngũ giống như mặt chuột mà mẹ Bình Phàm thích động vào nhất, vừa trắng, vừa bằng phẳng.

Vùng đất chính diện bằng phẳng, mặt bên nhìn mênh mông bát ngát.

Bởi vì đã trải qua một số đồng môn rồi, Bình Phàm cho rằng cái thói trông mặt bắt hình dong này là một thói quen rất hư, vô cùng tư bản chủ nghĩa, chịu không được kiểm nghiệm của khoa học chủ nghĩa xã hội. Cho nên mặc dù bề ngoài Tiểu Ngũ rất cần cỗi, Bình Phàm vẫn hy vọng nội tâm hắn thật ra vô cùng phì nhiêu.

Nhưng một ngày sau đó, người tiến cử áp a áp ứng nói ra cách nhìn của Tiểu Ngũ đối với Bình Phàm.

“Cô gái này, bề ngoài quá khó nhìn, làm sao có thể xứng với tôi?”

Bị đồng chí có khuôn mặt giống như tiền sử tai nạn ghét bỏ, Bình Phàm sa sút đến non nửa năm.

Cho nên lúc bước vào quán sushi này, trên đầu Bình Phàm tự động xuất hiện áp suất thấp.

Cũng may Doãn Việt cũng không quá yêu món ăn Nhật Bản, sau lần đó cũng không tới nữa.

[10] Dương Tiêu là một nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký

Tôn Hưng : nam diễn viên Trung Quốc, đóng rất nhiều phim nhưng mình chẳng biết lấy phim nào ọi người dễ hình dung. Ai muốn tìm hiểu thêm thì tra google nhé :D

Trương Thiết Lâm : Nam diễn viên Trung Quốc đóng vai vua Càn Long trong phim Hoàn châu cách cách

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Lần thứ ba hẹn hò, chọn một quán nướng nhỏ trên con đường mới ven sông. Bình Phàm vừa buồn vừa bị thăm phát hiện nơi này là nơi mình cùng tuyển thủ số thứ tự 14 xem mắt.

Mười bốn là một nhân viên kỹ thuật điều được, thật ra thì không có bệnh tật gì, người còn rất không sai, nhưng Bình Phàm không bị điện giật, lần đó xem như thất bại.

Bất luận như thế nào, lúc Bình Phàm ngồi ở quán nướng nhỏ bên sông đón gió vẫn có tư vị rất có lỗi.

Cũng may Doãn Việt cũng không hứng thú nhiều với đồ nướng, ăn không nhiều lắm ít liền đề nghị rời đi.

Nhưng mà dù sao cũng tới rồi, dứt khoát đi bộ một hồi ven sông ngắm cảnh.

Màn đêm buông xuống, mặt sông lấp ló, bờ bên kia đèn điện chiếu rọi ở phía trên làm lộ ra vẻ trầm tĩnh. Tiếng sóng rầm rĩ, từng đợt từng đợt, xao động tới bờ.

Phong cảnh rất mê người.

Đáng tiếc đầu nhỏ của Bình Phàm lại nghĩ.

Điều này không thể trách cô, dù sao thành phố chỉ có một con đường ven sông, với lại dù sao cảnh sắc con đường ven sông duy nhất này cũng không tệ lắm, dù sao nữa chính là cảnh sắc con đường ven sông duy nhất không tệ lắm này miễn phí, muốn hẹn hò tiêu khiển bao nhiêu cũng được.

Cho nên, Bình Phàm cùng thứ tự các tuyến thủ 02, 04, 15, 23 đã đi dạo qua nơi này.

Lúc này nhớ lại, thật đúng là cỡ đại lan tràn, ngay cả mấy ký bột giặt cộng thêm vài cái máy giặt cũng giặt không trôi được.

Đang đi tới, Bình Phàm nhìn thấy bà chủ quán bán đồ uống phía trước, hô to một tiếng hồng bét.

Nói đến bà chủ này, sự nghiệp bát quái rất mạnh mẽ. Chẳng qua Bình Phàm cùng 02 đi dạo mua cho bà một chai nước, cùng 15 đi dạo vì nguyên nhân khách quan không thể mua cho bà một chai nước (muốn biết tình hình cụ thể tỉ mỉ xin quay lại chương hai). Cứ như vậy hai lần, bà chủ đem Bình Phàm nhớ kỹ. Cho nên khi cô cùng 05 và 23 đi dạo qua chỗ này, bà mở cái miệng khô quắt ra, lộ rõ hàm răng hở lổ lổ, đôi mắt xem xét 23 đến khi hần phát run, sau đó cười hề hề, nhìn Bình Phàm nói: “Cháu gái, thằng nhóc này không có tiền đồ bằng thằng nhóc trước đâu.”

Những lời này trực tiếp dẫn đến 23 cho Bình Phàm là một cô gái ngốc nghếch, từ đó hoàn toàn không có chút tin tức nào.

Lần này không chịu nổi bà chủ giằng co, Bình Phàm kịp phản ứng lại, lập tức lôi kéo Doãn Việt chuyển hướng rời đi.

Vẫn như trước không thể tránh thoát đôi mắt bén nhọn của bà chủ.

Bà lập tức vươn tay, chỉ vào Bình Phàm, mở cái miệng hoa cúc ra cười, vui vẻ hơn hử nói: “Cháu gái, lại đổi người a?”

Bình Phàm vô cùng hy vọng giờ phút này ông trời có thể dánh một đòn sét xuống, không phải đánh vào bà chủ, mà đánh vào cô.

Bể khổ vô bờ bến, hồi cải đã muộn màng, dứt khoát mua hai chai Vương lão may mắn của bà chủ —— dập lửa.

Tiếp tục đi về phía trước, Bình Phàm uống một hộp Vương lão may mắn, mắt nhìn hai chân, không nói lời nào, hai gò má hồng như màu thận heo.

Quá bữa bãi, quá bữa bãi.

Phong cảnh như cũ không tệ lắm, gió sông mát mẻ, nhưng tâm tình Bình Phàm lần này rất không xứng với cảnh đẹp.

“Thật ra thì em không cần để ý.” Doãn Việt bỗng nhiên nói.

Bình Phàm lấy dũng khí ngẩng đầu, nhìn về phía Doãn Việt, đôi con ngươi màu đen kia phảng phất hiểu rõ hết thủy thế gian.

Trong đầu ánh chớp chợt lóe, chớp mắt Bình Phàm hiểu được.

Mỗi một lần Doãn Việt đều thấy rõ sự lúng túng của cô, cho nên mới không dẫn cô tới những....quán kia nữa.

Thì ra là....như thế.

Nhưng vừa nghĩ như vậy, cô lại càng thêm lúng túng.

Gió sông thổi hơi lớn, đêm cuối thu, lạnh lẽo như con rắn nhỏ chui vào cổ áo, đem xương đông lạnh cứng ngắc, Bình Phàm nhin không được rung mình một cái.

Một giây sau, một cái áo khoác khoác lên người Bình Phàm, ấm áp lập tức ủa đến.

Bình Phàm ngẩng đầu, đang chuẩn bị hướng Doãn Việt nói tiếng cảm ơn thì đôi môi đã bị một mảnh mềm mại bao trùm.

Chớp chớp mắt, Bình Phàm nhìn khuôn mặt Doãn Việt gần trong gang tấc. Sống mũi hắn rất cao, rất rất...chồng lên mặt của cô, đầu mũi khô ráo sạch sẽ, có một loại hoa lệ cứng rắn.

Mà môi của hắn, mềm mại không giống môi của hắn, trơn trượt non mềm, chạm vào rất thoải mái.

Nhưng, tình huống bây giờ hình như là....Doãn Việt. hôn.cô.

Lúc đầu Bình Phàm còn bị trống rỗng vây quanh, Doãn Việt nói ra nguyên nhân làm như vậy.

“Trí nhớ có thể bao trùm, sau này, trên con đường này, em chỉ cần nhớ tới chúng ta.”

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Bình Phàm cảm giác mình rất là bị kịch.

Mặc dù đồng chí Doãn Việt rất tuần tú, mặc dù trong mắt người khác mình coi như là đã chiếm tiện nghi, mặc dù cảm giác cũng không kém.

Mặc dù có rất nhiều mặc dù, nhưng lại có một vấn đề rất nghiêm trọng là ———— đây là nụ hôn đầu của bạn học Bình Phàm.

Cho nên, một khắc lúc môi Doãn Việt rời khỏi cô kia, một khắc đầu óc cô từ ngất ngây chuyển sang thanh tỉnh kia, Bình Phàm tự cháy.

Mặt đến cổ đều hồng, hiển nhiên giống như một trái ổi nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn trời, ánh sao sáng như ngọc, cúi đầu ngắm sông, sóng nước lăn tăn, trong chớp mắt hành động kia chạm sâu vào linh hồn cô. Bình Phàm quay đầu, giẫm lên đôi giày cao gót ba phân, lạch cạch lạch cạch đào tẩu.

Quả nhiên là người khổng lồ xanh gặp thổ tư cơ.

Mùa xuân này tới quá đột ngột, cô chịu không nổi! ! !

Thậm chí Bình Phàm không dám trở về nhà, cả đêm về nhà cha mẹ, trốn.

Nằm trong khuê phòng trước kia, trong chăn, hai tay Bình Phàm không khống chế được run rẩy, phảng phất giống như đã uống bảy ly cà phê vậy.

Trong đầu như có một nồi canh đặc sệt đang sôi sùng sục, phía trên là một lớp mỡ dày, không cời quần con nhảy vào thì căn bản không biết được bên trong là thứ gì.

Điện thoại di động cũng tắt, vì bây giờ, mặc kệ là như thế nào cô cũng không chịu nổi kích thích dù một chút thanh âm của đồng chí Doãn Việt.

Tại nơi bốn phía đều là bóng tối này, bạn học Bình Phàm một lần nữa hoa hoa lệ lệ mất ngủ.

Thật sự là không làm rõ được, rốt cuộc là chuyện như thế nào, vì sao từ bà chủ miệng hoa cúc xán lạn thoáng cái chuyển biến thành hôn môi duy mỹ?

Nếu như đây là phim, vậy thì đạo diễn cũng thật sự quá tiết kiệm phim nhựa rồi.

Hơn nữa, trong ấn tượng của cô, Doãn Việt căn bản là một người mặt than bình tĩnh, tại sao lại đột nhiên ra tay với cô?

Chẳng lẽ, bạn học Doãn Việt kia chính là đệ nhất hoa hoa công tử trong truyền thuyết?

Nếu không phải quên mang laptop, Bình Phàm thật sự muốn tám cho tới khi mặt trời lên cao.

Buổi tối không ngủ được hậu quả chính là sáng sớm ngày hôm sau hai mắt treo hai túi màu đen sẫm.

Từ nhà cha mẹ đến nhà trẻ rất xa, ngồi hơn nửa giờ xe buýt mới tới. Lúc đi làm, trong lòng cô còn rất thấp thỏm, sợ mình sẽ nhìn thấy Doãn Việt cùng cỗ xe Land Rover ở ngoài sân.

Nhưng đến cửa, không nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, Bình Phàm lại có chút mất mát.

Hung hăng lắc đầu, Bình Phàm cắn răng : Mộ Bình Phàm à Mộ Bình Phàm, người đang ở đây xoắn xuýt cái gì nữa vậy?

Đi làm, phát hiện hôm nay có một bạn học mới, gọi là Đồng Tự Lập, tên không khác chú Đồng Tồn Thụy là mấy. Bé trai, năm tuổi, ngũ quan lập thể, da trắng nõn, cánh tay bắp chân núc ních thịt, nhìn đặc biệt khiến cho người ta yêu thích.

Bạn nhỏ Đồng Tự Lập do cha của bạn ấy mang đến. Ba ba là cảnh sát, đặc biệt oai hùng đặc biệt khôi ngô vạm vỡ, rất có khí khái đàn ông. Bình Phàm đứng trước mặt hắn mà chân cũng muốn mềm ra ba phần.

Nhưng Đồng ba ba nhìn Bình Phàm thấp hơn mình một cái đầu suốt ba phút đồng hồ, sau đó vô cùng thâm ý cười một tiếng: “Thì ra cô chính là Mộ Bình Phàm à, ánh mắt thẳng nhóc kia không tệ.”

Lời này thốt ra, Bình Phàm hồ đồ.

A sir, giải thích chút đi a.

Đồng ba ba rất nhanh đem đề tài chuyển hướng khác: “Cô giáo Mộ, thẳng nhóc nhà tôi rất nghịch ngợm, cô xuống tay đừng lưu tình, cứ việc phê bình. Ngoài ra, đứa nhỏ này còn có một tật xấu, rất tham ăn, cho nó ăn bao nhiêu cũng không đủ. Cô giáo, phiền cô chú ý dùm.”

Chờ Bình Phàm cam đoan xong, Đồng ba ba mới yên tâm rời đi.

Nhưng mà trước khi rời đi vẫn không quên liếc Bình Phàm một cái, chật chật tán thưởng nói: “Ừ, quả thật không tệ.”

Trời tháng chín, Bình Phàm tự nhiên rùng mình một cái.

Cô có cảm giác, mình giống như bị sói hãm hại ...

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Đồng ba ba nói, Đồng Tự Lập rất tham ăn.

Bình Phàm nghĩ đây chẳng qua chỉ là tính chất đặc biệt của con nít, cho nên cũng không để trong lòng. Nhưng mười phút đồng hồ sau, lúc cô phát hiện Đồng Tự Lập đang gặm lá cây bên bồn hoa thì cô phát hiện mình sai rồi, quá sai rồi.

Vài giáo viên lôi Đồng Tự Lập múp míp đáng yêu ra khỏi bồn hoa hiệu trưởng đại nhân yêu thích nhất.

Nhìn đồng lá cây không trọn vẹn cùng dấu răng nho nhỏ cộng nước bọt phía trên, ngực hiệu trưởng đại nhân rất đau.

Mặc dù ngực bà chỉ đến cỡ A.

Đối mặt với cô giáo Bình Phàm hỏi thăm, bé Đồng Tự Lập chớp đôi mắt tròn mọng nước, dùng giọng nói non nớt hồn nhiên nói: “Cô~, em đói.”

Bộ dáng đáng thương kia thật khiến người người thương tâm, người người rơi lệ. Nếu không phải Đồng ba ba là cảnh sát, tất cả mọi người đều cho rằng nhà bọn họ ngược đãi nhi đồng.

Vội vàng dẫn nó đi ăn cơm, ăn một lần, dạ dày Bình Phàm cũng no luôn: bạn nhỏ Đồng Tự Lập trong 10 ăn hai quả trứng gà, một hộp sữa tươi, hai cái bánh bao, còn có hai túi khoai tây chiên cùng diet cola Bình Phàm đặt trong ngăn kéo.

Quả thực chính là Vua đại dạ dày mà, Bình Phàm bá phúc.

Tuy là như thế, nhưng bạn học Đồng Tự Lập căn bản vẫn chưa no, như cũ chớp ánh mắt vô tội nhìn đến khi tìm Bình Phàm cũng phát đau.

Muốn cho nó ăn thêm một chút nhưng hiệu trưởng lại đứng ra ngăn cản: “Nếu để nó ăn như vậy, tiền học phí quả thực không đủ, không thể cho thêm.”

Sau khi nói xong, ba giây đồng hồ sau, hiệu trưởng đập đôi giày cao gót màu đen lạch cạch lạch cạch tránh xa.

Tránh xa ba phút đồng hồ sau, bồn hoa trong phòng làm việc của hiệu trưởng lại một lần nữa bị mỗ tiểu nhân gặm cắn vài miếng lá cây.

Hiệu trưởng đau lòng đến trứng cũng đau.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là, cô giáo già phải có trứng.

Vì để bồn hoa yêu quý có thể tránh được ma chướng, hiệu trưởng phái Bình Phàm trông chừng Đồng Tự Lập – thành phần có tính phá hoại rất mạnh này, ngay cả lúc ngủ trưa cũng phải kéo nó đến phòng giáo viên làm việc để ngủ trên ghế sa lon.

Trong phòng làm việc, cô giáo Lưu lại chủ động giới thiệu đối tượng mới cho Bình Phàm.

Không biết tiểu Quang nam chính bị kích thích quá độ hay sao mà sau khi trở về liền lặp đi lặp lại với cô giáo Lưu đúng một câu.

“Tôi không cần cô ấy, kiên quyết không cần, chết cũng không cần.”

Mặc kệ cô giáo Lưu hỏi thăm thế nào, tiểu Quang nam chính cũng chỉ tái lặp lại câu trên, hiển nhiên chính là nhịp điệu của thím Tường Lâm.

Cho nên trong suy nghĩ của cô giáo Lưu, Bình Phàm chính là bị tiểu Quang nam chính ghét bỏ. Mà tiểu Quang nam chính do mình giới thiệu cho Bình Phàm, đồng nghĩa với việc Bình Phàm bị mình cho vào hố.

Biết được điểm này, cô giáo Lưu rất đau lòng, cho nên mấy ngày nay nơi nơi thu thập đàn ông chất lượng tốt, thế sẽ coi Bình Phàm như con gái của mình cố gắng gả ra ngoài.

Thật vất vả, tìm được một người hơn ba mươi tuổi, sự nghiệp thành công, liên tục không ngừng giới thiệu cho Bình Phàm.

“Bộ dáng tôi đã thấy tận mắt, mặc dù không phải rất đẹp trai, nhưng ngũ quan cũng rất đoan chánh. Với lại, đàn ông có năng lực là tốt rồi, dù có đẹp trai như ông già KFC cũng không thể làm ra gà được.”

“Cha của anh ta là giáo sư, dòng dõi thư hương, anh ta có nhà có xe riêng, không phải đi vay. Sau này kết hôn, chỉ cần cô gả qua đó là tốt rồi, căn bản không cần của hồi môn gì đó.”

“Chỉ hơi lớn tuổi một chút, nhưng có lòng nhân ái, hơn nữa gặp qua nhiều người, cũng muốn an định lại, sau này kết hôn, căn bản không cần lo anh ta bị ngoại giới hấp dẫn.”

Nói tóm lại, nói tóm lại là, đây là một con kim quy lông lánh a.

Bình Phàm thật khó khăn, bởi vì dường như mình đã có một đối tượng mập mờ.

Không trong trắng a.

Cô giáo Lưu cho là Bình Phàm do dự, lo rên sất khi còn nóng: “Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ngày mai tôi đi cùng cô, chỉ đây nhìn người rất đúng nha.”

Bình Phàm đang chuẩn bị cự tuyệt thì cô giáo Lưu đã bị hiệu trưởng gọi tới phòng làm việc của hiệu trưởng có việc, đành phải nói chuyện này sau vậy, đợi chút nữa.

Gì kia, đào hoa nhiều, cũng không phải chuyện tốt a! ! !

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Không muốn để kim quy ba mươi tuổi lâm vào tình trạng rủi ro giống như tiểu Quang nam chính, Bình Phàm bận rộn cả buổi chiều sắp xếp lời từ chối cô giáo Lưu sao cho nhã nhặn.

Sau một hồi bận rộn, tan học, đưa từng bạn nhỏ đến cửa vào tận tay phụ huynh đến trường đón bọn họ xong, công việc hôm nay mới tính là hoàn thành.

Kết quả, lại là tình huống của bạn nhỏ Đồng Tự Lập—— Đồng ba ba sáng nay làm những hành động kỳ quái vậy mà chậm chạp nhất.

Bình Phàm chỉ còn lại Đồng Tự Lập, dù sao cũng không có chuyện gì, vậy thì tán gẫu một chút.

Bình Phàm hỏi, Tự Lập à, hôm nay ba ba có nói lúc nào tới đón em không?

Đồng Tự Lập ngậm một viên kẹo đường to trong miệng, mơ mơ hồ hồ nói, không có, hôm nay là cậu tới đón em.

À, cậu em làm nghề gì? Nội tâm Bình Phàm thấp thỏm, người cậu này nếu làm thêm giờ, vậy thì thảm.

Cậu là cảnh sát đẹp trai, bé Đồng Tự Lập tiếp tục nhét một viên kẹo đường khác vào miệng, mặt trái táo phồng to thành mặt bí đỏ.

Từ giờ phút này, Bình Phàm quyết định đặt cho nó một ngoại hiệu miễn phí – tiểu dưa.

Nhưng mà, cảnh sát, lại là cảnh sát, gần đây tại sao lại có duyên với cảnh sát như vậy?

Bình Phàm thở dài, đứng dậy chuẩn bị đi rót cho Đồng Tự Lập một ly nước dự bị —— xem cái kiểu ăn kẹo đường này, rất có thể bị ghen.

Không ngờ, lúc xoay người, cô sững sốt.

Gì kia, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, em họ cũng có thể biến thành cậu.

Đứng trước cửa phòng học, chính là em họ nhà Bình Phàm, cậu nhà Đồng Tự Lập, cũng là bạn học Doãn Việt.

Ngượng ngùng, lúng túng, đây là cảm giác của Bình Phàm.

Cô thật sự không ngờ sẽ gặp Doãn Việt trong tình huống như vậy, vốn định đem Đồng Tiểu Dưa nhét vào ngực hắn rồi rời đi, nhưng ánh mắt bình tĩnh của bạn học Doãn Việt lại để lộ ra ba chữ.

“Không đời nào.”

Cho nên, xế chiều hôm nay, duy nhất Doãn Việt đón đi hai người.

Nhìn thấy cậu nhà mình, ánh mắt Đồng Tiểu Dưa phải nói là thèm thuồng a, giống như nhìn thấy chocolate vậy.

Bình Phàm vốn tưởng tiểu tử này là nhân vật nhỏ tuổi trong đam mỹ cậu cháu... Sau này tiếp xúc lâu mới phát hiện Đồng Tiểu Dưa nhìn thấy người mình yêu mến sẽ lộ ra ánh mắt giống như ánh mắt nhìn thấy thức ăn.

Nhìn thấy mẹ mình, ánh mắt Đồng Tiểu Dưa giống như nhìn thấy một hộp sữa tươi.

Nhìn thấy ba ba mình, ánh mắt Đồng Tiểu Dưa giống như nhìn thấy một chén thịt kho tàu.

Trải qua rất nhiều lần quan sát thí nghiệm, Bình Phàm phát hiện, ánh mắt Đồng Tiểu Dưa nhìn mình, giống như nhìn thấy một củ khoai lang.

Kết quả này làm cho cô nửa vui nửa buồn.

Dĩ nhiên, chuyện này nói sau, bây giờ, Đồng Tiểu Dưa giống như một con chó con mới đầy tháng, ngoắt ngoắt đuôi chạy đến bên chân Doãn Việt để hấn ôm một cái.

Đồng Tiểu Dưa là một cục thịt, rất nặng, nhưng Doãn Việt chỉ cần một tay đã nâng nó lên giống như nâng một quả bóng da vậy. Đi tới trước xe, sau đó mở cửa xe ra, “Soạt soạt” một tiếng đem quả bóng thịt nhét vào.

Bình Phàm cũng đặc biệt muốn hưởng thụ đãi ngộ giống như tiểu dưa, cũng vĩnh cổ muốn tiến vào ghế sau xe. Đáng tiếc Doãn Việt lại đổi đãi khác —— dè cửa ghế sau lại, mở cửa ghế phụ ra.

Còn có thể nói gì? Ngoan ngoãn một chút lên xe đi.

Vốn nghĩ trong xe còn có người thứ ba, có thể cùng Đồng Tiểu Dưa nói chuyện dời lực chú ý đi chỗ khác. Không ngờ, Doãn Việt không biết từ đâu móc ra một bao đậu phụng to, kín đáo đưa cho Đồng Tiểu Dưa.

Được, Đồng Tiểu Dưa đắm chìm trong đại dương đồ ăn vặt, căn bản không để ý tới người khác.

Trong chớp mắt, trong xe biến thành thế giới hai người.

Lúng túng mà lúng túng mà, cánh môi Bình Phàm nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, bỗng nhiên nóng rát.

Vì không muốn mình tự cháy, cô chỉ có thể chủ động tìm đề tài.

“Cái kia, thì ra là, anh là cậu Đồng Tự Lập.” Thuần túy không có gì thì nói nhảm.

“Ừ” Như cũ đơn giản rõ ràng.

“Ha hã, vừa hay nhỉ.” Khóe miệng cười có chút cương cứng.

“Ừ.”

“Ha hã, chắc không phải anh giới thiệu trường để Đồng Tự Lập chuyển tới chứ?” Nói đùa, tuyệt đối là nói đùa.

“Ừ.”

“...”

Bình Phàm ngây dại, ngây người, không còn gì để nói.

Cái này, nhìn kỹ mặt Doãn Việt, giống như dường như không giống như đang nói đùa.

“Anh nói với anh họ, em rất kiên nhẫn lại có trách nhiệm.” Dường như đang nói về lý do.

Đầu óc Bình Phàm có chút mơ hồ, gì kia, nhưng mà, cô chẳng qua chỉ cùng hấn hôn một cái, vì sao có thể nhìn ra bản thân cô kiên nhẫn có trách nhiệm?

Sherlock Holmes cẩn thận nhớ lại, lần đầu tiên Doãn Việt đưa cô tới nhà trẻ nhìn bảng hiệu một hồi, chẳng lẽ khi đó hấn đã muốn đem cháu họ tới đây?

Này này này, Bình Phàm có chút không thể tiếp thu được a.

“Chẳng lẽ vì em kiên nhẫn chịu trách nhiệm nên anh họ anh mới để con chuyển tới trường chúng em?” Bình Phàm nhớ tới ánh mắt của vị Đồng ba ba kia khi nhìn mình, đúng là cổ quái x3 a.

“Chủ yếu là để tiện hơn.” Doãn Việt là một tài xế tốt, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về tình hình giao thông phía trước.

“Ý anh là nhà Đồng Tự Lập gần đây, nên đi lại tiện hơn à?” Ừm, như vậy cũng dễ hiểu, Bình Phàm bắt đầu xua đuổi những ý nghĩ cổ quái vừa rồi của mình.

“Không, anh đón em tiện hơn.”

Bình Phàm buồn bã, gì kia, ý nghĩ cổ quái, rất ngộ thương người.

Bình Phàm đang suy nghĩ làm thế nào để làm rõ ý nghĩ của mình thì Doãn Việt đã lên tiếng: “Tối mai có bận gì không? Chúng ta đi xem phim nhé.”

Bình Phàm tiếp tục buồn bã, nói, tối mai đúng là không có chuyện gì, nhưng, Doãn Việt à, anh có thể dừng bình tĩnh như vậy được không? ! Dù thế nào thì tối qua cũng xảy ra tiết mục nam chính hôn trộm nữ chính, nữ chính cướp đường chạy như điên a! ! !

Đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào thì quả bóng thịt phía sau đang găm đậu phụng bỗng nhiên ôm lấy cổ Bình Phàm, dùng cái miệng nhét đầy đậu phụng mơ hồ không rõ nói: “Tối mai cô giáo Mộ muốn đi gặp một chú ba mươi tuổi.”

Bình Phàm buồn bã hơn, gì kia, Đồng Tiểu Dưa à, em dùng ngón tay dính đầy dầu thực vật lau trên cổ áo cô thì không nói, em còn dùng cái miệng đầy vụn đậu phụng chùi lên người cô. Dùng miệng đầy vụn đậu phụng chùi lên người cô coi như xong, sao em còn nói ra những lời làm cho người khác hiểu lầm như thế này? ! Uống công cô đưa khoai tây chiên cùng cola cho em, đâu có dễ dàng gì! ! !

Cậu mặt than vẫn tiếp tục lái xe, vẫn lái, vẫn lái, lái qua cả một con đường rồi mới nói một chữ: “À.”

Không thể không nói, chữ này vừa phun ra, Bình Phàm cảm thấy cổ mình có chút lạnh.

Nghịch đồ tiếp tục phản bội ân sư: “Chú kia có nhà có xe, còn không cần đồ cưới của cô giáo Mộ, cũng không cần cô giáo Mộ hấp dẫn... Cậu, hấp dẫn là gì vậy?”

Bình Phàm buồn bã đến cấp độ cao nhất, Đồng Tiểu Dưa à Đồng Tiểu Dưa, em cũng không phải thất học a, tại sao có thể quy nạp văn chương khinh khủng như vậy? !

Cậu mặt than vẫn tiếp tục lái xe, vẫn lái, vẫn lái, lái qua cả một con đường khác rồi mới nói một câu: “Hấp dẫn, là thứ rất xấu.”

Cẳng chân Bình Phàm cũng bắt đầu lạnh.

Vốn muốn vội vàng giải thích, nhưng Doãn Việt đã dừng xe lại —— đến nhà nghịch đồ.

Doãn Việt ôm quả bóng thịt xuống, ném cho cha mẹ nó. Mà Bình Phàm, ở trong xe đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chết rồi chết rồi chết rồi, lần này danh tiếng của cô sẽ bị bình luận sai.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Đợi chờ là quá trình cực kỳ gian nan, Bình Phàm cảm thấy dạ dày mình đã muốn tiết ra mật.

Không biết tại sao, Bình Phàm lại có loại cảm giác bị bắt gặp lúc thông dâm.

Đầu óc hỗn loạn lẫn qua lẫn lại nghĩ cách giải thích đơn giản rõ ràng có lực nhất. Đang suy nghĩ, Doãn Việt trở lại.

Cô vội vàng dọn dẹp chân tay, đoan chính ngồi, ánh mắt ngó chừng phía trước, bất động không dao động, cảm thụ sườn xe trầm xuống, cửa đóng lại, động cơ khởi động.

Rìn rìn rìn rìn rìn rìn rìn rìn, Bình Phàm cũng bắt đầu theo tần số này mà sợ hết hồn hết vía.

Doãn Việt không lái xe, chẳng qua chỉ nắm tay lái, nhẹ nói một câu: “Anh cho là chúng ta đã nói xong.”

Những lời này tuy không có ý trách cứ, nhưng Bình Phàm nghe vậy lại càng áy náy đau lòng.

Sự thật là, cô lặp đi lặp lại nhiều lần đi phòng dưới, quả thực là trời không dung.

Nhưng mà, nói cho cùng, cô là vô tội a, rõ ràng Đồng Tiểu Dưa nói dối trắng trợn. Ủ, giải thích, giải thích, nhất định phải giải thích! ! !

Mới vừa muốn mở miệng, điện thoại Doãn Việt lại vang lên, đoạt mất cơ hội mở miệng của cô.

Ủ, khoa học kỹ thuật vô cùng tiến bộ.

“... Ủ, tôi hiểu, lập tức tới ngay.”

Vừa nghe lời này, Bình Phàm cũng hiểu, vẫn như cũ, trong cục có việc.

Tảng đá lớn trong lòng lập tức rơi xuống, hôm nay vừa hay tránh được một kiếp.

“Ngại quá, trong cục có việc.” Cúp điện thoại, Doãn Việt nói như thế.

“Không sao, không sao, công việc quan trọng hơn, anh mau đi đi, tự em về cũng được.” Nếu như khóe miệng kia kìm nén được không mỉm cười thì Bình Phàm nhìn qua rất là hiểu lòng người.

Doãn Việt an tĩnh nhìn cô hồi lâu, mắt đen như ngọc phảng phất lướt qua một tia sáng nhẹ, sau đó, hần nói: “Không ngại thì chờ anh cùng nhau về.”

Nói xong, căn bản không để cho Bình Phàm có cơ hội trả lời, nhấn ga, hướng đơn vị của mình phóng đi.

Tới nơi rồi Bình Phàm mới hiểu được thế nào gọi là đại đội truy bắt của Doãn Việt. Đối với một lương dân bình thường như Bình Phàm, từ nhỏ đến lớn chưa từng đến những chỗ này, chỉ cảm thấy một bước đi vào liền bị khí thế trang nghiêm đánh ập tới.

Rất áp lực mà.

Vốn định nói còn có việc... Lý do từ chối nhả nhận, nhưng Doãn Việt người kia căn bản không cho cô có cơ hội này, trực tiếp lôi kéo tay cô, một đường đi vào.

Trên đường, không ít cảnh sát chăm chú nhìn bọn họ.

Bình Phàm xấu hổ đến hận không thể đem đầu chui xuống vách.

Bạn học Doãn à bạn học Doãn, dưới cờ đỏ trang nghiêm thế này, giữa ban ngày ban mặt, vì sao anh có thể làm ra chuyện đến bậc này?

Thật uống công anh đeo quốc hiệu trên đầu a ! ! !

Bất luận thế nào, Doãn Việt cũng đã mang cô đến phòng làm việc của mình, dẫn cô tới một cái ghế rồi để cô ngồi xuống trước, sau đó nói: “Đợi một chút.”

Xong rồi, hần cứ như vậy để Bình Phàm trong phòng làm việc, từ từ đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc còn rất nhiều người, hơn nữa đều là một thanh nhất sắc – đàn ông. Tuy người người ai ai cũng âm thầm liếc mắt quan sát Bình Phàm, nhưng trên mặt lại giả bộ lạnh nhạt.

Quả nhiên là bất quá không biên giới a, ngay cả cửa chú cảnh sát cũng không thể may mắn thoát khỏi.

May mà không lâu lắm Doãn Việt trở lại, trong tay cầm một hộp cơm, hương thức ăn bên trong thơm ngào ngạt, rất mê người.

Bình Phàm nhất thời không hiểu ý của hần, đang muốn lên tiếng, đột nhiên toát ra một nhân vật lãnh đạo, nhìn thấy Doãn Việt, lập tức nói: “Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, tiểu Doãn, đang chờ cậu.”

Nói xong, một đám người rầm rầm vào phòng họp.

Doãn Việt cúi đầu, nhẹ giọng nhìn Bình Phàm nói: “Anh đi họp trước, cơm này là của phòng ăn, mùi vị cũng được, em lót bụng trước, đợi lát nữa chúng ta lại đi ăn sau.”

Giọng nói kia thuộc loại phái nam đặc biệt ôn nhu, giống như một dòng nước ấm, rót vào tai Bình Phàm đến trong đầu, làm thân thể khẽ kích động.

Nói xong, Doãn Việt đem hộp cơm nhét vào tay Bình Phàm, bước nhanh đi về phía phòng họp.

Bóng lưng kiên nghị anh tuấn nện bước, quả thật đủ câu hồn người.

Nhưng mà, tay cầm hộp cơm ngồi giữa đại đội, quả thật ảnh hưởng không tốt, cho nên, lúc cửa phòng họp đóng kín lại, Bình Phàm đem hộp cơm để xuống, chuẩn bị chuẩn.

Đáng tiếc cô bị một người chặn lại.

Một tiểu cảnh sát ngây thơ, trắng trắng mềm mềm, tên Chính Thái, ánh mắt cười đến giống như bánh trung thu bị chó gặm hơn phân nửa: “Người đẹp, anh Doãn mới vừa chỉ đạo cho em đến nói chuyện với chị, không để cho chị đi.”

Không hổ là Doãn Việt, thì ra đã sớm chặt đứt đường lui của cô, khó trách lại an tâm đi vào phòng họp.

Bình Phàm mang theo chút phần hận cùng chút bái phục ngồi xuống.

Sờ sờ bụng, cũng đói rồi, nhìn hộp cơm một chút, rất thơm, vậy thì hành động thôi.

Cầm lấy muỗng dừa, Bình Phàm bắt đầu ăn.

Giờ phút này, bên trong phòng làm việc chỉ còn lại Bình Phàm và cảnh sát Chính Thái.

Cảnh sát Chính Thái cũng là một phần tử bất quáí tích cực, lập tức kéo cái ghế dựa lưng đến trước gót chân Bình Phàm ngồi xuống, chớp ánh mắt bánh trung thu, nói: “Người đẹp à, em một mực muốn gặp bạn gái anh Doãn để xem thử là người như thế nào, bây giờ gặp mặt, quả nhiên không tầm thường.”

Bình Phàm cảm thấy khích lệ này có rất nhiều dưỡng khí, hơn nữa không tầm thường. Cô bắt luận một mặt cũng không xứng với bạn học Doãn Việt a.

Điểm này cô tự biết rõ.

Ánh mắt bánh trung thu tiếp tục bất quáí: “Chị dâu, anh Doãn của chúng ta là một người đàn ông tốt ngàn năm khó gặp, chị gặp được anh ấy, yêu tâm 100%.”

Chị... dâu, này này này, thăng cấp quá nhanh đi. Bình Phàm đỏ mặt tim đập, có chút tiếp thu không được, bận rộn sửa lại cho đúng: “Cậu gọi tôi là Bình Phàm là được.”

“Chị dâu Bình Phàm ” Ánh mắt bánh trung thu có chút cứng nhắc: “Làm sao chị quen biết với anh Doãn ca của chúng ta? Anh ấy là trạch nam, chẳng lẽ hai người quen nhau trên mạng?”

“Là... Xem mắt.” Bình Phàm có chút khó xử, dù sao, xem mắt – một trong những khuyết điểm của hoạt động này chính là không quá lãng mạn.

“Hả? Anh Doãn đi xem mắt?” Ánh mắt bánh trung thu kinh ngạc, lạ lùng: “Trước kia lãnh đạo trong cục đặc biệt giới thiệu đối tượng cho anh ấy, anh ấy chết cũng không đi.”

Kinh ngạc cùng lạ lùng là một bệnh truyền nhiễm, Bình Phàm cũng như vậy.

Đã như vậy, vì cái mống gì Doãn Việt muốn đi gặp cô?

Ánh mắt bánh trung thu tiếp tục bất quáí: “Chị dâu, chị không biết, công việc này của chúng em tốn không ít thời gian, có chuyện phải lập tức đi ngay, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Chị muốn tìm hiểu anh Doãn... Đúng rồi, tháng trước vừa kết thúc công việc, mọi người mệt mỏi gần chết, toàn thể đều chạy về nhà ngủ, vậy mà anh ấy lại nói muốn đi tìm một người, kết quả chính là đi tìm chị à?”

Nắm chặt đầu ngón tay tính toán, hình như đúng là sau lần xem mắt đó.

Không sai, kết quả cũng là lần thứ nhất Doãn Việt bắt gặp dấu hiệu treo tường của cô.

Bình Phàm có chút oán hận ánh mắt bánh trung thu. Rõ ràng, cậu không thể tùy tiện gia tăng cảm xúc tội lỗi của tôi.

Bất tri bất giác, bất quáí chừng một giờ, ánh mắt bánh trung thu đứng dậy đi rót nước nhuận cổ họng. Vừa đúng lúc này, cửa phòng họp mở ra, một đoàn chú cảnh sát đi ra.

Đàn ông mặc cảnh phục cũng đẹp trai, mọi người dáng dấp cao ráo, khí thế hiên ngang. Nhưng giữa bầy suất ca, Bình Phàm vẫn như cũ rất mê trai phát hiện, bạn học Doãn Việt nhà mình vẫn xuất chúng nhất.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Nhà mình?

Bình Phàm nghĩ đến từ này, mặt đỏ như ớt chỉ thiên, vừa rồi bị ánh mắt bánh trưng thu nói huyên hoặc một hồi, thế mà lại sinh ra dâm ý trên người Doãn Việt, sai lầm, sai lầm mà.

Đang khấn A Di Đà Phật, Doãn Việt đã đi tới bên người cô, thấp giọng nói: “Đợi lâu chưa?”

Nói xong, ánh mắt hướng hộp cơm nhìn một chút. Mặt Bình Phàm lập tức đỏ thành ớt Thất Tinh —— Vừa rồi nghe ánh mắt bánh trưng thu bát quái, không cẩn thận đã ăn hơn phân nửa hộp cơm rồi.

Hộp cơm kia rất lớn, lúc đầu bên trong có ba phần cơm, một cái đùi gà lớn, còn có thịt kho cà chua cùng trứng chiên, bây giờ chỉ còn lại một ít cơm cùng rau dưới đáy.

Trước mắt Bình Phàm chỉ còn lại có một từ “Thảm”—— Trong lòng Doãn Việt khẳng định đang nghĩ, cô gái này, thật là hung mãnh a.

Xấu hổ mà xấu hổ mà, mặt Bình Phàm bắt đầu có xu hướng phát triển thành quả ớt.

Nhưng tiếp đó, Doãn Việt cũng rất tự nhiên cầm hộp cơm, đoạt lấy cái muỗng Bình Phàm đã dùng qua, đem hộp cơm ăn vài hớp hết sạch cơm cùng rau cần cối còn dư lại bên trong.

Nước miếng, nuốt bọt, kim tâm ngọc dịch, gián tiếp hôn môi.

Nhìn ngũ quan Doãn Việt, khuôn mặt nhỏ bé Bình Phàm đỏ chói, xa xa thoát khỏi phạm vi cây ớt có thể hình dung.

Mặc dù hai người đã miệng đối miệng hôn nhau, nhưng sự thật này đối với Bình Phàm mà nói vẫn còn có chút mang cảm giác đang mơ, không quá chân thật. Cho nên lần này gián tiếp hôn môi vẫn như cũ có làm tâm hồn cô phát ra rung động.

Để muỗng cùng hộp cơm xuống, Doãn Việt đề nghị: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Tuy nói bụng đã no rồi, nhưng rời khỏi nơi trang nghiêm áp lực này là việc cấp bách, xem như có cho Bình Phàm ăn mười cái bánh bao thịt nữa cô cũng nguyện ý.

Doãn Việt không mang Bình Phàm đi ăn bánh bao thịt, mà mang cô đến một quán hải sản mới mở phía đông thành phố, chọn thức ăn.

Thật ra thì Bình Phàm rất muốn giả bộ thanh tú dùng khăn giấy che miệng nói mình đã ăn no rồi, nhưng món tôm chua cay đã hoàn toàn gợi lên cơn sâu tham ăn trong bụng Bình Phàm. Khi cô phục hồi tinh thần thì phát hiện mình đã tiêu diệt hai cái khay lớn.

Hết thuốc chữa, Bình Phàm ngay cả khí lực khinh bỉ chính mình cũng không muốn lãng phí nữa.

Cơm no, cô phát hiện ra một vấn đề ——vừa rồi mình ăn sung sướng như vậy là vì hơn phân nửa tôm đều là Doãn Việt hỗ trợ bóc, đặt trong chén của cô.

Thịt tôm trắng nõn, dính dầu vùng đỏ tươi, dưới ánh đèn phát ra tia kích thích sáng bóng, cũng khó trách Bình Phàm tẩu hỏa nhập ma đắm đuối vào ăn như vậy.

Mặc dù bụng còn chưa no hết cỡ, nhưng không nên ăn nữa, Bình Phàm để đũa xuống, bắt đầu uống trà.

“Lần sau chúng ta đến tiếp sao.” Doãn Việt nói.

“Lần sau để em mời đi.” Bình Phàm nói.

Bình Phàm là đứa bé tốt, không chiếm tiện nghi của người khác, cho dù đang yêu đương cũng vậy. Tuy nói không phải là tỏ vẻ AA, nhưng ít ra cũng không thể tiêu pha quá mức của nhà trai.

Doãn Việt không dây dưa vấn đề này, bắt động thanh sắc một hồi lại vòng vo sang đề tài khác: “Hôm nay cuộc họp thông báo ngày mai có nhiệm vụ, có thể một tuần lễ cũng chưa xong.”

“Hả?” Bình Phàm cảm thấy chuyện này cũng không tệ, ít nhất có khả năng tiếp được.

“Có thể nhờ em một chuyện không?” Doãn Việt nói: “Tuần này mỗi ngày tan học, phiên em mang Tự Lập về nhà, được chứ?”

Nhìn vỏ tôm đầy bàn, Bình Phàm rất ngứa khí gật đầu.

Sau đó, tất cả đều vui vẻ.

Doãn Việt đi, Bình Phàm thật vui vẻ, ít nhất có thể buông lỏng một chút.

Nhưng trong nội tâm cô lại có một nghi vấn: Doãn Việt hình như quên hỏi cô chuyện ngày mai muốn đi xem mắt với người khác.

Chẳng lẽ, hẳn không quan tâm?

Chật, tâm tư đàn ông thật sự khó đoán, Bình Phàm không suy nghĩ nữa.

Ngày hôm sau sau khi tan học, Bình Phàm lúi Đổng Tiểu Dưa về nhà nó. Dọc theo đường đi, sự cố không ngừng xảy ra, bởi vì tham ăn, Đổng Tiểu Dưa đoạt ba viên kẹo đường của bạn, ăn một đóa hoa trong công viên, còn chút xiu nữa đoạt thức ăn của con chó Husky nhỏ.

Thật sự là khó phòng, để tránh cho nhiều thẩm án phát sinh hơn nữa, Bình Phàm chỉ có thể ôm lấy nó.

Không ôm thì không biết, một khi ôm rồi mới giật mình, Đổng Tiểu Dưa rất nặng, Bình Phàm cảm giác giống như mình đang khiêng một bao gạo lớn, khó cho Doãn Việt có thể ôm nó dễ dàng như thế.

Thật vất vả mới đưa được Đổng Tiểu Dưa đến cửa nhà, lau mồ hôi đang chảy ròng, cô bấm chuông. Cửa vừa mở ra, Bình Phàm giật mình.

Một cô gái toàn thân mặc đồ giống như ăn trộm mang tạp dề cười híp mắt đứng ở cửa.

Đổng Tiểu Dưa dùng ánh mắt giống như nhìn thấy ly sữa tươi nhìn cô gái, sau đó gọi một tiếng: “Mẹ-.”

Thì ra là Đổng mụ mụ, Bình Phàm hiểu rõ.

Nhưng mà ngoài dự đoán của cô chính là, Đổng mụ mụ chưa nhận Đổng Tiểu Dưa ngay, mà là trước tiên kéo Bình Phàm vào nhà, kích động nói: “Cô giáo Mộ, cô tới rồi, ngồi một chút ngồi một chút đã! ! !”

Hai lời không nói nhiều, Bình Phàm cứ thế bị kéo đến một bàn tràn đầy thức ăn ngon, ngồi xuống.

Đổng mụ mụ cười đến giống như hoa nở: “Nào, cô giáo Mộ, tay nghề của tôi không được tốt, cô đừng chê nhé.”

Đầu Bình Phàm có chút choáng váng, cô chỉ muốn đưa Đổng Tiểu Dưa về nhà, không phải muốn đến xin cơm a! ! !

Lúc này, có người mở cửa, sau đó, tiếng nói hùng hồn của Đổng ba ba vang lên: “Anh gấp gấp trở về rồi đây, ôi chao, cô giáo Mộ đến chưa, thằng quỷ kia nói hôm nay nhất định anh phải lôi cô ấy ở...”

Lời còn chưa dứt, đi vào nhìn thấy Bình Phàm, sắc mặt có chút lúng túng.

Đổng mụ mụ vội vàng hòa giải: “Nhanh, đi rửa tay ăn cơm.”

Bình Phàm cảm thấy hai vợ chồng này rất kỳ quái.

Còn nữa, thằng quỷ là ai?

Vốn định cáo từ, nhưng vợ chồng Đổng thị căn bản không cho cô cơ hội, sống chết lôi kéo cô ăn cơm, uống rượu đồ, nói chuyện cười, một bữa cơm ăn đến hai tiếng đồng hồ.

Ăn cơm xong còn lôi kéo Bình Phàm xem ti vi, hàn huyên việc nhà, lại dây dưa hai tiếng nữa.

Thật vất vả, hàn huyên tới không còn chuyện gì để hàn huyên nữa, cộng thêm sắc trời rất rất rất tối rồi, Bình Phàm kiên định cự tuyệt lời đề nghị cô ngủ lại của vợ chồng Đồng thị.

Thật vất vả một hồi nữa vợ chồng Đồng thị mới lái xe đưa Bình Phàm về nhà. Kết quả không biết chuyện gì xảy ra, lại lạc đường, vòng thành một vòng, vừa hay đi một tiếng đồng hồ.

Đến nhà Bình Phàm, đã là gần tới nửa đêm – mười hai giờ.

Về nhà tắm rửa thay quần áo tắt đèn, trước khi đi ngủ, cô len lén mở rèm cửa sổ hướng lầu dưới nhìn. Rõ ràng, xe vợ chồng Đồng thị còn ở dưới lầu, quả thực chính là giám thị trắng trợn, trắng trợn mà ! !

Mỗi một lời kéo thân thể cùng thần kinh căng thẳng, Bình Phàm xụi lơ trên giường, trong đầu lặn qua lặn lại chỉ có một ý niệm.

Chết tiệt... thằng quỷ muốn vợ chồng họ Đồng lôi kéo cô hôm nay rốt cuộc là người nào? !

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Bình Phàm bắt đầu hối hận, hối hận lúc ấy tại sao mình lại đồng ý với Doãn Việt đưa Đồng Tiểu Dưa về nhà.

Cha mẹ Đồng Tiểu Dưa quả thực là hai vợ chồng kỳ lạ, vừa thấy Bình Phàm liền giống như sói sấm gặp thỏ [11], liều mạng muốn bắt cho bằng được cô. Trên căn bản đêm nào họ cũng chiếm dụng thời gian của cô, làm cho Bình Phàm muốn khóc cũng không khóc được.

Dĩ nhiên, có khổ là phải tố, Bình Phàm đem chuyện lần này khóc lóc kể lể cho bạn thân Mộc Mộc nghe.

Lúc ấy Mộc Mộc đang đi dạo phố, liền hẹn cô ra ngoài uống cà phê.

Dưới tương tượng tư bản chủ nghĩa ảnh hưởng nghiêm trọng tới Starbucks (một quán cà phê), Bình Phàm đem trước trước sau sau phải phải trái trái trên trên dưới dưới tất cả đều báo cáo hết cho Mộc Mộc nghe.

Đôi mắt đẹp của Mộc Mộc liếc một cái, chỉ ra trọng điểm: “Đầu óc cậu toàn đậu hủ hủ, thằng quỷ kia không phải là Doãn Việt à. Hắn ấy, hắn là sợ cậu nhân lúc hắn đi công tác mà mò đi xem mắt, cho nên mới phải người nhà trông chừng cậu.”

Đầu óc Bình Phàm không phải toàn đậu hủ, dĩ nhiên cô cũng đã nghĩ đến khả năng này, chẳng qua là... Thật không dám xác định a.

Dù sao, Doãn Việt là Doãn Việt, mà cô, chẳng qua chỉ là Mộ Bình Phàm.

Hắn cần thiết phải làm vậy sao?

“Ai~, có thể là rùa nhìn hạt đậu, nhìn lâu thấy cũng vừa mắt.” Mộc Mộc cho ra một cách giải thích.

Hạt đậu nhỏ Bình Phàm không thể tin được.

“Đúng rồi, cậu đã hỏi hắn chuyện lớp phó văn nghệ đến cuối cùng là sao chưa?” Mộc Mộc bắt chéo đôi chân dài tinh tế, hấp dẫn vô số ánh mắt sói ác.

Bình Phàm lắc đầu, chuyện này, thật đúng chưa hỏi.

“Cùng ơi, đừng nói tới tạt nước lạnh cậu, nhưng dù sao tớ cũng cảm thấy, chuyện bánh mì thịt từ trên trời rơi xuống tuy là có, nhưng tỷ lệ quá nhỏ, nửa đời này cậu liên tục mua vé số nhưng cũng chưa từng trúng lần nào, chẳng lẽ nhân phẩm bỗng nhiên bộc phát qua cửa rồi? Cậu còn trông cậy vào cái thằng nhóc Cupid mập mạp kia giống như con mẹ nó Tiểu Lý Phi Dao vù vù vèo vèo bắn các cậu cả người đầy tên như con nhím à?” Đôi môi đỏ mọng của Mộc Mộc nhấp nhẹ, gợi cảm mê người.

Cũng đúng, Bình Phàm âm thầm suy nghĩ, vận khí của cô luôn bình thường, mua mấy trăm bình trà xanh mở nắp cũng đều chúc may mắn lần sau, thật vất vả mới trúng thêm được một chai, vui vẻ quá chạy đi đổi mới phát hiện thời gian đổi quà đã qua.

Giống như trên, làm sao cô có thể đột nhiên được loại người như Doãn Việt rơi đập vào đầu?

Uống cà phê xong, hai người ra khỏi quán Starbucks, quẹo phải một con đường, quẹo trái một con đường, sau đó liền thấy được một loạt shop, trong đó có một tiệm đồ cổ. Hai người đẩy cửa vào, khí chất nhã trí đập thẳng vào mặt. “Tớ thấy, cậu vẫn phải nói rõ với Doãn Việt đi. Theo như cậu kể thì ban đầu hẳn mê luyến lớp phó văn nghệ như vậy, tại sao mấy năm sau, ngược lại coi trọng cậu? Hơn nữa cậu là bạn thân của lớp phó lúc đó, tự cậu nói xem, bên trong có điều khó hiểu hay không?” Ngón tay mảnh khảnh của Mộc Mộc phiêu du trên quầy thủy tinh, sơn móng tay đỏ thắm hoa lệ.

Đâu chỉ khó hiểu, ngay cả máu chó cũng có.

Những vấn đề này, Bình Phàm không thể không nghĩ tới, chẳng qua là không dám suy nghĩ nhiều.

Cô sợ suy nghĩ nhiều, một khi đã hiểu rồi thì một chút mong đợi trong nội tâm cũng tan biến.

Phía bên này Bình Phàm đang đếm ngón tay với xuân buồn thu đau thì lại phát hiện ánh mắt Mộc Mộc sáng lên.

Men theo đôi mắt ti hí kia nhìn một cái, phát hiện Mộc Mộc nhìn trúng một cái hộp cổ.

Toàn bộ đều được làm từ gỗ tử đàn, có hoa văn điêu khắc tinh xảo, ánh đèn ở phía trên lưu chuyển làm nó lẳng đọng lại một loại đẹp đẽ mà chỉ có gỗ tốt mới có.

Đồ Mộc Mộc nhìn trúng, chưa bao giờ mua không được.

Cô lập tức gọi nhân viên cửa hàng hỏi giá tiền.

Hoa hoa lệ lệ ba nghìn sáu trăm bạc.

Đồ Mộc Mộc nhìn trúng, không có gì không thể trả giá.

Lập tức mặc cả: “Một ngàn tám trăm, tôi mua.”

Tuân theo lời của thể hệ trước, trả giá chém một nửa.

Nhân viên cửa hàng rất khó xử, cô à, chủ tiệm nói, không thể mặc cả.

Mộc Mộc rất cố chấp, anh trai à, không sao đâu, chủ tiệm sẽ tha thứ cho anh.

Nói hơn nửa ngày vẫn không có tiến triển gì, Bình Phàm biết tính cách của bạn thân, chỉ có thể nói nhân viên cửa hàng gọi ông chủ ra đây.

Người ta nói chưa thấy người đã nghe giọng trước, nhưng ông chủ này chưa thấy người mà đã ngửi thấy hương trước. Một cổ hơi thở đàn hương nhàn nhạt tinh khiết bay tới, tràn ngập gian phòng.

Vận khí không tệ, chủ tiệm là một suất ca, mặc bộ đồ thời Đường trắng tuyết, hơi thở cổ điển nồng hậu, rất bình thản.

Mộc Mộc mở cờ trong bụng, phải bình tĩnh phải bình tĩnh, cơ hội trả giá một nửa có hi vọng! !

Vội vàng đoạt lời trước: “Chủ tiệm, giá cái hộp này anh có bớt không?”

Chủ tiệm áo trắng bông bênh: “Tiểu thư, xin lỗi, đây là đúng giá chúng tôi bán.”

Mộc Mộc không vui: “Nào có như vậy ? Trong quán người ta đều có thể mặc cả.”

Chủ tiệm tinh tế nhu hòa: “Tiểu thư, xin lỗi, nhưng quán của tôi thật không thể trả giá.”

Mộc Mộc bắt đầu công kích vòng thứ nhất, công kích thẳng vào vật thật: “Ai nha, nhìn cái hộp này của anh mà xem, chất liệu cũng không tốt lắm, chạm trổ cũng không đẹp lắm, tạo hình cũng không được, chắc là tồn kho đã rất lâu rồi, làm gì có giá như thế? Thôi quên đi, tôi thêm một trăm, một ngàn chín, anh keo chết mất.”

Chủ tiệm khẽ mím môi mỏng: “Tiểu thư, cô như thế gọi là giạt tiền.”

Lời này vừa ra, không khí đột nhiên căng thẳng, Bình Phàm tránh xa năm thước, làm bộ như đang xem hàng.

Ngộ thương gì gì đó, cô ghét nhất.

Mộc Mộc sáng trong quyển rũ tròng mắt: “Chủ tiệm, anh đừng có ma cũ bắt nạt ma khách mới.”

Chủ tiệm nhu hòa tinh tế như cũ: “Tiểu thư, cô cũng không thể ma cũ bắt nạt ma tiệm mới.”

Nếu đã vạch mặt, vậy cũng không cần khách khí nữa, Mộc Mộc trực tiếp ra sát chiêu, lấy thẻ tín dụng ra, đập xuống bàn: “Nói đi, giá thấp nhất bao nhiêu?”

“Ba nghìn bốn.”

“Một ngàn bảy.”

Trả giá chém một nửa.

“Ba nghìn hai.”

“Một ngàn sáu.” Như cũ trả giá chém một nửa.

“Ba nghìn.”

“Một ngàn năm.”

Vẫn là trả giá chém một nửa.

Nhìn chủ tiệm, Bình Phàm đột nhiên sinh ra một cổ cảm giác thông minh siêu việt.

Giá này, càng ngày càng thấp.

Nhưng ngay sau đó, Bình Phàm rõ ràng phát hiện khuôn mặt nhu hòa của chủ tiệm sinh ra một tia gian xảo: “Bảy ngàn hai.”

“Ba nghìn sáu.” nguyên tắc “Trả giá chém một nửa” đã thành thói quen tự nhiên của Mộc Mộc.

Chẳng qua, lần này là chém chính mình.

Chủ tiệm nheo mắt lại, khóe miệng vẽ một độ cong cười đến giống như con mèo: “Đồng ý.”

Sau đó, lấy tốc độ giống như đại chiến hồ lô thu phục bảy yêu quái cương thi, rất nhanh đem thẻ tín dụng quẹt một cái, bọc hộp lại, đẩy người ra, cửa liền đóng.

Khi Mộc Mộc kịp phản ứng lại, dù cô có cắn nát răng nhưng cũng chịu không làm được gì.

Tức giận khó có thể dập tắt, dù sao, người như Mộc Mộc từ lúc ba tuổi đi mua xì dầu cũng đã tiết kiệm được nửa số tiền để mua kẹo singum. Tung hoành trong giới mua sắm hơn hai mươi năm, chưa từng thảm bại, hôm nay thế mà lại thua dưới tay một người đàn ông, thật sự là tức không chịu nổi, hận không thể nửa đêm im ắng đến trước cửa tiệm thắt cổ tự tử báo thù chủ tiệm.

Bình Phàm khuyên can mãi mới an ủi được cô bảy tám phần.

Sau khi ăn cơm tối xong, Mộc Mộc tức giận cùng Bình Phàm cõi lòng đầy tâm sự trở về nhà, tự tìm mẹ mình.

Tâm sự của Bình Phàm là hai chữ.

Doãn Việt.

Mặc dù không nói rõ nhưng quan hệ giữa cô và Doãn Việt dường như có lẽ đã vượt xa mối quan hệ tiếp xúc giữa hai đối tượng xem mắt, bắt đầu trở thành người yêu.

Đáng quý hơn chính là, chỉ có mình Doãn Việt chủ động.

Chẳng qua là, ở giữa còn có dính đến Phương Nhan. Phương Nhan cùng cô là người của hai thế giới, hoặc phải nói là, Doãn Việt cùng Phương Nhan, và cô là người của hai thế giới.

Bọn họ là người tài giỏi, mà cô chỉ là người bình thường.

Không xứng, thật sự không xứng.

Thở dài, kéo chăn, lăn qua lộn lại, nhớ lại kí ức vụn vặt bắt đầu trong về người đó.

Bình Phàm cảm thấy mình có một cái tên rất chuẩn xác, Bình Phàm, thành tích bình thường, tướng mạo bình thường, không nói nhiều lắm, giống như vô số cô bé mặt mũi mờ nhạt, bặm đầy bụi.

(P/S : Bình Phàm = bình thường)

Lên trung học, ngồi cùng bàn với Phương Nhan, một vật sáng, ánh hào quang mê người.

Hạt bụi được chiếu sáng, kim lòng không được bị hấp dẫn, không tự chủ được muốn tới gần vật sáng.

Sau đó, các cô trở thành bạn. Phương Nhan rất bận, trong lớp đảm nhiệm chức vụ lớp phó văn nghệ, sau khi học xong còn phải đi tập múa, rất lâu, Phương Nhan luôn muốn Bình Phàm hỗ trợ cô.

Làm báo lớp, ghi chép, đóng dấu tài liệu.

Bình Phàm vui lòng, không có một câu oán hận nào, bởi vì khi đó cô ấy là bạn tốt nhất của cô.

Số lượng nam sinh lúc ấy si mê Phương Nhan rất đông đảo. Viết thư tình, tặng quà, theo đuổi đa màu đa dạng, lãng mạn, thâm tình. Bình Phàm thấy mà hoa cả mắt, hâm mộ đồng thời lúc rảnh rỗi còn có chút ảo tưởng.

Nếu như những thứ lãng mạn này phát sinh trên người mình, sẽ có cảm giác gì?

Phương Nhan là mỹ nhân lạnh lùng, đối với những người theo đuổi đó từ đầu tới cuối đều không để vào mắt, duy nhất chỉ tiếp xúc với Doãn Việt.

Lúc đó Bình Phàm cũng không có hứng thú với bất quái, cho nên chẳng bao giờ cô hỏi Phương Nhan về chuyện Doãn Việt. Chẳng qua thỉnh thoảng nghe một chút tin tức, nói hai người từ thời tiểu học đã là bạn cùng lớp.

Hai người đều là một dạng lạnh lùng, rất xứng đôi, có khi sau khi tan học Bình Phàm cùng Phương Nhan đi trên hành lang nhìn về nơi xa. Nhìn thấy Doãn Việt đi tới, cô sẽ yên lặng rời đi, để hai người nói chuyện một mình.

Cũng không có ý gì khác, chẳng qua Bình Phàm cảm thấy hình ảnh như vậy rất đẹp.

Còn ẩn tượng với Doãn Việt, hình dung như thế nào cô cũng chỉ cảm thấy giống như chocolate Thụy Sĩ hảo hạng, nhìn từ xa là được rồi, không có năng lực cũng không có hy vọng xa vời được nếm thử.

Chẳng qua là, nhiều năm sau, Doãn Việt cũng là chocolate Thụy Sĩ hảo hạng lại rơi xuống trước mặt, tăng giấy bạc trên người hẳn muốn cỡi hay không cỡi, thật sự cô không rõ.

Doãn Việt nói, hẳn vẫn còn duy trì liên lạc với Phương Nhan. Nhiều năm như vậy, tại sao hai người xứng đôi như thế vẫn không có phát triển gì?

Hay phải nói là, quả thật có phát triển, nhưng sau này phát hiện không hợp nên chia tay rồi?

Bình Phàm cảm thấy đầu óc mình giống như là một nồi chocolate nóng chảy, chỉ cần một chút lửa nghi ngờ còn cháy sẽ chẳng thể kết đọng lại hình gì.

Quả nhiên vấn đề này suy nghĩ nhiều cũng không ra, sáng hôm sau khi tỉnh lại, đầu óc choáng váng, giống như đêm qua vậy.

May giờ là cuối tuần, nếu không đi dạy còn dạy hư học sinh.

Nằm trên giường, cô vốn định buông tha bữa cơm, ngủ lấy lại sức thì mẹ già đại nhân lại gọi tới, muốn cô mau mau chạy tới siêu thị lớn nhất trước nhà.

Còn tưởng chuyện lớn gì xảy ra, đầu chưa kịp chải, mặt chưa kịp rửa, Bình Phàm mặc quần áo cũ mang đôi dép lê chạy tới nơi.

Ở cửa siêu thị, Bình Phàm thấy mẹ già vẻ mặt hưng phấn, còn có cha một mặt bất đắc dĩ.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?” Bình Phàm vội hỏi.

Khả năng xấu nhất chính là, mẹ ăn trộm mía trong siêu thị bị người ta bắt.

Kết quả, thực tế thường thường còn tệ hơn cả tưởng tượng.

Không đợi Bình Phàm kịp phản ứng, mẹ Bình Phàm đã lôi kéo cô chạy nhanh đến lối vào, sau đó một đoàn người làm truyền hình vây quanh, một chú MC vui mừng nói: “Chào mọi người, đây là chuyên mục oxxx gia đình vui vẻ, hôm nay bốn gia đình dự thi trong năm phút đồng hồ được tự do lấy đồ trong siêu thị, gia đình nào lấy được tổng số hàng có giá trị cao nhất sẽ chiến thắng, tiền thưởng là ba nghìn vạn.”

Chuyên mục oxxx vốn là chuyên mục hoàng kim lúc bấy giờ, mục đích là muốn gần gũi với người dân hơn, mỗi đêm đều chiếu. Tất cả đều được quay trên phố phường, giống như có một con mèo nhỏ trèo lên mái nhà, các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy bắc thang hỗ trợ ôm nó xuống, sau đó quần chúng tập thể vỗ tay..., đó luôn được người dân bình thường hoan nghênh.

Mà mẹ Bình Phàm gọi Bình Phàm đến chính là muốn lập đội dự thi tiến hành chém giết.

Nhìn máy quay phim, Bình Phàm khóc không ra nước mắt, ôi chao mẹ ơi, mẹ không thể báo trước một tiếng hay sao? Mặt con bóng loáng quần áo xốc xếch làm sao có thể lên ti vi?

Nhưng mẹ Bình Phàm mặc kệ những thứ này, trực tiếp phân phối nhiệm vụ: “Nhớ kỹ, đợi lát nữa tiếng còi vừa vang lên, Bình Phàm chuyên chức tấn công khu thực phẩm, lấy thứ đắt tiền nhất, cha già của con và mẹ chuyên chức công khu sinh hoạt, cũng lấy thứ đắt tiền nhất, nếu như lần này thắng, mẹ liền bao châu lấu, nếu thua...”

Mẹ Bình Phàm đương nhiên không nói gì nữa, chẳng qua ánh mắt hung ác nham hiểm kia liếc đến lưng Bình Phàm phát rét.

Cho nên, bất chấp người trên năm mươi, bất chấp hồng nhan chưa gả, chờ tiếng còi vừa vang lên, lập tức theo chỉ thị của mẹ già, cô vọt tới khu vực được chỉ định, đồ mắt bắt đầu lấy đồ.

Bình Phàm vọt tới khu chocolate, cái gì quý liền lấy, hai tay nắm, bắt loạn xạ, tóc tai bay bay, hành động kia chỉ có thể nói là điên cuồng.

Mà bên chỗ cha Bình Phàm cũng không tốt hơn bao nhiêu, cha già một tay nhắc thùng nước, bên trong đầy dao thái phát ra tia sáng bóng, một tay ôm chặt, bên trong đầy băng vệ sinh cùng Durex [12], xấu hổ đến nước mắt rơi đầy.

Năm phút đồng hồ rất nhanh liền trôi qua, cuộc tranh tài kết thúc, trải qua thống kê, cả nhà Bình Phàm lấy được hai nghìn bảy trăm vạn, thành công chiến thắng.

Cuối cùng nhất về một mạng, Bình Phàm trấn tĩnh, cha Bình Phàm thở phào một hơi.

Đang lau mồ hôi, chú MC mập mạp nở nụ cười chân thành đưa micro tới trước mặt Bình Phàm, hỏi: “Chị à, đối với chiến thắng của mình chị có cảm thấy vui mừng hay không?”

Chị.

Chị.

Chị.

Chữ này giống như quả pháo nổ tung bên tai Bình Phàm, nhìn đuôi mắt đầy nếp nhăn của MC mập mạp, Bình Phàm chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, hận không thể ngất xỉu.

Mẹ Bình Phàm lâm nguy không hãi sợ, cướp lời nói, dùng khuôn mặt hóa trang tình xảo hướng về phía máy quay nói ba lạp ba xàm. Đầu tiên là cảm ơn đài truyền hình đã tổ chức một hoạt động có ý nghĩa như thế,

vân vân và vân vân, sau đó khen những đội khác cũng rất ưu tú, vân vân và mây mây, cuối cùng chúng tôi sẽ đem phần lớn tiền thưởng lần này quyên góp cho công trình tình nghĩa, chấm ba chấm.

Một khi đã lên tiếng không thể không làm cho người xung quanh vỗ tay ầm ầm.

Rất giác ngộ a ~

Chuyện này có hai sự thật như sau.

Thứ nhất: Mẹ Bình Phàm lấy được tiền thưởng rồi quả thật có hiến cho công trình tình nghĩa, nhưng số tiền đó chẳng qua chỉ là một đồng.

Thứ hai: sau khi tiết mục công chiếu, Bình Phàm thiếu chút nữa nhảy lầu tự tử.

Trên màn hình, mặt đầy dầu bóng loáng, mắt đen lún sâu, đầu tóc rối bời, quần áo lòi thối, ở quầy chocolate ra sức hót đồ, hành vi quả thực khó coi.

Chả trách chú MC mập mạp kia gọi cô một tiếng chị.

Mà đáng sợ hơn chính là, tiết mục này rất được hoan nghênh, cho nên đài truyền hình còn cắt đoạn dự thi của nhà Bình Phàm làm đoạn mở đầu, giống như quảng cáo, hai mươi bốn giờ thay phiên nhau chiếu.

Lần này, Bình Phàm nổi danh.

Mà đáng sợ hơn chính là, Doãn Việt còn xem được.

[11] Trong hoạt hình Hãy đợi đấy

[12] Bao cao su

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Doãn Việt trở lại trong âm thầm, xế chiều ngày hôm sau, Đồng ba ba tự động tới đón Đồng Tiểu Dưa về nhà. Thiếu đứa bé vốn dùng ánh mắt nhìn khoai lang nhìn mình, Bình Phàm như trút được gánh nặng. Cô đi tới siêu thị, mua thức ăn, cầm chocolate, ngâm nga hát rất vui vẻ đi về nhà.

Nhưng hôm nay ngoài cửa có chút ít không giống ngày thường, nhiều hơn một người.

Bạn học Doãn Việt không biết đứng ở ngoài cửa đã bao lâu, một đôi mắt đen sâu u tĩnh, không tiếng động nhìn về phía Bình Phàm.

Tim Bình Phàm nhện không được run rẩy một chút, gì kia, bạn học à, đừng như vậy, tôi chịu không nổi đâu.

Bóng hình Doãn Việt cao ngất như cũ, giống như cây dương liễu bên cạnh trạm gác, nhưng đáy mắt đen tĩnh tể lại để lộ đầy vẻ mệt mỏi.

Thông qua phân tích ở trên, Bình Phàm cho là đứa nhỏ này rất có thể lại mấy ngày mấy đêm chưa ngủ.

Vội vàng đi qua, mở cửa ra, để cho đồng chí cảnh sát vì dân trừ hại vào nhà.

Ở trong bếp bận rộn nửa ngày, gọt trái cây, châm trà, bưng ra vừa nhìn liền thấy bạn học Doãn Việt đã ngủ thiếp trên ghế sa lon.

Hắn rất cao, ghế sa lon nhỏ chứa không đủ, chỉ có thể co chân dài lại, mày hơi nhíu, giống như đang mơ thấy chuyện gì không được vui.

Chẳng qua là, hắn như vậy, Bình Phàm thấy dễ thân cận hơn một chút.

Bởi vì, có một loại người phàm bất đắc dĩ, thật ra thì nói cho cùng, Doãn Việt chẳng qua chỉ là một đứa bé lớn tuổi cùng lứa với mình mà thôi.

Bình Phàm ngồi xuống sàn nhà bên ghế sa lon. Sàn bằng gỗ, có chút lạnh, một đôi mắt ngơ ngẩn nhìn về mặt Doãn Việt khi ngủ.

Khuôn mặt này, không biết nên nói nơi nào đẹp, nhưng như vậy lại rất hấp dẫn người khác.

Bình Phàm nhớ thời cấp ba, cô chưa bao giờ dám nhìn thẳng khuôn mặt này hơn ba giây.

Dường như nhìn lâu sẽ cảm thấy khinh nhờn.

Thật sự không ngờ, nhiều năm sau, bọn họ lại phát triển thành quan hệ như vậy.

Vừa nghĩ, tay phải không tự chủ được vươn ra, muốn chạm vào mặt hắn. Năm ngón tay duỗi thẳng, khoảng cách da đầu ngón tay chỉ cách hắn có một chút nữa thôi, nhưng chính là không tiếp xúc, dường như như vậy mới an toàn.

Chậm chạp di động, như một đám mây lướt qua vùng núi xinh đẹp.

Dưới lòng bàn tay, chóp mũi kia rất cao, sạch sẽ khô ráo.

Đang đắm chìm trong trò chơi khoảng cách này, lông mi Doãn Việt bỗng nhiên động đậy, ấy là một con bướm sắp thức tỉnh.

Bình Phàm giật mình, nhanh chóng quay đầu làm bộ như đang xem ti vi.

Ti vi ti vi à, phát minh vĩ đại nhất thế kỷ 21 a ! !

Phía sau truyền đến tiếng thở dài bằng giọng mũi của Doãn Việt, nhưng ngay sau đó giọng nói liền lập tức trấn tĩnh.

Hắn luôn luôn là một người đàn ông tỉnh táo biết kiềm chế.

“Thật xin lỗi, anh ngủ lâu chưa?”

“Không có, cái kia, anh còn chưa ăn cơm đúng không, em đi làm.” Nói xong cô cũng không dám quay đầu lại nhìn Doãn Việt nữa, nhanh như chớp chạy vào phòng bếp.

Thừa dịp người khác đang ngủ chiếm tiện nghi, vô sỉ, vô sỉ mà, Bình Phàm khinh bỉ mình một vạn lần.

Mang oán giận đối với hành động của chính mình, Bình Phàm rất nhanh chuẩn bị thức ăn.

Vào bếp một năm, tay nghề cũng tạm tạm, ít nhất thoát nhìn có vẻ cũng được.

Ba món mặn một món canh: trứng chiên cà chua, cá kho, rau xào măng tây, canh đậu hũ cải trắng.

Đều là những món ăn gia đình vô cùng bình thường. Làm xong, Bình Phàm có chút thẹn đỏ mặt, đoán chừng Doãn Việt ăn quen sơn hào hải vị, hôm nay cô thật đúng là tự bêu xấu mình rồi.

Nhưng bất kể xấu thế nào cô vẫn phải dâng lên. Hít sâu một cái, bưng món canh xoay người, cổ chân liền mềm một chút: đồng chí Doãn Việt đang đứng ở cửa phòng bếp.

Này không thanh không có tức, quả đúng là dọa người.

Bạn học Doãn Việt cũng không nói chuyện, chẳng qua chỉ lấy một đôi mắt đen sẫm, sâu kín, rất sâu, mềm mại nhìn cô.

Tóm lại, thấy vậy Bình Phàm lúng túng.

“Để anh.” Doãn Việt thu hồi tầm mắt, bắt đầu tới bưng bē.

Chỉ trong chốc lát, món ăn được đưa lên bàn, Bình Phàm đang chuẩn bị nói một vài lời khách sáo: tay nghề không tốt, có gì đừng chê thì ... Doãn Việt đã cúi đầu cầm đũa, bắt đầu ăn.

Hơn nữa, ăn rất ngon.

Thế cho nên tay Bình Phàm đang cầm đũa dừng trong không khí run rẩy không dưới mười giây đồng hồ.

Doãn Việt dường như là đôi bụng, ăn hoàn toàn có thể dùng như hổ đói để hình dung. Nhưng đó là mọi người dùng để chỉ động vật, chứ như vậy, người ta vẫn đẹp trai.

Lúc ăn cơm không nói lời nào cũng quá cứng nhắc, song, muốn nói chuyện cũng không tìm được cái gì để nói. Bình Phàm dứt khoát cầm điều khiển bật ti vi lên.

Nhìn rõ tiết mục đang được chiếu một cái, thiếu chút nữa Bình Phàm đem cơm trong miệng phun thẳng lên màn hình ti vi.

Ti vi đang phát lại cảnh cô lấy chocolate trong siêu thị, hình tượng Bình Phàm, rất khó coi a ! !

Ánh mắt cứng ngắc dán lên màn hình, từ từ chuyển về phía Doãn Việt.

Lại là ngũ lôi oanh đỉnh, Doãn Việt đều xem rõ những gì chiếu trên ti vi. Bình Phàm tưởng niệm chú Jesus.

Chỉ có thể đem mặt chôn trong chén cơm, hóa bị phần thành thức ăn.

Khẩu vị của hai người cũng không tệ, một bàn lớn thức ăn cuối cùng cũng được tiêu diệt sạch sẽ.

Ăn xong Bình Phàm bận rộn bưng chén bát tới phòng bếp, không phải là cô không còn mặt mũi nhìn Doãn Việt, chẳng qua là không còn mặt mũi nhìn cái ti vi mà thương cảm thôi.

Doãn Việt theo sau, tiến vào, nhẹ giọng nói: “Để anh.”

Bình Phàm không lay chuyển được, cũng chỉ có thể tùy ý để hấn đoạt... Bát đĩa.

Doãn Việt giống như một quý công tử, vốn tưởng hấn đối phó với bát đĩa sẽ phải có áp lực rất lớn, không ngờ khi Bình Phàm tĩnh tâm nhìn lại, lại phát hiện năng lực nội trợ của Doãn Việt dường như còn hơn cả mình.

Ngón tay của Doãn Việt dài mà sạch, bát đĩa trong tay hấn lộ vẻ ngoan ngoãn dị thường.

“Anh thường xuyên rửa chén à?” Bình Phàm không nhịn được hỏi.

“Không có.”

“Vậy sao lại thành thạo như vậy?”

“Cái này là chuyện cần phải biết.”

Những lời này trực tiếp làm cho người từng đập bể hai chồng chén bát – Bình Phàm, cảm thấy áp lực rất lớn.

Cơm ăn xong, chén rửa xong, sau đó hấn ngồi trên ghế sa lon xem ti vi.

Bình Phàm cảm giác mỗi cái lỗ chân lông trên sống lưng mình cũng đã bắt đầu ngứa.

Lúng túng, lúng túng mà, không nói đến chuyện yêu đương, chỉ riêng tình huống này đã có thể kết luận là không bình thường.

Để tránh cho hai lỗ tai bị đốt cháy, cô vội vàng tìm đề tài. “Nhiệm vụ của mọi người hoàn thành rồi sao?” Đề tài hay, Bình Phàm vỗ tay tán thưởng mình.

“Ừ, kết thúc hồi xé chiêu.”

“Vậy anh đứng đợi ở cửa lâu không?”

“Vốn định tới đón em, nhưng thật sự quá mệt mỏi, không tiện lái xe nên đành tới cửa chờ.”

“À.” Bình Phàm có chút đỏ mặt, bạn học Doãn Việt à, xin đừng dùng những lời làm cho người ta hiểu sai ý như vậy.

Nhưng bạn học Doãn Việt chính là không nghe, nói tiếp thêm một câu: “Gần đây tương đối bận cho nên thời gian ra ngoài rất nhiều, sau này nhẹ nhàng hơn một chút, chúng ta có thể có nhiều thời gian bên nhau.”

Bình Phàm cảm thấy trên người mình có vài con sâu lông, sung sướng leo lên sau lưng cô, làm cho cô nửa rối rắm, nửa sung sướng.

Bạn học Doãn Việt, đến tột cùng anh muốn nói cái gì?

Cái bạn học Doãn Việt muốn nói là: “Lần trước sau khi em đi, bọn họ đều nói em rất ngoan, hỏi anh em là ai?”

Tim Bình Phàm đập giống như trống, trong thế giới của mình càng ngày càng đập mạnh như điên, tiếng động quá lớn, cô chỉ nghe thấy giọng mình tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Vây, anh trả lời thế nào.”

Tiếng động âm ỉ đầy trời, tiếng nói người hơi trầm thấp, như mưa xuân rơi xuống.

“Anh nói cho bọn họ biết, em là bạn gái của anh.”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Kiểm chế kiểm chế, Bình Phàm cảm thấy mình không thể hô hấp được, khuôn mặt nóng cháy tê tê đại đại, giống như đứng bên lò xiên thịt dê nướng hừng hơi nóng trong khi trời cũng đang rất nóng.

Bạn....bạn gái.

Bạn học Doãn Việt, anh cũng biết cái từ này phải không thể dùng loạn mà.

Trạng thái bây giờ ——

Núi kia, con chó kia, người nọ.

Mặt kia, hồng kia, cây ớt kia.

Gấu mèo phát vi rút ra xung quanh, đại não Bình Phàm hoàn toàn quay đơ, điều duy nhất cô có thể làm chính là há hốc mồm, há hốc mồm cùng mở mắt thật to.

Sau đó, cằm trái tảo trên bàn, mở miệng, sinh động gặm một miếng.

Hàm răng trắng kia, sức lực kia, thật có thể làm cho người ta giờ ngón cái khen ngợi một tiếng – răng tốt.

Táo đỏ chín mọng một màu mềm mại, thiếu đi lớp da bên ngoài lộ ra màu trắng non mềm, đó là một sự tương phản cực kỳ rực rỡ.

Thịt quả quay cuồng giữa răng môi, răng rắc, răng rắc, răng rắc, thanh âm thanh thúy vang lên trong phòng.

Đầu óc Bình Phàm: 360 độ phân tích vi rút.

Ở trong trạng thái trống không, Bình Phàm chỉ biết được một vài điều, nơi này là nhà của cô, mà Doãn Việt là khách.

Cho nên, cô dương ánh mắt mịt mờ, đem trái táo cắn một nửa đưa cho Doãn Việt.

“Anh ăn không?”

Doãn Việt: “...”

Kế tiếp, thật đúng là không phải Bình Phàm lúng túng, mà Bình Phàm chỉ có thể biến thành chú chuột hamster, hai móng vuốt cầm lấy trái táo cố gắng gặm.

Gặm a gặm a gặm a gặm a gặm, gặm đến 2012 nào ~! ! !

“Chúng ta ra ngoài một chút không.” Doãn Việt đề nghị. Không khí quỷ dị, ngay cả Doãn Việt luôn luôn chịu trách nhiệm tạo phong nền nhạt nhẽo cũng không có cách nào tiếp thu được.

Bình Phàm tiêu diệt vi rút xong, một lần nữa khởi động lại hệ thống, nhìn tia máu hồng hồng trong mắt Doãn Việt, nội tâm lại có chút cảm giác buồn rười.

Sau đó, cô bật thốt lên: “Hay là, anh lên giường em nằm nghỉ một chút đi.”

Nghe vậy, vẻ mặt Doãn Việt có một loại cảm xúc khác từ từ dâng lên.

Mà đồng thời Bình Phàm cũng hiểu được một chuyện.

Gì kia, vì rút bắt tử, đội mồ sống lại à.

Giường, đó là nơi làm cho người ta mơ màng đến cỡ nào.

Là một nữ thanh niên chưa lập gia đình vậy mà lại mời một nam thanh niên chưa lập gia đình lên giường của mình, chuyện này rất bất lợi cho quá trình hình thành xã hội hài hòa.

Nhưng nếu đã nói ra, cô cũng không thể đổi ý, hy vọng duy nhất chính là, Doãn Việt có thể cự tuyệt đề nghị này của cô.

Nhưng, ừ, đồng chí Doãn Việt gật đầu, sau đó, đi vào khuê phòng của cô, nằm trên giường phủ ra hello kitty của cô.

Hơn nữa, rất nhanh liền ngủ say.

Bình Phàm chỉ có thể phát ra thanh âm bái phục từ đáy lòng, đứa nhỏ này, thật đúng là không chọn giường, so với bọn nhỏ ở nhà trẻ có sức sống mạnh hơn nhiều.

Nhưng mà, cái loại yêu đương này, thật đúng là kỳ quái.

Hay phải nói là, nhà người ta yêu nhau cũng như vậy sao? Bình Phàm nghĩ mãi không xong, vẫn là tục ngữ nói đúng, không có kinh nghiệm, thật đáng sợ.

Rón rén đi vào phòng, kéo rèm cửa sổ, che phủ từng tắc từng tắc ánh trăng trên mặt Doãn Việt, nhìn lại, phẳng phất giống như mặt của hắc tử từ từ hấp thu ánh trăng sáng.

Rất mê người.

Doãn Việt ngủ nghiêng, vài sợi tóc cũng giống như đang ngủ, mềm mại từ trên trán trơn bóng trượt xuống, đuôi sợi tóc chạm vào lông mi, vướng lại.

Nhất định là cảm thấy ngứa ngáy nên trong giấc mộng Doãn Việt khẽ nhúc nhích mí mắt dưới.

Ngay cả một động tác nhỏ bé này cũng nhả khiết như thế.

Bình Phàm dựa vào cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, hai tay đem rèm hoa bên cửa sổ vò thành hai đóa hoa.

Người đàn ông nằm trên giường này, lúc còn trẻ đối với cô mà nói thì giống như một thiên thần không thể chạm vào, bây giờ vậy mà lại trở thành bạn trai của cô.

Có điểm giống như giấc mộng.

Giống như thiếu nữ tuổi dậy thì mơ mộng: một ngày nào đó vương tử mà mình thầm mến được mọi người hoan nghênh bỗng nhiên tìm tới mình, nói một câu tứ thích cậu.

Rất không thực tế, nhưng bởi vì không thực tế nên mới mỹ lệ như vậy.

Nếu như vậy nữa, rất có thể cô sẽ không nhận được vươn tay, lại ăn đậu hủ của hắn. Bình Phàm vội vàng như chạy trốn trở lại phòng khách.

Dựa lưng vào ghế sa lon, đem laptop đặt trên đầu gối, mở word ra, bắt đầu soạn giáo án ngày mai.

Mục đích dạy học, chỗ khó trong việc dạy học, quá trình dạy học, làm bảng thiết kế, từng bước từng bước, cẩn kẽ soạn ra.

Trong miệng ngậm chocolate mới bóc một nửa, hai bàn tay tung bay trên bàn phím, làm việc dung hợp với chocolate, cảm giác thật không sai.

Tập trung tinh thần làm hơn một tiếng, rốt cục cũng hoàn thành, cô xoa bóp eo chua xót, làm mấy động tác Yoga, mở chim cánh cụt ra, bắt đầu thay đổi status.

Nên viết cái gì đây?

Tôi có bạn trai ! ! ! — hình như quá làm cao rồi.

Đừng có tình ý gì với chị, bạn trai chị đánh các em rớt răng bây giờ ! — hình như quá kiêu ngạo rồi.

Khụ khụ, nói nhỏ một chút, thật ra tôi đã có chủ. — hình như quá giống nàng dâu nhỏ rồi.

Đổi đi đổi lại đều thấy không hài lòng, cuối cùng cô dứt khoát để trống không.

Tho nhỏ QQ, mở websites ra, bắt quái, thời sự, ẩm thực, nam nữ, kích chuột, mở ra websites cô thấy có hứng thú.

Đang vui, QQ báo tin, có người tìm.

Chim cánh cụt của bạn học Bình Phạm vẫn luôn trong chế độ ẩn, người tìm cô chỉ có thể là mấy người quen.

Mở ra nhìn một cái, bạn tốt Mộc Mộc.

“Con nhỏ kia, dám bỏ tớ đi tìm trai ! ! !”

Bạn học Mộc Mộc rất là kích động.

Từ lần trước bị chủ tiệm đồ cổ làm thịt, Mộc Mộc vẫn bị vây trong trạng thái như vậy.

Bình Phạm không dám chọc, vội vàng lách cạnh tủ mĩ đánh ra một hàng chữ dài, đối với tình huống trên tiến hành giải thích cặn kẽ.

Mộc Mộc lúc này mới giảm lửa giận.

Thế này mới biết, thì ra Mộc Mộc đọc status cô mới thay đổi vừa rồi mới biết được tin tức này, cho nên nói, QQ đã gây ra bao nhiêu thảm án a.

“Cưng ơi, rốt cuộc cậu đã hỏi hần về chuyện Phương Nhan chưa?” Mộc Mộc nhắc nhở. Bình Phạm cực kỳ xấu hổ mà bày tỏ, mỗi lần nhìn thấy Doãn Việt đại não thông minh của cô giảm sút nghiêm trọng, quên rất nhiều chuyện, dĩ nhiên cũng bao gồm chuyện Phương Nhan.

“Vậy cậu cứ hồ đồ như vậy làm bạn gái hần à?” Mộc Mộc tức giận phóng ra một icon rực lửa, tỏ vẻ bản thân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bình Phạm cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như mình dường như giống như cũng chưa đáp ứng mà.

“Theo tớ thấy, cậu căn bản là hỏi không ra, cậu đấy, giống như một con lừa, bị Doãn Việt dắt mũi.” Mộc Mộc đánh ra một icon than thở, rất hợp với tình hình.

Bình Phạm cảm thấy Mộc Mộc rất hiểu mình, cô khó có thể mà nín lấy cổ áo Doãn Việt giận dữ hỏi, nói, anh cùng Phương Nhan đến tốt cùng là có chuyện gì? Còn có, anh đối với em rốt cuộc là nghiêm túc hay chỉ vui đùa chơi thôi?

“Cậu không hỏi, người chịu khổ chính là cậu, sau này, không chừng Phương Nhan sẽ biến thành cây gậy, ngăn cách giữa các cậu.” Mộc Mộc lại bắt đầu làm đại biểu thay chú Jesus lên tiếng.

Bình Phạm đánh ra một chuỗi dấu chấm tròn, tỏ ra tâm tình im lặng của mình giờ phút này.

“Tóm lại, tớ cảm thấy Doãn Việt này không quá đáng tin, nhưng mà nể tình hần đẹp trai, có thể tha thứ cũng tiện vui đùa đáp lại một chút, nhưng cậu ngàn vạn lần không thể để hần chiếm tiện nghi, biết không, đây là nguyên tắc của vấn đề!”

Bình Phạm gật đầu, dĩ nhiên, đại biểu lên tiếng của cô chính là icon của QQ.

Nhưng mà, phạm vi không thể để cho Doãn Việt chiếm tiện nghi là gì?

“Nắm tay, hôn, sờ mặt nhau cũng có thể, còn tăng sâu hơn thì nhất định phải nghiêm nghị ngăn cản, hiểu không?” Mộc Mộc Jesus tận tình khuyên bảo.

Bình Phạm đánh ra icon đỏ mặt.

Thật ra thì, vừa rồi là cô chiếm tiện nghi của Doãn Việt mới đúng.

Xấu hổ a! ! “Tốt lắm, tớ đi ngủ chăm sóc sắc đẹp đây, sáng mai còn phải tiếp tục tìm tên Trang thập tam kia pk.” Mộc Mộc đánh ra icon ngáy ngủ.

Nói gặp lại sau, cái icon đang ngáp của Mộc Mộc cứ như vậy xám lại.

Trang thập tam công tử chính là vị chủ tiệm làm thịt ba ngàn vạn của Mộc Mộc lần trước.

Bình Phàm cảm thấy hai người này đúng là không phải oan gia không đối đầu.

Nhưng, bây giờ khó bảo toàn được bản thân mình, vẫn là đem chút thông minh còn sót lại tập trung trên người mình đi.

Bình Phàm duỗi lưng mỗi, đứng dậy, mở cửa sổ sát đất của phòng khách, đi ra ngoài ban công.

Đêm đã khuya, nơi xa, mấy ngọn đèn đường yên tĩnh tỏa sáng, gió đêm u tĩnh, có chút lạnh lạnh, Bình Phàm ôm chặt mình hơn một chút.

Tịch mịch, là bệnh chung của người thành phố. Bình Phàm thường xuyên đứng ở trên ban công, cảm thụ tịch mịch.

Chỉ là bây giờ, mặc dù thân thể lạnh, nhưng nơi nào đó trong nội tâm lại ấm áp.

Bởi vì cô biết trong phòng còn có một người khác.

Không phải không thể thừa nhận, loại này cảm này thật ra rất tốt, cho dù không nói gì, không tiếp xúc gì, chẳng qua là biết, giờ phút này trên thế giới còn có một người như vậy cùng bạn ở chung một chỗ, vậy là rất tốt.

Thật sự tốt.

Chẳng qua là, lấy tay xoa mặt mới cảm thấy tay lạnh.

Nếu như thành thói quen, lỡ ngày nào đó tịch mịch trở lại thì có khi cô chịu không nổi.

Hít sâu một cái, hơi lạnh leo tiến vào phổi, não bộ càng thêm thanh tĩnh. Bình Phàm bắt đầu cố gắng rà soát lại những đoạn trí nhớ ngắn ngủi cùng Doãn Việt tiếp xúc.

Trí nhớ quá mỏng, phải phí rất nhiều công sức thời gian mới có thể nhớ ra những trang giấy ó vàng kia.

Cô nhớ có một lần như vậy, nhà Bình Phàm sửa lại nên phải ở nhờ nhà dì. Nhà dì cùng nhà cô ngược hướng nhau cho nên lúc đi học cô phải đi một con đường khác.

Mà đang đi trên con đường đó, cô tình cờ gặp Doãn Việt.

Một vật sáng, đương nhiên tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Bởi vì căn bản là không quen, cộng thêm uy lực của vật sáng quá lớn, càng thêm lu mờ chính bản thân mình. Bình Phàm bước nhanh hơn, ba lô trên vai lắc qua lắc lại theo từng bước chân.

Thế mới biết con đường kia cũng là con đường Doãn Việt phải đi qua mới tới trường được. Để tránh đụng phải hần, ngày hôm sau Bình Phàm cố ý đi học trước 20 phút để tránh gặp mặt đại nhân.

Dù như vậy, vẫn gặp được.

Ngày thứ ba, Bình Phàm đi trễ 20 phút, kết quả vẫn như cũ.

Không có cách nào khác, ý trời như thế, cô buông tha giấy dựa, đúng thời gian lên đường.

Một tuần lễ kia, trên con đường đá đỏ tường rào, tia nắng ban mai yếu ớt, thiếu niên Bình Phàm đeo balo đi phía trước, phía sau cách mười thước, Doãn Việt vẫn trầm mặc giống như trước duy trì tốc độ.

Chẳng qua một tuần sau, nhà Bình Phàm sửa xong, cô không đi qua con đường kia nữa.

Cũng không gặp Doãn Việt trên đường đi học nữa.

Nắm ngón tay luồn vào tóc vuốt vuốt, phần da đầu móng tay khẽ phát lạnh, lời Bình Phàm từ trong ký ức trở lại.

Còn gì nữa không? Còn gì nữa không? Quá khứ cùng Doãn Việt?

Rất ít, nếu như tin tức trên bị bạn học trước kia biết được, nhất định sẽ nổ tung.

Hai đường thẳng song song, lại đi với nhau.

Hơn nữa, hai đường khác lạ như vậy...

Cô, thật sự xứng đôi với Doãn Việt sao?

Chật, không được, càng nghĩ càng đau đầu.

Thở dài, quay đầu, bạn học không có nổ tung, Bình Phàm nổ tung. Bạn học Doãn Việt người gặp người thích hoa thấy hoa nở con cua thấy cũng muốn bỏ dọc lại của chúng ta, không biết đứng sau lưng cô đã bao lâu.

Gặp phải thời khắc này, Bình Phàm chỉ có thể rất bất đắc dĩ hỏi ra một câu lãng phí nước miếng.

“Anh tỉnh rồi à?”

Doãn Việt gật đầu.

Hắn vừa tỉnh ngủ, áo hơi nới rộng, tóc tai cũng hơi xốc xếch, nhưng nhìn qua không có một chút tổn thương nào tới hình tượng của hắn, ngược lại còn tăng thêm một cổ hấp dẫn trí mạng.

Bình Phàm cảm thấy, chú Jesus có đôi khi rất không công bằng.

“Xin lỗi, anh ngủ lâu quá.” Doãn Việt nói, giọng nói của hắn hơi mông lung hơn so với bình thường.

“Không sao.” Bình Phàm cười cười, sau đó cúi đầu.

Thật không dám giương mắt.

Bên trong gian phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng bước chân của Doãn Việt, trầm ổn có lực, từng bước, đi tới trước chân Bình Phàm.

Bình Phàm dựa lưng vào lan can sắt ngoài sân thượng, hơi lạnh như băng thấm vào người, từ lưng truyền đến. Nhưng Bình Phàm vẫn cảm thấy nóng, bởi vì tay Doãn Việt, bàn tay sạch sẽ rất ít gặp của đàn ông, nâng đôi mắt che khuất sóng triều của cô.

Giống như, nhắc lên khăn phượng đỏ thắm.

Sau đó, môi của hắn, chạm lên thái dương trắng ~ mềm của Bình Phàm.

Thái dương trơn bóng, môi non mềm, hơi thở đặc biệt của hắn.

“Ngày mai anh tới đón em.” Hắn nói.

Giọng nói dường như giống lúc bình thường, dường như, lại có một tia bất đồng.

Bình Phàm không dám ngẩng đầu, chẳng qua chỉ an tĩnh dùng lưng đề lên lan can sắt màu đen, muốn dùng nhiệt độ lạnh như băng của kim loại làm ình thanh tĩnh.

Nhưng cả người – ý thức đã tán loạn, không ở chung một chỗ.

Mãi cho tới khi tiếng đóng cửa biến mất một hồi sau, cô mới miễn cưỡng phục hồi lại tinh thần.

Doãn Việt rời đi.

Trong một mảnh hỗn độn, Bình Phàm chỉ có một nghi vấn.

Cái kia, hôn lên thái dương hắn là không tính là bị chiếm tiện nghi đi.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Cô xem như là người đã có chủ, ngày hôm sau, ngồi trên xe Doãn Việt, Bình Phàm ý thức được điều này. Nhưng, nói như thế nào cũng có điểm gì đó là lạ.

Ngồi trên xe, xương cốt toàn thân Bình Phàm căng cứng gắt gao, buông lỏng không được.

Nào có giống như đang ngồi trong xe bạn trai đâu, người ngoài không biết nhìn thấy có khi còn tưởng cô là con tin bị kèm cặp hai bên.

Đến trước quán mì Trần, xe dừng lại, Doãn Việt đi xuống, lướt qua đám người chật chội, nói hai câu với bà chủ. Không bao lâu sau liền cầm một tô mì thịt bò nóng hôi hổi.

Ngay cả chen ngang như vậy cũng đẹp trai, mắt ti hí của Bình Phàm tỏa sáng.

Sợi mì dẻo dai, nước lèo chua cay, thịt bò tươi ngon hơi dai, rất ngon miệng.

Nội tâm Bình Phàm như cây hoa mào gà, những đóa nở bùng bùng mạnh mẽ.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” Phải có mục đích, Doãn Việt đặt câu hỏi.

“Sao cũng được.” Đây là lời mời trắng trợn nude a nude a không có bộ lê a, Bình Phàm tỏ vẻ rất kích động. Nhưng vẫn còn cố giả bộ bình tĩnh.

“Em nói chưa?” Xe đang quẹo, hai tay Doãn Việt đặt trên vô lăng, tư thái thanh thản, tay áo trong căng ra làm cho da thịt mạnh khỏe ẩn ẩn hiện.

“Nói gì?” Bình Phàm không giải thích được.

“Nói cho đồng nghiệp em biết quan hệ của chúng ta?” Một luồng ánh sáng quét qua, từ từ chiếu sáng trên mặt Doãn Việt.

Cái này, thật sự là chưa nói.

Bình Phàm cảm thấy mình có chút không phúc hậu, dù sao Doãn Việt cũng đã hào phóng công khai như vậy, nhưng trong mắt đồng nghiệp của cô, hẳn vẫn là em họ nhà cô, hình như là nhận không ái muội giữa hai người.

Không muốn nói sạo, cô chỉ có thể rất thành thực lắc đầu. Land Rover tiếp tục lao tới, Doãn Việt tiếp tục hỏi: “Lúc nào mới có thể nói?”

Đáp án dĩ nhiên là, bất kỳ lúc cũng không phải là lúc để nói.

Nếu để cho cô giáo Lưu biết cô lừa cô ấy, cô nhất định sẽ chết rất thảm.

Doãn Việt đang đợi câu trả lời của cô, Bình Phàm cảm thấy dạ dày mình dường như đang bị vô số đồng chocolate chặn lại, có chút thở không được.

Năng lực tra hỏi của chú cảnh sát rất mạnh a.

Ánh mắt kia, phải gọi là sâu, là lấp lánh, là không có cách nào chống lại được.

Chẳng qua ông trời giúp Bình Phàm. Xe đúng lúc dừng trước cửa nhà trẻ, Bình Phàm rất bực phát nói một tiếng gặp lại sau, sau đó mở cửa xe, chuẩn bị lao xuống.

Người biến thành đà điểu.

Nhưng lúc hai chân mới vừa rơi xuống đất, Doãn Việt gọi cô lại.

“Lúc nào nói cũng được.” Doãn Việt lui một bước.

Bình Phàm cảm thấy, trên mặt Doãn Việt viết một hàng chữ —— “Yên tâm, anh sẽ không gây áp lực cho em.”

Trong nháy mắt, Bình Phàm cảm giác mình ngay cả từng lỗ chân tóc đến từng khe ngón chân đều bị chất lỏng ấy nẩy rớt đầy.

Mộ Bình Phàm, cô thật ác độc. Bình Phàm ra vẻ tự trọng.

Doãn Việt nhìn cô, trong xe có chút tối nhưng từng đường nét của hân lại rất rõ ràng.

“Những thứ khác không quan trọng, chẳng qua là trong lòng em Anh là ai?”

Giọng nói kia, giống như một cọng mì, chậm chạp từ cổ họng Bình Phàm trượt xuống, nóng, ẩm áp, còn có một tầng thâm ý sâu xa.

Nhìn hộp mì Trần trên xe, nhìn vẻ mặt Doãn Việt, Bình Phàm không đánh mà thua.

Một mỹ nam mỹ thực, rất ít con gái có thể kháng cự. Cho nên, cô khuất phục.

“Anh là....Bạn trai của em.”

Lời ra khỏi miệng, một trái tim nhỏ giống như mọc cánh, rầm rầm đập loạn trong lồng ngực.

Chịu không được a, chịu không được a, Bình Phàm xoay người, mang vẻ mặt then thùng cười, nâng mắt, nụ cười kia ngưng kết trên mặt, có chút quỷ dị.

Bởi vì, cô giáo Lưu đang đứng cách đó không xa, con người sau mắt kiếng giống súng bắn đạn, dùng dùng đột nhiên bắn đạn lại đây.

Cương thi Bình Phàm vinh quang hy sinh.

Phía sau truyền đến tiếng xe khởi động, vô tình dần dần biến mất.

Tại thời điểm này, Bình Phàm cảm thấy, tà ác hình như là một người khác hoàn toàn.

Mất sức chín trâu hai hổ mới đem bình nước hoa Chanel cùng một bữa tiệc lớn dụ dỗ cô giáo Lưu thành công.

Nhưng đồng thời, cả bên trong nhà trẻ ai cũng hiểu được một chuyện —— cô giáo Mộ độc thân quý tộc duy nhất cũng đã có chủ.

Con đường xem mắt của Bình Phàm, tạm thời chấm dứt.

Các đồng nghiệp bát quái cả buổi sáng đều vây bắt hỏi thăm Bình Phàm, nơi làm việc của bạn trai, bao nhiêu tuổi, cha mẹ làm gì, có nhà có xe không? Một phen đối phó, mồ hôi Bình Phàm chảy như mưa, quả thực giống như lột ra một lớp da.

Thật vất vả, dưới tiếng thét chói tai của hiệu trưởng đại nhân, Bình Phàm lao ra khỏi đám người, ôm Đồng Tiểu Dưa đang gặm bông hoa trong phòng làm việc của hiệu trưởng ra. Cả hai núp trong góc tường, lúc này mới coi như xong việc.

Đang thở, lại nghe thấy tiếng nước miếng tí tách rơi xuống đất, định thần nhìn lại, cô phát hiện Đồng Tiểu Dưa đang dùng cặp mắt to đen tròn nhìn chằm chằm cái huy hiệu hình đầu tây trước ngực cô, rất thèm thuồng.

Bị đánh bại, cũng may trên người cô có chuẩn bị kẹo đường, nhét vào miệng Đồng Tiểu Dưa, ngăn lại ý muốn muốn ăn huy hiệu trong đầu nó.

Xa xa nhìn lại, phát hiện các đồng chí bát quái còn tụ tập trong phòng làm việc chờ cô, tạm thời không dám đi qua. Đang nhàm chán, cô chỉ có thể cùng thằng nhóc xấu xa trong ngực tán gẫu.

“Tự Lập à, cậu của em có bạn gái chưa?” Cười hì hì. Đồng Tiểu Dưa gật đầu, nhét quá nhiều kẹo đường, miệng chưa hết, một giọt nước miếng trong trẻo từ khóe miệng chảy ra, rơi trên mặt đất.

Tạch tach.

“À ~ là ai vậy?” Trong lúc cười hì hì biểu lộ ra ánh mắt trộn lẫn đao kiếm.

Đồng Tiểu Dưa ngẩng đầu, đem khuôn mặt bí đỏ nhỏ bé nhìn Bình Phàm: “Là cô giáo Mộ bình nước tiểu ẩm ướt.”

Nhìn cậu của nó – em họ của cô cũng không có hỏi 4 đáp 3 được thì Bình Phàm quyết định tha thứ cho phát âm sai bét của Đồng Tiểu Dưa.

Nhưng mà, chuyện cô là bạn gái Doãn Việt chính cô tới hôm qua mới biết thì thằng nhóc xấu xa này chẳng lẽ là Na Tra chuyển thế?

“Tự Lập à, là ba mẹ em nói cho em biết cô giáo Mộ là bạn gái của cậu em hay sao?” Bình Phàm cười đến vô cùng hiền hòa, ánh mắt híp lại.

“Không phải.” Đồng Tiểu Dưa lắc đầu.

“Vậy thì ai?” Sắp đến gần đáp án chính xác.

Ai ngờ, Đồng Tiểu Dưa đang nằm trong ngực Bình Phàm nhàn nhã vừa chơi vừa nhai kẹo sữa đường như cảm nhận được đại sói xám nhích tới gần con sóc, lập tức ngồi dậy, không nói.

“Chỉ cần em nói, cô sẽ mua cho em hai bao vương vương đại lễ (chắc là đồ ăn vặt nào đó), như thế nào?” Đại sói xám bắt đầu tiến hành hấp dẫn.

Sóc chảy nước miếng do dự hồi lâu, rốt cục đưa ra quyết định —— cướp đường chạy như điên.

Bình Phàm kinh hãi, có thể làm Đồng Tiểu Dưa buông tha cho vương vương đại lễ nó luôn coi là sinh mạng, người này, nhất định là đạo tặc có mị lực a.

Thời gian rầm rầm trôi qua, rất nhanh liền tan làm, có chút việc ngoài ý muốn của Bình Phàm là, hôm nay người tới đón Đồng Tiểu Dưa là Đồng mụ mụ.

Một bộ váy liền áo giả da báo, gợi cảm nhưng không thô tục, vóc người rất đẹp làm cho người ta không thể tin được cô ấy đã là mẹ của đứa bé một tuổi.

Đồng mụ mụ nhìn thấy Bình Phàm, ánh mắt rất mập mờ: “Cô giáo Mộ, tôi thấy hai người rất tốt nha.” Nói xong ôm Đồng Tiểu Dưa đang nhét thạch vào miệng rồi đi.

Ngắm nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Bình Phàm không khỏi cảm thán.

Đồng ba ba, Đồng mụ mụ, Đồng Tiểu Dưa, các người là một gia đình hài hòa.

Đều cổ quái.

Đang cảm thán, họ hàng xa nhà họ Đồng, bạn trai mới nhậm chức của cô – Doãn Việt tới.

Mắt nhìn thấy cô giáo Lưu mang theo mục đích bắt quái hướng bọn họ vọt tới, Bình Phàm bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng lôi kéo Doãn Việt chạy.

Hôm nay nội dung hẹn hò là đi Tụ Phúc Cung ăn món ăn Hàn quốc.

Mặc dù có chút nguyên nhân khiến Bình Phàm không phải rất thích quán này, nhưng mùi vị của bánh gạo Tteokbokki quả thật không tệ, nên cũng tạm thời để xuống tư tưởng hơi bất bình tức giận, khuất phục sự mong muốn của miệng.

Màu đỏ ngọt ngào của tương ớt bọc lấy bánh gạo dài mảnh trắng nõn, sắc thái tiên diễm không ngừng làm người ta chảy nước bọt.

Thịt ba chỉ mỡ nạc vừa phải, ướp các gia vị kích thích vị giác, cuốn rau xà lách xanh tươi, để vào trong miệng, tư vị mê người.

Cơm nếp mềm mại, cộng thêm các loại tương xinh đẹp, hỗn tạp chung một chỗ, tư vị đặc biệt.

Bình Phàm ăn sướng ru, nhưng trải qua lần dạy dỗ ở quán trước trước, cô đã học được thông minh, cách một hồi ăn lại lấy khăn giấy lau khóe miệng.

Bình Phàm thích ăn cơm cùng Doãn Việt, bởi vì trong miệng có cái gì thì có thể danh chánh ngôn thuận không nói lời nào.

Cùng loại người ít nói người như Doãn Việt ở chung một chỗ, tố chất trong lòng phải nói là không ngừng tăng cao a. Bình Phàm quyết định lấy một giờ trầm mặc mà không xấu hổ làm tiêu chuẩn luyện lên.

Nhưng ngày hôm nay vận khí không tệ, trầm mặc năm phút sau, Doãn Việt liền lên tiếng.

“Cuối tuần này, chúng ta đi Lâm Sơn chơi đi.”

Lâm Sơn gần đây là một nơi du lịch, phong cảnh rất đẹp, Bình Phàm cẩn thận suy nghĩ một chút, cuối tuần hình như không có chuyện gì, liền gật đầu đáp ứng.

Sau đó, mọi người cùng nhau ăn cơm cuộn rong biển, tiếp tục trầm mặc. Mặc dù vẫn cúi đầu, nhưng ánh mắt lại không an phận liếc trộm những vị khách bên cạnh. Bữa tối, trong quán phần lớn là tình nhân, một thanh nhất sắc đều thân mật nói chuyện với nhau, mà không nói chuyện với nhau... chắc chắn, nhìn sắc mặt có chút giống với đang ăn bữa cơm chia tay.

Tuy nói bạn trai thường rất hay nói, nhưng, dường như trong số đó không có Doãn Việt đẹp trai.

Bình Phàm không phải đặc ý, ngược lại có chút buồn rầu, mỗi lần nữ phục vụ mang thức ăn lên quăng ánh mắt hạnh đào lại đây cũng làm cho Bình Phàm cảm thấy áp lực.

Áp lực cực kỳ.

Có một bạn trai đẹp trai không phải chuyện lớn, nhưng có một bạn trai đẹp trai mà mình không xứng với thì rất có chuyện a.

Tự ti nhỏ nhỏ phức cảm từ từ dâng lên, Bình Phàm vùi đầu thấp hơn một chút, mà một vấn đề khác cũng nhẹ nhàng bật ra: “Doãn Việt, cái ngày xem mắt đó, anh thấy em, có giật mình hay không?”

Lời ra khỏi miệng, Bình Phàm mới chợt ý thức được, này dường như là lần đầu tiên cô gọi tên hắn trước mặt hắn.

Cái loại cảm giác này, rất khác thường, nhưng cũng không phải không vui.

Doãn Việt.

Doãn Việt.

Doãn Việt.

Hỏi ra lời này, Bình Phàm gấp miếng cơm cuộn rong biển bỏ vào trong miệng, một hồi lại lặp lại động tác đó, như cũ không ngừng đầu.

Món cơm cuộn rong biển này rất có lợi, mất rất nhiều thời gian mới ăn xong, nhưng một miếng cuối cùng nuốt vào bụng, tiếng Doãn Việt đã trả lời đã lọt vào tai.

“Không có.”

Không có?

Chẳng hiểu tại sao, Bình Phàm có chút mất mát, thật ra thì, trong lòng cô không biết mình muốn câu trả lời như thế nào. Nhưng “Không có”, ngay cả một chút kích động cũng không có, tình cảm quá mức lạnh nhạt, nhất định không có đầu tư bao nhiêu.

Đến tận cùng cô mong đợi cái gì?

Thật ra thì thực tế đã sớm nói cho Bình Phàm một định luật, lúc yêu đương, những người có điều kiện tốt phần lớn đều đầu tư rất ít tình cảm.

Cô và Doãn Việt, ai ưu ai kém, người ngoài vừa nhìn liền biết.

Nếu như tiếp tục nữa, cô càng lún càng sâu, cuối cùng không còn gì, ngay cả tình cảm cũng nhất định dốc ra sạch.

Mà Doãn Việt... Bình Phàm có chút nhìn không hiểu.

Được voi đòi tiên là bản tính của con người, Bình Phàm nghĩ, thứ cô muốn, có phải nhiều lắm hay không.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Có lẽ vì câu trả lời kia của Doãn Việt, có lẽ vì những thứ khác, tóm lại, trong thời gian tiếp theo, dạ dày Bình Phàm lần đầu tiên chưa chém hết thức ăn trên mặt bàn đã lâm vào trạng thái chướng bụng.

Tính tiền xong, ra khỏi quán cơm, dựa theo lệ cũ của yêu đương, vẫn phải tản bộ, tiêu cơm.

Chỉ là trên đường Bình Phàm không yên lòng, thế nên đi đến trước một tiệm DIY chocolate cũng không có phản ứng.

Vẫn là Doãn Việt gọi cô lại: “Vào xem một chút đi.”

Tuy tâm tình không tốt, nhưng chocolate dù sao cũng là chocolate, Bình Phàm gạt đầu.

Tiến vào trong tiệm, mùi thơm ca-cao nồng đậm đập ngay vào mặt, không khí phảng phất cũng bị cảm giác mềm mại nhuộm lên. Các loại chocolate có tính chất, màu sắc, mùi vị khác nhau đều được đặt trong tủ gương, cái loại ngọt ngào hoa lệ này làm cho người ta cảm tâm tình nguyện rơi vào Địa Ngục.

Lập tức, nhân viên cửa hàng liền tiến lên giới thiệu khuôn đúc cùng vật liệu nơi này cung cấp, khách có thể đem chocolate mình yêu thích tạo thành các loại hình dáng khác nhau.

Quả thật rất thú vị.

Hai người ngồi xuống, đợi nhân viên cửa hàng chuẩn bị xong, Doãn Việt chủ động đem công cụ đưa cho Bình Phàm.

“Anh làm đi, em làm thủ công không tốt lắm.” Bình Phàm từ chối.

“Em làm đi, anh giúp cho.” Doãn Việt nhẹ nhàng mắt, bổ sung: “Em vẽ tranh luôn luôn rất tốt.”

Những lời này thật ra người ngoài có nghe thấy cũng không phát hiện ra một tia bất ổn nào, nhưng vào trong tai Bình Phàm, nó giống như con giun chui vào một hồi lâu, chờ phá tan tầng đất phù sa kia liền dậy sóng âm thầm xông lên mặt Bình Phàm.

Luôn luôn.

Doãn Việt nói luôn luôn.

Bình Phàm có một chỗ duy nhất không tầm thường đó là khiếu vẽ, khi còn bé cô đã học hội họa mấy năm, cộng thêm chút ít thiên phú ở phương diện này, cho dù vẫn kém hơn mọi người nhưng trong mắt quần chúng họa sĩ, Bình Phàm cũng xem như là vô cùng không tệ. Cho nên, mỗi lần làm báo bảng không thể nào thiếu cô.

Tuy nói bạn học trong lớp vô số lần thấy Bình Phàm bưng ghế ngồi sau bảng đen trong góc phòng bận rộn, nhưng cô chẳng bao giờ nghĩ tới, Doãn Việt đã từng là một thành viên trong quần chúng khán giả xem báo bảng. Thì ra là, ngay lúc đó cô đã ở trong mắt Doãn Việt, không chỉ là đại bóng đèn 250 vôn.

Ít nhất cũng là... đại bóng đèn 250 vôn biết vẽ tranh.

Bởi ý niệm trong đầu nên tâm tình Bình Phàm một lần nữa trở nên vui vẻ.

Hòa tan chocolate, chất lỏng mịn như nhung tơ, chậm chạp rót vào khuôn đúc, làm lạnh.

Nóc nhà, ống khói, vách tường, con đường, cây cối, không nhanh không chậm, một ngôi nhà chocolate nhỏ xinh ra đời dưới bàn tay khéo léo của Bình Phàm.

Làm việc chuyên chú, Bình Phàm có thể đạt đến trạng thái lòng tuyệt đối không có chuyện khác, những người xung quanh cô cũng đều biến mất, toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình cô.

Cho nên khi phục hồi lại tinh thần thì công việc đã hoàn thành toàn bộ.

Một ngôi nhà chocolate tinh xảo mộng ảo giống như đồng thoại bày ra trước mắt cô, ngay cả nhân viên cửa hàng cũng nhin không được khen ngợi một tiếng: “Tiểu thư, tay cô thật khéo léo.”

Bình Phàm vốn định tuân thủ quy tắc khiêm nhường của xã hội nói một tiếng đâu có đâu có, không ngờ vừa ngẩng đầu lại đụng phải tầm mắt thẳng tắp của Doãn Việt.

Sâu thẳm như giếng xưa, nhưng nhiệt độ cũng không phải thấp.

Nếu như tầm mắt là xe cộ thì Bình Phàm hoàn toàn có lý do tin tưởng, chiếc xe Doãn Việt này cố ý đứng ngay giữa đường! ! !

Nhưng đầu năm nay, có nợ cũng là Hoàng Thế Nhân [13], đụng người cũng là phải bảy mươi mã lực.

Cho nên Bình Phàm ngược lại giống như làm việc trái với lương tâm, cúi đầu thấp xuống.

Nhân viên cửa hàng cẩn thận đem vật phẩm đã hoàn thành cho vào bao, đưa tới trong tay Doãn Việt.

Lúc đưa, nhân viên cửa hàng rất cẩn thận, Doãn Việt nhận lấy cũng như đang nín thở, thấy vậy Bình Phàm cười thẳm. Đi ra khỏi tiệm cô mới phát hiện thời gian đã trôi qua hai giờ, hít sâu một cái, không khí yên lặng lạnh lẽo thấm vào phổi, làm cho Bình Phàm thanh tĩnh không ít.

Bình Phàm phát giác, tối nay thị lực của mình không tệ, thật sự không tệ, bởi vì trong một trăm mét lại đây, cô nhìn thấy người quen.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, khí chất thoát tục, tóc quăn tự nhiên, áo khoác gió England ca rô.

Phương Nhan.

Song, do có quá nhiều người, rất nhanh liền che lấp cô ấy.

Bình Phàm không rõ vừa rồi là ảo giác của mình hay là thực sự phát sinh.

Phương Nhan tương đối cao cũng càng thêm mỹ lệ, càng thêm làm Bình Phàm tự ti mặc cảm.

Cô ấy vẫn mị lực như cũ, có thể làm cho người theo đuổi giao ra hết thảy, mà mục đích chỉ vì được cô ấy để mắt tới.

Phương Nhan, đã từ Singapore trở lại?

Vậy, Doãn Việt có biết chuyện này hay không?

Nếu như biết, tại sao không nói với cô, nếu như không biết thì sau khi hẳn biết sẽ như thế nào ?

Bình Phàm cảm thấy đầu óc mình biến thành một mê cung hỗn loạn, mặc kệ suy nghĩ ra sao thì cũng gặp phải ngõ cụt.

Dứt khoát ngẩng đầu, nhìn Doãn Việt.

Không ngoài ý muốn, tầm mắt lần nữa tông xe. Nhưng lần này, Bình Phàm dừng cảm thêm một chút, không trốn tránh, mà nhìn thẳng vào con người thâm thúy kia.

Giờ, em muốn hỏi anh một chuyện. —— Bình Phàm dùng ánh mắt nhấn nhủ ý này.

Ừ, em hỏi đi. —— Doãn Việt cũng dùng ánh mắt trả lời như vậy.

Bình Phàm vẫn có chút kích động, dù sao toàn bộ phương diện này đều chứng minh giữa cô và Doãn Việt vẫn tồn tại tâm linh tương thông. Bình Phàm hít sâu một cái, dùng ánh mắt trịnh trọng hỏi, anh cùng Phương Nhan, đến tột cùng là có quan hệ như thế nào.

Doãn Việt hít sâu một cái, dùng ánh mắt rõ ràng hồi đáp... Được, chúng ta đi ăn.

Cái gì?

Đầu óc Bình Phàm mông lung không kịp phản ứng thì Doãn Việt đã kéo tay cô đi vào một quán ven đường rồi ngồi xuống, một hơi gọi nhiều món ăn đặc sắc.

“Vừa rồi ăn cơm tối anh thấy em ăn không được bao nhiêu.” Doãn Việt nói như thế.

Bình Phàm xấu hổ, thẹn thùng.

Mộ Bình Phàm à Mộ Bình Phàm, tâm cái đầu người ấy, linh cái đầu người ấy, tương cái đầu người ấy, thông cái đầu người ấy, căn bản là mỗi người một nơi a.

Trong lòng có chuyện, khẩu vị Bình Phàm không được tốt, chỉ động động mấy đĩa mấy món trên bàn rồi không ăn nữa.

Tính tiền rồi về nhà, hôm nay thật sự xảy ra quá nhiều chuyện. Tâm sự Bình Phàm nặng nề, thậm chí không có tâm tình để nói chuyện, mà Doãn Việt thì cũng ít nói, như đang cựa miệng hồ lô, không có tiếng động.

Dọc theo đường đi, trầm mặc làm phong, không khí giữa hai người rất quái lạ.

Đi ngang qua siêu thị trước chung cư, Doãn Việt nói Bình Phàm chờ một chút còn mình đi vào.

Bình Phàm đứng dưới cây ngô đồng, ánh trăng xuyên thấu qua bóng cây chiếu vào da giày con cừu nhỏ của cô. Giày da mềm mại, ánh trăng mềm mại, mềm mại nhớ lại.

Người với người thật không giống nhau. Như Phương Nhan, vĩnh viễn xuất chúng, còn cô, vĩnh viễn bình thường.

Thật ra thì, có đôi khi cũng rất muốn ném thử tư vị làm trung tâm được mọi người chú ý.

Có đôi khi, cũng muốn trở thành Phương Nhan, chỉ cần một ngày thôi.

Có thể là vì ý nghĩ như vậy, nên ban đầu mới sẽ theo sát cô ấy như thế.

Nghĩ loạn xạ rất nhiều, Doãn Việt đi ra, mang theo một túi đồ. Bình Phàm không để trong lòng, tiếp tục trầm mặc đi. Đến nhà, Bình Phàm mở cửa, thật sự quá mệt mỏi, không có tâm tình đãi khách, chỉ có thể hướng Doãn Việt cười cười xin lỗi: “Thật xin lỗi, hôm nay em mệt quá, không mời anh vào nhà được.”

Doãn Việt không có dấu hiệu tức giận, vẻ mặt hần từ trước cho tới bây giờ nhìn không ra biểu tình gì đột phá, chẳng qua chỉ đem túi đồ ăn vặt trong tay ra, nói: “Tối nay em ăn không bao nhiêu, ban đêm đói bụng thì dùng những thứ này lót bụng.”

[13] Hoàng Thế Nhân, Bạch Mao Nữ: Tên hai nhân vật trong phim Bạch Mao Nữ nổi tiếng độ mấy chục năm trước của Trung Quốc.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Tâm tình Bình Phàm phải nói là khó có thể hình dung, giống như bỏ thêm khoai tây cùng hạt tiêu vào nồi chocolate nhão vậy.

Nửa cảm động nửa xấu hổ.

Nửa trước là vì: A a a a, Doãn Việt vẫn luôn quan tâm cô a! ! !

Nửa sau là vì: ô ô ô, ngàn giấu vạn giếm, Doãn Việt vẫn nhìn ra khẩu vị của cô rất lớn! ! !

Trong tâm tình rối rắm, sợi dây cốt trong đầu Bình Phàm hoạt động lại, lúc này mới đẩy túi đồ ăn vặt trở về: “Không cần, em không đói bụng.”

“Đây vốn mua cho em.” Doãn Việt ôn hòa kiên trì.

“Thật không cần, anh không cần tốn kém vậy đâu.” Thật ra thì Bình Phàm cũng biết những lời này của mình là cường bạo đẩy Doãn Việt ra xa ba thước, nhưng cố chấp lại nổi lên, vẫn không nhận được làm như vậy.

Những lời này từ miệng Bình Phàm luôn luôn dịu ngoan nhu hòa nói ra, trọng lượng thật là nặng.

Không khí trong nháy mắt có dấu hiệu trở nên cứng ngắt, giống như cháo để qua đêm, vô cùng lạnh.

Ánh sáng ngoài hành lang cho tới bây giờ cũng không phải là mạnh, thấy không rõ hai tròng mắt của Doãn Việt nhưng Bình Phàm vẫn mơ hồ cảm thấy, trong đó nhất định có thứ gì đó.

Một vài thứ mà cô không rõ lắm.

Dù có là người ngu cũng nghe ra ý của Bình Phàm, Doãn Việt không kiên trì nữa, lễ phép nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Bình Phàm cơ hồ là trốn tránh dùng sức bình sinh nhanh chóng đóng cửa lại —— Gặp phải chuyện như vậy, cô thích chọn lựa phương thức như thế.

Đóng cửa, kiểm điểm sai lầm, hành hạ mình.

Thật ra thì, cô thật không muốn đối đãi với Doãn Việt như vậy, chẳng qua là, thái độ của hắn không rõ ràng. Phương Nhan xuất hiện, hết thấy tất cả đều làm cho da cô vỡ vụn, tróc ra, cuối cùng không thể khống chế được. Bình Phàm vô hại vô dục vô cầu tạm thời biến mất.

Đóng cửa lại, một đường chạy đến ghế sa lon trong phòng khách, cuộn thành một đoàn.

Mơ một giấc chiêm bao ngàn năm, không quan tâm đêm nay là đêm nào.

Doãn Việt, Phương Nhan, cũng không cần suy nghĩ thêm gì nữa.

Song chuyện luôn tìm tới cửa, lúc Bình Phàm giả đã điều thì tiếng tin nhắn điện thoại sơn trại cường đại vang lên.

Bình Phàm đưa tay nhận lấy, cái tên trên màn hình phong thư là Doãn Việt.

Lúc đầu óc chưa kịp phản ứng, ngón tay đã đè xuống phím mở.

“Đồ đặt trước cửa nhà em, hôm nay nếu có chuyện gì làm em không vui thì tha thứ cho anh nhé.”

Đọc xong, Bình Phàm chợt đứng lên, do dự hồi lâu, rốt cuộc mở cửa.

Cạnh cửa là túi đồ Doãn Việt mua.

Doãn Việt, đã không thấy đâu nữa.

Nhắc lên, tay cầm còn phảng phất dư âm hơi ấm của hắn, loại cảm giác này giống như tay ấm áp vỗ về chơi đùa trái tim, ngoài cảm động còn có chút buồn rười.

Cẩn thận xem xét, bên trong có khoai tây chiên, cà chua sấy khô, thạch, nho khô, chocolate, tằm khô, thịt bò khô, ngũ vị hương ướp.

Đều là đồ ăn vặt cô thích, cũng là những vị cô thích nhất.

Hắn, làm sao hắn biết được chuyện này?

Bình Phàm kinh ngạc ngồi trên ghế sa lon, dạ dày bỗng nhiên đói, vội vàng mở đồ ăn vặt ra ăn.

Ăn rất nhanh, giống như cực kỳ đói, gió cuốn mây tan.

Bình Phàm biết, vào giờ khắc này, trong lòng cô đã sinh ra dục vọng, cho nên cần cái gì đó nhồi vào.

Mà tên của dục vọng kia chính là Doãn Việt.

Cũng một khắc kia, Bình Phàm quyết định, cô phải mạo hiểm một lần, vì sau này không phải hối hận.

Cô quyết định, phải đi tranh thủ một người không thuộc về mình.

Doãn Việt.

Lần đầu tiên, cô bắt đầu tưởng tượng tương lai của mình và Doãn Việt, lần đầu tiên, cô buông tha những ý niệm ngày xưa, lần đầu tiên, cô bỏ qua rụt rè.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Hôm sau, công việc Doãn Việt bận rộn nhưng lần này lại không biến mất vô có, hẳn gọi điện thoại nói cho Bình Phạm.

Yêu đương ấy, không cần phải ngày ngày ở chung một chỗ. Bình Phạm nhớ lại anh họ cùng chị họ nhà mình, lúc yêu đương cả tuần thường xuyên không thấy mặt nhau, cuối cùng còn chưa tu thành chính quả đã nằm trên giường cả rồi.

Cho nên nói, đây không phải chuyện gì lớn.

Bình Phạm ngoài miệng an ủi mình như vậy, nhưng rốt cuộc, trong nội tâm vẫn có chút bất an.

Vì dời đi lực chú ý, cô chỉ có thể đem mục tiêu chuyển sang công việc, chăm chỉ đến nỗi hiệu trưởng đại nhân xuất ra một lưng mồ hôi lạnh, ngày đêm bảo vệ bồn hoa trong phòng làm việc thoát khỏi tên Đồng Tiểu Dưa ăn trộm, trên cơ sở đó còn phải đề phòng cái ghế nhà mình không bị Bình Phạm chiếm đi, hiệu trưởng đại nhân phải nói là tâm trí quá mệt mỏi.

Mặc dù hai ngày nay không có cách nào gặp mặt, nhưng lúc cơm tối, Doãn Việt vẫn đúng hạn gửi tin nhắn đến, quan tâm Bình Phạm ăn cơm hay chưa.

Như thế rất tốt, Bình Phạm thỏa mãn vui vẻ.

Tối thứ sáu, Doãn Việt gọi điện tối, hẹn sáng mai đi Lâm Sơn du ngoạn, Bình Phạm hớn hở đồng ý.

Để điện thoại xuống, cô lập tức chọn quần áo, chuẩn bị vật phẩm trang sức, loay hoay vui vẻ, sáng ngày hôm sau ăn diện tỉ mỉ.

Thơ cổ có nói: Nữ vi duyệt kỹ giả dung.

(Con gái làm đẹp vì người mình yêu)

Doãn Việt như cũ lái xe tới đón, một thân quần áo thoải mái mặc vào người hẳn lại có vẻ cao cấp hơn mấy phần.

Đàn ông có bộ dáng đẹp cũng rất có ưu thế.

Đây là lần đầu gặp mặt sau cái đêm lạnh nhạt ấy. Bình Phạm vốn có chút lúng túng, trộm dò xét sắc mặt Doãn Việt nhưng lại không thấy cái gì dị thường, cho nên cô cũng từ từ yên tâm.

Càng không ngờ chính là, Doãn Việt mở miệng nói xin lỗi: “Xin lỗi, hai ngày trước lại có một vụ án tử.”

Đồng chí Bình Phạm giác ngộ đó là đỉnh cao, vì dân trừ hại gì gì đó cực kỳ có lòng nhân ái, giáo sư nhân dân làm sao có thể lôi kéo cảnh sát nhân dân làm chân sau cơ chứ? Lúc này lắc đầu, tỏ vẻ cô tuyệt đối có thể hiểu.

Xe lên núi, bóng cảnh lá lướt qua trước cửa sổ thủy tinh của xe, mặt kính như nước, một loại sạch sẽ xa xỉ.

“Thật....” Mắt Doãn Việt nhìn phía trước, khóe môi khẽ nhúc nhích, ử ra một câu: “Uất ức em.”

Giọng nói rất nhẹ, tai người nào hơi kém nhất định không có cách nào nghe được.

Nhưng một câu nói rất nhỏ như thế, Bình Phạm lại nghe thấy, cũng rung động cõi lòng.

Trái tim giống như bị bàn tay to nhẹ nắm lấy, thoải mái đến bủn rủn.

Khoảnh khắc đó, thế giới Bình Phàm, hoa nở hoa tàn, yên tĩnh không tiếng động.

Phảng phất non nửa cuộc đời gặp chuyện gì cũng đều tiêu tan, cô độc, cũng đáng giá —— Chỉ vì đợi chờ người đàn ông trước mặt này đến.

Chẳng qua là vì thế.

Trong mắt có ấm áp đau nhói, vội vàng quay đầu, đem nước mắt nuốt xuống.

Xe tiếp tục chạy trên đường núi, hai người ai cũng không nói lời nào nữa, nhưng không khí trong buồng xe lại ấm áp, cực kỳ thoải mái.

Lâm Sơn cảnh đẹp u tĩnh, phảng phất như chốn bồng lai, đắm chìm trong đó làm người ta bỏ lại những tiếng động lớn xôn xao của đô thị phía sau, tâm tình thật thoải mái.

Hai người xuống xe, đi bộ lên thang đá, đi hơn một ngàn bậc chân Bình Phàm cũng không có cảm giác chua, chắc là vì có người đó bên cạnh.

Giữa sườn núi có một ngôi chùa cổ, tương truyền nếu cầu duyên thì rất linh nghiệm, vì vậy hương khói luôn nghi ngút, trở thành nơi nổi tiếng nhất Lâm Sơn.

Bình Phàm cùng Doãn Việt tiến vào, quỳ lạy trong miếu Quan Âm, trước tượng phật trang nghiêm, Bình Phàm thành kính quỳ lạy, rung hộp quẻ bói.

Vận khí rất tốt, là quẻ tốt nhất.

Tiếng đàn thánh thót trao duyên, hăng nga cung trăng xứng anh hùng, chẳng những dành đôi còn phượng lữ, kỳ lân bước đến trao phúc lành.

Quẻ tốt quẻ tốt, khiến cho tim Bình Phàm xuân tâm vô cùng nhộn nhạo.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Vốn là miếu linh nghiệm nhất, Bồ Tát linh nghiệm nhất cũng đã nói như vậy, không chừng Doãn Việt chính là chân mệnh thiên tử của cô cũng chưa biết chừng.

Tám chín phần mười.

Cầm lấy quẻ, bối cảnh phía sau Bình Phàm tràn đầy hoa đào.

Đang lúc hoa hoa nở vui mừng, chuông điện thoại của Doãn Việt lại vang lên.

Cô giáo dạy văn ở trường tiểu học đã nói, tình tiết chuyện xưa nhất định phải thay nhau nổi lên, khúc mắc không ngừng, lúc này mới được xưng tụng là một câu chuyện xưa đẹp.

Mà Bình Phàm cảm thấy, chuyện mình và Doãn Việt bị phá ngang tuyệt đối là một chuyện xưa đẹp.

Nói, chất lượng điện thoại trái táo của đồng chí Doãn Việt cũng không được tốt, chỉ cần đứng gần một chút là có thể nghe thấy tiếng của đối phương.

Lỗi tai Bình Phàm thánh, phát hiện bên trong truyền ra một giọng nữ.

Lỗi tai Bình Phàm linh, phát hiện giọng nữ bên trong rất quen thuộc.

Lỗi tai Bình Phàm nhớ tình bạn cũ, phát hiện giọng nữ quen thuộc bên trong chính là của Phương Nhan.

Ngoan ngoãn đứng bên trong đám đông, lúc này người càng đến càng đông.

Nhưng mà không có gì, trải qua kế hoạch thu mua đồ ăn vặt, Bình Phàm đối với Doãn Việt vẫn có chút tin tưởng, cho nên, giữ bình tĩnh, chẳng chặc, nghiêm cẩn.

Nếu tham khảo thành tựu của cô trong quá trình ngồi trên ghế nhà trường thì sẽ biết.

Lòng tin của Bình Phàm cô nương luôn luôn không đủ. Lúc học tiểu học rõ ràng bài thi được 90 điểm đỏ au mà cô vẫn gọi mọi người chung quanh nhìn xem thử, hoài nghi đây là do 60 viết nhầm.

Thật vất vả, lần này lòng tin mới tràn đầy, không ngờ ông trời lại giáng xuống một đại nạn lên đầu Bình Phàm. Khổ tâm, đau xương cốt, đói bụng, không thiếu cái nào, cứ theo thứ tự mà ra.

Nói tóm lại, nói tóm lại là, bạn học Bình Phàm gặp hạn.

Doãn Việt luôn luôn vững vàng trong trời thế mà lại có chút gợn sóng thật nhỏ: "... Cậu bây giờ đang ở đâu... Ủ, tớ đến ngay."

Ý chính là, lập tức đến chỗ Phương Nhan?

Nếu nói vừa rồi Bình Phàm là thực vật đại chiến cương thì không ngừng cho hoa hướng dương nở ra, vậy bây giờ Bình Phàm chính là bị từng đợt bằng giá đánh thẳng vào cái thìa.

Cúp điện thoại, Doãn Việt chuyển hướng Bình Phàm: "Thật xin lỗi, có chuyện rất quan trọng, anh phải tới ngay."

Cho tới bây giờ Doãn Việt vẫn trấn định tự nhiên làm cho Bình Phàm có cảm giác cho dù nhà hắc trong một đêm biến thành chocolate thì hắc cũng sẽ không nhăn mày một cái.

Nhưng bây giờ ngay trước mắt, lần này quân như mưa lớn ập xuống hồ nước, mặc dù yên lặng nhưng vẫn còn động.

Bình Phàm thở dài, thở dài, dường như đem hết không khí trong lồng ngực đều xuất ra ngoài, suy yếu đến xương cốt muốn rơi rụng hết.

Thì ra là, một khi gặp Phương Nhan, hắc không có cách nào bình tĩnh.

Nhưng thua cũng muốn thua có khí chất, Bình Phàm mỉm cười, nụ cười như bóng mát trong rừng cây, tươi mát tự nhiên nói: "Không sao không sao, anh đi đi, em ở đây chơi một chút, phong cảnh rất đẹp."

Doãn Việt suy nghĩ một chút: "Nếu không, anh đưa em về nhà trước?"

"Không cần, không cần! !" Bình Phàm lui về phía sau một bước, nắm chặt cái quai mảnh khảnh của túi da: "Thật, anh cứ về đi."

Doãn Việt nhìn cô, dừng một chút mới nói: "Cẩn thận một chút, lát nữa anh gọi điện cho em."

Bình Phàm đồng ý, sau đó đứng trên đỉnh núi, nhìn Doãn Việt bước nhanh xuống ngàn bậc thang đá, nhìn Doãn Việt ngồi lên xe, nhìn Doãn Việt tan biến giữa núi rừng.

Cái què trong tay, phảng phất như một khối sắt nóng đỏ, rất phồng tay.

Đứng ở đỉnh núi, quan sát cả vùng đất, Bình Phàm rất muốn giống mấy đồng chí hệ pháp phi thân một cái.

Dĩ nhiên, bạn học Bình Phàm rất thuần khiết, cái từ phi thân này không phải là hàm nghĩa rộng.

(Chắc ý là nhảy xuống ấy) Một người đứng trên đỉnh núi cũng không có gì thú vị. Xuống núi, trên đường vô tình gặp mấy người coi bói, tất cả đều híp mắt liếc trông làm ra vẻ mê mang, lời kịch cũng cùng một câu.

Cô nương, dây tơ hồng đã kết, ôi chao, chuyện tốt gần tới rồi.

Tâm tư Bình Phàm chết chìm, có tai như điếc.

Nói, mê tín phong kiến không đáng tin a.

Trên núi không có xe buýt, chỉ có thể dựa vào hai chân cứng rắn mà đi, đợi đến khi Bình Phàm về tới nhà thì đã xế chiều, toàn thân xụi lơ nhưng cũng không dám chớp mắt, sợ bỏ qua điện thoại của người kia.

Dù sao tâm cũng đã động, muốn hoàn toàn buông tay không phải dễ dàng.

Mở laptop, mở vô số websites, nhưng một chút nội dung cũng xem không vào, ngay cả vào nhà vệ sinh cô cũng mang theo điện thoại, chỉ sợ không để ý, bỏ qua điện thoại của ch Doãn Việt.

Nhưng Doãn Việt luôn luôn hăng hái lần này vô cùng không hăng hái, suốt cả một ngày ngay cả một tiếng hừ trong cổ họng cũng không có.

Bình Phàm mất bình tĩnh, dù sao cô cũng là một cô gái, cũng có thất tình lục dục, lúc này tức giận, quyết định dao sắc chặt dây rốn, hoàn toàn đem tất cả dấu vết của Doãn Việt trong sinh hoạt loại bỏ hết.

Số di động của hắn, thủ tiêu.

QQ của hắn, thêm vào sổ đen.

Cái chăn hắn từng đắp, vứt bỏ.

Cuối cùng chỉ còn lại căn nhà chocolate nhỏ cô cùng hắn làm đang bỏ trong tủ lạnh kia, ăn hết. Cũng không thêm rửa tay, trực tiếp phui phui, bẻ từng cục nhét vào miệng, e sợ trì hoãn một hồi nữa căn nhà nhỏ sẽ mềm ra thành hình thù quái dị.

Ngôi nhà nhỏ tinh xảo bị phá thành từng mảnh nhỏ, khó coi.

Nhưng hơn mười phút đồng hồ sau, Doãn Việt người này vẫn hoàn toàn mất tung mất tích.

Thì ra, một người tiến vào hoặc bước ra khỏi sinh mệnh của một người khác cũng rất dễ dàng.

Chẳng qua, quá trình lại là thống khổ.

Không chỉ tâm linh, còn có thể xác.

Ví dụ như, giờ phút này bụng Bình Phàm đau đến như có dao nhọn khuấy đảo bên trong.

Hai mắt biến thành màu đen, mồ hôi ra như mưa, Bình Phàm đau đến kêu rên.

Đây là vừa thất tình vừa gặp bụng đau, Bình Phàm cảm thấy mình quả thực chính là xui xẻo đến Vương mẫu nương nương cũng cảm động.

Nhưng có oán ông trời cũng vô dụng, tự cứu mình quan trọng hơn.

Bình Phàm giống như một con ốc sên nhỏ, bò đến bên điện thoại di động. Cha mẹ gần đây đi Hải Nam chơi, cho dù có phóng máy bay cũng về không kịp, chỉ có thể bấm số Mộc Mộc, thất thanh kêu cứu mạng.

Thật may bên cạnh còn có một người bạn tốt, nếu không có chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Mười phút đồng hồ sau, Mộc Mộc kéo Trang thập tam công tử quần áo bông bành đến đây cứu giá.

Bình Phàm đã không còn sinh lực để đi bắt quái hai người bọn họ vì sao lại ở cùng một chỗ, động tác duy nhất chính là bắt lấy tay áo của Trang thập tam, hơi thở mong manh.

Công ~ tử ~ cứu ~ mạng ~

Trang thập tam công tử cười nhạt: Cô nương chó vội, đợi ta uống chút trà trước đã.

Sau đó, Trang thập tam trực tiếp đi vào bếp, lấy ra trà trúc điệp thanh mà Bình Phàm trân quý bắt đầu pha.

May là Mộc Mộc có đủ nghĩa khí, lập tức tranh luận với hắn: Anh cũng thật quá quá đáng, gọi anh tới vốn để cứu người, vì sao động tác chậm chạp như vậy, anh định kéo dài đến bao lâu hả? Trang thập tam mút nhẹ trà xanh, cười yếu ớt lạnh nhạt: Giữa ban ngày, xã hội hài hòa, cô nương xin chú ý tìm từ.

Sắc mặt Bình Phàm trắng bệch, lần đầu tiên trong đời sinh ra ý muốn muốn vắng tục thô lỗ.

Mộc Mộc khéo hiểu ý người, không chú ý tìm từ mà ngược lại động vô luân. Cô một chưởng níu lấy cổ áo Trang thập tam: Anh thật rất đáng giận, lần trước làm thịt bốn cô nương một số tiền lớn nợ cũ còn chưa tính hết, lần này lại tổ vẽ thiêu thân như thế, chó trách tôi đại khai sát giới.

Trang thập tam không chút hoang mang, dưới tình huống bị túm cổ áo như vậy vẫn tiếp tục uống trà: Cô nương nói thế sai rồi, lần trước rõ ràng là cô muốn làm thịt tại hạ mà không như nguyện ý.

Rất tốt, hai người hoàn toàn không để ý đến người đang nằm trên mặt đất.

Bình Phàm không chịu nổi nữa, quyết định tự mình chấm dứt, đập đầu xuống sàn nhà một cái, như ý muốn – té xỉu.

May là hai người trong phòng bếp còn có nhân tính, lúc Bình Phàm kề cận cái chết liền đưa cô vào bệnh viện.

Sau đó chính là một trận bão rồi, lúc Bình Phàm hơi tỉnh táo lại mới phát hiện mình đang mặc đồ ngủ nằm trên giường bệnh trong bệnh viện.

Viêm ruột cấp tính, căn cứ theo lời bác sĩ chẩn đoán, ăn đồ không sạch sẽ.

Nhất định là căn nhà chocolate kia, Bình Phàm rơi lệ đầy mắt, đoạn chuyện xưa với Doãn Việt này thật là vừa thương tâm vừa thương thân.

Phòng bệnh có hai người, bên cạnh cô cũng là một cô em thanh tú, nhưng cảnh ngộ lại khác rất lớn với Bình Phàm. Bạn trai người ta cả ngày hầu hạ một bên, vô cùng ân cần, so sánh thì Bình Phàm lại càng thêm ảm đạm.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể vò đầu bứt tai cho sút luôn, nói với Mộc Mộc đến nhà trẻ xin phép dùm, lấy dùm điện thoại dùm laptop, cả ngày ở trong bệnh viện đánh thực vật đại chiến cương thi.

Thất tình cũng phải sống mà, Bình Phàm an ủi mình như vậy. Hai ngày sau, Mộc Mộc ngồi bên giường bệnh, gương mặt hóa trang tinh xảo có chút méo mó.

Dù sao cũng là bạn tốt nhà mình, Bình Phàm hỏi thăm: “Cậu và Trang thập tam đang yêu nhau à?”

Kết quả suy đoán là sai lầm, Mộc Mộc nghe vậy vô tình ngừng lại con dao nhọn.

Cô ấy vuốt móng tay đỏ chót của mình, Bình Phàm nghi ngờ: “Vậy cậu rồi cái gì vậy?”

Lúc Mộc Mộc nói ra lý do bản thân mình rối rắm thì Bình Phàm cũng rối theo, ruột non cũng khuấy đảo ba vòng.

Ngày hôm qua, Doãn Việt gọi cho Mộc Mộc hỏi thăm tung tích Bình Phàm.

Theo như Mộc Mộc hiểu thì Doãn Việt qua lại với Bình Phàm nhà mình nhưng thật ra lại yêu thầm Phương Nhan bại hoại, cho nên cô nghe cũng không thèm nghe, trực tiếp ngắt máy.

À, bây giờ hẳn tới tìm cô, Bình Phàm nghĩ.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng cô cầm lấy điện thoại di động của Mộc Mộc, bấm cái số đã bị mình thủ tiêu kia.

“Lâm tiểu thư?” Bên kia, Doãn Việt dường như nhớ được số của Mộc Mộc.

Giọng nói cường tráng có chút từ tính.

Ngực trái Bình Phàm căng thẳng, chớp mũi có chút cay cay, dùng sức đè nén cảm xúc đang nổi lên, nói: “Là em.”

Nhưng chỉ nói ra hai chữ ngắn ngủn thôi mà cổ họng đã đau đau.

Bên kia dừng một chút, hít một hơi, một hồi lâu sau mới truyền đến một câu: “Bình Phàm.”

Cũng hai chữ ngắn ngủn nhưng rơi vào tai Bình Phàm lại giống như a- xít sun-phu-rít, ăn mòn xương cốt.

“Em đang ở đâu?” Doãn Việt hỏi.

“Bệnh viện.” Bình Phàm nói.

“Anh tới tìm em ” Giọng nói Doãn Việt nhẹ nhàng; “Khỏe không?” Bình Phàm rất muốn nói, ừ, vô cùng vô cùng khỏe, nhưng mấy chữ này giống như núi đè, không có cách nào bật thốt nên lời.

Chẳng qua là, dù sao cũng đều là người trưởng thành, như thế nào đi nữa cũng có thể khống chế bản thân mình.

Hít sâu một cái, Bình Phàm lắc đầu, phảng phất như Doãn Việt đang đối diện mình: “Không được, Doãn Việt... Em cảm thấy chúng ta không hợp, sau này không nên liên lạc nữa.”

Tiếp theo, “Sập” một tiếng cúp điện thoại.

Mộc Mộc nhìn cô, ánh mắt sùng bái sáng ngời, gì kia, quả nhiên là chó không sủa là chó cắn người, tiểu Bình Phàm quả nhiên đủ quyết tuyệt.

Cúp điện thoại, Bình Phàm tiếp tục đánh thực vật đại chiến cương thi.

Mặc dù bề ngoài không có gì khác thường, nhưng Bình Phàm biết, nơi nào đó trong lòng mình đang bị thương .

Mấy ngày nay, vào ban đêm, nhìn lên mặt trăng bên ngoài cửa sổ, ngực trái cô mơ hồ đau nhói.

Hạt đậu đã từng ước mơ ước cùng loại người như Doãn Việt long phượng một hồi yêu đương, cho dù thất bại, nhiều năm sau có nhớ lại thì cũng đã là hồi ức giống như tằm ăn rồi.

Còn chân chính thử qua cô mới hiểu được, mình không chịu nổi.

Nhận được quá nhiều hưng phấn, mất đi liền chịu nhiều thống khổ.

Như vậy tốt lắm, cứ cùng một người bình thường sống cuộc đời bình thường, mặc dù không quá vui nhưng, cũng không quá buồn.

Trang bị tinh lực, tập trung vào trò chơi, đánh thắng đến khi nhập thần, đột nhiên cô có cảm giác không khí trong phòng bệnh có chút khác thường.

Lơ đãng ngẩng lên đầu, ngón chân Bình Phàm đang xòe ra liền cứng lại.

Đồng chí Doãn Việt đang đứng trước giường bệnh của cô.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Việc lớn, việc lớn nha. Bình Phàm cảm thấy bộ lông mới hồi phục chưa được vài ngày của mình lại bắt đầu xoắn.

Cơ quan công an nước ta quả nhiên thần thông quảng đại, mới gọi một cú điện thoại mà người đã dịch chuyển tức thời .

Cái gì là thực lực của một nước? Đây chính là thực lực của một nước.

Đem vấn đề cảm thán này bỏ qua một bên trước đã, nói, bạn học Doãn Việt này đến đây gặp cô tốt cùng là muốn làm cái gì?

Hơi khẩn trương cùng hơi kích động làm cho Bình Phàm siết chặt chân.

Ánh mắt Mộc Mộc ở một bên có chút dăm dăm, Bình Phàm hiểu, đứa nhỏ này cứ nhìn thấy suất ca sẽ như vậy.

Dĩ nhiên, ngoại trừ Trang thập tam công tử, nhìn thấy hấn, ánh mắt Mộc Mộc đỏ lên.

Thở nóng nẩy muốn cắn người chính là ý này.

Lúc này Bình Phàm mới nhớ tới chuyện hình như Mộc Mộc chưa rõ lắm người đang trước mặt, ánh mắt nhìn cô dăm dăm này chính là Doãn Việt.

Giới thiệu sao, cảm thấy có chút khó khăn.

Giờ phút này, rốt cuộc nên coi Doãn Việt là bạn trai trước hay là bạn tới thăm?

Rối, rối a, vô cùng rối a.

May mà trước khi cô rối đến mức đau trứng thì Doãn Việt đã mở miệng. Giọng nói trầm thấp, từng chữ từng chữ phẳng phất dường như dừng lại một chút: “Khá hơn chút nào chưa?”

“Ừ, khá hơn rồi.” Bình Phàm quyết định xem như một người bạn đến thăm mình.

Bạn Bình Phàm.

Không hơn, cô âm thầm cảnh báo chính mình, đừng đập loạn nữa tim ơi, đừng đập loạn nữa tim ơi.

Doãn Việt tiến về phía trước một bước, động tác không lớn, không gây bất kỳ áp lực nào cho Bình Phàm.

“Vì sao bị bệnh?” Doãn Việt hỏi. Bình Phàm nằm đó, từ góc độ này nhìn lại, thân hình Doãn Việt cao thẳng tuấn tú hơn rất nhiều.

Thật là một cây dương liễu khỏe mạnh a.

“Ăn tầm bậy tầm bạ gì đó, tiêu chảy.” Mộc Mộc cường lực sấp ~ vào, muốn cùng suất ca tiến hành tiếp xúc qua lời nói.

Bình Phàm đau tim, tuy nói lý do này rất thực, nhưng mà chẳng duy mỹ chút nào, là bạn tốt, tại sao có thể bán đứng nhau như thế?

Thật chẳng có nghĩa khí chút nào.

“Dù thức ăn có ngon cũng không nên ăn nhiều.” Doãn Việt nói.

Giọng nói kia, giống như hạt hoa sen tròn tròn, bao quanh bên ngoài là một tầng trách cứ thật mỏng, mà bọc bên trong, chính là nồng đậm thứ gọi là ân cần.

Những lời này rất mỹ vị, không chỉ vẻ bên ngoài, ngay cả bên trong còn tỏa ra hơi ấm lan vào lồng ngực.

“Tại sao ăn nhiều như vậy?” Doãn Việt hỏi tiếp.

Mộc Mộc bị cảm động, lập tức đem hấn trở thành người một nhà, không để ý bốn tám ba mươi sáu, bật thốt lên bất đầu sự nghiệp bất quái của mình: “Chuyện nhỏ, bị bạn trai đá thôi.”

Nói những lời này, khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Mộc quả thật có chút xú kiêu ngạo, dù sao bạn tốt nhà người ta thất tình nuốt thuốc ngủ, còn bạn tốt nhà mình thất tình nuốt chocolate, như vậy rất khỏe mạnh rất bảo vệ môi trường rất xanh biếc vô hại.

“Bạn trai?” Doãn Việt nói những lời này, mỗi âm tiết phát ra càng lúc càng trầm thấp, dấu chấm hỏi cuối cùng lòng vòng nơi cổ họng, có chút gợi cảm.

Bình Phàm cảm thấy, cảm thấy bạn học Doãn Việt rất đặc biệt, toàn thân cao thấp đều là mùi vị dương cương đàn ông, nhưng luôn luôn lộ ra một chút gợi cảm.

Làm cho người ta kinh ngạc, làm cho người ta bị mê hoặc.

Bình Phàm lơ đãng bị mê hoặc, đến nỗi không còn chú ý tới vị bạn tốt nguy hiểm bên cạnh kia.

Được phép buồn bực hai ba ngày, Mộc Mộc bất quái có thừa, hừng hực thiêu đốt bùng lên, lúc này liền lên tiếng giải đáp nghi vấn: “Một tên họ Doãn bại hoại, ai nha~, không nhắc tới hấn nữa. Đúng rồi, anh là ai? Vì sao tôi chưa từng nghe Bình Phàm nhắc tới bên cạnh cô ấy còn có một vị suất ca đến bực này?”

Hoa nở đẹp lắm, Bình Phàm cảm thấy mình có thể đi chết rồi. Doãn Việt vẫn thủy chung đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh như nước: “Tôi tên là, Doãn Việt.”

Thế giới hoàn thành, Mộc Mộc cảm thấy mình có thể đi chết rồi.

Mộc Mộc dù sao cũng là Mộc Mộc, sau 1 phút đồng hồ thất thần mù mắt mất thính giác không khống chế được bản thân, liền như không có việc gì hướng về phía ngoài cửa phòng bệnh không có một bóng người nói: “Bác sĩ chờ một chút, tôi lập tức tới ngay.”

Sau đó, ve sầu thoát xác, chuồn mất, bỏ lại Bình Phàm một mình đối mặt với gió thổi mưa giông trước cơn bão – Doãn Việt.

Không có nghĩa khí a, không có nghĩa khí a, Bình Phàm vì mình kết bạn không cẩn thận mà cảm thấy vô cùng bị thương.

Mặc dù ngoài mặt vẫn tỉnh táo dị thường, nhưng toàn thân Doãn Việt lại tản ra nồng đậm khí lạnh làm cho Bình Phàm sợ hãi.

Nhưng tỉnh táo nghĩ lại, cô đâu có làm sai điều gì, cho nên lưng không khỏi ưỡn thẳng lên.

Tuy nói như thế, nhưng ánh mắt vẫn nhìn sàn nhà, cho nên cô không biết giờ phút này về mặt Doãn Việt như thế nào.

Không khí trong phòng bệnh, rất cổ quái.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Trầm mặc giống như mây đen che phủ trên đầu Bình Phàm, ép tới khi cổ cô đau nhức.

Tư vị này, thật thật rất khó chịu, cùng người toát ra khí lạnh cường đại ở chung một chỗ quả thật rất bị áp lực.

Bàng quang Bình Phàm lần nữa cảm thấy vô cùng áp lực.

Ít nhất là ba ký rồi a.

Lúc sắp hồng tới nơi, Doãn Việt lại mở miệng vàng: “Theo như anh hiểu thì người bị vứt bỏ phải là anh.”

Nói thể tốt lắm, nói thể hay lắm, nói thể làm cho Bình Phàm ghen cứng.

Một câu mang hàm nghĩa phong phú, làm cho đại não trơn nhẵn của bạn học Bình Phàm xoay chuyển một lúc lâu.

Thật giống như, hình như là vậy a.

Vừa nghĩ vậy, nhất thời cô cảm thấy rất bất khoan, gì kia, cô dám đá bạn học Doãn Việt, thật là to gan lớn mật mà.

Ý niệm trong đầu vừa ra, vũ trụ nhỏ bị đập tắt không ít, ánh sáng kia, so ra còn kém hơn cả que diêm cuối cùng trong tay cô bé bán diêm nữa a.

“Đêm đó, em tắt điện thoại.” Doãn Việt nói chuyện luôn luôn đơn giản, vô cùng tiết kiệm nước bọt nhà mình.

Nhưng trước đó thì sao? Chờ anh nhiều giờ như vậy mà? Nhớ lại, lồng ngực Bình Phàm sinh ra một phen chua xót, một bó uất ức, tinh thần thanh tỉnh hơn một chút, ít nhất có thể không bị khí lạnh của Doãn Việt xinh đẹp đánh bại, chưa đánh đã thua.

Đúng vậy, coi như có gọi tới thì đã sao? Có thể xóa bỏ hành động bỏ cô trên núi chạy đi gặp Phương Nhan sao?

Nhớ tới bóng lưng cao to vội vàng trên đường núi ngày hôm ấy, trong mắt Bình Phàm có chút chua xót, một người đàn ông bỏ cô lại đi gặp một người đàn bà khác, mặc kệ nguyên nhân gì cũng không thể nào tha thứ được. Bây giờ, đến tột cùng Doãn Việt muốn như thế nào?

Bình Phàm không phải là người không am hiểu chuyện đời, xem ra, Doãn Việt sợ là có chút khuynh hướng muốn hợp lại.

Lục hấp dẫn rất lớn, Bình Phàm không phải không thừa nhận điểm này.

Tướng mạo Doãn Việt thì không cần phải nói, nhìn đã mắt, phẩm chất cũng tốt, cộng thêm tâm tính lương thiện, tuyệt đối là một người đàn ông tốt, là đối tượng mà các cô gái phía sau tiếp phía trước tranh đoạt dành nhau gả.

Bình Phàm hiểu, bỏ lỡ hẳn, sau này cô có thể không gặp được người nào tốt hơn.

Trên đời này không có Doãn Việt thứ hai.

Nhưng, trên đời này cũng chỉ có một Mộ Bình Phàm.

Thứ Bình Phàm muốn cho tới bây giờ không phải giàu sang, không phải hời hợt, không phải quyền thế, không phải học vấn.

Chỉ muốn một người thương yêu chính mình, một người trong lòng trong mắt đều là mình.

Điều kiện khá mà không yêu thương gì tôi thì cũng chỉ uống công.

Nếu như có tình cảm với nhau thì cứ dứt khoát một lời thật lòng nói ra toàn bộ.

Khát vọng cả đời của tôi là được người yêu thương che chở, yên ổn qua ngày, cẩn thận bảo bọc.

Không để tôi sợ hãi, không để tôi khốn khổ, không để tôi lưu lạc khắp nơi, không để tôi không có chỗ tựa.

Nhưng người này, tôi biết, tôi luôn biết, anh ấy vĩnh viễn không phải.

Cô nhớ, có một cô gái đã viết như vậy.

Ở nơi đô thị thép này, tình người lạnh lùng, thất vọng cứ ngày ngày phát sinh, Bình Phàm biết rõ người kia có thể vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Nhưng dù sao bản thân mình cũng chưa coi là già, sâu trong đáy lòng cô còn tồn tại một tia hy vọng.

Bình Phàm muốn thử chờ đợi, cho dù kết quả là thất vọng, ít nhất cô cũng đợi được, như vậy sẽ không hối hận.

Cứ như vậy thôi. Đại não của con người thật kỳ diệu, có vô số ý nghĩ, dắt díu dính chùm, đan đan xen xen. Nhưng mà một hồi sau, tất cả đều hoàn thành.

Đến cuối cùng, cô chỉ có thể thốt ra một câu nhẹ nhàng.

“À, vậy sao.”

Không có dinh dưỡng, không có hàm nghĩa, chẳng qua là à một tiếng.

Không hơn.

Đây chính là câu trả lời của Bình Phàm.

Có lẽ, Doãn Việt chắc không ngờ câu trả lời của cô chỉ có như vậy, cho nên hẳn nhất thời không đáp lại nửa từ.

Trầm mặc tụ tập thành mây, lần nữa bao trùm trong phòng bệnh.

Lúc hai người bắt đầu hít thở không thông thì có một cổ hơi thở đàn hương nhàn nhạt bay tới, tràn đầy phòng bệnh, không khí tinh khiết.

“Phàm, hôm nay khá hơn chút nào chưa?” Giọng nói của Trang thập tam công tử.

Đó phải gọi là thân mật vô cùng, đó phải gọi là không coi ai ra gì, đó phải gọi là 100 phần trăm dịu dàng, lưng Bình Phàm bắt đầu tiết ra mồ hôi lạnh.

Gì kia, thập tam công tử sao có thể chém lung tung như vậy, tên không thể la loạn bậy a, ngày thường rõ ràng không phải chỉ gọi Mộ tiểu thư thôi sao, tại sao bây giờ lên cơn động kinh, gọi đơn giản đến thế?

Hơn nữa không chỉ gọi thân thiết như vậy, hẳn còn trực tiếp tới bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, tư thế quả thật rất tiên, làm cho người ta vui mắt vui tai.

So với Doãn Việt, còn có tư vị khác. Nói xong, hỏi cũng không hỏi một tiếng, bàn tay trắng nõn nắm lấy cái ót Bình Phàm, lấy trán cũng nhẹ trán Bình Phàm.

“Ừ, hôm nay không nóng rần lên.”

Giọng nói toát ra nồng đậm ân cần.

Bình Phàm mấp máy miệng: “Trang tiên sinh, anh...”

Nói còn chưa dứt lời, Trang thập tam công tử liền không vui: “Phàm, em xem chúng ta đã như vậy, vì sao em còn khách khí, lại còn gọi anh là Trang tiên sinh?”

Bình Phàm cảm thấy mình rất là uất ức, gì kia, ôi chao công tử, tôi chỉ người qua đường gặp trong hai lần anh cùng Mộc Mộc gây lộn, quan hệ nông cạn như vậy, đào đâu ra như vậy như trên? Tội gì phải nói ra lời này làm hỏng danh tiết của tôi ?

Mộc Mộc vẫn cho rằng đầu óc Bình Phàm đơn giản, nói cô kinh nghiệm xã hội chưa đầy, hôm nay Bình Phàm nghiệm lại lời này thấy rất đúng.

Thì ra, thủ đoạn Trang thập tam công tử bại hoại hủy danh tiết của cô còn ở phía sau.

Ăn đậu hủ của Bình Phàm còn chưa đủ, Trang thập tam công tử kéo ống tay áo bông bành bay bay tới bên cạnh Doãn Việt, đưa tay, nho nhã lễ phép: “Chào anh, tôi là Trang thập tam, là ân nhân cứu mạng của Phàm.”

Cần nhắc lại, Bình Phàm cảm thấy lời này ở một góc độ nào đó vẫn là sự thật.

“Hôm đó, hai chúng tôi đã gặp nhau trong một ngôi nhà cổ ở vùng ngoại ô. Vừa vào sân, chỉ thấy lá trúc hơi vãi đầy đất, rêu phong đậm nhạt, phong cảnh thật sự rất đẹp nhưng lại tịch mịch. Trong phút chốc, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tơ hồng nảy sinh. Không ngờ, đột nhiên một luồng gió quỷ quái nổi lên bốn phía, cát bay đá chạy, quỷ khóc sói gào. Bình Phàm chịu đựng không nổi, ngã xuống đất ngất đi, tôi là thư sinh cứu mỹ nhân, ôm cô ấy vào bệnh viện. Như thế... như vậy, như vậy... như thế, hai người qua lại, thành ra quan hệ như bây giờ.”

Trang thập tam công tử tiếp tục nói.

Cần nhắc một hồi nữa, Bình Phàm cảm thấy lời này ở một góc độ nào đó thật sự là cực kỳ hư ảo.

Đoạn trước là Tây sương ký, đoạn sau là Tây du ký.

Không hòa hợp a, rất không hòa hợp.

Nói xong lời kịch, một lần nữa Trang thập tam bay bay trở về bên cạnh Bình Phàm, dùng giọng nhão nhột có thể dìu người chết đuối nói: “Phàm, em buồn bức cả ngày rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi.” Nói xong, đem laptop trên gối Bình Phàm vắt qua một bên, lôi cô ra khỏi phòng bệnh.

Bình Phàm vì laptop của mình mà bi ai.

Tôi thương xót thực vật đại chiến cương thi a! ! !

Sau khi đi ra, cô bắt gặp Mộc Mộc, lúc này mới hiểu tất cả là do cô ấy giả trò quỷ, nhờ Trang thập tam giả bộ thanh cao, giả bộ là người theo đuổi Bình Phàm, chọc tức Doãn Việt.

Có người cùng đoạt bánh bao, bánh bao mới ngon nha, Mộc Mộc nói như thế.

Thì ra là như vậy, thì ra là như thế.

Bình Phàm bưng tỉnh, nhưng cô có chút không hiểu: Trang thập tam đâu phải là người thích chõ mồm vào chuyện người khác, Mộc Mộc làm sao mà thuyết phục được hẳn?

Chỉ thấy trong nháy mắt, thiếu nữ Trang thập tam xinh đẹp biến thân, khôi phục lại vẻ trong trẻo lạnh lùng phiêu dật nguyên trạng, vuốt vuốt đầu tóc, ở bên tai Mộc Mộc nhẹ giọng nói câu: “Nhớ kỹ hiệp nghị của chúng ta.”

Lời này vừa nói ra, gương mặt luôn luôn xinh đẹp lạnh lùng của Mộc Mộc sinh ra một cỗ mây hồng.

Bình Phàm ngó ra, Mộc Mộc nhất định là đã đáp ứng điều kiện của Trang thập tam nên hẳn mới có thể sắm vai làm người theo đuổi cô. Mà nhìn bộ dáng Mộc Mộc, điều kiện kia, nhất định rất tà ác, rất không hài hòa, tràn đầy nội dung cấm kỵ a!

Đại chiến chú Jesus VS Như Lai cũng không có đặc sắc như vậy.

Bình Phàm rất kích động.

Chẳng lẽ hai người này đã lập khế ước hôn nhân, phát sinh tình yêu sâu sắc tàn bạo rồi?

Nói, máu chó là chuyện dễ thương nhất ! Bất quá muốn hỏi kỹ thì lại tiếp lấy một Thiết Sa chương của Mộc Mộc, thiếu chút nữa ho ra cả phổi. Bình Phàm than thở mình bạc mệnh, không dám hỏi lần nữa, chỉ có thể biết điều một chút trở về phòng.

Phòng bệnh không có một bóng người, Doãn Việt đã không thấy tung tích.

Còn ở lại mới là kỳ quái. Bình Phàm cười khở, cô nói rồi, cũng đã nói rõ, từ nay về sau, người đi đường người tôi đi đường tôi, không gặp nhau nữa, cũng không quen biết nữa.

Trong phòng dường như còn vượn lại mùi vị của Doãn Việt. Bình Phàm tham lam một lần cuối cùng hít lấy, đột nhiên nhớ lại, lúc Trang thập tam kéo cô ra ngoài, ánh mắt của Doãn Việt vẫn dán sau lưng cô, nhìn không ra nhiệt độ gì.

Cứ như vậy đi.

Cứ như vậy đi.

Bình Phàm ôm laptop, tiếp tục đột phá trò chơi.

Chẳng qua, hình ảnh trước mặt đã bị nước mắt vây quanh, có chút mơ hồ.

Ngày hôm sau xuất viện, vừa đứng chủ nhật, chị họ đánh một cú điện thoại gọi tới, nói cả nhà tụ tập lập sông bài, ba chân thiếu một, gọi hồn cô nhanh nhanh phi đến đây cứu giá.

Không dám từ chối, cô vội vàng phóng xe tới nhà chị họ.

Nhà rất chị họ rộng rãi, cho nên cả gia đình tụ hội gặp nhau đều cử hành tại đây. Nhấn chuông, tay cầm muôi xào, eo buộc tạp dề, anh rể chạy ra mở cửa. Đây là người có quan hệ rất tốt với Bình Phàm từ lúc cô lớn lên đến giờ.

Nhưng hôm nay, vẻ mặt anh rể có chút khác thường, giống như đang nín cười.

Kể từ mười lăm năm trước lúc anh rể bị chị họ xinh đẹp hấp dẫn, từ đó rơi vào A Tị Địa Ngục, vĩnh viễn không có thời gian xoay sở, bên ngoài có công việc, về nhà có việc nhà, không chú ý còn bị bà tổ cô xoay quần một trận. Chẳng lẽ bị chị họ bạo lực gia đình nên có vấn đề rồi? Đứa nhỏ này, số thật là khổ a, Bình Phàm vì hẳn và rơi nước mắt đồng tình một phen.

Không ngờ anh rể phun ra một câu làm Bình Phàm cảm thấy nước mắt đồng tình kia nên giữ lại ình thì hơn.

Anh rể nói rất đúng: “Bình Phàm à, bạn trai của em tới.”

Rướn cổ nhìn vào phòng khách bên trong, vị Doãn Việt có hóa ra tro cô cũng nhận ra kia đang an vị ngay trung tâm ghế sa lon, bị một đám đàn bà trong nhà vây bắt hỏi thăm việc nhà.

Ông trời nói, bạn gái trước thật đáng sợ, Bình Phàm nói, bạn trai trước cũng không đơn giản.

Còn chạy tới đại bản doanh nhà cô, chẳng lẽ tới để tố cáo?

Thôi, quần không được nhiều thế, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách. Bình Phàm xoay bàn chân bơi mỡ, muốn chạy.

Nhưng chị họ lại tinh mắt, mở miệng gọi cô lại: “Bình Phàm, mau vào đây! ! !”

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể kiên trì đi vào.

Nhưng không ngờ, thân thích trong phòng ai cũng nhìn cô, trên mặt đều treo nụ cười giống y anh rể.

Bình Phàm chịu không nổi a ! !

Bà cô đời trước họ Vương của Bình Phàm lúc này từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Bình Phàm liền đẩy cô tới ngồi bên cạnh Doãn Việt, cười mở miệng: “Ai nha nha, xem đi, xem đi, thấy tôi lợi hại chưa, tìm cho Bình Phàm một người tốt như vậy.”

Bình Phàm hiểu tâm tình của cô: từ nay mỗi buổi cơm đều có thể nhìn mặt Doãn Việt rồi, tiết kiệm bao nhiêu hũ cơm của mẹ a!

Mà càng làm cho cô chịu không nổi chính là: Doãn Việt bên cạnh.

Rốt cuộc, rốt cuộc hẳn muốn làm cái gì?

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Thật sự không rõ ý đồ của bạn học Doãn Việt khi đến đây, Bình Phàm không tin hẳn đến nhà người khác để trả thù mình.

Dù sao, hẳn không phải người như vậy, về điểm này, Bình Phàm vẫn có thể vỗ bộ ngực nhỏ nhà mình để bảo đảm.

Nói không nhiều, lập tức ăn cơm. Nhà Bình Phàm âm thịnh dương suy, phần lớn là phái nữ, cho nên lúc đầu trên bàn cơm như có mấy ngàn con vịt đang kêu cạp cạp, người nghe mà có định lực kém một chút thì nội lực tuyệt đối sẽ bị tổn thất năm sáu thành.

Chết ngay lập tức.

Vốn đang lo lắng người luôn yêu thích yên tĩnh như Doãn Việt sẽ chịu không nổi, không ngờ khi thờ ơ liếc mắt dò xét, mặt người ta vẫn không đổi sắc, bình tĩnh tự nhiên.

Bình Phàm thở dài một hơi, nhưng rồi lại bắt đầu phỉ nhổ mình thở dài. Hẳn là bạn trai trước, rốt cuộc còn phải lo lắng cái gì?

Tim gan a, người biến dạng rồi sao ! !

Bình Phàm ngồi thẳng tắp, bắt đầu giả bộ không quan tâm, một lòng chỉ muốn ăn cơm.

Tôm luộc, trứng chiên, thịt kho tàu, đậu hủ nhồi thịt, cà xào, cá kho.

Mặc dù đều là vài món ăn gia đình, nhưng sắc hương vị đều đủ cả, làm cho ai ngồi trên mâm cũng chảy nước miếng râm râm.

Bình Phàm gấp một miếng thịt cho vào miệng. Thịt tươi mới, hương vị ngon miệng, tay nghề của anh rể gần đây tiến bộ không tồi.

Mấy vị phụ nữ trong nhà cũng ý thức được điều này, không hổ là người một nhà, lập tức giương mắt, nhìn về phía nữ vương đang ngồi trên ngai vàng – chị họ, rồi lại nhìn anh rể vừa gấp thức ăn cho vợ vừa rơi tám giọt mồ hôi to đùng từng đợt bên cạnh, trong mắt chỉ có một ý, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ! !

Giờ phút này, mấy vị đồng chí phái nam ngồi tại chỗ rơi mồ hôi sáu mươi sáu giọt mồ hôi to xuống đất.

Tâm tình bạn học Doãn Việt vẫn tạm thời giữ vững ổn định. Anh rể ra sân xong, phụ nữ trong nhà Bình Phàm nhất trí đồng ý đem lực chú ý chuyển sang người mới – Doãn Việt.

Lập tức, tám bà cô bốn bà dì bắt đầu liên hoàn oanh tạc, nhằm vào tình hình cụ thể của Doãn Việt đặt ra vô số câu hỏi. Họ tên là gì, nhà có mấy người, đất có mấy mẫu, học tiểu học được mấy năm loại xuất sắc,

trung học có đánh nhau không, vào đại học thi lại mấy lần, không gì không đủ, toàn bộ đều phải khai báo rõ ràng. Trận chiến kia, hiển nhiên chính là mười đại pháo liên thanh bắn khắp mọi nơi, cảnh tượng hoang tàn, ngay cả Bình Phàm cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Đàn bà nhà mình, quả nhiên không coi thường.

Trước tình cảnh mọi người đều bị dọa sợ đến mức phát sốt này, không ngờ Doãn Việt lại triển khai phong độ của một đại tướng, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không thấy một tia luống cuống, có thì trả lời, đơn giản rõ ràng tóm tắt nhưng không mang tính nói cho có lệ, chân thành làm cho đám mẹ vợ cảm thấy đây là chàng rể tốt.

Thông qua.

Cơm xong là tiết mục giải trí truyền thống của nhà Bình Phàm —— đánh bài.

Vốn Bình Phàm muốn ra sân, dù sao mỗi lần đều thua một chút tiền đã quen, chủ yếu mọi người vui là được. Nhưng ngại Doãn Việt là khách, cho nên đành nhường cho hắn lên trước.

Này vừa lên liền thảm, phụ nữ nhà Bình Phàm từ đó trở đi yêu chết Doãn Việt.

Không chỉ vì hắn thua một số tiền lớn, hơn nữa là vì phương thức hắn thua tiền.

Bình Phàm thua tiền là vì thua không có chút kỹ thuật hàm lượng nào, là một tay bài mới, mọi người đều có thể thắng.

Mà bánh bao Doãn Việt thua tiền là thua vô cùng đẳng cấp, đầu tiên là đấu trí so đúng một hồi, đến khi cao trào thay nhau nổi lên thì mới thua, chiến đấu đến khi người ta cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ lâng lâng, trở về chỗ cũ cũng vô cùng thỏa mãn.

Bánh bao mềm dễ nhai không có ý nghĩa, bánh bao phải dùng sức để nhai mới được trầm trồ khen ngợi.

Bánh bao họ Doãn hoàn toàn làm nhà Bình Phàm nổi lửa, đến nỗi sau bữa cơm tiễn khách, một đám phụ nữ nhà Bình Phàm đứng thẳng ở cửa, nhìn Doãn Việt, hai mắt đắm lệ, trên mặt tràn ngập mong đợi: tiểu Doãn à, cuối tuần sau không gặp không về, p/s: nhớ mang theo nhiều tiền mặt nha.

Ra khỏi nhà chị họ, nhìn bầu trời đầy sao, Bình Phàm hít sâu một cái, sau đó bước nhanh về phía trước, đoạt mệnh chạy như điên. Đáng tiếc hai chân ngắn củn kia làm sao so được với Doãn Việt chân dài.

Ba bước hai bước đã bị đuổi kịp.

Tuy hôm nay chung sống bảy tám giờ, nhưng đó là có mọi người, lúc này hai người đi riêng, vẫn khó tránh khỏi hơi lúng túng.

“Thân thể đã khỏe hẳn chưa?” Doãn Việt hỏi, đường nét hòa tan trong bóng đêm, tăng thêm một tia nhu hòa.

“Ừ.” Bình Phàm gật đầu, ánh mắt tránh né, phảng phất như mình đã làm việc gì đó trái với lương tâm.

Thử nghĩ xem, quả thật khó chịu.

Không muốn trầm mặc tiếp tục bao trùm, Bình Phàm quyết định lấy dao sắc chặt dây rối, lấy dũng khí lớn như hộp chocolate, nói: “Em cho là, lần trước chúng ta đã nói rõ.”

Bầu trời bị đèn nê ông nhuộm màu, bóng đêm đậm nhạt không đều, trong gang tấc, giọng nói Doãn Việt truyền đến, tịch tịch mà đẹp đẽ giống như nước chảy trên đồng cỏ: “Có nhiều thứ, anh không rõ lắm, cho nên muốn hỏi cho rõ.”

“Anh hỏi đi.” Bình Phàm quyết định đem vấn đề duy nhất này giải quyết.

“Sở dĩ chia tay, là vì anh bỏ em lại một mình rồi xuống núi, không gọi điện đúng hạn cho em sao?” Doãn Việt cũng không làm cho giới đàn ông thất vọng.

Thật ra thì, Bình Phàm không phải tức giận, mà là bị ai.

Bi ai vì hai ý nghĩa ẩn sau lưng chuyện này: Doãn Việt đối với mình, không để tâm chút nào.

Không hơn.

Chỉ có thế.

“Em, có muốn nghe anh giải thích không?” Doãn Việt hỏi. Bình Phàm muốn nói không, nhưng ngắc đầu, nhìn vào cặp mắt thâm thúy của Doãn Việt, nháy mắt, lồng ngực sinh ra lưu luyến.

Tơ hồng liên miên.

Có lẽ, chỉ vì muốn nán lại với Doãn Việt hai phút, Bình Phàm đồng ý với hẳn.

Ở bên bồn hoa chung cư, Bình Phàm cảm thấy tim mình dao động.

“Em đã từng hối hận chưa?” Doãn Việt hỏi.

“Tạm thời, chưa có.” Bình Phàm nói đúng sự thật, bởi vì trước giờ cuộc sống của cô đều thường thường thuận thuận trôi qua, không gặp chuyện gì chấn động lòng người. Duy nhất ngoài ý muốn chính là gặp Doãn Việt.

Cho dù đau, cũng là vết thương đẹp.

Cho nên, cô không hối hận.

“Trong đời anh có hai chuyện hối hận, trong đó, một chuyện chính ngày đó anh không đi gặp một người.” Đầu thu, khí trời cũng được gọi là rét lạnh, Doãn Việt thở ra có chút khói trắng, không biết sao, từ miệng hẳn thổi ra lại có cảm giác sạch sẽ.

“Người đó là bạn học trong trường cảnh sát với anh, bọn anh người giường trên người giường dưới, mỗi đêm đều nói chuyện phiếm, huấn luyện, đi học, cả ngày ở chung một chỗ, cộng thêm tính tình hợp nhau, nên đã trở thành bạn vô cùng tốt, so cha mẹ còn thân hơn.”

“Cậu ấy đối với anh vô cùng tốt, mỗi lần huấn luyện, có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, nếu không có cậu ấy cứu giúp, nhất định anh đã sớm chết, cho nên, cậu ấy cũng là ân nhân cứu mạng của anh.”

“Vốn anh cho là cả đời cứ tốt đẹp trôi qua như vậy, nhưng khi tốt nghiệp lại phát sinh biến cố, cha anh chưa có sự đồng ý của anh đã ghi tên anh vào danh sách điều đến Bắc Kinh. Cậu ấy rất tức giận, cộng thêm những chuyện hiểu lầm khác, cậu ấy đã cùng anh quyết liệt một hồi rồi một mình bỏ đi Vân Nam, làm cảnh sát chìm.”

“Nhớ đêm đó, bọn anh uống rượu, gây gổ với nhau, hai bên đều bị thương không nhẹ. Khi tỉnh lại, cậu ấy đã mang hành lý bỏ đi.”

“Hai người đều muốn giữ thể diện, không muốn chủ động liên lạc với đối phương. Anh nghĩ qua một thời gian sẽ tốt thôi, không ngờ năm tháng sau, bên kia truyền đến tin, cậu ấy nhận nhiệm vụ, nằm vùng bọn buôn ma túy, nhưng lại mất liên lạc với tổ chức.” “Người trong ngành ai ai cũng biết, tình huống như thế, nhất định là lành ít dữ nhiều. Những người đó không đao thì kiếm, đổ máu hung tàn không cần phải nói. Anh không muốn buông tia hy vọng, vẫn đợi... Chẳng qua, từ khi cậu ấy mất tích đến nay, đã được hai năm, không biết đến cuối cùng, cậu ấy có tha thứ cho anh hay không.”

“Ngày đó, anh nhận được điện thoại của Phương Nhan, nói là biên giới Vân Nam phát hiện một thi thể bị tàn phá, mà trong quần áo có tín vật của cậu ấy...”

Doãn Việt nói rất nhiều, âm sắc vô cùng tốt, nghe đến lỗ tai cũng thấy hưởng thụ, chẳng qua là, càng về sau, vượt qua cảm giác ảm đạm chính là nồng đậm đau thương.

Làm người ta không đành lòng.

“Anh đi, là vì...” ...nhận tử thi. Bình Phàm nói không nên lời, ngày thường nói không có cảm giác gì, nhưng hôm nay, mấy chữ này phảng phất là con dao tàn khốc nhất thế gian.

Cô sợ làm Doãn Việt bị thương.

Doãn Việt gật đầu, vẻ kiên nghị sáng ngời đập dờn trong không khí: “Tính cách của anh là thế, rất nhiều lời không nói ra, khiến cậu ấy hiểu lầm. Thật ra hôm nay nghĩ lại, ngày đó nếu anh giải thích rõ ràng thì

sẽ không xảy ra chuyện đó. Nhưng hết lần này tới lần khác anh chỉ trầm mặc, nên hôm nay... rất có thể là sinh tử cách biệt. Chẳng qua, mặc kệ thế nào, anh cũng muốn giải thích với cậu ấy, cho dù, đối mặt với thi thể của cậu ấy. Anh chỉ muốn tình bạn giữa bọn anh không có gì phải tiếc nuối.”

Từng nét trên mặt Doãn Việt đều rõ ràng, con ngươi sâu thẳm che đầy một tầng tinh khiết.

Không phải là đơn thuần vô tri, chẳng qua là tinh khiết.

Bình Phàm cảm thấy giờ phút này mình rất vô lực, cô rất muốn an ủi Doãn Việt, nội tâm vô cùng lo lắng, nhưng không có cách nào, kim lòng không được lại làm chuyện ngày thường có chết cũng không dám làm —— nắm lấy tay hắn.

Động tác nhẹ nhàng, ấm áp.

Doãn Việt cúi đầu, nhìn cánh tay Bình Phàm đang nắm lấy tay mình. Trắng nõn, khéo léo, rất chói mắt, nhưng mà...

Nhưng mà...

“Lúc ấy xuống núi rồi, anh lập tức đến Vân Nam, đợi mấy ngày, rốt cuộc đợi đến khi có kết quả kiểm nghiệm DNA, không phải cậu ấy.” Lúc này Bình Phàm mới hiểu, vì sao sau nhiều ngày cô vào viện Doãn Việt mới lộ diện.

Thì ra là, như thế.

Đang sợ sệt, mu bàn tay lại được một bàn tay ấm áp bao trùm, khô ráo sạch sẽ, giống như chủ nhân của nó.

“Nhiều lần gọi điện thoại cho em nhưng đều tắt máy, trở lại mới biết tin em nằm viện... Thật xin lỗi.”

“Không có gì.” Bình Phàm giãy dụa muốn rút tay ra, nhưng Doãn Việt không đồng ý.

Khí lực đàn ông rất lớn.

Chỉ cần hắn muốn.

Bình Phàm rối loạn tinh thần, đầu óc hỗn độn, tìm kiếm đề tài khắp nơi: “Theo như anh nói, vậy, vậy còn, còn một chuyện hối hận là chuyện gì?”

Chủ ý là muốn giải tỏa không khí lúng túng mập mờ bây giờ, không ngờ lời này vừa nói ra, Doãn Việt lại ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt ấy, lúc chìm lúc nổi.

Này, làm thế nào để chuẩn bị a.

Bình Phàm gấp đến độ lưng tiết ra mồ hôi, đỉnh đầu truyền lời tiếng hô to của chị họ trên lầu mười lăm: “Ồi chào, Bình Phàm, em và tiểu Doãn chưa về sao? Vừa hay, chúng ta chơi cả đêm, mau lên đây! ! !”

Giọng nói vang tận trời xanh, thức tỉnh vô số người đang chìm trong mộng trong chung cư.

Hai người chỉ có thể đi vào, rốt cuộc chơi mạt chược cả đêm.

Đêm hôm đó, anh rỏ rơi nước mắt, rầm rầm như dòng suối nhỏ.

Bởi vậy, hai người xem như làm hòa. Dù sao lý do ngày đó Doãn Việt bỏ cô lại thật sự quá quang minh chính đại. Bình Phàm cảm thấy, nếu như mình không tha thứ thì đó mới là chân đứng không vững. Dĩ nhiên, nguyên nhân sâu xa hơn chính là, không nỡ.

Không nỡ, Doãn Việt người này, không nỡ, ánh mắt của hắn nhìn mình.

Có lẽ, có lẽ, có lẽ, Doãn Việt cũng để ý cô.

Con gái khi yêu, chỉ có một số ít là kiên cường quyết tuyệt, ngừng không qua lại với người kia nữa. Rất đáng tiếc, Bình Phàm thuộc về đại đa số loại còn lại.

Cứu vãn một chút xíu, cô sẽ gặp quay đầu lại.

Đồng chí Mộc Mộc lại nhắc nhở đúng lúc: “Mặc dù lần này không có quan hệ gì với Phương Nhan, nhưng lần sau khó tránh sẽ không. Xin cậu đó, đi hỏi cho rõ ràng đi, nếu không sau này không biết còn bao nhiêu hiểu lầm xảy ra nữa. Bà cô của tôi ơi, cho dù cậu không vì mình mà suy nghĩ, thì cũng vì người xem chúng tớ... phải bỏ công suy nghĩ a.”

“Tớ sẽ hỏi rõ.” Bình Phàm đáp ứng cái rẹt.

Đồng ý là phải làm liền. Đêm đó Doãn Việt tới đón, Bình Phàm ngồi bên cạnh, suy tư một hồi lâu, rốt cuộc lấy dũng khí lớn như cục chocolate, hỏi: “Lần trước anh nói, Phương Nhan đã trở lại rồi hả?”

“Ừ.” Về mặt Doãn Việt, quan sát bước đầu, không có gì khác thường.

Chocolate tan chảy, Bình Phàm không hỏi nữa.

Sau đó, đồng chí Mộc Mộc tiếp tục khích lệ: “Tớ nói cậu sao cứ luẩn quẩn phía trên vậy, cứ trực tiếp hướng phần thất lưng đi xuống, đánh thẳng Hoàng Long a! ! !”

Bình Phàm run lên, Mộc Mộc à Mộc Mộc, thời kỳ hài hòa, H là không thể có a.

Nhưng khích lệ vẫn có hiệu quả, một ngày đi xem phim, lúc chờ mở màn, Bình Phàm lấy dũng khí to như đòn chĩa chocolate, hỏi: “Gần đây Phương Nhan có liên hệ với anh không ?.”

“Gần đây cô ấy có một số việc trong nhà, tương đối bận, chỉ ăn vài bữa cơm.” Dựa vào ánh đèn sáng bóng như dầu mấy vị lật ma trong rạp chiếu phim, xem ra, về mặt Doãn Việt cũng không có gì khác thường.

Đòn chĩa chocolate bẻ nát, Bình Phàm cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Sau, đồng chí Mộc Mộc nổi giận: “Mộ Bình Phàm, nếu cậu không hỏi rõ ràng, bốn cô nương sẽ tự giờ song đao buộc thẳng nhãi Doãn Việt kia nói Hmm! ! !” Hiệu quả uy hiếp khổng lồ, ngày hôm sau đi ăn cơm, Bình Phàm lấy dũng khí to như bánh gatô chocolate loại lớn, hỏi: “Phương Nhan... Cô ấy cùng anh... Cùng anh...”

Lần này chưa nói xong, Doãn Việt đã chủ động nói: “Cô ấy xử lý xong mọi chuyện, trở về Singapore rồi.”

Bánh gatô chocolate bẻ nát, Bình Phàm cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Gì kia, yêu xa không có kết quả, Bình Phàm tin bọn họ quả thật không có chuyện gì.

Mộc Mộc giận đến gần bước sang trạng thái niết bàn, không thềm quán chuyện này nữa.

Thiếu Phương Nhan, cô cùng Doãn Việt phát triển rất thuận lợi. Lúc Doãn Việt không có nhiệm vụ thì căn bản mỗi ngày đều gặp mặt, ăn cơm xong liền đi bộ, đi dạo tiêu cơm.

Vùng quanh đây cũng không lớn, đi tới đi lui cũng chỉ có một cảnh sắc quen thuộc, nhưng Bình Phàm lại chưa bao giờ cảm giác phiền.

Nguyên nhân rất lớn, là bởi vì người đi bên cạnh.

Cùng Doãn Việt ở chung một chỗ, làm bất cứ chuyện gì cũng đều mới mẻ.

Đứng bên cạnh hẳn, chính là vui vẻ.

Có thể, đây chính là cảm giác khi yêu.

Lần đầu tiên trải qua ý nghĩa chính xác của từ nắm tay là lúc trong nhà sách. Ăn xong món ăn Vân Nam, hai người đi dạo tới nhà sách. Bình Phàm tới chỗ nữ tác giả mình thích lật lật mấy quyển tiểu thuyết tình yêu, Doãn Việt ở một bên lẳng lẳng phụng bồi, thỉnh thoảng, khi cô muốn lấy sách trên cao thì hẳn sẽ chủ động hỗ trợ.

Bình Phàm là một con một sách, vừa thấy sách mình thích liền dừng không được, lúc này quên mất mọi chuyện xung quanh, chui đầu vào.

Lúc ngẩng đầu thì đã hơn nửa giờ trôi qua, dụi dụi mắt, ngẩng đầu, lại thấy Doãn Việt vẫn chờ ở bên, nhìn mình, trong mắt là cả một khay ôn nhu.

Cả kinh, cô không khỏi lui về sau một bước, lưng đụng phải giá sách. Giá sách to đương nhiên sẽ không có việc gì, Bình Phàm vì quán tính mà ngã về phía trước.

May mắn được Doãn Việt đỡ lấy mới không bị thương.

Chẳng qua là này nắm tay rồi thì cả đêm Doãn Việt cũng không buông ra nữa.

Một đường nắm tay ra khỏi nhà sách, đi về nhà, cho đến khi Bình Phàm vào phòng rồi mới buông ra.

Tiền Doãn Việt, Bình Phàm dựa lưng vào cửa, bàn tay bị cầm cả đêm, vì sao giờ nhìn lại lại giống như móng heo kho tàu thối.

Mặc dù trước kia Doãn Việt cũng nắm tay qua mấy lần, nhưng lần này lại là nắm cả đêm a. Thời gian rất lâu, ngay cả trứng gà cũng đã nở.

Hơi kích động, hơi hưng phấn, đây tuyệt đối là tầng tầng lớp lớp.

Cả đêm Bình Phàm cũng không rửa tay, sắp đi tắm còn cầm một cái bao ni lông bọc lại, ngay cả sáng hôm sau cũng dùng cái tay kia cầm giấy vệ sinh cùng hoa cúc nhỏ tiếp xúc thân mật, không để nó bẩn.

Mộc Mộc biết được chuyện này, chẳng qua chỉ cười nhạt: “Hôn cũng hôn rồi, còn giả bộ à?”

Bình Phàm không để ý, trong lòng rất vui mừng. Ngày hôm sau gặp ai cũng cười khúc khích, làm cho hiệu trưởng sợ đến nổi vội vàng về phòng làm việc bảo vệ bồn hoa, làm cho Đồng Tiểu Dưa sợ đến nỗi ăn ít đi một cái bánh bí đỏ.

Cứ ngắt ngắt như vậy cho tới trưa thì mới có chút thanh tĩnh.

Nguyên nhân là vì lúc đi vệ sinh nghe thấy các đồng nghiệp đàm luận về chuyện của mình và Doãn Việt.

Nói, nhà vệ sinh nữ đã được ghi nhận là nơi phát sinh đại thảm án thứ hai sau QQ ở Trung Quốc. Bình Phàm đang buông thả nổi buồn tồn tại bên trong, càng lúc càng tăng nhanh, vượt qua luôn tốc độ vận hành của thân thể thì nghe tiếng cô giáo Trương cùng cô giáo Lý.

“Ôi chào~, cô thấy bạn trai của cô giáo Mộ chưa?”

“Thấy rồi, bộ dạng thật không sai nha.”

“Nghe nói điều kiện gia đình cậu ta rất được, công việc cũng tốt.”

“Đúng đấy, tôi còn loáng thoáng nghe nói cha cậu ta là quan chức.”

Nghe thấy bạn trai nhà mình được tán dương, trong lòng Bình Phàm vẫn vui sướng hài lòng.

Nhưng tiếp theo, tình huống bắt đầu biến chuyển.

“Cô nói xem, tại sao cô giáo Mộ lại may mắn như vậy?”

“Tôi cũng nghĩ thế, điều kiện của cô giáo Mộ cũng bình thường thôi mà.”

“Không phải là tôi không phúc hậu, tôi lo cậu ta chỉ nhất thời vui vẻ, thấy mới mẻ thôi.”

“Tôi cũng nghĩ thế, người già trong nhà không phải đã nói phải môn đăng hộ đối sao, cô giáo Mộ cùng cậu ta, quả thật không quá xứng a.”

Nghe thấy họ hạ thấp bản thân mình, trong lòng Bình Phàm bắt đầu tổn thương.

Lời của đồng nghiệp không phải là cố ý ác ý. Nhưng thì ra đại đa số người xung quanh đều nghĩ, mình và Doãn Việt, quả thật không quá xứng đôi.

Điểm này vừa mới bắt đầu mình đã biết rồi mà, Bình Phàm trấn an mình như vậy.

Chẳng qua lúc tan học, nhìn Doãn Việt đang đứng trước nhà trẻ chờ mình, đột nhiên cô cảm thấy có chút không thể chịu được những ánh mắt bên cạnh.

Nhớ khi còn bé đến nhà ông bà chơi, lẫn lộn trong đồng rơm rạ một vòng, đầu tóc quần áo dính đầy vụn rơm, vừa động một cái da thịt liền đau nhói, muốn gỡ nhưng không tìm ra nó ở đâu — giống như những ánh mắt này.

Thật ra thì lúc rời khỏi rồi nghĩ lại, Bình Phàm cũng biết là mình đa tâm, người bên cạnh không nhầm chán đến mức vô duyên vô cớ công kích mình.

Nhưng mà, tự mình nghĩ nhiều.

Chẳng qua cái loại mũi nhọn mang lại cảm giác bối rối này, vẫn có.

Bởi vì có mấy cái gai rơm rạ kia nên lúc ngồi lên xe Doãn Việt cô không còn vui mừng giống như thường ngày. Tuy ngoài mặt không lộ ra cái gì, nhưng trong lòng lại đang hỗn loạn. Doãn Việt nói gì thì phải qua một lúc thật lâu sau mới lọt vào tai cô được.

Doãn Việt không hề qua loa, nhìn một cái liền thấy cô khác thường: “Sao vậy?” Bình Phàm lắc đầu, dừng hai ba phút mới nói: “Sau này, đừng đến nhà trẻ đón em nữa.”

Nói ra khỏi miệng, cô mới giật mình mình có chút tùy hứng .

Nhưng vấn đề đã đóng thuyền, chỉ có thể nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi đợi Doãn Việt phản ứng.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, người xe đi đường phía trước giống như thủy triều tuôn ra, huyen não không chịu nổi, nhưng bên trong xe vẫn yên lặng gần như bị đè nén.

Lúc Bình Phàm cảm thấy cổ họng mình sắp trướng to đến nơi, Doãn Việt trả lời.

“Được.”

Không có ý gì tức giận, cũng không có manh mối của sự tức giận.

Nhưng, cũng không phải lạnh nhạt.

Không khí lại bắt đầu không thích hợp.

Lúc Bình Phàm sinh ra ý muốn nhảy xuống xe, Doãn Việt nói: “Hôm nay anh muốn ăn cơm em nấu, được không?”

Có thể, dĩ nhiên có thể.

Bình Phàm vì muốn chuộc tội, lập tức đồng ý.

Lúc này hai người tới siêu thị, mua nguyên liệu nấu ăn, Doãn Việt chịu trách nhiệm đẩy xe, Bình Phàm chịu trách nhiệm lựa thức ăn.

Cái loại cảm giác này, Bình Phàm không thể không thừa nhận, rất ám áp.

Thật ra thì, Doãn Việt cũng tồn tại một loại ám áp thuộc về gia đình.

Như vậy, vừa nhìn liền biết người đàn ông này chất lượng thật tốt. Đối với chuyện này, Bình Phàm nửa ám áp nửa ưu thương.

Chọn xong, cùng đi tiền trả, trong lúc đó, Doãn Việt vô tình nắm lấy tay Bình Phàm.

Nhiệt độ lòng bàn tay vừa phải, quần áo mang hơi thớm mới mẻ, cánh tay cường tráng, từng thứ từng thứ đều phù hợp với người trong mộng của Bình Phàm.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Vận khí có phải tốt lắm hay không, Bình Phàm ngượng ngùng.

Mang theo túi thức ăn, hai người trở lại nhà Bình Phàm. Dọc đường đi, Bình Phàm cảm thấy, cảm thấy cùng Doãn Việt ở chung một chỗ, ánh mắt người đi đường nhìn chăm chú mãnh liệt, ngay cả ánh mắt con chó Vượng Tài lưu lạc trong xóm cũng có chút mê lỵ.

Thật là cả người lẫn vật đều giết, Doãn Việt không phải tầm thường.

Về đến nhà, cô lập tức rồi lên, nào đem trái cây để lên bàn trà phòng khách, nào xếp báo chí điều khiển tv đầy đủ mọi thứ, chỉ hy vọng Doãn Việt có thể an tĩnh ngồi trên ghế sa lon đợi ăn cơm.

Đáng tiếc mọi chuyện không như người mong muốn, Doãn Việt thể mà đi theo cô vào bếp.

“Nơi này nặng mùi khói dầu, anh ra ngoài ngồi đi.”

Tay cũng đã nắm, miệng cũng đã hôn, danh phận cũng định rồi, nhưng ở bên cạnh Doãn Việt, Bình Phàm vẫn không được tự nhiên. Thực ra bên trong, quả thật cô vẫn tự ti mặc cảm.

Vốn chuyện nấu cơm đối với Bình Phàm mà nói thì coi như thuận buồm xuôi gió, nhưng vừa nghĩ tới Doãn Việt ở bên cạnh, cô lại cảm thấy sống lưng giống như có vô số con kiến nhỏ leo lên, hơi nóng cộng thêm ngứa ngáy.

Giống như đang đi thi mà thầy cô đứng bên cạnh, động tác trở nên trắc trở, không phải dụng chén thì cũng rơi muỗng, không nữa thì muỗng dụng nồi.

Càng gấp gáp thì càng hoảng hốt, không biết là đang suy nghĩ gì, vừa rồi đồ ăn mới rửa còn dính nước cũng quên mất, trực tiếp ném vào chảo nóng hôi hổi.

Xèo một tiếng, khói trắng dầu mè văng lên tung tóe khắp nơi, bắn lên cánh tay Bình Phàm.

Bình Phàm bị đau, nhin không được “Ồi” một tiếng, ôm cánh tay.

Lập tức có hai cách tay cường tráng có lực ôm lấy cô, xoay vòng, đưa Bình Phàm rời xa nguy hiểm.

Nép trong vòng tay ấm áp, chớp mũi vương vấn mùi kem cạo râu tươi mát, hơi thở phái nam làm thân thể cô không tự chủ được mềm ra. Bất luận thừa nhận hay không thì lúc mới sinh ra, con gái vẫn luôn mong được che chở.

Bất luận là loại kiên cường hay mềm yếu.

Thời gian có chút dừng lại, không khí có chút mập mờ, cánh tay trái Doãn Việt vòng quanh thắt lưng Bình Phàm.

Nguy hiểm đã qua, nhưng cái tay kia cũng không có ý buông lỏng, mà từ từ kéo lại, thân thể hai người, theo từng kim giây một tắc một tắc nhích lại gần.

Độ cong thân thể nam nữ dường như trời sinh phù hợp, dán lại một chỗ, rất hoàn hảo.

Bình Phàm nghe thấy tiếng tim đập của mình, dồn dập đến dọa người. Trái tim đó, phảng phất tùy thời muốn nhảy ra khỏi ngực.

Lòng ngực Doãn Việt dán lên lưng Bình Phàm, mềm mại nhưng không thiếu kiên cường. Bên tai là tiếng thở dốc rất nhỏ của hắn, âm thanh này rất có sức mạnh, mỗi một hơi thở đều phảng phất bức thiết muốn hấp thu gì đó.

Đầu Bình Phàm, dường như muốn bốc cháy, chỉ hiện ra bốn chữ.

Ý loạn tình mê.

Lúc này không biết làm sao, một mùi khét bay lên, đập thẳng vào khuôn mặt đang động tâm.

Lúc này mới nhớ tới còn chưa tắt lửa, thứ trong nồi đã cháy thành màu đen.

Nhớ lại một chuyện khác nữa, cánh tay cô đang bị phỏng, sưng đỏ một khối to, đụng vào liền đau. Bình Phàm xử lý đơn giản, lúc quay lại mới phát hiện chỉ mấy phút đồng hồ thôi mà phòng bếp đã đổi chủ — Doãn Việt đang xào thức ăn.

Tư thế thành thạo, nhìn ra ngày thường hẳn cũng thường xuyên xuống bếp. Cái nồi thật to ở trong tay hẳn bỗng nhiên nhỏ lại. Bình Phàm đứng cạnh cửa, trong lòng sinh ra một loại cảm giác kỳ dị.

Nói không nên lời, chỉ cảm thấy sắc điệu vàng nhạt.

Ấm áp.

Nhìn đến nhập thần, đợi đến khi Doãn Việt đem tiêu rắc lên món xào bỏ vào đĩa thì cô mới nhớ người ta là khách, bước lên phía trước, muốn đoạt lại nồi: “Để em.”

Doãn Việt lách nhẹ tránh khỏi bàn tay đang muốn cướp đoạt của cô: “Không sao, em nghỉ ngơi đi.”

Đoạt nữa thì lại có chút vô lễ, Bình Phàm chỉ có thể giao trọng trách cho hẳn. Nhẹ nắm vết thương, đứng một bên nhìn. Doãn Việt mặc quần áo sạch sẽ, khói dầu cũng không thể chạm vào hẳn, trong mùi khói bếp, hẳn vẫn đứng thẳng.

Bình Phàm luôn luôn cho rằng đàn ông nấu cơm thì luôn luôn có chút gì đó, nhưng chuyện này mà Doãn Việt làm thì lại phẳng phất như đang tiến hành loại nghệ thuật hạng nhất, không có chút gì không đúng.

Đến lúc này, Bình Phàm càng thêm xác định, ông trời đúng là không công bằng.

Sao lại để Doãn Việt hoàn mỹ đến thế.

Bốn món ăn một món canh rất nhanh được hoàn thành, cá hấp, khoai tây chiên, bông bí xào tỏi, măng tây xào, canh mướp nấu trứng. Màu sắc xinh đẹp, mùi thơm xông lên mũi, mặn nhạt vừa phải, dạ dày không biết mệt mỏi.

Khó hơn chính là, nấu ăn xong mà phòng bếp vẫn sạch sẽ như cũ, không giống Bình Phàm, mỗi lần nấu cơm xong là mỗi lần phòng bếp y như bị bọn cướp liên minh quốc tế vét sạch.

Thê thảm không nỡ nhìn.

Gắp một cọng măng tây cho vào miệng, mùi vị rất không sai, tuy không phải là tuyệt thế mỹ vị, nhưng mặn nhạt cũng phù hợp với khẩu vị Bình Phàm.

Giống như là một đôi giày đi vừa chân.

Bình Phàm không có gì bảo đảm, chỉ có thể dùng khẩu vị tốt của mình để thể hiện mình hoan nghênh với một bàn đầy thức ăn, lúc này ăn rất vui vẻ.

Cùng với một bàn đầy thức ăn, trong ti vi cũng phát hình tin tức, hai người trầm mặc không nói quá nhiều với nhau, nhưng bên trong lại thấy như vậy cũng thư thái.

Bình Phàm nhớ khi còn bé trên ti vi có một chuyên mục tên là ngọn đèn dầu mọi nhà, phát giờ cơm tối. Cứ lúc đó, những thứ ngoài cửa sổ nhàn nhạt chìm xuống, trong nhà mùi cơm bay bay, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Đây chính là mùi vị đó.

Giống như sự gợi cảm của hẳn, thỉnh thoảng Doãn Việt sẽ cho Bình Phàm cảm giác như vậy.

Vốn đang cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, nhưng cô vẫn nhìn không được lực hấp dẫn, ngẩng đầu muốn nhìn lên Doãn Việt một cái. Nhưng không may, vừa đúng lúc bị người ta bắt gặp.

Không có cách nào khác, cô chỉ có thể tìm đề tài để nói.

“Anh, vì sao có thể làm cơm?”

“Sau khi chuyển ra ngoài ở một mình, không hợp thức ăn ở ngoài bán nên tự học.” Vừa nói, Doãn Việt vừa gắp một miếng cá hấp đặt vào chén Bình Phàm. Thịt cá trắng như tuyết chấm xì dầu cay cay, sáng bóng xinh đẹp, khiến người ta muốn ăn ngay.

Ngón tay Doãn Việt sạch sẽ, móng tay được cắt ngắn ngắn, không có một chút bụi bặm, tôn lên màu đen của đôi dũa, nhất phái sắc điệu trầm ổn.

“Em còn tưởng rằng, anh là đại thiếu gia.” Nói xong, Bình Phàm cúi đầu, chuyên tâm chọc chọc vào bát.

Thịt cá mặc dù chắc nhưng đâm nhiều cũng nát.

Có thể thấy được, chuyện trên thế gian này khó mà lường toàn.

Lúc đang tự cảm khái, giọng nói Doãn Việt cách một cái bàn bay tới: “Sau này, từ từ rồi em sẽ hiểu anh.”

Giọng nói từ từ nhẹ nhàng, cảm thấy, cảm thấy như có nhiều hàm nghĩa khác.

Bình Phàm do dự, vẫn quyết định không ngẩng đầu lên .

Ăn cơm xong, quá trình bình tĩnh, không có nói gì khác.

Mặc dù có đoạn nhạc đệm nhỏ lúc tan học trên xe, nhưng nhìn tổng thể thì tiến độ phát triển hôm nay không tệ, Bình Phàm rất hài lòng.

Nhưng vui quá hóa buồn, lời này vẫn có mấy phần đạo lý, biến cố phát sinh lúc rửa chén.

Dù sao nấu cơm cũng là Doãn Việt bỏ công, vậy chuyện rửa chén đương nhiên thuộc về Bình Phàm, đây là suy nghĩ của cô. Bình Phàm cố gắng đoạt quyền rửa chén, nhưng đáng tiếc Doãn Việt nói một câu “Tay em bị thương, không được dính nước” đã đẩy cô qua một bên, tự mình vén tay áo lên làm.

Bình Phàm cúi xuống nhìn một cái, ừ kia, vết thương ở trên cánh tay, muốn dính nước cũng cần một kỹ thuật rất cao a.

Nhưng khí lực yếu đi, phản kháng không được, chỉ có thể ngoan ngoãn tuân lệnh một chút. Nếu không thể đương quyền, vậy thì phụ quyền. Bình Phàm nhận lấy chén bát sạch Doãn Việt đưa tới, chịu trách nhiệm lau khô xếp lên kệ.

Đang làm đến nhập thần, lại nghe Doãn Việt hỏi: “Sáng chủ nhật, anh tới đón em được không?”

“Được.” Chữ này quả thực chính là bật thốt lên, Bình Phàm hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Mẹ Bình Phàm à Mẹ Bình Phàm, rốt cuộc người có bao nhiêu khát vọng muốn hẹn hò với Doãn Việt hả?

Nhưng mà vẫn may, về mặt Doãn Việt mặc dù vạn năm không đổi, nhưng vẫn nhìn ra là đã thả lỏng không ít.

Cảm xúc của hắn rất khó nhìn ra.

“Chủ nhật đi đâu vậy?” Bình Phàm hỏi.

“Họp lớp cấp ba, em không nhận được thông báo sao?” Doãn Việt lại đưa tới một cái chén, ngón tay cùng đồ sứ trơn bóng hợp lại, rất hài hòa.

Đúng là có thấy thông báo, phần lớn bạn học hồi cấp ba đã không liên lạc gì với nhau nữa, cho nên cũng không thân lắm.

“Mười hai giờ tại quán cơm bốn mùa, mười một rưỡi anh tới đón em, được không?” Doãn Việt vẫn rất tôn trọng ý kiến của cô.

“Anh nói, chúng ta cùng đi à?”

Bình Phàm cảm thấy, lúc nói lời này về mặt của mình rất không đúng, bởi vì ánh mắt Doãn Việt nhìn mình có chút thay đổi.

“Hay là em nghĩ... Chúng ta mỗi người đi riêng?”

Không khí, lại bắt đầu không bình thường.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Thật ra thì, lần này bạn học Doãn Việt nói không đúng, ý bạn học Bình Phàm nhà hắn là: anh đi thì đi, em không muốn lộ diện.

Ngày thường, hai người đi trên đường luôn có rất nhiều người đi đường giáp át binh đinh dùng ánh mắt “đáng tiếc” nhìn Doãn Việt, dùng ánh mắt “bắn chết chim” nhìn Bình Phàm.

Giáp Ất Binh Đinh, Bình Phàm còn có thể thừa nhận, nhưng lúc này người quen quăng tới ánh mắt như vậy, cô chịu không nổi.

Cho nên, kiên quyết không thể để bạn học trước kia biết quan hệ giữa cô và Doãn Việt, nếu không, thảm trạng trong tập mười Vườn Sao Băng chính là tấm gương cho Bình Phàm.

Bình Phàm từ nhỏ đến giờ da thịt mỏng, chịu không nổi.

Nhưng làm sao không biết xấu hổ đem những lời này nói cho Doãn Việt biết? Cho nên cô chỉ có thể nói láo: “Không phải, em muốn nói, chủ nhật này nhà em hình như có việc, có thể không đi được.”

Nói láo không phải là sở trường của Bình Phàm, cô chỉ có thể tận lực cúi đầu, không để vẻ mặt mình tiết lộ tất cả.

“Vừa rồi hình như em không nói đến chuyện này.” Doãn Việt an tĩnh nhắc nhở.

“Vừa rồi, em quên chuyện này mất, bây giờ mới nhớ tới.” Hai má Bình Phàm bị thiêu đốt, một lời nói dối phải dùng vô số lời nói dối khác để che đậy.

Cái láo này, ngay cả Bình Phàm cũng cảm thấy vụng về, với sức lực như thế, cô chỉ có thể kinh hồn bạt vía chờ đợi Doãn Việt phản ứng.

Doãn Việt không lên tiếng nữa, chẳng qua chỉ tiếp tục Đại Nghiệp rửa chén trong tay.

Bình Phàm tự biết mình đuối lý, cũng không dám lên tiếng nữa, chỉ yên lặng nhận lấy chén rồi lau khô.

Thật vất vả, rửa chén xong, Doãn Việt quyết định cáo từ. Thật ra trong lòng Bình Phàm có chút không nỡ, nhưng không khí đã có điểm cương cứng, loại tình huống này, đi cũng tốt.

Sau khi Doãn Việt đi, tâm tình Bình Phàm xuống dốc không phanh, làm gì cũng ù rũ, dứt khoát đi tắm, mười giờ mới mò ra nằm trên giường.

Điện thoại nằm trong tay, bình thường Doãn Việt về đến nhà sẽ gọi tới. Nhưng hôm nay đã qua hai tiếng, ngay cả một cái rấm nhỏ điện thoại cũng không phóng.

Chẳng lẽ giận thật rồi? Tâm tình Bình Phàm giống như một chiếc khăn lông xoắn lại, rối rắm. Nghĩ một hồi, chỉ không đáp ứng một yêu cầu nho nhỏ của hắn thôi mà đã tức giận, đàn ông như thế cũng quá hẹp hòi rồi. Một hồi sau cô lại đánh chính lý do người ta tức giận.

Quả thật hình như mình có chút quá đáng.

Cứ như vậy, hai tư tưởng cứ lẩn qua lẩn lại trong đầu, dao kiếm tương giao, khiến cho đầu cô đau nhức.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, chỉ cần vừa có động tĩnh, cô lập tức xem xét, nhưng chỉ có hai tin nhắn lừa đảo. Nói là cha Bình Phàm đang thiếu tiền, mau mau bắn tiền qua.

Đang muốn uống thuốc ngủ, thì Tào đại nhân lại gọi tới.

Bình Phàm kích động đến ngón chân cũng nín chặt lại, hít sâu, kiềm chế kích động, đợi tiếng chuông vang lên một lúc rồi mới nhận cuộc gọi: “Alô?”

Doãn Việt bên kia cũng không trả lời ngay, Bình Phàm nghe thấy tiếng hít thở rõ ràng, một hồi lại một hồi, rất gần, lông tơ thật nhỏ hai bên má cũng phảng phất động động.

Bình Phàm gờ điện thoại lên, đang đợi, cô có dự cảm, Doãn Việt sẽ nói với cô cái gì đó.

Hai người đều cầm điện thoại, một đường truyền, liên lạc với nhau.

Một hồi lâu, Doãn Việt mở miệng: “Tại sao không muốn cho người khác biết quan hệ của chúng ta?”

Nói thế rất tốt, một câu trúng ngay đích.

Quả thật Bình Phàm không muốn để người xung quanh biết hắn là bạn trai của cô.

Nhưng cô lại vẫn tiếp tục nói dối: “Đâu có, sao anh lại nghĩ vậy?”

“Bởi vì, đó là biểu hiện của em cho tới nay.” Giọng nói Doãn Việt bình tĩnh, không có xấu hổ, nhưng Bình Phàm nghe thấy lại nhận ra nó rất khác với ngày thường.

Giờ phút này, hắn cũng không vui vẻ gì. Bình Phàm vội vã, giống như là bị người ta theo dõi: “Em có biểu hiện gì sao?”

“Em không muốn anh tới nhà trẻ đón em, không muốn cho bạn học trước kia biết quan hệ của chúng ta. Những điều này, anh nên nghĩ như thế nào mới đúng?” Giọng nói Doãn Việt, từ từ mà rõ ràng.

“Anh hiểu lầm.” Mặc dù Bình Phàm nói như vậy, nhưng tiếng như muỗi kêu, chính mình cũng không tin những lời này.

Bên kia trầm mặc, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy nữa. Trong lòng Bình Phàm căng thẳng, bỗng nhiên phát sinh cảm giác sợ hãi, giống như Doãn Việt đã rời đi, vĩnh viễn không hề quay lại.

Lúc Bình Phàm đem móng tay mấy tháng rồi chưa cắt ấn chặt vào lòng bàn tay, Doãn Việt lại nhẹ giọng nói: “Bình Phàm, trong lòng em biết đáp án.”

Bình Phàm không còn lời nào để nói.

“Cuối tuần này, anh hy vọng em có thể đi với anh.”

Đây là lần đầu tiên Doãn Việt dùng phương thức giống như yêu cầu này nói chuyện với Bình Phàm.

Lòng ngực Bình Phàm đột nhiên sinh ra một hồi phức tạp, có chút chua, có chút chất.

“Đồng ý với anh đi.” Giọng nói không lớn, nhưng đủ để chặn lưỡi Bình Phàm.

Bình Phàm thỏa hiệp.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Hợp lớp, có thể làm một đôi uyên ương gây xích mích với nhau như vậy, từ đó có thể thấy được, thuộc tính của hợp lớp cũng không phải dạng lương thiện gì.

Dĩ nhiên cũng có rất nhiều chuyện vui, ví dụ như cô gái xinh đẹp như hoa năm đó bỗng nhiên biến thành bác gái ủy hội, ví dụ như thằng nhãi ốm yếu năm đó tự nhiên đột biến gien trở thành một suất ca.

Lật lại ảnh tốt nghiệp, nhìn vào gương, Bình Phàm cảm thấy mình không có gì biến đổi, vẫn là một hạt lúa gần như không có người để ý.

Đó không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất chính là, mặc kệ ban đầu ra sao thì bây giờ cũng cùng Doãn Việt chói mắt ở chung một chỗ.

Tối thứ sáu, Bình Phàm khẩn trương đến ngủ không được, cảm giác giống như sắp phải lên pháp trường.

Đến tận cùng, ngày mai phải đối mặt với những ánh mắt như thế nào đây? Ai~, da mặt à, người có thể dày thêm một chút hay không! !

Một đêm lặn qua lộn lại ngủ không ngon, ngày hôm sau thức dậy thì vành mắt đã biến thành màu đen, trên trán có mấy hạt đậu đỏ thẫm, quả thực là thê thảm không nỡ nhìn.

Bình Phàm khóc không ra nước mắt, khuôn mặt này vốn đã là đất cằn, bây giờ còn gặp thiên tai, sơ xác, tiêu điều.

Chim cũng không thềm sống.

Nhìn bộ dạng mình trong gương, Bình Phàm cảm thấy não cũng đau.

Mười hai vạn lần không muốn đi họp lớp, đang xoay chuyển đầu óc tìm lý do thì chuông cửa vang lên, bạn học cũ – Doãn Việt đã tới.

Không có cách nào, chỉ có thể bị lôi đi.

Ngồi trên xe Doãn Việt, lòng bàn tay Bình Phàm toàn là mồ hôi hột, lau cũng không sạch, dính dính, khó chịu cực kỳ.

“Hôm nay có rất nhiều người tới à?” Muốn bót căng thẳng, Bình Phàm tùy tiện tìm đề tài.

Ai ngờ hiệu quả ngược lại, tâm tình vì câu trả lời của Doãn Việt mà càng thêm không yên: “Trên căn bản là ai cũng đến.”

Nói cách khác, đội ngũ quần chúng vậy xem rất là khổng lồ.

Quán cơm bốn mùa thật ra là một làng du lịch, bên cạnh có hồ cá, hồ bơi, cùng với một vài trò thi thố tiêu khiển, phong cảnh thanh tĩnh, rất hợp lòng người.

Tới nơi, Bình Phàm khẩn trương đến hoa cúc cũng co nhanh, áp lực phía dưới rất thô bạo. “Đến.” Tắt máy, hai tay Doãn Việt đặt trên vô lăng, quay đầu nhìn cô.

Hôm nay thời tiết đẹp, có ánh sáng vàng nhạt rực rỡ, ấm áp nhưng không nóng nực, mà ánh mắt Doãn Việt thì, giống như bóng cây mát mẻ.

Ánh mắt này, không có cách nào chống đỡ, nếu là ngày thường thì Bình Phàm nhất định sẽ hận không thể lập tức mọc ra cái chân thứ ba bỏ chạy. Nhưng vừa nghĩ tới hồ báo sói cáo đang trình rạp phía ngoài, cô cũng chỉ có thể cường bạo ổn định thân thể, cắn răng chống đỡ.

Làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhìn núi, nhìn nước, ngắm phong cảnh, nhìn ngón chân, nhìn tóc.

Nhưng, hỏa lực của đối phương thật sự là quá mạnh mẽ, Bình Phàm không thể kiên trì được lâu, toàn bộ phòng tuyến đều sụp đổ, chỉ có thể tự động đầu hàng: “Vây, chúng ta xuống thôi.”

Doãn Việt gạt đầu, cầm lấy chìa khóa, chốt cửa xe, động tác liền một mạch.

Quả nhiên là ép cô.

Bình Phàm ôm hận, Bình Phàm à, người cái đồ nhẫn tâm! !

Ra khỏi xe, hai người cùng nhau đi vào bên trong. Xa xa đã thấy có không ít người tụ tập trong đại sảnh, Bình Phàm khiếp đảm, bước chân chậm lại, chui rúc phía sau người Doãn Việt. Nhưng mới đi được hai ba bước, trong lòng liền sinh ra xúc động muốn bỏ chạy.

Lúc ý niệm này dâng lên trong đầu thì một đôi bàn tay to quen thuộc nắm lấy tay cô.

Nhiệt độ lòng bàn tay đúng như ánh mặt trời hôm nay.

Những ý niệm rắc rối trong đầu tạm thời tiêu tán, nhìn gáy Doãn Việt, cổ áo sạch sẽ, đầu tóc đen nhánh. Người đàn ông như vậy, chỗ nào cũng làm cho người ta thấy thoải mái.

Thật muốn cứ như vậy mãi, tựa sát đến vĩnh viễn.

Đắm chìm trong ôn nhu, quá mức nhập thần thể cho nên lúc phục hồi lại tinh thần thì cô mới phát hiện mình đã vào đại sảnh.

Dù sao cũng sáu năm không gặp, tương mạo mọi người đều đã có không ít thay đổi, gặp nhau, nhất thời hơn một nửa chưa thể nhận ra nhau ngay.

Bình Phàm thời cấp ba chính là một người qua đường giáp, lúc ấy một người bạn tốt cũng không có, nhất thời cũng không ai tìm cô nói chuyện.

Mặc dù Doãn Việt xuất chúng, nhưng dù sao tính tình cũng rất lạnh, không thích lui tới với người khác nên cũng nhất thời không có người bắt chuyện.

Hai người xuyên qua đoàn người đang vui mừng ôm vai bắt tay, tìm vị trí hẻo lánh ngồi xuống.

Nếu như cả ngày cứ trôi qua như vậy thì thật là A Di Đà Phật. Nhưng Bình Phàm biết hy vọng này rất là mong manh, dù sao, Doãn Việt vẫn là Doãn Việt.

Quả nhiên, rất nhiều ánh mắt quen thuộc nhanh chóng bay tới, ánh mắt tên là không thể tưởng tượng được.

Vì sao hai người này lại có thể ở chung một chỗ ?

Da mặt Bình Phàm dù sao cũng không phải là kính chống đạn, rất nhanh đã bị khoét thành một cái động, chỉ có thể mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Đang cầu cho thời gian mau mau trôi qua thì một giọng nữ mềm mại vang lên: “Doãn Việt?”

Nghe giọng nói này liền biết chủ nhân của nó đối với việc nhìn thấy Doãn Việt quả thật rất vui mừng.

Bình Phàm ngẩng đầu, nhìn thấy người đứng đối diện là Diêu Thanh Thanh.

Diêu Thanh Thanh là một mỹ nữ xinh xắn lạnh lùng, rất sáng sủa, năm đó cũng được nam sinh hoan nghênh. Bình Phàm nhớ lúc ấy Phương Nhan không thích cô ta lắm, nói cô ta chỉ giỏi giả bộ.

Bình Phàm không xác định được cô ta có phải giả bộ hay không, chẳng qua cảm thấy, lúc Diêu Thanh Thanh nói chuyện với nam sinh thì tương đối yêu kiều, với nữ sinh thì tương đối kiều ngạo.

Cho nên cấp ba cô cũng không tiếp xúc nhiều với cô ta, chỉ nhớ mang máng một chút. Diêu Thanh Thanh hình như thích đi theo sau Doãn Việt.

Hôm nay Diêu Thanh Thanh mang áo lụa mỏng, quần điểm tuyết hoa, đi giày cao gót, thắt lưng kiểu cung đình, tóc xoắn dài, tai mang hai bông tai hình hoa, trời sinh chính là một Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều trực tiếp ngồi xuống vị trí bên cạnh Doãn Việt, nụ cười hòa lẫn với đóa hoa bên tai cô ta: “Còn tưởng cậu không tới chứ?” Giọng nói, có chút làm nũng.

Cái này, Bình Phàm yếu ớt muốn kháng nghị, cô nương, xin cô để ý tâm tình bạn gái chính thức của người ta một chút.

“Đúng rồi, nghe nói cậu làm cảnh sát, lúc ấy tớ cứ nghĩ, cậu mặc cảnh phục nhất định rất tuần tú.” Diêu Thanh Thanh vươn ngón tay sơn bóng màu hồng cánh sen vuốt vuốt đầu tóc, sau đó sóng mắt ngằm đưa: “Ồi chào~, cậu có bạn gái chưa?”

Phía bên phải, bạn gái chính thức của Doãn Việt – Bình Phàm rất là thương tâm, thì ra sự hiện diện của mình bây giờ còn yếu hơn cả lúc cấp ba. Cô ngồi với hắn giống như cây già một hồi lâu, kết quả Diêu Thanh Thanh hoàn toàn không nhìn thấy.

Bi kịch chính là như thế.

Doãn Việt vẫn không để ý Diêu Thanh Thanh, thần sắc nhàn nhạt, cho đến khi nghe thấy vấn đề này, mới có động tĩnh —— cầm tay Bình Phàm đặt lên bàn, nhẹ giọng tuyên bố: “Đã có.”

Bình Phàm không phải không thừa nhận, tay của mình rất nóng.

Giương mắt, phát hiện Diêu Thanh Thanh đang nhìn mình, mắt đẹp màu xám nhạt trợn trừng còn to hơn cả bánh trôi.

Bình Phàm rất lo lắng trông mắt đẹp kia sẽ rơi ra.

Diêu Thanh Thanh nhìn Bình Phàm một chút, rồi quay qua Doãn Việt, xem Doãn Việt một chút, rồi nhìn lại Bình Phàm một chút. Ánh mắt kia, thần thái kia, tất cả đều biểu hiện rõ ràng vẻ kinh ngạc không hiểu nổi, bất nhả giống như nhìn thấy nhìn thấy một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu vậy.

Cắt trâu Bình Phàm cảm thấy áp lực rất lớn.

Diêu Thanh Thanh là nhân vật nào, không bao lâu sau liền từ từ nói: “À, Mộ Bình Phàm.”

Tên Bình Phàm bị cô ta kéo thật dài, trong đó cũng không thể thiếu mùi vị không thiện ý.

Hãy cam đảm, can đảm đối mặt với cuộc đời ảm đạm ngay trước mắt, can đảm nhìn thẳng vào cảnh máu tươi đầm đìa —— Bình Phàm bắt đầu mãnh liệt thấu hiểu những lời này của Lỗ Tấn tiên sinh.

Dường như cũng biết Doãn Việt lãnh đạm, Diêu Thanh Thanh đem lực chú ý chuyển sang Bình Phàm, dò hỏi: “Mộ Bình Phàm, bây giờ cậu đang làm gì vậy?”

“Giáo viên mầm non.” Bình Phàm đáp trả chi tiết. “À, nhà trẻ Thí Nghiệm sao?” Diêu Thanh Thanh chớp mắt mấy cái.

Nhà trẻ Thí Nghiệm vốn là nhà trẻ tốt nhất, có thể nói là cái nôi của con nhà giàu, mấy đứa trẻ bên trong đi ra đi vào đều được ô tô đưa đón. Tiền lương giáo viên bên trong cũng cao, cao vô cùng, tiền đồ cũng cao, vô cùng cao, dĩ nhiên năng lực lại càng cao, cao nữa, ăi.

Chỉ tiếc, Bình Phàm không phải làm trong nhà trẻ đó: “Không, tớ làm trong nhà trẻ Trĩ Tân.”

“Nhà trẻ Trĩ Tân?” khoe miệng Diêu Thanh Thanh nhếch nhếch: “Hình như chưa từng nghe nói qua.”

Bị hoa hoa lệ lệ khinh bỉ, Bình Phàm sờ sờ bộ ngực nhỏ đang đau nhói, ha hả mà nói: “Đúng vậy, không quá nổi danh.”

“Sau khi tốt nghiệp, tớ thi đậu công chức, làm ở cục nhân sự, mặc dù cậu tớ là phó cục trưởng, nhưng cũng may, không phải nhờ quan hệ mới kiếm được việc làm.”

Trên mặt Diêu Thanh Thanh viết một hàng chữ —— “Hâm mộ đi, ghen tỵ đi, khen đi!”

Bình Phàm vẫn rất nể tình: “À, công chức hả, bây giờ rất nổi tiếng.”

“Ai~, còn không phải như vậy sao.” Diêu Thanh Thanh nhìn Doãn Việt một chút: “Cô bé, công việc nhàn rồi một chút cũng tốt, sau này lấy chồng mới có thể có nhiều thời gian chăm sóc gia đình. Tớ ấy, từ khi làm công việc thanh nhàn này, sáng nào cũng chỉ cần sửa sang lại vài tập hồ sơ là được... Ôi chào~, Bình Phàm, làm giáo viên rất mệt, đúng không?”

Bình Phàm không biết có phải mình đa nghi hay không, cảm giác, cảm thấy ý Diêu cô nương là sau này mình không có thời gian chăm sóc gia đình?

Này có chút công kích nghề giáo à nha. Bình Phàm muốn phản bác, nhưng cô không am hiểu chuyện này, định mở miệng nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Khó có thể nói: cô mới mệt, cả nhà cô đều mệt?

Thôi thôi, nhịn, Bình Phàm cười cười, bưng ly trà lên, không hề lên tiếng nữa.

Song, bên cạnh đã có người người giúp cô trả lời: “Công việc có mệt hay không cũng không quan trọng, sau này chuyện trong nhà đã có tôi quan tâm.”

Người mở miệng chính là Doãn Việt, nói xong, còn gấp một miếng thịt gà đặt vào chén Bình Phàm.

Rất quan tâm.

Bình Phàm cảm động đến đỏ mặt.

Diêu Thanh Thanh thâm cảm phần đến đỏ mặt.

Món ăn đã được đưa lên bàn, bắt đầu nhập tiệc. Vì khẩn trương nên sáng nay Bình Phàm chưa ăn cơm, giờ phút này bụng đang biểu diễn kể vườn không nhà trống, lúc này cầm lấy đũa lên, bắt đầu ăn.

Mục tiêu Bình Phàm chỉ có một: ăn nào ăn nào, ăn cho lại vốn nào! ! !

Đang ăn đến vui vẻ thì có một tin nhắn tới. Cô nghĩ là Mộc Mộc, lấy điện thoại ra xem mới biết đó là 10086.

Mặc kệ nó, tiếp tục ăn.

Nhưng điện thoại vừa lộ diện, Diêu Thanh Thanh đoán chừng chắc hẳn phải đeo mắt kiếng hiển vi, ánh mắt đặc biệt bén nhọn, ngay lập tức nắm được đuôi tóc: “Ồ, Mộ Bình Phàm, điện thoại di động của cậu của hãng nào vậy?”

Ăn ngay nói thật, vốn là một cái điện thoại di động sơn trại, mấy trăm tệ là mua được, hãng hiệu gì gì đó chẳng qua chỉ là mây trôi mà thôi.

Bình Phàm thành thật, nói mình không biết.

Diêu Thanh Thanh khẽ mỉm cười: “Xem ra, tiền lương của giáo viên mẫu giáo cũng không được tốt a.”

Được rồi, lòng tự ái lần nữa bị thương, Bình Phàm lại bắt đầu ôm kín bộ ngực nhỏ nhà mình.

Diêu cô nương bèn chim ác ra tay ngoan độc.

Cao thủ chưa bao giờ cho đối thủ có cơ hội thở dốc.

Sau một chiêu Kháng Long Hữu Hối, Diêu Thanh Thanh tiếp tục tung chiêu. Cô ta làm nũng nói với Doãn Việt: “Lột giúp tớ một con tôm nhé, tay người ta mới sơn.”

Bình Phàm bị nội thương, ở ngay trước mặt cô muốn bạn trai cô bóc tôm dùm, làm bạn gái chính thức của hắn như vậy, thật sự quá thảm bại.

Mà càng làm cho cô nội thương chính là, Doãn Việt đồng ý.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Hắn gấp một con tôm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đem vỏ tôm đỏ ửng bóc ra. Động tác nhìn qua sạch sẽ lưu loát, rất nhanh, thịt tôm trắng nõn đã lộ ra ngoài, hơn nữa còn dính nước tương.

Thật nghe lời làm sao? ? ? Quá thể không chịu được! ! Bình Phàm cảm thấy mắt mình đang nổi lên một tầng hơi nước.

Âm thầm hạ quyết tâm, nếu Doãn Việt thật sự bóc cho Diêu Thanh Thanh, cô sẽ, cô sẽ, cô sẽ... Ăn quá no cho hắn xem.

Len lén ngồi thẳng, đang chuẩn bị tấn công cái cá đầu bên kia thì đôi đũa của Doãn Việt vòng một vòng, đem tôm đã bóc vỏ bỏ vào chén Bình Phàm.

Bình Phàm sững sốt.

Diêu Thanh Thanh ngậy người.

Doãn Việt kề sát vào Bình Phàm: “Ném thử, ngon thì nói anh bóc thêm cho em.”

Giọng nói, rất nhẹ, rất mềm.

Bình Phàm được sủng mà kinh.

Diêu Thanh Thanh xấu hổ giận dữ không chịu nổi.

Một người vui vẻ, khẩu vị tốt, hôm nay lượng cơm Bình Phàm ăn gấp đôi ngày thường. Ăn đến bụng nhỏ căng tròn, hiển nhiên là Đồng Tiểu Dưa thứ hai.

Lạnh nóng hỗn hợp ở chung một chỗ, bụng không chịu nổi, đau đớn. Vừa ăn xong, Bình Phàm lại kẹp hai chân xông vào phòng vệ sinh.

Mông huynh đệ, chịu đựng a! ! !

Kịp thời vào nhà xí, ngồi trên bồn cầu, thật sự nhàm chán, cô bắt đầu ngâm nga hát.

“Sau này học xong mới thấy toán học đáng yêu làm sao, đáng tiếc nó đã sớm đi xa biến mất trong biển người... Tôi cúi đầu ngửi thấy mùi thơm nồng... Vĩnh viễn không bao giờ làm lại nữa... có một cậu bé yêu cô bé kia.”

Bài này không quá hợp với tình hình, trong nhà vệ sinh đúng là không quá thơm.

Đổi bài khác. “Tiếng cười kia làm em nhớ tới những bông hoa của chúng ta, từng ngày hé nở trong yên lặng... Chúng ta cứ như vậy, chạy đến cuối con đường của hai ta.”

Bài này tương đối hợp với tình hình, kéo quần, ấn nút xả nước, bėjo phệ quả nhiên khó mà chạy tới cuối con đường.

Dọn dẹp xong tàn cuộc, đến bồn rửa tay, ngẩng đầu, thế mà lại thấy Diêu Thanh Thanh đang nhìn mình trong gương.

Đối phương nổi lửa cường đại, chuồn vẫn là tốt nhất. Bình Phàm bị dọa sợ đến tay cũng quên lau khô, bước nhanh ra bên ngoài.

Đáng tiếc Diêu Thanh Thanh không buông tay.

“Mộ Bình Phàm, làm sao cô quyến rũ được Doãn Việt vậy?” Diêu Thanh Thanh khôi phục diện mạo thật sự.

Không ngạo mạn, chỉ tương đối kiêu căng.

Thì ra cô ta là Đại tiểu thư kiêu căng trong truyền thuyết.

“À, cứ như vậy, gặp gỡ.” Bình Phàm không có ý định nhiều lời với cô ta. Dù sao, độ dài này đã là rất dài.

“Nhìn không ra, thủ đoạn của cô rất cao nha, chẳng trách người ta nói, chó không sủa là chó cắn người, ban đầu thấy cô âm trầm, thì ra đầy bụng gian xảo.” Diêu Thanh Thanh nhìn Bình Phàm qua gương, đôi mắt đẹp nheo lại đủ bén nhọn.

Thật ra thì, ở một góc độ nào đó, đây là một loại khen ngợi. Cho nên, Bình Phàm quyết định hiểu theo nghĩa trên.

Vẫn là cách ngôn, Nhịn, Nhịn a.

Bình Phàm quyết định đi ra ngoài nhanh nhanh một chút, mặc kệ Diêu Thanh Thanh nói thêm gì nữa.

Quyết định chủ ý, chân phía dưới lập tức động, tay mới vừa sờ lên tay cầm của cánh cửa thì Diêu Thanh Thanh mở miệng lần nữa, chậm rãi, nhưng hỏa lực không nhẹ: “Khó trách trước kia cô giống như con chó Nhật theo sát Phương Nhan, thì ra là có mưu đồ khác. Bây giờ cô thừa dịp Phương Nhan đi nước ngoài, liền mượn cơ hội đào tường, chặt chặt chặt, thật là dụng nhiều tâm trí a, bội phục bội phục.”

Điều Diêu Thanh Thanh nói đương nhiên cách xa sự thật vạn dặm, ngay cả máy bay Boeing trên trời cũng theo không kịp. Nhưng Phương Nhan, mấy từ đào tường lại đâm trúng nơi mềm mại trong nội tâm Bình Phàm.

Suy nghĩ vừa loạn, cước bộ liền dừng lại, lúc này Diêu Thanh Thanh tiếp tục nắm lấy cơ hội công kích. “Tôi còn tưởng cô là loại đàn ông, nhưng quên mất... tri nhân tri diện bất tri tâm. Nhưng tôi khuyên cô đừng vội đắc ý, người sáng suốt ai cũng nhìn ra cô chỉ là thể diện, tương lai nếu Phương Nhan trở lại, cô mà không bị Doãn Việt đá thì tôi đi đầu xuống đất cho cô xem. Chúng ta, cỡi lừa xem nhạc, cứ chờ đấy.” Diêu Thanh Thanh hạ lời thể.

“Doãn Việt và Phương Nhan... vốn không có gì.” Bình Phàm cảm thấy lời mình nói, chứa đầy lo lắng cực độ.

Cho tới bây giờ Doãn Việt chưa từng nói ra quan hệ giữa hắn và Phương Nhan. Đến tận cùng là như thế nào, Bình Phàm rất muốn biết, nhưng lại không dám biết.

Có lẽ Mộc Mộc nói đúng, Phương Nhan giống như một cây gậy, chặn ngang giữa bọn họ, thỉnh thoảng xuất hiện, quấy đến trời đất mù mịt.

“Năm đó chính miệng Phương Nhan nói cho tôi biết nói cô ấy là bạn gái Doãn Việt, cô còn không biết xấu hổ nói láo trước mặt tôi, không ngờ tâm cơ của cô sâu như vậy.” Đoán chừng cô ta cho là Bình Phàm không hiền hậu gì, Diêu Thanh Thanh có chút nổi giận.

Bạn gái.

Quả nhiên là như thế.

Trong lòng Bình Phàm, đầu tiên là lạnh một hồi lâu, sau đó lại nóng một hồi lâu, lại chua một hồi lâu nữa, cuối cùng là nhạt một hồi lâu.

Không thể nói rõ là tư vị gì.

Mặc dù nội tâm hỗn tạp, nhưng trên mặt vẫn không có phản ứng gì, không ngờ hành động bình tĩnh như vậy dường như hoàn toàn chọc giận Diêu Thanh Thanh. Lúc này cô ta đem tờ giấy đang nắm trong tay hung hăng ném vào thùng rác, oán hận nói: “Nghĩ tới là bực, nếu là Phương Nhan thì không nói, tại sao lại là cô? Thật là nghĩ không ra rốt cuộc hẳn coi trọng cô ở điểm nào, không có lý nào! !”

Thật ra thì, lời này vừa hay đâm trúng trái tim Bình Phàm, nhưng tính tình Bình Phàm lại không giống người thường, càng như vậy thì càng cố gắng giữ tĩnh táo. Cho nên cô moi ruột gan ra cười lạnh nói: “Có thể coi trọng tôi điều gì, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Cười lạnh quả nhiên đủ lực đạo, cả phòng vệ sinh đều bị đóng băng .

Diêu Thanh Thanh dùng loại ánh mắt “Ồ trước mặt cô tôi có cảm giác trí thông minh của mình bị giảm sút” liếc Bình Phàm, không muốn nhiều lời, mở cửa đi vào buồng vệ sinh bên cạnh, thở dài.

Bình Phàm là một cái bánh bao nhỏ, nhưng bánh bao vẫn biết tức giận. Diêu cô nương này lặp đi lặp lại công kích cô nhiều lần, thật làm người ta chịu không nổi mà.

Con người chứ không phải Thánh mẫu, làm sao có thể không trả thù? Kết quả là, ánh mắt Bình Phàm quan sát hai bên một phen, cầm lấy cây lau nhà, chặn cửa buồng vệ sinh của Diêu Thanh Thanh lại, để cô ta không mở ra được.

Lần này, Diêu cô nương có thể hoàn toàn “Cúi đầu ngửi thấy mùi thơm nồng” .

Làm xong, Bình Phàm rửa tay ra khỏi phòng. Bên ngoài, Doãn Việt đang đứng chờ.

Dưới bóng cây, gió mát nhẹ thổi, đúng là công tử mặt ngọc, thật đẹp trai.

Nhìn thấy Bình Phàm, Doãn Việt tiến lên hai bước, đi tới trước mặt cô. Cái tay vốn đang bỏ trong túi quần vươn ra, rất tự nhiên nắm lấy tay Bình Phàm.

Chẳng qua là lần này, chẳng biết tại sao, Bình Phàm cảm thấy giữa hai cái tay có một tầng mỏng, không rõ.

Vừa rồi Diêu Thanh Thanh nói, nếu như Phương Nhan và Doãn Việt ở chung một chỗ, cô ta không có lời nào để nói, không cam lòng chính là, người cùng Doãn Việt ở chung một chỗ, lại là cô.

Thật ra thì cô ta nói ra điều mà đại đa số người khác nghĩ.

Chỉ có Phương Nhan, cô gái như vậy mới xứng đôi với Doãn Việt, mà Mộ Bình Phàm, thì có là hành lá gì đâu?

Khi biết được bạn trai mình từng có một người bạn gái mà ngay cả đầu tóc của bạn cũng kém người ta, tâm tình bạn sẽ ra sao?

Nói thật, rất không tốt.

Hai người đi dọc theo hồ cá, giữa trưa, có rất nhiều bạn học đi chơi mát chược hoặc đi ngủ. Bên bờ hồ chỉ có lưa thưa vài người, nhưng chỉ những ánh mắt kia thôi mà Bình Phàm đã chịu không nổi .

Điều kiện hai người không xứng, đúng là một chuyện đáng căm tức.

“Chơi không vui sao?” Doãn Việt hỏi.

Hình như là nhìn thấu Bình Phàm âm ỉ.

“Cũng thích.” Bình Phàm chỉ có thể trả lời như vậy. “Nếu không, đi câu cá nhé.” Doãn Việt đề nghị.

Tìm một chút chuyện để làm quả thật là tốt hơn một chút. Bình Phàm đồng ý, hai người ngồi xuống bên bờ hồ, mắc mỗi câu, thả vào trong ao, lẳng lặng đợi chờ cá mắc câu.

Bình Phàm không quá thích đợi chờ, bởi vì quá trình rất dài kia phải dùng ý chí rất lớn mới có thể vượt qua, quá mức gian nan.

Cô đợi chờ hồi lâu mới gặp được Doãn Việt, vốn cho rằng quá trình phát triển không tệ, không ngờ hôm nay mới nhận ra, giữa bọn họ có quá nhiều vấn đề.

Thở dài, thở dài, thở dài.

Không bao lâu sau, cần câu của Doãn Việt động động, kéo lên nhìn một cái, là một con cá trích nặng mấy cân, đang vẫy vẫy cái đuôi.

Chỉ người có tâm tình bình thản mới có thể câu được cá, Bình Phàm luôn luôn cho là thế.

Bỏ chiến lợi phẩm vào thùng, Doãn Việt ném cần câu lần nữa, nói tiếp: “Mấy ngày nữa anh hẹn bạn đi chơi, em đi luôn nhé.”

Bình Phàm hiểu, mình nghe thấy những lời nên vui mới phải. Đây rõ ràng là Doãn Việt vui vẻ với đem cô giới thiệu cho bạn bè của hắn, nói rõ hắn nghiêm túc với cô.

Chẳng qua là, Bình Phàm sợ, sợ bạn của hắn cũng sinh ra ý nghĩ giống vậy: cô không xứng.

Cô không xứng với Doãn Việt.

Nhìn Bình Phàm lộ ra vẻ mặt khó khăn, Doãn Việt nói: “Không muốn đi sao?”

“Tạm thời không đi được không?” Bình Phàm nói xong, ngay cả mình cũng không rõ lắm mình có ý gì.

“Tại sao vậy?” Doãn Việt hỏi nữa.

“Có thể là, còn chưa chuẩn bị tâm lý.” Bình Phàm tùy tiện tìm ra vạn câu cự tuyệt.

Hồ cá, có bong bóng nho nhỏ nổi lên mặt nước, là kiệt tác của bọn cá.

Một hồi lâu sau, Doãn Việt hỏi: “Hình như em không muốn cho người khác biết quan hệ của chúng ta, đúng không?”

Trả lời chính xác. Nhưng Bình Phàm không thể thừa nhận, dù sao cũng có chút đả thương người: “Anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Lúc nói cô cúi đầu, không dám nhìn vẻ mặt Doãn Việt, chỉ nhìn mặt hồ.

Bóng cây rơi xuống mặt nước, một tầng trong suốt, cực kỳ thanh tĩnh.

Giọng nói Doãn Việt vang lên bên tai cô: “Là sao?”

Một câu nói nhàn nhạt lại làm cho tâm Bình Phàm đau nhức vô cớ.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong mắt nhanh chóng nổi lên một tầng hơi nước. Không muốn mất thể diện trước mặt Doãn Việt, Bình Phàm đứng dậy, dùng cố gắng lớn nhất của mình che dấu thất thố: “Em đi lấy hai chai nước khoáng.”

Đứng dậy bước nhanh về đại sảnh phía trước, đến khúc quẹo qua bụi cây, cô vội vàng ẵm núp, hít sâu, lau nước mắt.

Vừa rồi Doãn Việt cũng không nói gì, vì sao nước mắt cứ trào ra như vậy?

Trong bụi cây có nhiều muỗi, Bình Phàm muốn mau mau đi ra, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có hai bạn học nữ đi tới. Chắc học không nhìn thấy cô, vừa đi vừa nói chuyện của cô cùng Doãn Việt.

“Nói, tớ thật sự không nghĩ bọn họ sẽ ở chung một chỗ.”

“Đúng vậy, điều kiện Doãn Việt tốt như vậy, vì sao lại có thể cùng cô ấy ở chung một chỗ? Chẳng lẽ trúng tà rồi sao?”

“Ai~, đầu năm nay, bộ dáng bạn gái suýt ca chẳng ra sao cả.”

“Nhưng tớ nhớ trước đây Doãn Việt thích Phương Nhan mà? Mộ Bình Phàm hình như là bạn tốt của Phương Nhan.”

“Không sai, tớ cũng nhớ vậy.”

“Có lẽ vì không thể cùng Phương Nhan ở chung một chỗ, nên cậu ta mới cùng bạn tốt của cô ấy hàn huyên an ủi?”

“Ai nha, cậu thật biết tưởng tượng.”

“Chỉ có khả năng này thôi.”

Hai người nói một đường, từ từ đi xa. Bình Phàm yên lặng đứng trong bụi cây hồi lâu, cho đến khi thấy tay ngứa ngứa, cúi đầu nhìn, chết, trên mu bàn tay đầy nốt hồng, không biết con muỗi không tên nào cắn cho.

Bình Phàm không có tâm tư đi tìm thuốc để bôi, mà trực tiếp ra khỏi làng du lịch, gọi một chiếc taxi, yêu cầu về lại thành phố.

Chịu không nổi .

Bình Phàm thật chịu không nổi.

Không muốn chịu những ánh mắt khác thường kia nữa, cũng nghe không vào những câu châm chọc kia nữa, hơn nữa càng nhìn không nổi vẻ mặt những người bên cạnh.

Giờ phút này, cô muốn về nhà.

Chỉ muốn về nhà.

Trên đường, Bình Phàm nhắn cho Doãn Việt một tin, nói mình có chút không thoải mái, về trước.

Gửi xong, học tập đà điều đem đầu chôn trong tay, đập máy.

Về đến nhà, cả ngày đều hốt hoảng, không làm được bất cứ chuyện gì. Mắt xem ti vi, nhưng nhớ không ra tên bất kỳ diễn viên nào.

Vẫn để ý nghe tiếng chuông cửa, bởi vì cô có dự cảm Doãn Việt sẽ đến để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng trực giác của con gái có khi cũng sai, ngày hôm nay Doãn Việt không có xuất hiện.

Thấp thỏm đi ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại đi làm một mình —— Doãn Việt không tới đón nữa.

Mở điện thoại ra, cũng không thấy tin nhắn hoặc cuộc gọi nhớ nào của Doãn Việt.

Giận sao?

Bình Phàm cảm thấy, Doãn Việt không phải là người dễ giận người khác, mà một khi tức giận, đoán chừng hậu quả có thể nghiêm trọng hơn những người khác.

Có thể hay không, từ nay về sau hẳn không gặp cô nữa? Bình Phàm chưa từng yêu đương, nhưng kinh nghiệm xem mắt lúc trước nói cho cô biết. Hôm trước đàn ông có thể cùng bạn qua lại vui vẻ, nhưng ngày hôm sau rất có thể biến mất giữa biển người, không thấy tung tích.

Có một số ít người chia tay không để lại lời nào, trực tiếp bỏ chạy, để lại một người không ngừng tiếc nuối.

Mà Doãn Việt, có thể là người như vậy hay không?

Cả buổi sáng, Bình Phàm không có tâm tư làm việc, toàn bộ lực chú ý đều để lên điện thoại, chỉ hy vọng tên Doãn Việt sẽ xuất hiện.

Kết quả bỏ công vô ích, ngay cả cơm trưa Bình Phàm cũng không muốn ăn.

Thật vất vả, bốn giờ chiều điện thoại di động mới vang lên. Bình Phàm giống như được đại xá, vội vàng cầm điện thoại.

Nhưng bên kia lại truyền đến tiếng của Mộc Mộc.

“Cưng ơi, buổi tối đi siêu thị với tớ nha.”

Trước kia Mộc Mộc vừa gọi thì Bình Phàm nhất định rất hân hạnh được đón tiếp, nhưng hôm nay cô thật sự không có tâm tình, đành phải lấy từ chối: “Cưng ơi, tớ hơi mệt, buổi tối muốn nghỉ ngơi.”

“Sao, thất tình rồi à?” Mộc Mộc chế nhạo.

Bình Phàm sưng sốt một hồi lâu, tim bỗng nhiên đau một trận, ý nghĩ này mặc dù vẫn xoay chuyển trong đầu mười mấy giờ qua, nhưng cuối cùng vẫn ở trong đầu, che phủ một tầng vết thương. Mắt không thấy thì tốt rồi, bây giờ, bị Mộc Mộc vô tâm vạch trần, cô lại chịu không nổi.

Mộc Mộc thấy chuyện dị thường: “Cưng ơi, chẳng lẽ thật vậy à?”

“Tan làm tớ gọi lại cho cậu sau.” Tâm tình Bình Phàm có chút chịu không nổi, sợ sẽ hỏng mất trước mặt Mộc Mộc, vội vàng cúp điện thoại.

Thật sự là thảm. Tan học, ngoài nhà trẻ không có Doãn Việt. Bình Phàm lên xe buýt công cộng trở về. Tan làm, người trên xe rất đông, Bình Phàm đem vị trí của mình nhường ột phụ nữ có thai, chính mình cầm lấy tay vịn.

Cửa sổ xe làm bằng thủy tinh, cái bóng của cô cô đơn, rất đáng thương.

Từ đó về sau, chỉ còn lại một mình một người, lại một lần nữa bắt đầu bước lên con đường tìm chồng.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới một giọng ca trầm thấp.

“Em muốn chúng ta không phải ngoại lệ, giữa biển người mê mông tìm người mình yêu, giống như đứa bé nhặt vỏ sò bên bờ biển, cuối cùng mới ngỡ mình đã bỏ lỡ tình yêu.”

Người, ai có thể chứng minh người đó là chân mệnh thiên tử của mình?

Lần này, Bình Phàm cảm thấy mình thật mệt mỏi, dường như, đã không còn khí lực để tiếp tục đi về phía trước nữa rồi.

Thuốc trị thất tình tốt nhất chính là rượu. Về nhà, Bình Phàm vào siêu thị mua rượu đỏ, rượu trắng cùng chocolate. Chuẩn bị nhờ rượu vượt qua những đêm mất ngủ gian nan này.

Tửu lượng của Bình Phàm không tốt lắm, rượu trắng rượu đỏ cũng đủ làm cho cô say ngất ngứ.

Con tim đau một hồi lâu, Bình Phàm chịu không nổi, về nhà liền lập tức mở bình rượu ra uống.

Rượu trắng, vị quả nhiên rất ngon, uống một chén lại một chén. Đầu Bình Phàm bắt đầu say xe, hai má cũng nóng nóng, thân thể cảm thấy bỗng bênh, rất thoải mái.

Rượu, quả nhiên là thứ tốt.

Không bao lâu sau, Bình Phàm liền có ảo giác, nghe thấy tiếng gõ cửa, đông đông đông đông, rất dồn dập.

Ảo giác a ảo giác, Bình Phàm nhắm mắt lại, tiếp tục uống.

Nhưng tiếng gõ cửa kia vẫn không ngừng nghỉ, rất cố chấp. Bình Phàm nhăn mặt nhíu mày, đứng dậy, lung la lung lay đi tới cửa.

Vừa mở cửa ra, cô tỉnh rượu không ít, bởi vì người đứng trước cửa nhà mình chính là bạn học Doãn Việt.

Hơn nữa, nhìn tình trạng này, hình như rất giống có thể có lẽ đại khái là uống rượu say .

Cổ áo có chút xốc xếch, trong mắt có tia máu, trên người là mùi rượu nồng đậm.

Xem ra còn say hơn cả cô, Bình Phàm bị dọa cho tỉnh rượu. Đưa tay, muốn đỡ hấn vào phòng nằm nghỉ.

Còn chưa chạm vào hấn, hai tay Doãn Việt đã đánh tới, trực tiếp đem Bình Phàm ôm vào ngực.

Hơn nữa còn hung hăng, hung hăng, hung hăng, hôn cô.

Giờ phút này Doãn Việt đã mất đi sự tỉnh táo thường ngày, có chút không khống chế được, đầu lưỡi của hắn đầu đá lung tung, trực tiếp công thành chiếm đất trong miệng Bình Phàm, hai tay của hắn ôm chặt lấy cô, giống như muốn đem cô tiến vào ngực.

Này, hôn trộm +2 a.

Bình Phàm chớp chớp mắt, rất bất đắc dĩ, bạn học Doãn, nhẹ tay một chút a! ! !

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Bình Phàm cảm thấy, rượu quả nhiên là ma quỷ, bởi vì ... thứ này có thể làm bạn học Doãn Việt luôn luôn tỉnh táo trở nên nhiệt tình như lửa.

Hơn nữa, còn không phải lửa bình thường.

Môi lưỡi Doãn Việt dường như có thể hòa tan hết thấy thể gian, thần trí Bình Phàm cũng bốc cháy theo. Mùi rượu trên người hắn hỗn hợp với mùi thơm ngát của kem cacao, dung hợp lại thành một loại hấp dẫn.

Mê hoặc Bình Phàm.

Không lúc nào không mê hoặc.

Cửa đóng kín, chẳng biết từ lúc nào, cũng không biết là do ai làm.

Tóm lại, lúc Bình Phàm hồi phục tinh thần thì phát hiện mình đã bị đối tượng xem mắt thứ 24 - Doãn Việt đè lên ghế sa lon.

Ghế sa lon rất mềm, phân nửa cơ thể Bình Phàm lún sâu vào trong. Cô cảm thấy, bây giờ cô và Doãn Việt phẳng phẳng giống như hai cái bánh quẩy dây dưa chung một chỗ, tư thế có chút không được tự nhiên.

Môi Doãn Việt từ từ rời môi của cô, nhưng không rời đi thân thể cô, mà đi xuống dưới, ở ngay trên cổ cô.

Cái cổ tuyết trắng, có vô số mạch máu thần kinh, huyết vị nhạy cảm trải rộng, bị lưỡi nóng hổi mà mềm mại, từng chút từng chút liếm láp, mập mờ dây dưa, xâm nhập lục phủ ngũ tạng, như con sâu nhỏ ở bên trong luân cúi, chui vào trong bụng, làm khát vọng bùng cháy.

Đây là lần đầu tiên Bình Phàm tiếp xúc thân mật với phái nam như thế, còn quên luôn phản kháng, hoàn toàn đắm chìm trong phản ứng của thân thể.

Bình Phàm không rõ lắm, giờ khắc này cô đang đắm chìm, đến tận cùng thân thể và trái tim cũng đều đắm chìm.

Không gặp phải sự chống cự, môi lưỡi lại tiếp tục hướng xuống, đi tới nơi mềm mại của phái nữ, đầu lưỡi trì hoãn tạo ra một đường trong suốt.

Cổ áo từ từ kéo xuống, lúc đỉnh tròn bị lạnh sắp lộ ra, Bình Phàm chợt phục hồi tinh thần.

Cái này, trước hôn nhân không được làm chuyện kia a! ! !

Cô vội vươn tay muốn đẩy Doãn Việt ra, nhưng dù có dùng khí lực lớn nhất vẫn phí công vô ích, ngược lại còn làm cho động tác của Doãn Việt tăng nhanh. Hai tay hai chân Bình Phàm đều bị Doãn Việt đè lại, giống như người sống đời sống thực, không thể động đậy.

Hơi thở của Doãn Việt, phun thẳng lên mặt Bình Phàm, lẫn lộn với hô hấp của cô.

Sức lực của phái nam làm cho Bình Phàm cảm thấy sợ hãi, giãy dụa thân thể một hồi lại ngã xuống sàn nhà.

Sàn nhà lạnh như băng cùng cứng rắn làm cho Bình Phàm run rẩy, muốn đứng lên chạy nhưng lại phát hiện Doãn Việt đã có hành động. Cô không kịp đứng lên nữa, liền dùng hai tay và mông trực tiếp lết, lui nhanh về phía sau.

Doãn Việt vốn định đứng lên bắt lấy Bình Phàm, nhưng đã say chếch choáng, không để ý nên cũng ngã xuống đất.

Dù sao cũng là cảnh sát, có say rượu thì thân thủ vẫn linh hoạt như cũ, vùng một phát đã bắt được mắt cá chân Bình Phàm.

Bình Phàm kinh hãi, lui người về phía sau, đột nhiên động tác này cũng khiến cô lùi xa Doãn Việt một bước.

Cho nên nói, tiềm lực của con người là vô hạn mà.

Bình tĩnh, Doãn Việt đưa tay tới bắt lần nữa. Bình Phàm không kịp nghĩ nhiều, lui về phía sau lần nữa, tiềm lực bộc phát, lại cách xa Doãn Việt một bước.

Cứ như vậy, mông Bình Phàm lết về phía sau, lồng ngực Doãn Việt lại lau phía trước, hai người dùng máu cùng thân thể của chính mình để đổi lấy sàn nhà sáng bóng sạch sẽ, từ từ thế mà đã hơn phân nửa căn phòng.

Dù sao cô cũng không phải là nữ king kong, cuối cùng, lúc Bình Phàm mệt mỏi đến hông rồi thì Doãn Việt luôn ở bên cạnh nghỉ ngơi dưỡng sức nhảy dựng lên, một tay ôm lấy Bình Phàm.

Bình Phàm bị thống phát hiện, mình bất tri bất giác đem Doãn Việt kéo vào phòng ngủ.

Cái này không thể trách xã hội.

Hắn dùng chiêu thức ôm công chúa trong truyền thuyết. Lúc chân chính hưởng thụ qua chiêu này cô mới phát hiện nó cũng không thoải mái, dù sao, điểm tựa quá ít.

Mà ngay sau đó, Bình Phàm được đặt lên giường, bị người nào đó chế trụ.

Bình Phàm và hắn nhìn nhau, phát hiện ánh mắt thâm thúy của Doãn Việt càng thêm chút gì đó xanh thẳm.

Thì ra là, trong máu mặt than cũng có dã tính. Dựa theo điều kiện tối nay không có áo mưa để bảo vệ an toàn mà nói, tối nay rất có thể gây ra tai nạn chết người. Hơi lạnh từ bàn chân dâng lên, trực tiếp chạy trong mỗi mạch máu, Bình Phàm rung mình một cái.

Có lẽ cảm nhận được cô gái phía dưới đang sợ hãi, Doãn Việt dừng lại.

Hai người nhìn nhau, vẫn duy trì tư thế giằng co này một lúc lâu.

Bình Phàm cảm thấy, cứ như vậy cuối cùng cũng không phải là cách, chỉ có thể tận lực tháo gỡ cục diện bế tắc. Cho nên, cô hỏi một vấn đề mà đáp án đã rất rõ ràng: “Anh uống rượu?”

Doãn Việt nhìn cô, nhìn đến nhập thần, mơ hồ, chăm chú, phẳng phất vượt qua cả thời gian có thể nói ra ngàn vạn câu, nhưng rốt cuộc chỉ hóa ra một câu: “Tại sao em lại đi?”

Bình Phàm xoay đầu, cho là hắn hỏi chuyện lần trước đi họp lớp cô bỏ đi không một lời từ biệt, chỉ có thể khó khăn nói xin lỗi: “Thật xin lỗi.”

“Tại sao, em luôn âm thầm rời đi.” Doãn Việt nhìn cô, nhưng ánh mắt này, giống như đang nhìn vào năm tháng không biết tên.

Bình Phàm nắm chặt đầu ngón tay tính toán một chút, trước sau dường như thật ra chỉ có một lần đi không từ biệt mà thôi, vì sao lại dùng từ “luôn”?

Một khi chất cồn xâm nhập vào đại não sẽ khiến người ta làm ra những chuyện không giống ngày thường. Ví như Doãn Việt giờ phút này, nắm thật chặt cổ tay Bình Phàm, khí lực rất lớn, vẻ nho nhã ngày thường hoàn toàn không thấy tung tích.

Này mang đến thống khổ cho Bình Phàm.

Lửa giận yết ớt từ từ thiêu đốt, tạo thành ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ. Lần đầu tiên Bình Phàm nhìn thẳng vào mắt Doãn Việt, hỏi ra vấn đề đau khổ trong lòng lâu nay.

“Anh cùng Phương Nhan, đến tột cùng là có quan hệ gì?”

Doãn Việt cũng không trả lời...ngay, chẳng qua chỉ nhìn Bình Phàm, nhìn cho đến khi men say trong mắt biến mất, rốt cục, nói ra một câu: “Trong lòng em, anh cùng cô ấy có quan hệ như thế nào?”

Hỏi ngược lại.

Bình Phàm nhìn không ra tin tức gì trong lời nói của hắn, nhưng lần này, cô quyết không trốn tránh nữa: “Em cho rằng, anh cùng cô ấy, từng là người yêu.”

“Em chỉ hỏi cấp ba sao?” Giọng nói Doãn Việt càng lúc càng trấn tĩnh. “Đúng.” Bình Phàm cảm thấy mình chưa bao giờ dừng cảm như vậy.

“Anh nhớ, khi đó em và Phương Nhan là bạn tốt, chẳng lẽ lúc ấy em chưa từng hỏi cô sao?” Doãn Việt hỏi.

“Không có.” Bình Phàm lắc đầu.

“Tại sao?” Doãn Việt nhìn chằm chằm cô, thậm chí ánh mắt có thể xưng tụng là sắc bén.

“Bởi vì, em thấy không cần thiết phải quan tâm.” Bình Phàm nói.

Nói rất đúng sự thật, lúc ấy Doãn Việt chẳng qua chỉ là Doãn Việt, một người ở xa không thể chạm vào.

“Nói cách khác, bây giờ, em cần thiết phải quan tâm rồi?” Ánh mắt Doãn Việt không rời khỏi mặt Bình Phàm một khắc nào, giống như muốn từ đó tìm ra một thứ gì đó.

“Đúng.” Bình Phàm đáp lại đàng hoàng: “Bởi vì bây giờ, em và anh, đang qua lại.”

“Qua lại.” Doãn Việt lặp lại từ này.

Không biết có phải Bình Phàm ảo giác hay không, cô phát hiện, ánh sáng trong mắt Doãn Việt hình như ảm đạm hơn một chút.

“Chẳng qua là, qua lại thôi sao?” Một hồi lâu sau, Doãn Việt hỏi.

“Ý của em, chắc là anh hiểu.” Bình Phàm nói.

“Có đôi khi, anh thật không thể hiểu em.” Doãn Việt nói ra câu này làm cho Bình Phàm run sợ.

Không hiểu, không muốn hiểu, hay còn gì khác nữa?

“Anh, vẫn không trả lời vấn đề của em.” Bình Phàm không muốn bị hắn xỏ mũi dẫn đi, vội vàng trở lại vấn đề chính.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

“Nếu như đúng, em sẽ làm thế nào?” Nói xong câu đó, Doãn Việt nhìn chằm chằm Bình Phàm, cổ lực lượng trong mắt gây áp lực mạng mẽ lên người cô.

Hắn hỏi những lời này, tức là nói, hiểu lầm của mình là chính xác.

Năm đó, Doãn Việt cùng Phương Nhan thật sự có yêu nhau?

Trong lòng Bình Phàm, chỉ chớp mắt thôi mà đậu hủ non mềm đã biến thành đậu hủ chiên vàng.

Lời đồn đại là một chuyện, chính tai nghe thấy lại là một chuyện khác.

Trong khoảng thời gian ngắn, Bình Phàm nói không nên lời.

“Nếu như anh cùng Phương Nhan từng yêu nhau, vì cô ấy là bạn tốt của em, có phải em sẽ buông tha cho...” Doãn Việt dừng lại, hít sâu một hơi, giống như đang cố gắng ức chế không cho thứ gì đó xông ra: “Buông tha cho quan hệ của chúng ta, đúng không?”

Vấn đề này đã từng quanh quẩn vô số lần trong đầu Bình Phàm, rồi rầm trong thời gian dài cũng không phải là bỏ công vô ích. Nay, Bình Phàm đã làm rõ vấn đề này được mấy phần.

Nếu như đáp án dĩ nhiên đã xác định, như vậy, trong lòng Bình Phàm nhất định sẽ có quyết định.

Không chỉ vì Phương Nhan từng là bạn tốt nhất của cô, mà trọng hơn là, Doãn Việt và Phương Nhan là cố tích, còn cô, là thực tế.

Mỗi lần hẹn hò với Doãn Việt, về nhà nằm trên giường, cô luôn có cảm giác như đang nằm mơ.

Không giống như thật.

Đầu óc đang suy tư, trong lúc vô tình, thời gian cứ trôi qua. Bình Phàm không phát giác ra khuôn mặt Doãn Việt đang dần dần u ám.

“Nếu như đó là sự thật, em sẽ buông đoạn quan hệ này, ý của em là... là như vậy sao.” Doãn Việt từ sự trầm mặc của Bình Phàm đọc ra điều này.

Bình Phàm không lắc đầu, cũng không gật đầu, bởi vì cô cũng chưa nghĩ ra đến tột cùng mình nên làm thế nào.

Cô không có chủ ý, nhưng Doãn Việt có chủ ý. Thân thể của hắn từng chút từng chút rời khỏi cô, ấm áp dần dần biến mất, giống như kéo tơ, làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Lúc thân thể Doãn Việt hoàn toàn rời khỏi, Bình Phàm cảm thấy lòng mình có loại cảm giác không nỡ.

“Anh và Phương Nhan, cho tới bây giờ chưa từng yêu nhau.” Rốt cuộc Doãn Việt cũng đưa ra một đáp án chính xác. Nhưng Bình Phàm không vui vẻ chút nào, bởi vì thần sắc của Doãn Việt, mệt mỏi, tan rã.

“Anh biết, em cùng cô ấy đã rất lâu rồi không liên lạc với nhau, thậm chí cũng không xem nhau là bạn nữa. Nhưng... em lại tình nguyện vì cô ấy mà buông tay, đến tột cùng thì đoạn tình bạn giữa em và cô ấy quá tốt, hay là do tình cảm của chúng ta quá bạc nhược?” Thần sắc Doãn Việt, đã mệt mỏi đến mức kiệt quệ, nói thêm một câu nữa thôi có lẽ cũng sẽ đổ gục.

Nhưng hắn không nằm xuống giường, ngược lại đứng lên, đứng rất thẳng.

Cho dù say rượu, người đàn ông này vẫn an toàn sạch sẽ.

Sai rồi, đó là câu quảng cáo của hãng băng vệ sinh a.

Lúc Bình Phàm đang tìm từ để hình dung thì chủ thể hình dung – Doãn Việt đã mở miệng: “Anh nghĩ, chúng ta cần yên tĩnh một thời gian ngắn.”

Sau đó, chủ thể rời đi.

Yên tĩnh một thời gian ngắn, cũng chính là một thời gian ngắn không liên lạc nữa, nói cách khác... Doãn Việt xác xác thật thật, muốn cách xa mình.

Đầu óc Bình Phàm tê tê dại dại, giống như bỏ một đồng hạt tiêu vào kho.

Trước kia khi Doãn Việt rời đi, chẳng qua chỉ do cô lo được lo mất phỏng đoán lung tung, không cho là đúng.

Nhưng lần này, hắn xác thực tỏ vẻ hắn sắp rời đi.

Ý nghĩ này không ngừng bành trướng co rút trong đầu Bình Phàm, co rút rồi lại bành trướng, dạt dầy bỗng nhiên cuộn cuộn một trận. Bình Phàm lão đảo bỏ đến bên bồn cầu, “Oe” một tiếng đem tất cả đồ ăn phun ra hết.

Tê tâm liệt phế, nước mắt nóng nóng chảy đầy cả khuôn mặt.

Khó chịu, không phải dạ dày, mà là tim.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Doãn Việt nói được là làm được. Hắn nói cần yên tĩnh một thời gian, cứ thế liên tiếp mấy ngày không đến tìm Bình Phàm nữa.

Đàn ông nếu đã tuyệt tình thì thái độ rất kiên quyết.

Chờ nửa ngày mà điện thoại vẫn không vang lên một tiếng, mà có vang thì chính là ông bố 10086 giục cô bắt tiền qua máy. Tâm tình Bình Phàm rất phức tạp, giống như ăn một ly kem bỏ thêm dầu tương dầm muối.

Cô cũng không biết mùi vị đó như thế nào.

Yên tĩnh, yên tĩnh, đến tốt cùng phải yên tĩnh tới khi nào?

Rất là buồn bực, cô tìm đến bạn tốt Mộc Mộc đảm đương vai trò quân sư quạt mo.

Mộc Mộc là người ngoài cuộc tỉnh táo hơn người u mê trong cuộc, cô chỉ ra vài điểm rõ ràng.

Một, Doãn Việt và Phương Nhan trong sạch.

Hai, Doãn Việt vì Bình Phàm không cần tình cảm giữa hai người mà tức giận.

Ba, kim quy Doãn Việt rất có thể đã bắt đầu một ... cuộc xem mắt mới.

Bốn, phía đông mới mở một quán nướng, nghe nói mùi vị không tệ, có thể ném thử.

Tự động bỏ qua điều thứ tư, Bình Phàm đem đề tài vòng trở lại: “Cậu cảm thấy tớ làm sai thật sao?”

“Tớ cảm thấy không sai, đàn ông giống như bàn chải đánh răng, người con gái khác dùng qua rồi thì làm sao có thể tiếp tục dùng được nữa? Đó không phải là người quá độc ác rồi sao? Hơn nữa còn bị bạn tốt trước kia dùng qua, điều đó lại càng tối kỵ! !” Tình cảm Mộc Mộc dâng trào mãnh liệt.

Bình Phàm từ từ ngồi thẳng.

Ừ, mình không sai. Một hồi sau, Mộc Mộc lại nói: “Nhưng dù sao, nói đi cũng phải nói lại, nếu Doãn Việt hoài nghi cậu từng có một chân với huynh đệ tốt của cậu, vì vậy mà buông tay cậu, đoán chừng cậu cũng chẳng dễ chịu gì đâu.”

Bình Phàm mới vừa ngồi thẳng lại xịu xuống.

Quả thật cũng có lý.

Chẳng qua, bây giờ đến tốt cùng nên làm cái gì bây giờ?

Đáp án của Mộc Mộc dĩ nhiên là: “Đến quán nướng ăn cơm đi.”

Trời đất bao la, dạ dày lớn nhất.

Bây giờ không hẹn đi xem mắt, thời gian trống của Bình Phàm còn nhiều, rất nhiều, dứt khoát chọn dạ dày, đi theo Mộc Mộc.

Quán nướng bên bờ sông, hai người ngồi đón gió vừa uống rượu vừa ăn đồ nướng, ăn đến rất sung sướng.

Cánh gà, canh cải trắng, tôm tươi, hào sữa, sò biển, thịt dê xiên, thịt bò xuyên, đầy một bàn lớn, ớt bột đỏ tươi, hạt tiêu đen đen, mùi thơm nức, kích thích vị giác nhanh chóng tiết ra nước bọt.

Khẩu vị của Bình Phàm và Mộc Mộc đều nặng, thích nhất là mấy món cay, ăn vài miếng, nước mắt liền chảy ào ào, liều mạng uống bia.

“Tớ nói, cậu cứ ăn cho thoải mái đi. Ngày thường gặp phải chuyện gì cũng bồn chồn, sợ trước sợ sau, có mệt hay không hả, bao nhiêu tuổi rồi?” Mộc Mộc vừa hồng hộc thối khí vừa đưa ra một tổng kết cho Bình Phàm.

Sự thật là như thế, Bình Phàm cũng không truy cứu sâu.

“Theo như cậu nói, đồng chí Doãn Việt kia đúng là rối loạn, nếu sau này kết hôn, trong nhà chắc là buồn đến hóa đá.” Mộc Mộc suy đoán.

Kết hôn, chuyện này xa xôi đến cỡ nào, bây giờ ngay cả việc mình có còn nằm trong giai đoạn có bạn trai hay không cô cũng không rõ nữa là.

Bình Phàm không muốn nói về chuyện này nữa, vội vàng rẽ qua đề tài khác: “Trang thập tam gần đây thế nào rồi?”

Biểu tình của Mộc Mộc hiển nhiên là bị hào sữa tắc nghẽn trong cổ họng, ngay cả Bình Phàm nhìn thấy cũng khó chịu thay cô ấy.

Khôi phục lại như cũ, Mộc Mộc vội thanh minh: “Tớ không quen hẳn, tớ, tớ làm sao biết gần đây hẳn thế nào?”

Mộc Mộc cà lăm, đối với người từng dùng tài ăn nói dành chức vô địch chém giá chốn thương trường mà nói, chuyện này rất lớn nha. So với người mập bị táo bón ba ngày còn lớn hơn.

“Các cậu, có phải hay không...” Bình Phàm đang đắn đo nên dùng từ nào, dù sao xã hội hài hòa, người người trách mắng.

Giương mắt, nhìn thấy phía trước có người đi tới, cô lập tức thức thời câm miệng.

Bạn học Tào Tháo à, chỗ nào cũng có a.

Hôm nay Trang thập tam công tử không mặc bộ đồ thời Đường nữa, ngược lại mang đồ vét. Nhưng bộ âu phục già dặn vậy mà khoác lên người hẳn lại đột nhiên tăng thêm một phần phóng khoáng.

Đây chính là thần tiên, Bình Phàm bái phục.

Chỉ thấy Trang thập tam đi tới bên cạnh Mộc Mộc, đem một cái bông tai đặt xuống bàn, cúi người, ngữ điệu thân mật, mắt nhuộm hoa đào: “Đêm hôm đó em quên cái này”.

Lần này, đến phiên Bình Phàm bị sặc nghẹn hào sữa.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Bông tai, đêm đó, quên.

Chẳng lẽ, hoa hoa lệ lệ 419?

Có thể là do quá mức kích động, lưng Bình Phàm bắt đầu ngứa ngáy.

Mộc Mộc nhận lấy bông tai, liếc một cái, sau đó lạnh như băng ném ra một câu: “Có vết xước, bồi thường 100 tệ.”

Bình Phàm nhớ đây là bông tai cô cùng Mộc Mộc đi mua, nhưng nó chỉ đáng 60 tệ thôi a, bây giờ chỉ một vết xước mà phải bồi thường 100 tệ. Mộc Mộc quả nhiên là một đứa bé có tiền đồ.

Nhưng Trang thập tam công tử còn có tiền đồ hơn, mỉm cười, thở khe khẽ: “Vết móng tay của em trên lưng anh thì phải làm sao đây?”

Cách chân tướng sự thật không xa, cánh tay Bình Phàm bắt đầu ngứa ngáy.

“Đó là do giúp anh gãi ngứa.” Mộc Mộc mạnh bạo đoạt quyền chủ động, đấu lý với Trang thập tam: “Phí gãi ngứa, 100 tệ.”

“Đêm đó, hình như chúng ta đều gãi cho nhau.” Trang thập tam không tức không giận, một nhân tài.

Chi tiết quan trọng nhất, nói vào chi tiết đi, xin nhờ đây! ! Bình Phàm kích động, hai chân cũng ngứa ngứa.

“Hình như, mặt anh cũng phải gãi đây?” Đôi mắt đẹp của Mộc Mộc – trùng trùng.

Nhìn không ra, Trang thập tam công tử thích mạnh mẽ, biết được tin bất quái lớn như vậy, Bình Phàm rất kích động, thế nên hai má cũng hơi hơi không lạc hậu chút nào, bắt đầu ngứa theo.

Nín thở, muốn giả vờ làm người tàng hình, càng thêm dễ dàng thám thính chuyện đêm đó. Đáng tiếc Mộc Mộc và Trang thập tam công tử không nói tiếp, mà là dùng loại ánh mắt như nhìn thấy ma nhìn mình.

Tại sao? Tay Bình Phàm không nhàn rồi, càng ngày càng ngứa.

Mộc Mộc nhìn bạn tốt nhà mình, hít sâu một cái, bình tĩnh nói.

“Bình Phàm, cậu đã bị hủy dung.” Dị ứng hải sản, hai chân, hai tay còn có mặt mũi, tất cả đều bị mụn cơm chấm hồng lấp kín, chỉ chít một mảng, nói hủy dung xem như đã tích đức ngoài miệng được mấy phần.

Hôm sau còn phải đi làm, cô chỉ có thể mang khẩu trang che mặt, đi trên đường, thu hút cả đồng người vây xem cực kỳ tàn ác. Những ánh mắt này, thật sự là tàn khốc. Thiếu chút nữa Bình Phàm muốn giật khẩu trang xuống, dùng bộ mặt thật hù chết bọn họ.

Đi tới nhà trẻ, lập tức cô bị một vòng con nít vây quanh, dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô hồi lâu. Lúc Bình Phàm bị nhìn từ can đảm chuyển sang chế độ sợ hãi thì có một đứa bồng tỉnh, giọng trẻ con non nớt bỗng nhiên hô to một tiếng: “Có quái vật a! ! !”

Tiếp theo, bầy củ cải trắng vừa hô to “Siêu nhân mau mau xuất hiện” vừa chạy tán loạn bốn phía xung quanh.

Quái vật Bình Phàm cảm thấy mình chính là một bi kịch nhân gian.

Tình huống tiếp theo cũng không phát triển theo hướng tốt, ngược lại còn có khuynh hướng từ từ hồng bét.

Đến giờ vào học, vừa vào phòng, nhóm củ cải lập tức thét chói tai chạy thực mạng, người không biết còn tưởng đồng chí Hitler tái xuất giang hồ .

Này còn chưa tính, buổi trưa lúc ăn cơm, Bình Phàm mới vừa gỡ khẩu trang xuống, lập tức có ba bốn hộp cơm rơi xuống đất, các đồng chí bị dọa đến trợn mắt hốc mồm.

Buồn bực nhất chính là, không bao lâu sau khi gỡ khẩu trang xuống, đang xúc thuốc thì Đồng Tiểu Dưa vừa vận nhìn thấy dung nhan chịu đủ sự tàn phá của cô trong gương.

Lúc này, lòng Bình Phàm động một cái: Đừng nói Đồng Tiểu Dưa muốn đem chuyện mình bị dị ứng nói cho Doãn Việt nha?

Nếu như vậy, Doãn Việt có thể vì thương hương tiếc ngọc mà tới thăm mình một chút hay không?

Chủ ý này cũng không tệ lắm, Bình Phàm quyết định tiếp thu, cho nên, xoay người, mỉm cười, muốn nói: tiểu Dưa à, cô giáo Mộ bị bệnh nặng, em ngàn vạn lần không nên nói cho người trong nhà biết nha.

Bình Phàm hiểu rõ tính tình của Đồng Tiểu Dưa, hết lần này tới lần khác dặn nó không được nói thì nó càng muốn nói. Vì vậy không quá nửa ngày, Doãn Việt nhất định sẽ biết.

Thật vất vả mới nghĩ ra được kế hoạch hay như vậy, trong lòng rất đắc ý. Bình Phàm cười đến giống như rau cải mới được bón phân.

Thời gian Đồng Tiểu Dưa trầm mặc ước chừng đã đạt tới kỷ lục từ trước tới nay, rốt cuộc khi phục hồi lại tinh thần nó mới chạy ra khỏi phòng làm việc.

Lúc chạy ra, trong miệng còn hô to một câu: “Thật đáng sợ, chạy nhan của cô giáo Mộ còn đáng sợ hơn cả mẹ aaaaaaaa! ! !”

Bình Phàm rơi nước mắt, mặt chảy xuống như bột mì nhúng nước.

Đồng Tiểu Dưa mù chữ à, đó gọi là thuần nhan a! ! !

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Rõ ràng là bị dị ứng, nhưng Đồng Tiểu Dưa lại vu thành thuần nhan, Bình Phàm cảm thấy rất là uất ức.

Dựa theo cá tính của đứa nhỏ này, chắc chắn nó về tới nhà sẽ nhanh chóng tuyên bố sự kiện nóng hổi này cho toàn bộ chung cư biết. Vậy nếu Doãn Việt biết rồi, quả thực cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Đáng sợ hơn chính là, nếu Doãn Việt biết tin, vỗ lồng ngực cường tráng nói một tiếng A Di Đà Phật, cảm ơn trời đất, từ đó đem hai chữ yên tĩnh đổi thành chia tay, chuyện đó mới thật sự rất nghiêm trọng a.

Đang không biết làm sao thì hiệu trưởng im lặng đi tới, đứng trước phòng làm việc, cách xa Bình Phàm ba mét, nói: đồng chí Bình Phàm à, trải qua quá trình nghiên cứu, toàn bộ tổ chức đã đưa ra một quyết định, bệnh tình của cô quả thật rất nghiêm trọng, tạo nên kí ức xấu không thể xóa nhòa cho các đồng chí và học sinh. Vậy, chúng tôi chuẩn cô nghỉ phép một ngày, về nhà nghỉ ngơi đi.

Hiệu trưởng đại nhân luôn luôn hận không thể biến các thầy cô giáo thành mẹ Tinh Tinh, thế mà lần này lại chủ động cho nghỉ phép, có thể thấy, lần này mặt Bình Phàm bị dị ứng đã dọa người đến cỡ nào.

Vì tâm hồn mạnh khỏe của quần chúng, Bình Phàm vác ba lô, xách xít mang khẩu trang về nhà nghỉ ngơi.

Buổi trưa, trên xe buýt rất ít người, Bình Phàm ngồi chỗ gần cửa sổ, nhìn ra ngoài, ngẩng mặt nghênh đón ánh sáng rực rỡ, phòng nhỏ trong nội tâm lại kết đầy mạng nhện rồi rầm.

Điện thoại không có tin tức gì của Doãn Việt chừng mấy ngày nay rồi, bên trong thân thể trống trơn, giống như thiếu đi một yếu tố rất quan trọng.

Thật ra thì, cẩn thận nghĩ lại, giữa cô và Doãn Việt đâu có phát sinh chuyện lớn gì không thể cứu vãn.

Hai người không phải chị em có quan hệ huyết thống, không phải kẻ địch có máu tanh cừu hận, thậm chí ở giữa cũng không có người thứ ba.

Vậy vì sao lại phải chia tay?

Bình Phàm nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ nữa. Cô nhịn không được, trực tiếp xuống xe.

Đối diện chính là chung cư Đào Nguyên, vốn là chung cư hạng sang, cảnh trí thanh tĩnh, rất hợp để sống.

Bình Phàm nhớ cô của cô đã nói, Doãn Việt ở đây.

Nhưng khu chung cư lớn như vậy, muốn tìm được Doãn Việt quả thật quá khó khăn.

Cho tới bây giờ, Bình Phàm mới phát giác, thì ra mình hiểu quá ít về Doãn Việt. Hắn thích ăn cái gì, thích màu gì, sinh nhật ngày nào, một chút cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vì Doãn Việt luôn luôn chủ động tới đón cô, chủ động đến nhà cô, chủ động tới gần cô.

Mà Bình Phàm, chỉ biết né tránh. Vẩn trốn, vẩn tránh, cho đến khi không còn đường thoái lui.

Cô, dường như không bỏ ra cái gì cả.

Thậm chí ngay cả sự tín nhiệm, cô cũng keo kiệt không muốn cho.

Cô không tin Doãn Việt yêu mình, cho rằng trong đó nhất định có hiểu lầm hoặc là âm mưu.

Nhưng một loạt chuyện liên tiếp xảy ra nói cho cô biết, ý tưởng khó tin này có lẽ là thật.

Doãn Việt, có lẽ có chút ý tứ với cô.

Nếu không, hẳn sẽ không nắm tay cô, sẽ không hôn cô, sẽ không say rượu tới nhà cô, trong lúc men say tràn ngập lại nhiệt tình giống như mưa to gió lớn đánh tới.

Có lẽ, đây chính là phương thức hẳn biểu đạt tình cảm.

Bình Phạm luôn luôn xấu hổ, không dám chủ động theo đuổi một nam sinh nào. Nhưng lần này, cô quyết định muốn chủ động đi tìm Doãn Việt, muốn xin hẳn, cho cô thêm một cơ hội.

Doãn Việt có đáp ứng hay không, Bình Phạm không nắm chắc chút nào. Rất có thể chuyến đi này chỉ tự làm bản thân mình mất mặt, nhưng Bình Phạm không sợ.

Bởi vì càng làm cho cô sợ là, bỏ qua Doãn Việt.

Hít sâu một hơi, Bình Phạm gọi điện cho Doãn Việt.

Em ở trước cổng chung cư của anh, Bình Phạm muốn nói cho hẳn biết những lời này.

Nhưng cuối cùng lại không thể nói ra miệng.

Bởi vì... Doãn Việt tắt máy.

Chuyện to rồi, còn to hơn cả Đồng Tiểu Dưa béo phệ.

Tắt máy, là muốn tránh mình?

Đầu óc Bình Phạm bắt đầu ong ong kêu loạn lên, dạ dày giống như bị một tảng đá nén chặt lại, khó chịu.

Thật vất vả, đứng dưới ánh mặt trời một hồi lâu, cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại. Công tác phủ xanh chung cư không tệ, dù sao cũng vài vạn mét vuông, gió thổi, bóng cây khẽ lay động, chập chờn không ngừng, râm mát, khiến Bình Phạm càng thêm nôn nóng.

Lúc này, liều mạng vậy.

Bình tĩnh lại, ánh mắt cũng tốt lên không ít. Cô chợt phát hiện có một chiếc xe đỗ trong khoảng sân trống phía trước.

Nhìn rất quen mắt, đó không phải là Land Rover của Doãn Việt sao?

Bình Phạm thông thả đi tới đứng vững bên cạnh Land Rover, nhìn chăm chú vào bên trong, không có ai.

Rõ ràng là thất vọng, dù sao Bình Phạm cũng thờ dài.

Lại đứng dưới ánh mặt trời một hồi lâu, Bình Phạm lấy một tờ giấy ghi chú trong ba lô ra.

Viết lên trên đó ba chữ “Thật xin lỗi” thật to, sau đó vẽ thêm một khuôn mặt khóc lóc dễ thương, dán lên cửa sổ thủy tinh của xe Doãn Việt.

Đã cố gắng rồi, nếu Doãn Việt còn không để ý cô, cô cũng chỉ có thể hoàn toàn buông tha cho đoạn tình cảm này.

Dù sao, dây dưa cũng không tốt.

Đóng nắp lại, phát ra một tiếng “Cạch”. Bình Phạm quyết định về nhà ngồi chờ, nhưng lúc lui về phía sau một bước lại đụng phải một lồng ngực cứng rắn ấm áp.

Mùi kem cạo râu nhẹ nhàng khoan khoái bao quanh Bình Phạm.

Dạ vâng, đồng chí Doãn Việt.

Kinh hoàng xoay người, nhìn một cái, quả nhiên là hẳn.

Cũng không dám nhìn lung tung, cô vội vàng cúi đầu: “Cái kia, em, em không có vẽ tranh bậy bạ.”

Sau khi nói xong, không thấy Doãn Việt có phản ứng gì, trong lòng đang thấp thỏm, bỗng nhiên hai bàn tay to phủ lên hai lỗ tai cô.

“Sao lại mang khẩu trang? Bị đau rồi à?” Giọng nói Doãn Việt truyền đến, cúi đầu, quá quá.

Ân cần. Lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng, làm cho hai lỗ tai Bình Phàm chín đỏ, động tác thân mật như thế, Bình Phàm vốn nên yên tâm. Nhưng chẳng biết tại sao, trong nội tâm cô lại đau xót, vành mắt nhịn không được đỏ lên, giống như chịu đũa bé chịu uất ức.

Không muốn nói chuyện, nhưng lại sợ Doãn Việt hiểu lầm mình cáu kỉnh, cô chỉ có thể miễn cưỡng chận lại tiếng khóc nức nở, đáp: “Không phải, em ăn hải sản bị dị ứng.”

“Thường ngày không phải ăn nó cũng không có chuyện gì sao?” Bàn tay to của Doãn Việt vẫn chưa rời đi.

“Bác sĩ nói gần đây chuyển mùa, da rất nhạy cảm, lại ăn một lượng hải sản lớn, thế nên mới bị.” Bình Phàm theo sự thật mà đáp lời.

“Mặc dù ngon, cũng không nên ăn nhiều.” Doãn Việt vừa nói vừa muốn gỡ khẩu trang của cô xuống “Để anh nhìn một chút xem thế nào?”

Lời vừa nói ra, Bình Phàm thiếu chút nữa bị hù chết: bởi vì ... nếu lấy khẩu trang ra, đồng chí Doãn Việt sẽ bị hù chết.

Vội vàng giữ khẩu trang, nhưng làm sao có thể thắng được động tác của Doãn Việt. Hắn gỡ nhẹ một cái, khẩu trang đã bị lấy xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Phàm tràn đầy chấm đỏ dị ứng, cứ như vậy bại lộ dưới ánh mặt trời.

Chết rồi! ! !

Bình Phàm khóc không ra nước mắt, vừa thẹn vừa sợ. Sợ Doãn Việt vì vậy mà chán ghét mình, nhưng cố gắng nghĩ cũng nghĩ không ra cái gì để biện giải.

Trong bụng ghen đến rối tung như cuộn len, một lúc lâu sau, rốt cục hóa thành một câu.

“Đây, không phải thuần nham của em.”

Không có cách nào, cô bị Đồng Tiểu Dưa dọa cho sợ hãi. Doãn Việt tạm thời giữ trầm mặc, Bình Phàm cho rằng hắn sẽ như mấy bạn nhỏ vừa gọi siêu nhân vừa chạy loạn, hoặc giống đồng nghiệp của cô, rơi mất hộp cơm – nhất định là bị dọa đến sợ run, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Nghiệp chướng của mình thật nặng nề mà! ! !

Đang muốn yên lặng rời khỏi, không ngờ hai bàn tay to kia lại vuốt ve hai má Bình Phàm, giọng nói trầm thấp ôn nhu: “Không sao, vẫn xinh đẹp.”

Tình huống này rất quý dị, đối diện với khuôn mặt nổi đầy đậu đỏ phồng to giống như cái đầu heo mà nói những lời như thế, ánh mắt Doãn Việt hoặc là cũng nổi đậu, hoặc là đang muốn vay tiền của cô.

Nghi ngờ ngẩng đầu lên, Bình Phàm phát hiện một sự thật rất sự thật: Mắt bạn học Doãn Việt toàn tia máu, đôi môi khô nứt, sắc mặt tiêu tụy.

Cả gan đưa tay lên sờ trán hắn, Bình Phàm chợt ngộ ra: Bạn học Doãn Việt, hoa hoa lệ lệ nóng rần rần .

“Anh bị bệnh hả? !” Bình Phàm hoảng, vội vàng đỡ lấy hắn.

“Sáng nay đầu có chút choáng, lấy nhiệt kế đo thử, nhiệt độ quả thật hơi ột chút, cho nên mới xuống lầu đi mua thuốc cảm. Vừa hay nhìn thấy em ở đây.” Bây giờ Bình Phàm mới phát hiện, âm mũi của Doãn Việt có chút nặng.

“Vội nhanh về nhà uống thuốc đi.” Bình Phàm vội nói, khuôn mặt gấp gáp tràn đầy ân cần.

Đó không phải là giả.

Hai người, đều là thật.

Doãn Việt gạt đầu, sau đó kéo tay Bình Phàm trở lại nhà mình.

Đây là lần đầu tiên Bình Phàm vào phòng Doãn Việt. Trắng đen làm màu chủ đạo, lạnh mà yên lặng, trầm mà nhả, nhìn ra được chủ nhân của nó rất thích yên tĩnh.

Bởi vì mấy ngày nay không được dọn dẹp nên trong phòng hơi có chút lộn xộn, nhưng không có bụi, nhìn ra được chủ nhân của nó thích sạch sẽ cùng khiêm nhường.

“Anh đi nằm trước đi, em rót nước cho anh uống thuốc.” Nhìn bộ dáng yếu ớt của Doãn Việt, Bình Phàm nổi lên tình mẹ, hận không thể nuốt luôn thuốc giúp hẳn.

Doãn Việt nằm trên giường nhưng lại không buông cái tay đang cầm lấy tay Bình Phàm. Bình Phàm kéo một chút, không có động tĩnh, kéo lần thứ hai, vẫn không có động tĩnh, thứ ba bốn năm sáu bảy tám, vẫn như cũ không có động tĩnh.

Đứa nhỏ này, uống thuốc cũng không chịu, sao có thể lấy tính mạng ra đùa giỡn như vậy?

Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Doãn Việt, muốn thừa dịp hẳn ngã bệnh không có năng lực phản kháng mà dạy bảo hẳn.

Nhưng cô lại thấy đôi con ngươi của Doãn Việt đen đến dọa người, khóa chặt lấy Bình Phàm, đôi môi trắng bệch phun ra hai chữ.

“Đừng đi.”

Được rồi, Bình Phàm thừa nhận mình bị hai chữ này làm tan chảy, những tính toán vừa rồi bị ném lên ... chín tầng mây.

Quả nhiên, đàn ông có lớn hơn nữa cũng chỉ là một đứa trẻ.

Bình Phàm chỉ có thể dùng một ... tay khác không bị nắm thay hẳn lấy chặn đắp lên ngực, trấn an nói: “Đừng sợ, em không đi, em chỉ đi rót nước cho anh uống thuốc thôi, có được không.”

Như thế, Doãn Việt mới buông tay, nhưng người lại rời giường, đi theo Bình Phàm xuống phòng bếp.

Làm sao phải chạy như vậy? Bình Phàm than thở, nhưng người bệnh là Lão Đại, cũng chỉ có thể để hẳn đi theo.

Rót nước, lần nữa đem Doãn Việt an trí lên giường, thay hẳn đắp chặn, lấy thuốc ra, tự mình đút cho hẳn, nhìn hẳn nằm ngủ, lúc này mới xong việc.

Chỉ có cô giáo mầm non hoàn hảo mới có thể trị được đứa bé to xác này.

Cho dù ngủ, Doãn Việt vẫn nắm lấy tay Bình Phàm, sợ cô nhân cơ hội chạy mất. Bình Phàm cảm thấy rất là bất đắc dĩ, bọn họ cũng không phải là yêu đến sâu sắc nghiêm ngặt như trong phim truyền hình. Nếu cô muốn chạy thì đã không tới đây.

Mặc dù lúc đầu mới nằm xuống hẳn còn chống đỡ được mở tròn mắt, nhưng một lúc sau thuốc phát huy tác dụng. Doãn Việt chịu không nổi, từ từ ngủ say, hô hấp dần dần trở nên đều đều, gương mặt thả lỏng bình an.

Bình Phàm cảm thấy, người đàn ông này lúc ngủ say càng thêm dễ thương.

Lặng lẽ rút cái tay bị hẳn cầm lấy ra, Bình Phàm rón rén ra khỏi phòng ngủ, đi tới phòng bếp. Bắt đầu nấu cháo, sau đó lại trở về phòng khách, bắt đầu sửa sang lại căn phòng, giặt quần áo, quét dọn vệ sinh.

Một phen nỗ lực, căn phòng rực rỡ hẳn lên, phong cách lại cao sang thêm vài phần. Bình Phàm xoa xoa thắt lưng chua xót của mình, như mấy vị lãnh đạo duyệt binh, hướng về phía những vật dụng bày biện trong phòng phát tay một cái.

“Các đồng chí, cực khổ rồi! ! !”

Mỗi khi Bình Phàm ở nhà một mình, sẽ làm ra một số hành động khác thường. Giống như bây giờ, vốn nghĩ là không sao, nhưng không ngờ vừa làm xong, sau lưng lại truyền đến một tiếng cười nhẹ.

Chết rồi x2 a! ! ! Bình Phàm buồn bực, cư nhiên bị bệnh nhân Doãn Việt nghe thấy.

Mặt mũi đỏ bừng, quay đầu lại, phát hiện Doãn Việt đang tựa vào tường, mặc dù bộ dáng vẫn còn có chút tiều tụy, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại làm cho cả người hắn rất có tinh thần.

Nếu có thể trợ giúp bệnh nhân điều tiết thể xác và tinh thần, Bình Phàm liền quyết định hy sinh hình tượng của mình, không so đo.

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Mang Phật tổ phổ độ chúng sanh, Jesus cảm hóa lòng người, Bình Phàm đứng nguyên tại chỗ, miễn cưỡng đợi đến khi bớt đỏ mặt mới dám lên tiếng: “Anh cũng bị bệnh, vì sao không nằm nghỉ cho tốt, còn ra đây làm gì?”

Doãn Việt dựa vào tường, trên tường giấy có in hoa văn chìm, lúc má phải của hắn chạm lên phía trên, có một loại cảm giác khác thường.

Hắn nhìn Bình Phàm, có thể là vì đang bị bệnh nên nhìn sự việc trước mắt có chút hoảng hốt, nhưng trong tất cả hoảng hốt, Bình Phàm lại rất rõ ràng, rất chân thật.

Hắn nhìn rất lâu, lâu đến mức khuôn mặt nhỏ bé của Bình Phàm lại đỏ trở lại. Doãn Việt mở miệng: “Em... chưa đi.”

Bình Phàm xác định đó là một câu trần thuật, cho nên cũng dùng câu trần thuật thuật lại cho hắn nghe một sự thật: “Ừ, em vẫn ở đây.”

Nói xong, hai người đứng nguyên tại chỗ, nhìn nhau. Ánh mắt Doãn Việt sâu thẳm nhuộm chút nồng đậm, phóng ra, đẩy lên từng tia lửa.

Ăn ngay nói thật, Bình Phàm chịu không nổi.

Nồi cháo trắng trong phòng bếp đang “Ừ ục ừ ục” sôi, Bình Phàm vội vã chuyển đề tài: “Anh đói bụng chưa, em nấu chút cháo loãng, anh ăn lót bụng trước nhé.”

Lấy cốc xong, kiếp nạn kia mới xem như kết thúc.

Một lần nữa đẩy Doãn Việt lên giường, tay trái cầm chén cháo nhỏ tinh xảo, tay phải cầm cái muỗng sứ Thanh Hoa. Múc một muỗng, thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng Doãn Việt.

Hiển nhiên là người mẹ.

Doãn Việt ăn hai miếng, mặc dù vẫn giữ mặt than như cũ, nhưng vẫn có thể thấy được tâm tình của hắn không sai.

Bình Phàm yên tâm. Cũng không biết yên tâm là vì bệnh của hắn giảm bớt hay là vì quan hệ của bọn họ ấm áp trở lại.

Hưởng thụ được bạn học nhỏ đút cháo, Doãn Việt mở miệng: “Gỡ khẩu trang xuống đi, mang như thế không thoải mái.”

Bình Phàm thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt. Dù sao Doãn Việt cũng là người đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt bị dị ứng của mình mà không chê.

Nhưng, người tốt sống không lâu, Bình Phàm cảm thấy mình không thể dùng khuôn mặt của mình mưu sát các tế bào của Doãn Việt. Vì vậy, nói như thế nào cũng không chịu gỡ khẩu trang xuống. Doãn Việt nằm trên giường, đôi mắt thả lỏng: “Em chính là vậy, tình nguyện để bản thân khó chịu, cũng không muốn phá hỏng chuyện gì.”

Bình Phàm suy nghĩ ý tứ của lời này, có cái gì đó không đúng, phun ra nuốt vào vài lần mới hỏi: “Ý anh là, em rất giả dối?”

“Không” Doãn Việt lật người, nằm nghiêng lại, đối mặt với Bình Phàm: “Anh muốn nói, những thứ em để ý, trên thực tế là mấy chuyện không quá quan trọng.”

“Hả?” Bình Phàm vẫn có chút không hiểu ý của hắn lắm.

Nhưng mà, Bình Phàm luôn luôn không thích những chuyện khó khăn, cho nên cô không hỏi nữa, lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho Doãn Việt. Vừa nhìn, vẫn không hạ nhiệt.

“Có cần đi bệnh viện hay không?” Gương mặt Bình Phàm lo lắng nhăn thành “hoa cúc” nhỏ.

Đầu óc suất ca bị cháy hỏng thì thật đáng tiếc a.

“Không cần, ngủ một chút là được.” Tròng mắt Doãn Việt vì sốt à có chút mơ hồ.

“Vậy anh mau ngủ đi.”

Bình Phàm vội vàng đứng dậy muốn đắp chăn cho hắn, nhưng vừa mới nhúc nhích, đôi bàn tay to quen thuộc lập tức ôm lấy hông cô từ phía sau, rất chặt.

Động tác thân mật này đã rồi thì không nói, nhưng mà còn xảy ra ở trên giường, sau từ nguy hiểm hắn là có ba dấu cộng a.

Bình Phàm muốn giãy dụa, không động thì thôi, động rồi Doãn Việt lại đè cô xuống, kéo lên giường nằm với mình.

Hôngбет, đây chính là thượng ~ giường trong truyền thuyết a. Tim Bình Phàm đập thành thịch, sợ bị ăn mất. Tuy Doãn Việt còn đang bị bệnh, nhưng với sức lực còn lại vẫn có thể làm gì kia với cô.

Mặc dù sốt cao, nhưng chức năng không giảm! ! !

Kỳ quái chính là, ngày thường cô cũng không đến nỗi nào, nhưng vì sao lại chọn đúng lúc mặt cô trở thành mặt heo đầy đậu đỏ như vậy?

Doãn Việt à, khẩu vị của anh thật nặng a! ! !

Giờ phút này, hai người cùng nằm với nhau. Bình Phàm đưa lưng về phía Doãn Việt, mà hai tay Doãn Việt thì ôm chặt lấy Bình Phàm, lồng ngực cũng dán chặt lấy lưng cô.

Điều quan trọng nhất nhất là, cái kia, tiểu Doãn Việt nhà hắn, dường như, giống như, nhìn qua, đang chống đỡ lấy mộng Bình Phàm. Cái này, không phải là quá mập mờ đi.

Thăng hoa rồi.

Bị súng dí đằng sau, Bình Phàm kinh hồn bạt vía, thân thể cứng ngắc, sợ Doãn Việt sốt cao sẽ biến thành sỏi vò mồi, ăn sống nuốt tươi thân thể cô.

Nhưng đợi một hồi lâu, phía sau không có động tĩnh gì, nín thở nghe ngóng một hồi, phát hiện hô hấp Doãn Việt lần nữa trở nên đều đều.

Xem ra, đã ngủ say rồi.

Lúc này Bình Phàm mới thả lỏng thân thể, thở phào một hơi, muốn lặng lẽ đứng dậy rời giường, cách xa hiện trường vụ án. Nhưng làm cách nào cũng không gỡ tay Doãn Việt ra được.

Ôm rất chặt, nếu cứ cố gắng kéo, nhất định sẽ đáng thức bệnh nhân bị thương phía sau. Thật sự không đành lòng, Bình Phàm chỉ có thể miễn cưỡng nằm xuống.

Doãn Việt dựa rất gần cô, miệng mũi chạm nhẹ cái cổ trơn bóng của Bình Phàm, hô hấp nóng bỏng, xâm nhập thẳng vào lỗ chân lông, làm cho cả người cô nóng lên.

Đoán chừng lấy nhiệt kế đo thử, chính mình cũng sốt không nhẹ .

Song, có chút khó chịu, nhưng trong lòng Bình Phàm lại không ghét. Chẳng qua cô cảm thấy, bị ôm như vậy, có một loại cảm giác an toàn.

Rèm cửa buông xuống, che lại ánh sáng bên ngoài, trong phòng mờ mờ, không khí phẳng phất mùi vị của Doãn Việt.

Tất cả giống như một giấc mộng, Bình Phàm yên tĩnh mở to mắt, yên tĩnh nhìn căn phòng đen thui, yên tĩnh trầm tư.

Cuối cùng, yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Nằm mơ, nhưng lại không giống như mơ. Cô nhớ mang máng đó là chuyện xảy ra lúc trước.

Đó là một đêm trước kỳ thi cuối kỳ lớp mười một. Mọi người ai ai cũng như ngồi trên đống lửa, bận rộn học tập, hận không thể đem thời gian bẻ thành hai khối mà dùng. Nhưng trường lại giao nhiệm vụ, yêu cầu trong ngày hôm nay phải làm xong bảng tin để chào đón thanh tra về kiểm tra.

Chủ nhiệm đem nhiệm vụ này giao luôn cho Phương Nhan. Phương Nhan đồng ý, nhưng vì thời gian gần thi gấp gáp nên cô liền toàn quyền nhờ cậy Bình Phàm. Nhìn mặt bạn tốt, Bình Phàm chỉ có thể đồng ý. Đợi bạn cùng lớp về hết rồi mới yên lặng leo lên cái ghế trên bục giảng để làm bảng tin.

Cái ghế rất cao, Bình Phàm đứng ở trên lưng la lung lay, kính hôn bật vĩa. Đang vẽ tranh thì lại phát hiện viên phấn màu xanh để quên ở trên bàn bên bục giảng.

Bình Phàm vốn định cúi xuống, nhưng nghĩ lại thấy tư thế của mình quá không lịch sự, tứ chi sử dụng cùng lúc, giống như con sư tử biển.

Nếu như trong phòng học không có ai thì tốt, nhưng hết lần này tới lần khác Doãn Việt vẫn luôn ngồi ở dưới, không biết đang làm cái gì.

Không muốn mất thể diện trước mặt suất ca, cô chỉ có thể mặt dày năn nỉ.

“Doãn Việt, cái kia, phiền cậu lấy dùm tờ viên phấn màu xanh được không? Cảm ơn nhiều.”

Những lời này xem như là vô cùng lễ phép, nhưng Doãn Việt vẫn cúi đầu đọc sách như cũ, không nói lời nào.

Thôi, loại cao nhân này không phải là người phạm phu tục nữ như mình có thể nói chuyện.

Cầu người không bằng cầu mình, Bình Phàm quyết định leo xuống. Đang bực bội chuẩn bị tư thế muốn nhảy thì cái ghế phía dưới lại lung lay kịch liệt, cô bị dọa sợ không khỏi hét lên một tiếng.

Vội vàng ngồi chồm hổm xuống, vỗ ngực cho đỡ sợ.

Mở mắt ra lần nữa, lại phát hiện viên phấn màu xanh đã được đặt trên kệ bảng giống như dịch chuyển tức thời, dời đến trước mặt mình.

Nhìn lại bạn học Doãn Việt bên cạnh, cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra .

Quả thực là được sủng mà kinh, cô liên tục không ngừng nói cảm ơn.

Song, lúc đó tiểu Doãn Việt mặt than lại lạnh lùng nói một câu.

“Không nên hạ thấp mình như vậy.”

Sau khi nói xong, hắn đeo cặp sách, rời đi .

Mặc dù không hiểu rõ ý của những lời này, nhưng từ giọng nói cũng nghe ra được trách cứ. Bình Phàm xấu hổ, cả mặt đỏ rần.

Từ đó, cô không dám nói chuyện với Doãn Việt nữa. ...

Cho tới bây giờ cũng chưa từng ngủ an ổn như vậy, ngủ say ngọt ngào. Lúc tỉnh lại, thất lưng vẫn được một cánh tay ôm lấy như cũ, mà lưng cũng đang tựa vào một lồng ngực bền chắc.

Khoảng trống tồn tại trong nội tâm Bình Phàm đã lâu kia, bỗng nhiên được lấp đầy.

Có lẽ, điều con gái kỳ vọng nhất, chính là được tỉnh lại trong vòng tay người mình yêu. Đây hẳn là nguyện vọng nhỏ nhoi mà khó khăn nhất.

Vừa tỉnh mộng đang hoảng hốt thì bên tai truyền tới một giọng nói khàn khàn: “Tỉnh?”

Thì ra là, Doãn Việt đã sớm tỉnh.

Lời còn chưa dứt, thân thể Bình Phàm lại cứng lại.

Doãn Việt ơi Doãn Việt, cho em thời gian giảm xóc với chứ.

Ổn định lại tinh thần, Bình Phàm muốn đứng dậy rời khỏi hiện trường vụ án: “Hơi đói bụng, em đi nấu cơm.”

Nhưng Doãn Việt lại không cho, ngược lại còn ôm cô chặt hơn, chặt đến nỗi giữa hai người không có một chút khe hở nào.

Hắn đem miệng mũi vùi thật sâu vào tóc cô, nhẹ bật ra một câu: “Thơm quá.”

Động tác thân mật, lời nói mập mờ, Bình Phàm chịu không nổi. Trái tim nhỏ bé nhảy lên thịch thịch thịch, thiếu chút nữa tắc nghẽn mạch máu mà chết.

Doãn Việt, đây là mưu sát a ! ! “Em, em muốn đi vệ sinh.” Bình Phàm quyết định đi tiểu để chạy trốn.

“Đợi lát nữa, anh đi với em.” Giọng nói Doãn Việt từ tóc của cô bay ra.

Nhà vệ sinh mà cũng muốn đi cùng ? ? ?

Dù sao cũng đang ở trong hang sói, không có cách, cô chỉ có thể nghe theo hắn.

Nhìn đồng hồ báo thức đầu giường một chút, đã là mười giờ tối, ngủ rất lâu nhưng một chút cảm giác cũng không có.

Ngoài cửa sổ đã là màn đêm, gió đêm thổi vào rèm cửa sổ, truyền hơi lạnh thấm vào người.

Doãn Việt phía sau mở miệng, khẽ làm chấn động da đầu của cô: “Thật xin lỗi.”

Những lời này có thể nói là không đầu óc, Bình Phàm nhất thời không có cách nào hiểu được, rốt cuộc là thật xin lỗi cái gì?

Nhưng không cần gấp, Doãn Việt đã tiếp tục giải thích: “Đêm hôm đó, anh làm em sợ.”

Bình Phàm bình tĩnh, thì ra là chuyện đêm hôm đó.

Cẩn thận nghĩ lại, quả thật đêm đó cô có hơi sợ.

“Anh chỉ, rất giận.” Doãn Việt nói: “Giận mình, giận em.”

“Là lỗi của em, em không nên dấu tất cả mọi chuyện trong lòng, em cũng không nên bỏ đi mà không nói một lời.” Bình Phàm cũng nói xin lỗi.

“Biết không? Có đôi khi anh rất sợ, ” Doãn Việt dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Sợ em sẽ đi.”

“Tại sao?” Bình Phàm không giải thích được.

Cô chưa từng nghĩ, Doãn Việt sẽ lo lắng như vậy. “Bởi vì em luôn giữ trạng thái lúc nào cũng có thể rời đi, không đầu tư tình cảm sẽ không bị thương.”

Doãn Việt từ từ nói trúng tim đen.

Quả thật, là thế.

Bởi vì sợ hãi, cho nên cô không dám yêu, muốn bản thân mình được thanh tĩnh nên vẫn luôn duy trì trạng thái lúc nào cũng có thể rời đi.

Chính vì như vậy, nên thiếu rất nhiều vui vẻ hạnh phúc.

Đau khổ cùng vui vẻ luôn ... song song tồn tại, cô sợ đau khổ, nên cũng rất khó mà vui vẻ.

Bình Phàm tự ti, luôn cho rằng mình không xứng với Doãn Việt. Vốn cho rằng mình chẳng qua chỉ là một trạm dừng chân trên con đường đời của Doãn Việt: vì nguyên nhân nào đó mà hấn nghỉ lại, cuối cùng vẫn phải đi tiếp.

Cho nên cô không dám bỏ ra quá nhiều tình cảm, không dám bỏ ra quá nhiều kỳ vọng, như vậy, cho dù Doãn Việt có rời đi thì cô đã chuẩn bị xong tâm lý, không đến nỗi quá mức bi thương.

Bình Phàm vốn cho là, những ý nghĩ này luôn chôn sâu trong lòng chỉ có mình cô biết. Không ngờ, Doãn Việt đã sớm nhìn rõ tất cả.

Nhưng hấn không muốn vạch trần, hấn tiếp tục đối tốt với cô.

Hấn đối với cô thật tốt, không thể nghi ngờ.

Hấn không phải loại đàn ông thích biểu đạt tình cảm của mình, thậm chí chưa bao giờ nói một câu lãng mạn, nhưng mỗi chuyện hấn làm đều nồng đậm ôn tình.

Bây giờ Bình Phàm mới hiểu được, mình ích kỷ, muốn Doãn Việt không ngừng bỏ ra nhưng lại không hồi báo chút nào, thế mà nội tâm lại cảm thấy thất bại, từ từ ảm đạm thành tro.

Cứ tiếp tục cho tới một mức nào đó, hấn bộc phát, muốn có thời gian yên tĩnh.

Áy náy hóa thành rối rắm, cuối cùng ra khỏi miệng, chỉ là một câu.

“Thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi.

Thật xin lỗi.

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Doãn Việt ôm cô, không nói thêm gì nữa, yên tĩnh, lặng lẽ.

Bình Phàm hưởng thụ sự yên lặng này, trong phòng, dường như có một mầm non rất nhỏ từ từ nảy sinh.

Từ từ, từ từ, từ từ.

Lúc gần chìm vào giấc ngủ thì bàn tay quen thuộc kia lại lần theo vạt áo của Bình Phàm tiến vào, trực tiếp chạm lên vùng da thịt trên lưng cô.

Một ý niệm nổ tung trong đầu, “Oanh” một tiếng. Bình Phàm biết Doãn Việt muốn làm gì, dù có đơn thuần thế nào đi nữa, cô vẫn là con gái như cũ.

Thân thể giống như là một nồi cháo nóng, nhiệt độ hỗn tạp, tim đập nhanh, thậm chí khản trương đến mức muốn nôn.

Động tác Doãn Việt chậm chạp từ từ, hình như hiểu được mình là người xâm lăng, hình như hiểu được thân thể Bình Phàm đang khản trương.

Bàn tay của hấn, vuốt ve sống lưng bóng loáng của cô, đem từng nét vân tay vận mệnh của mình, khắc lên da dẻ cô.

Phảng phất như từ lúc này trở đi, vận mệnh của hấn liền bị cô nắm trong tay.

Bình Phàm giống như một con ốc sên vì lột mất vỏ ngoài, không có chỗ để trốn, không có chỗ để tránh, muốn cuộn thân thể lại nhưng vì bị áp chế nên không thể động đậy.

Cái tay phía sau, nóng rực, giống như bàn ủi là vào lòng của cô, máu cũng vì vậy mà quay cuồng .

Toàn thân nóng lên, hô hấp nóng rực, thần trí lung lạc.

Bình Phàm cảm thấy mình giống như đang đi trên dây, nguy hiểm vô cùng. Cô muốn né tránh, muốn đẩy ra, nhưng thân thể đã bị thôi miên đến mê loạn.

Cô không nỡ rời xa vòng tay ấm áp này.

Cô luyến tiếc Doãn Việt.

Đây là thời khắc tĩnh táo cuối cùng, lộn xộn, rồi cũng tan biến.

Giống như ăn một con tôm. Lớp vỏ đỏ ửng bên ngoài bị lột ra, để lộ thịt ngon bên trong, lỏng lẻo, hơi trong suốt trắng nõn, dụ người.

Lưỡi liếm láp, tay vuốt ve, nhen lửa, thể giới bị hủy diệt.

Bình Phàm đã không còn biết mình đang ở đâu, giống như đang ở trong cơn hồng thủy, lại giống như đang ở trong nước ấm, hít thở không thông, sung sướng, làm cho người ta đắm chìm.

Cô là một con cá, quay cuồng, bị đùa nghịch, dục vọng như thủy triều không ngừng nghỉ đánh thẳng vào cô.

Có vô số bọt khí rất nhỏ, vô số sinh vật phù du, vô số tia sáng rực rỡ, bắn vào đáy ao, yên tĩnh vui vẻ, bên tai, phảng phất có tiếng nói khàn khàn.

Giọng nói rất quen thuộc, Doãn Việt không ngừng lặp lại tên cô.

Bình Phàm.

Bình Phàm.

Bình Phàm.

Hắn là nước ấm, hắn đang gọi, cô là cá, cô đang ngao du.

Bọn họ bao dung nhau, đoạt lấy nhau, drap giường màu trắng giống như sóng biển cuộn cuộn, có thể nuốt hết tất cả lý trí.

Sóng, từ từ mãnh liệt, gió, từ từ lớn dần, nước, từ từ tăng nhiệt độ, long trời lở đất, tiếng động lớn rầm rĩ hỗn độn, hàng vạn hàng ngàn thể giới, vô số hồng trần.

Đến cuối cùng, một trận đau nhức đem tất cả tiếng động lớn ồn ào như gió thổi cát bay từ từ biến mất.

Cô giống như nàng Mỹ Nhân Ngư trong cổ tích, đổi đuôi cá lấy hai chân, chịu đau đớn rồi mới bắt đầu cuộc sống mới.

Từ đó, cuộc sống của Bình Phàm, in nặng dấu vết của Doãn Việt.

...

Sau cuộc kích tình, thở dốc, mệt mỏi, hưng phấn, tâm tình phức tạp ùn ùn kéo đến. Bình Phàm chỉ ôm chặt chăn bông, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Cô và Doãn Việt, đã làm thật rồi.

Chuyện mang tính đột phát như vậy, mặc dù xã hội bây giờ đã thoáng hơn trước, nhưng Bình Phàm chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày làm chuyện đó trước hôn nhân.

Hơn nữa, gặp gỡ Doãn Việt, thời gian cũng không hề dài, có phải mình quá mức tùy tiện rồi hay không?

Huống chi, Doãn Việt đang bị bệnh, tinh thần không minh mẫn, có lẽ chuyện này vốn không phải chủ ý của hắn?

Nếu là như vậy, nếu là như vậy...

Nội tâm Bình Phàm rất loạn, loạn giống như mè vung vãi trên bánh mè. Dĩ nhiên cô không phải là gái cổ đại, xem chuyện thất thân là đại sự, cùng Doãn Việt lên bed một lần thì người ta phải chịu trách nhiệm.

Chẳng qua là, thân thể con gái gắn liền với tâm, cho đi thân thể, một nửa tâm cũng đi theo.

Đang suy nghĩ lung tung, một thân thể khác vùng lên, bao trùm người cô.

Tứ chi chống xuống giường, không đè ép thân thể mới vừa bị thương của cô, sau đó, một giọng nói ân cần thân thiết nhẹ nhàng hỏi: “Có mệt không?”

Chỉ có ba chữ, nhưng vậy cũng đủ để tâm Bình Phàm trở nên mềm mại.

Nhịn nước mắt xuống, gật đầu, lơ đãng đưa tay sờ sờ mặt, lúc này mới nhớ tới việc khẩu trang đã bị gỡ xuống trong lúc ngủ.

Nói cách khác, bây giờ Doãn Việt đang nhìn gương mặt dị ứng của mình? !

Vội vàng lấy tay che mặt, nói: “Đừng nhìn! ! ! Rất xấu ! ! !”

Nhưng lần này Doãn Việt lại kéo tay cô ra, giọng nói ngay tại bên tai cô: “Không, rất đẹp... Hơn nữa, nếu người đàn ông chỉ vì ... mà ghét bỏ em, như vậy, người đàn ông đó không đáng được em yêu.”

Bình Phàm không phải không thừa nhận, lời Doãn Việt nói rất có lý, không thừa nhận cũng không được, cô thật giống như yêu nhiều hơn một chút. Doãn Việt cúi người, hôn lên hai má Bình Phàm. Bởi vì ngủ một ngày mà râu ria dài ra, hơi hơi ngứa, nhưng cô cũng không phiền lòng.

“Đừng lo, chúng ta sẽ thật tốt.”

Doãn Việt chỉ nói một câu như vậy, nhưng Bình Phàm nghe thấy còn hơn ngàn vạn lời nói khác.

Chúng ta sẽ thật tốt.

Là tin tưởng, là hứa hẹn.

Một khắc kia, lần đầu tiên trong cuộc sống Bình Phàm cảm thấy, quý giá nhất, cũng rất lâu dài.

Chủ động đưa tay ôm lấy cổ Doãn Việt, kéo hẳn xuống.

Thân thể bị thương vẫn còn đau, nhưng Bình Phàm không sợ, giờ phút này, cô chỉ muốn ôm Doãn Việt, không làm thêm động tác nào, chỉ muốn ôm nhau, trân trọng giờ phút này.

Ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau, lúc bước xuống giường, hai chân vẫn có chút không thoải mái, cũng không khép lại được. Đi làm thì rất không có khả năng, cho nên cô gọi điện xin phép hiệu trưởng, nói dị ứng trên mặt mình càng thêm nghiêm trọng, đầu đỏ nho nhỏ ngày hôm qua đã biến thành quả táo đỏ thẫm.

Hiệu trưởng nghe xong, sợ hết hồn, vội vàng nói cô tạm thời đừng đến trường, an tâm ở nhà mà dưỡng bệnh.

Thật ra thì dị ứng trên mặt Bình Phàm đã tiêu tán rất nhiều, chỉ còn hơi hồng hồng, che dấu một chút là có thể ra đường.

Doãn Việt bệnh nặng mới khỏi, cộng thêm đêm qua vất vả cày cấy, lao tâm lao lực, còn nằm trên giường nghỉ ngơi, trong tay ôm một cái gối to —— Bình Phàm dùng để thay thế mình.

Ra ngoài mua thức ăn trở lại, chuẩn bị điểm tâm cho Doãn Việt, mở ti vi, ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào ghế sa lon, vừa xem vừa để ý thức ăn.

TV đang phát một bài hát tên là “Cartoon life”.

“Cuộc sống giống hoạt hình thì thật tốt biết bao, không cần lãng phí vô ích cả đời.

Cuộc sống giống hoạt hình thì thật tốt biết bao, thời gian như dừng lại mãi mãi.

Cuộc sống giống hoạt hình thì chuyện cổ tích cũng sẽ xảy ra.

Hoàng tử trong phim hoạt hình cũng có thể xuất hiện. Thế giới lớn như vậy.

Có bạn thế giới còn lớn hơn.

Mẹ nói, củi gạo dầu muối tương dấm trà. Tôi nói cuộc sống giống kẹo que, cuộc sống đầy màu sắc rực rỡ để nhắm nháp, mùi vị đó thật rất tuyệt vời.

Cô bé đáng trách hãy nhìn xem, đừng ngày nào cũng nói yêu đương với máy tính.

Hoàng tử đã đứng ở lầu dưới, chờ cô mau mau xuống để yêu.

Cuộc sống giống hoạt hình thật tốt, chuyện cổ tích cũng sẽ xảy ra.

Cuộc sống giống hoạt hình thật tốt, hoàng tử mới có thể xuất hiện.

Say love Say love, để cho tình yêu chân thật nảy sinh.

Say love Say love, để tình yêu không ngừng phát triển từ chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp.

Cuộc sống cứ trôi qua từng ngày, thời gian không ngừng không ngừng trôi, mỗi ngày sống cuộc sống mù quáng, rốt cuộc là tại sao.

Giống như tôi một nữ sinh đây, mỗi bước đi đều phải dùng sức để thở.

Tin tưởng chuyện cổ tích sẽ xảy ra, Oh ~ tin tưởng sẽ xảy ra.

Cuộc sống giống hoạt hình thật tốt, chuyện cổ tích cũng sẽ xảy ra.

Cuộc sống giống hoạt hình thật tốt, hoàng tử mới có thể xuất hiện.”

Không thể không thừa nhận, bài hát này, nói ra tiếng lòng của cô.

Thật hay làm sao, Doãn Việt từ trong phòng ngủ đi ra, ngồi phía sau cô. Hai người không nói chuyện với nhau, một bên tiếp tục để ý thức ăn, một bên ngồi nghỉ ngơi, nhưng tuyệt không khó xử.

Hồi lâu sau, Doãn Việt bỗng nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu Bình Phàm.

Một trận tê dại từ đỉnh đầu phát tán ra xung quanh, khoe miệng Bình Phàm dào dạt ý cười.

“Hôm nay có gì vậy?” Doãn Việt hỏi.

“Là những món anh thích ăn, canh cà chua thịt, tôm kho đậu hũ, còn có rau xào.” Bình Phàm xòe đầu ngón tay ra đếm.

“Còn gì nữa không?” Doãn Việt hỏi, giọng nói trầm thấp, có chút cảm xúc mê hoặc.

“Anh còn muốn ăn cái gì?” Bình Phàm hỏi.

Doãn Việt đưa đặt tay lên vai Bình Phàm, từ từ trượt xuống, mãi cho đến chỗ hai ngón đôi cao vút kia thì dừng lại, đùa bỡn, giọng nói thay đổi, trở nên nồng đậm: “Anh muốn ăn... em.”

Máu nóng bốc lên, oanh một tiếng Bình Phàm trở thành cục cứng.

Tôi chỉ là cô dâu, khách quan thỉnh tự trọng! ! !

Bình Phàm vội vàng đứng lên, xuống phòng bếp tìm thuốc, đặt lên bàn, cách xa Doãn Việt ba mét, giống như tránh một con sói đói.

Người này không thể không phòng, không thể không phòng a! ! !

“Em đứng xa như vậy làm gì?” Doãn Việt bật cười.

“Không dễ ăn em đâu.” Bình Phàm lúng túng, sau đó chạy nhanh vào bếp.

Vội vàng chuẩn bị thức ăn, không để con sói ác này ăn no thì rất có thể bản thân sẽ bị ăn.

Doãn Việt thông thả theo vào, đứng ở cửa phòng bếp nhìn bóng lưng của cô. Lưng Bình Phàm bị nhìn chăm chăm đến lạnh cả người, thật vất vả, vốn muốn nhẫn nại, nhưng định lực không đủ, cuối cùng vẫn xoay người nói: “Anh, đừng đứng đó nhìn nữa, em không thoải mái.”

Doãn Việt không động: “Anh thích nhìn em nấu ăn, rất hiền lành, rất ôn nhu.”

“Nhưng bây giờ không phải đang lưu hành kiểu bạn gái dã man à?” Mặc dù trong lòng ngọt ngào, nhưng Bình Phàm vẫn muốn nói ngoài miệng như vậy: “Chẳng lẽ anh không thích?”

Cô giáo tiểu học từng nói, kiêu ngạo khiến người ta tụt lùi, khiêm nhường khiến người ta tiến bộ.

“Bởi vì đó không phải em, cho nên anh không thích.” Doãn Việt nhìn thẳng cô, trong mắt có ý cười.

Nói thẳng là thích cô không phải là xong rồi sao? Đứa bé Doãn Việt này, chỉ giỏi lãng phí nước bọt.

Bình Phàm xoay người, bắt đầu làm canh cà chua thịt, không cẩn thận bỏ quá nhiều đường, giống như trong lòng cô, rất ngọt.

Đúng lúc ấy, điện thoại trong túi áo vang lên.

Người gọi tới là Mộc Mộc.

Nhận cuộc gọi, cố gắng để giọng nói bình thường: “Alô?”

Ngàn vạn lần không thể để cho đứa nhỏ Mộc Mộc này biết cô đang ở nhà Doãn Việt, nếu không, nhất định cô sẽ bị mắng chết.

Ai ngờ sợ cái gì thì hết lần này tới lần khác cái đó tới. Mộc Mộc mở miệng hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Tớ?” Bình Phàm nhìn bên ngoài một chút, thời gian này, lúc bình thường thì cô đang ở trường, liền nói: “Ở trường, sao vậy?”

“Tớ đang đứng ngoài cổng trường của cậu, hiệu trưởng nói cậu xin phép nghỉ.” Giọng nói Mộc Mộc nghiêm túc.

“À, ý của tớ là, vốn tớ phải đến trường, nhưng vì bị bệnh, cho nên nằm ở nhà.” Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, Bình Phàm vỗ ngực, may mà lời nói dối của mình cũng tạm tạm.

“Tớ đang đứng trước cửa nhà cậu, nhưng trong phòng không có ai.” Giọng nói Mộc Mộc nghiêm túc lần nữa. Bình Phàm rất muốn chảy nước mắt. Mộc Mộc ôi chào Mộc Mộc, cậu là Tôn hầu tử: con khi có phép thuật, đúng không? Vì sao một hồi ở ngoài nhà trẻ, một hồi lại đang đứng trước cửa nhà tớ?

“Nói, có phải cậu qua đêm tại nhà Doãn Việt rồi không?” Giọng nói của Mộc Mộc nghiêm túc tới cực điểm.

“Không có, không có, làm sao tớ có thể qua đêm ở nhà cậu ấy?” Bình Phàm vội vàng giải thích.

Nhưng vừa quay đầu lại, không được, Doãn Việt đang đứng phía sau, âm lượng của điện thoại sơn trại lớn như vậy, trong loa nói gì, bên ngoài đều nghe thấy rõ ràng.

Nhìn ánh mắt Doãn Việt, Bình Phàm rất khó xử.

“Thật không có ở đó? Vậy thì tốt, nếu đúng như lời tớ nói, tớ nhất định sẽ đánh chết cậu! ! !” Mộc Mộc bên kia thở phào một tiếng.

Bình Phàm nhìn ý trong mắt Doãn Việt, hỏi Mộc Mộc một câu: “Tại sao, lại muốn đánh chết tớ?”

“Ngày đó không phải cậu nói tớ giới thiệu bạn trai cho cậu sao? Thật vất vả tớ mới tìm được cực phẩm, là bác sĩ trong bệnh viện Tam, có xe có nhà, tướng mạo cũng tốt, tính cách cũng tốt, dù sao cái gì cũng tốt rồi tinh rồi mù cả lên, cậu cứ theo hần từ từ tìm hiểu. Tớ hẹn gặp chiều hôm nay, nhớ kỹ phải tới Hmm, bỏ qua thôn này, không còn phòng trọ.” Giọng nói của Mộc Mộc rất to rất lợi hại, làm màng nhĩ Bình Phàm chấn động đến đau nhức.

Cái này cũng không tính, trong khi giãy chết, cuối cùng cô còn bồi thêm một câu.

“Cái tên Doãn Việt tầm ngàm nhà cậu, sớm nói rõ với hần một chút, đá đi, loại đàn ông này xem ra không thể hiếp dâm được, không có ý nghĩa! ! !”

(=. = !!! bó tay bà cô này)

Bình Phàm cảm thấy, giờ phút này cuộc sống của mình mới gọi là không có ý nghĩa.

Cô nói Mộc Mộc giới thiệu bạn trai cho cô lúc nào?!

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Mộc Mộc à Mộc Mộc, ngài tuyệt đối là người phát ngôn hại bạn tốt nhất! ! !

Bình Phàm thật muốn xuyên về mấy năm trước, đem mình và bạn học Mộc Mộc tách ra.

Không biết nhìn người a không biết nhìn người.

Nhưng bây giờ không phải lúc xuyên qua, phía sau trầm mặc làm cho Bình Phàm lấy gấp mười hai vạn phần tinh thần để ứng phó.

Thánh giả đã nói, dịch không động, ta cũng không động. Bình Phàm tiếp tục nấu cơm, để tỏ vẻ thoải mái, cô còn cố ý âm thầm vụn vụn vòng eo.

Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, lặp lại lần nữa.

Nhưng chờ một hồi lâu, cho đến khi tất cả món ăn đều đã làm xong, cũng không thấy phía sau có động tĩnh gì.

Thật sự là chịu không nổi, Bình Phàm chỉ có thể hít sâu một hơi, chủ động giải thích: “Điều Mộc Mộc nói, thật sự là rất không khớp với sự thật.”

Không khớp như trời với đất.

Nhưng lời giải thích này quá yếu ớt, quá vô lực, ngay cả Bình Phàm nghe xong cũng không tin là thật.

Nhưng mà lạnh mắt nhìn lại, bạn học Doãn Việt dường như không để ý lắm.

Bây giờ Bình Phàm đã có thể nhìn bộ mặt than Doãn Việt để đoán ra tâm tình của hắn, thật là một kỹ năng kiếm sống thật tốt.

Bình tĩnh đến thế thì thật là quá đáng. Trước kia cũng xảy ra chuyện tương tự nhưng Doãn Việt đâu có bình tĩnh như vậy. Hay là vì ăn mình rồi, cho nên cảm thấy không còn quan trọng, cho nên không cần quan tâm nữa?

Đây không phải là cách làm của một đứa bé ngoan.

Trong lòng Bình Phàm nổi lên nghi ngờ, nói hay không cũng là vấn đề. Nhìn canh cà chua thịt đỏ tươi, phía trên nổi một tầng bóng loáng mê người.

“Vì sao anh không hỏi người kia là ai?” Bình Phàm chịu không được .

“Người nào?” Doãn Việt hỏi ngược lại. “Chính là người Mộc Mộc vừa nói với em.” Bình Phàm chú ý tìm từ: “Anh... Một chút cũng không quan tâm sao?”

“Anh tin em.” Doãn Việt buông xuống một câu rất khó làm cho người ta phản bác lại, sau đó bưng tô canh cà chua thịt ra khỏi phòng bếp.

Anh tin em.

Anh tin em.

Anh tin em.

Trong đầu vang vọng những lời này, Bình Phàm cảm thấy rất là bi thương.

Gì kia, Doãn Việt à, anh cũng quá vô lực a! ! !

Thật sự là ngoài dự đoán của cô, đợi lúc Doãn Việt vào bếp lần nữa, Bình Phàm vẫn còn cảm muối xào đứng nguyên tại chỗ, ngây người.

“Sao vậy?” Doãn Việt từ phía sau vươn tay ra, lòng bàn tay phủ lên trán cô.

Bình Phàm lắc đầu, nhưng dừng một chút, quyết định nói cho rõ: “Em thật sự không nói Mộc Mộc giới thiệu người đàn ông khác cho em.”

“Tại sao...không để cô ấy giới thiệu?” Doãn Việt ở sau lưng cô nói chuyện, hơi thở thổi đến bên tai, làm mấy sợi tóc bay bay, hơi ngứa ngứa.

Bình Phàm cảm thấy trái tim nhỏ phảng phất bị một cái chùy sắt to đập phá, ngốc ra, bất chấp ngữ khí như thế nào, liền nói ngay: “Em không phải là loại người thay đổi thất thường, trong chén đã có thịt, làm sao còn có thể thêm thường đĩa lạp xưởng trên bàn bên cạnh?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, bên tai truyền đến tiếng cười của Doãn Việt, trầm thấp mà có chút mập mờ.

Lúc này mới ý thức được lời mình vừa nói, có chút hình dung thái quá, vội sửa: “Ý em không phải vậy, không phải em nói anh là thịt, em không có nói anh là đồ vật, em thật sự...”

Còn đang gấp gáp giải thích, Doãn Việt lại từ từ đem đôi môi đặt lên cái cổ trắng nõn bóng loáng của cô. Da bóng sáng như ngọc, máu lưu thông tản ra mùi hương thoang thoảng ấm áp.

“Như vậy, miếng thịt anh đây, có ngon miệng không?” Bình Phàm vừa mặc niệm tôi là thực nữ, tôi là thực nữ, vừa lén lút đỏ mặt.

Mặc dù nên làm cũng đã làm, nhưng lần đầu cùng Doãn Việt nói loại chuyện mang một ít màu sắc cười giỡn như vậy, đỏ mặt có thể tha thứ.

Đỏ mặt cũng có thể được thích.

Doãn Việt vươn tay, từ trán Bình Phàm trượt xuống hai má, dừng lại, vỗ về chơi đùa, cười hì hì: “Anh thích nhìn em đỏ mặt... Rất dễ thương.”

Nếu Doãn Việt thích, vậy Bình Phàm cũng không khách khí, đỏ mặt triệt để.

Ái muội thăng cấp, trở thành đùa giỡn rõ ràng, Bình Phàm không hề còn sức lực, gương mặt cũng gần như xuất huyết.

Một cái tay khác của Doãn Việt ôm lấy Bình Phàm, dùng sức ôm, giống như muốn vò nát cô, hợp lại một thể.

Tư thế này không thoải mái, nhưng Bình Phàm lại không ghét, bởi vì cô cảm nhận được một chút tình cảm của hắn, lạnh lẽ, rõ ràng.

“Em, ăn ngon hơn.” Ngữ khí của hắn, phảng phất không phải là của Doãn Việt.

Quá mức thân mật, dự ~ vọng đột nhiên tăng, súng lục nhỏ phía sau lại bắt đầu dí.

Tinh lực của Doãn Việt, quả nhiên là tốt, Bình Phàm bội phục.

Nhưng nếu đấu lại một lần nữa, cô nhất định là sẽ phóng rầm ngay (=.=!!! nguyên văn nhé), Bình Phàm vội nói: “Đồ ăn nguội bây giờ, mau mau ăn đi.”

Thật vất vả mới lôi được Doãn Việt ra khỏi bếp. Dù là vậy, trên bàn ăn, ánh mắt Doãn Việt vẫn chột sáng chột tối lóe lên, nóng đến mức Bình Phàm muốn bật quạt.

Doãn Việt, hình tượng của anh không phải như vậy! ! !

Bình Phàm bắt đầu hoài niệm Doãn Việt ngày xưa, rất bình tĩnh, rất dụ người, rất đoạt phách! ! !

Ăn xong một bữa cơm mà Bình Phàm chảy mồ hôi đầm đìa. Người không biết chuyện còn tưởng rằng oo, không thuần khiết, hơn nữa còn cho rằng xx luôn rồi.

Oan nghiệt a.

Xế chiều không có chuyện gì, giáo viên nhân dân cùng cảnh sát nhân dân đều xin nghỉ phép, hai người lãng phí lương thực quốc gia.

Ở trong phòng hai ngày, sợ buồn hồng mắt, hai người quyết định lại đến Lâm Sơn chơi.

Con đường núi nhỏ, gió núi thổi hiu hiu, hai người đi trên sơn đạo.

Lần này và lần trước, tâm tình Bình Phàm hoàn toàn khác nhau. Lần trước là loại hưng phấn cùng buồn bã không có tiền đồ, mà lần này, rất bình thản cùng ổn định.

Chính xác hơn thì, đã tin tưởng người đàn ông đang đứng bên cạnh này nhiều hơn.

Không phải là đối tượng xem mắt mọi mặt đều vượt trội hơn mình rất nhiều nhưng lại giống như trúng tà muốn ở với mình làm cho người ta nghi ngờ, mà là một bạn trai ưu tú.

Doãn Việt, bạn trai Mộ Bình Phàm.

Dừng xe lại, hai người nắm tay...song song, đi đến bậc thang đá, Doãn Việt ngồi xổm người xuống, ý bảo Bình Phàm leo lên lưng của hắn.

Không phải trật chân, hơn nữa xung quanh có người nhìn, rất không tốt. Bình Phàm đương nhiên không đồng ý, nhưng Doãn Việt vẫn ở nguyên tại chỗ, đôi con ngươi sâu sắc, tươi mát như gió núi, cực kỳ trong vắt.

Bình Phàm sa lầy, đành nói là để cho hắn công, coi như là mình công hắn cô cũng cam nguyện.

Doãn Việt rất cao, được hắn công trên lưng, cảm giác cách mặt đất rất xa, nhưng lại không có một tia bất an nào.

Bởi vì rõ ràng, người công mình, là Doãn Việt. Thềm đá rất cao, nhưng bước đi của Doãn Việt lại vững vàng, Bình Phàm không bị xóc nảy chút nào.

Bình Phàm đem lỗ tai dán lên bả vai Doãn Việt, một đường nhìn bóng rừng gợi tình, chim bay mệt mỏi, cảnh sắc nhàn nhạt, làm cho lòng người thư thái.

Doãn Việt đi ổn định, hơi thở toát ra mùi vị đàn ông, kề sát vào nghe, đây là một loại hưởng thụ.

Hai người không nói chuyện, nhưng Bình Phàm cảm thấy, đã nói vô số câu.

Càng đi về phía trước, gió núi càng mạnh, phất vào mặt, có cảm giác ngứa ngứa. Nhanh chóng làm Bình Phàm hoảng hốt cảm thấy đó là thời gian, thoáng một cái đã qua rất nhiều năm, mình và Doãn Việt cũng rất già, hai người làm bạn gần bó dắt tay nhau đi trên thềm đá.

Suy nghĩ như vậy, nếp nhăn, da đồi mồi, lưng còng, đã không còn đáng sợ, mà là tình cảm thăng hoa.

Có một người là đủ, cả giang sơn cũng không đổi được.

Bình Phàm tựa vào lưng Doãn Việt, khoe miệng là ý cười nồng đậm, đã đi hơn ngàn bậc thang còn hồn nhiên chưa phát hiện ra.

Thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện Doãn Việt đã công mình đứng ở nơi cao nhất thật lâu, người đi đường bên cạnh liếc mắt cười trộm.

Bình Phàm ngượng ngùng, vội vàng nhảy xuống người Doãn Việt, oán giận nói: “Vì sao đến rồi mà không gọi em một tiếng?”

“Anh thấy em ngủ rất ngon.” Công một người leo lên cái thang dài như vậy nhưng mặt Doãn Việt lại không đỏ, hơi thở không gấp, thật sự là giống tiên nhân.

“Em... em...” Bình Phàm muốn giải thích, nhưng nhìn khoe miệng Doãn Việt kiêu chể nệ cười không được, dứt khoát bỏ qua: “Cái kia, chúng ta đi tiếp thôi.”

Lần trước đi xin quẻ cũng không có gì quan trọng, hai người quyết định đi dạo xem phong cảnh.

Đặc sản của Lâm Sơn chính là thầy bói. Theo như người khác hình dung, cái cây trên núi Lâm Sơn ngã xuống, đập trúng mười người thì trong đó có tám người đi coi bói, còn lại hai là tới cầu duyên.

Bình Phàm đi trên đường, gặp phải không ít người coi bói. Nhưng vừa nhìn liền biết toàn là kẻ gạt tiền, bấm ngón tay nói ẩn đường hai người bọn họ biến thành màu đen, tất có đại họa, nhưng mà mệnh còn chưa tuyệt, cứ gặp bọn hắn, chỉ cần năm mươi tệ lập tức sẽ làm phép tiêu tai họa.

Bình Phàm cảm thấy, may mà Mộc Mộc không tới đây. Đứa nhỏ Mộc Mộc này là một người mê coi bói, mà thầy coi bói còn không được nói mệnh cô ấy xấu. Lần trước có một người nói cô cưới ba lần, lập tức gian hàng người ta đã bị lật ngược.

Nếu mà nghe thấy ẩn đường biến thành màu đen thì tuyệt đối sẽ níu lấy cổ áo thầy bói lý luận.

“Nghĩ gì thế?” Doãn Việt bỗng nhiên đặt câu hỏi.

“Nghĩ đến Mộc Mộc.” Bình Phàm không có thời gian suy tư, theo bản năng nói ra sự thật.

Lời vừa ra khỏi miệng, liền biết hỏng bét rồi, mình đang hẹn hò với Doãn Việt vậy mà còn nghĩ tới người khác.

Tội không thể tha thứ a tội không thể tha thứ.

Quả nhiên, Doãn Việt trầm mặc, rồi mở miệng, hỏi như vậy.

“Chính là người bạn muốn giới thiệu bác sĩ cho em sao?”

Đúng vậy.

Nhưng, cái định ngữ “muốn giới thiệu bác sĩ cho em” thật đúng là ý vị sâu xa.

Ai nói Doãn Việt bình tĩnh? Trào ra ngoài rớt đủ ba hộp sữa hươu phần a.

Có thể thấy được hấn vẫn để ý, Bình Phàm nửa mừng rỡ nửa sợ hãi giải thích: “Mộc Mộc là người nhanh nhẹn nhanh miệng, hơn nữa thích nói giỡn, anh đừng để cô ấy vào trong lòng.”

“Dĩ nhiên là không, ” Doãn Việt ngẩng đầu, lơ đãng nhìn lên bầu trời, giọng nói như gió: “Lòng anh quá nhỏ, chỉ chứa được một người.”

Bình Phàm cũng nhìn theo lên trời, từng đóa từng đóa mây trắng trắng, giống như vô số kẹo đường, ngọt đến tận tim.

Được rồi, cô thừa nhận bạn học Doãn Việt nói mấy lời lãng mạn cũng rất được.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Phía bên này đang say mê, Doãn Việt lên tiếng: “Nghe nói ở đây có Trần bán tiên xem bói rất chuẩn, muốn đi thử không?”

Nghe vậy, Bình Phàm chấn động, Bình Phàm kinh ngạc, Bình Phàm lạ, Bình Phàm dị .

Bạn học Doãn Việt, tốt xấu gì anh cũng là đảng viên, sao lại tham gia mấy hoạt động mê tín dị đoan như vậy, thật sự là quá không nên ! ! !

Nhưng mà nhập gia tùy tục, tới Lâm Sơn không đi xem bói cũng tương đương với việc uống công đi một chuyến. Bình Phàm nện từng bước nhỏ đi theo sau Doãn Việt, tiến vào một con ngõ nhỏ, quẹo trái quẹo phải, không dễ gì đến được căn phòng nhỏ vừa nát vừa cũ phía trước.

Một gian phòng chưa đầy mười mét vuông, cái ghế sa lon tám mươi năm tuổi, trầy da, lộ lớp bông bần bên trong ra ngoài, trong góc bày biện một kệ báo chí tạp chí cao hơn một mét, theo năm tháng đã ố vàng. Ngồi bên cái bàn vuông màu râm nắng là một ông già tướng mạo không xuất chúng, đang cầm lấy một cây bút máy viết viết trên giấy nói một chút, bên cạnh đang có hai người ngồi.

Bình Phàm và Doãn Việt ngồi xuống ghế sa lon, chờ tới lượt.

Nhà Trần bán tiên nuôi một con mèo đen, toàn thân đen tuyền, vốn nó đang yên giấc trên nóc kệ sách. Không ngờ khi Doãn Việt vừa bước vào cửa, nó lập tức nhảy xuống, đảo quanh chân hắn.

Lại một lần nữa Bình Phàm cũng cố quan điểm, đưa bé Doãn Việt này, quả nhiên là cả người lẫn vật ăn sạch! ! !

Nhưng mà con mèo kia cũng quá dính đi, trước mặt mọi người thế mà lại công khai dùng thân thể yếu đuối của mình chà sát bắt chân Doãn Việt.

Xã hội bây giờ, quá mức đen tối rồi, Tam nhi cũng không thèm để vú lớn vào mắt.

Bình Phàm rất bất bình: mình còn chưa từng chà sát bắt chân Doãn Việt như thế, tại sao phải nó lại dám chà lên?

Phía trước chính là một đôi vợ chồng, Trần bán tiên hỏi ngày tháng năm sinh, bắt đầu nhắm tính, trong miệng lầm bầm liên tục đọc mấy tự cổ văn.

Đại ý chính là, người vợ rất tốt, ôn nhu hoà thuận, hiếu kính cha mẹ, vượng phu vượng tử, tốt số, làm người chồng nghe được giống như nuốt mật ong, ngọt đến hưng phấn.

Nhưng chuyện luôn có bước ngoặt, Trần bán tiên nhấp ly trà, nói tiếp: Duy có một điều, chính là tâm người vợ không kiên định, trong mệnh có nói muốn hồng hạnh xuất tường, làm người chồng nghe được giống như đang ăn Hoàng Liên, khổ hề hề. Hai vợ chồng bỏ tiền lại, hậm hực rời đi, có thể thấy, tối nay hai người bọn họ sẽ không hài hòa.

Thật vất vả mới đến phiên Bình Phàm. Trong lòng thấp thỏm, sợ cũng coi ra mấy thứ như bản thân cũng muốn hồng hạnh xuất tường chẳng hạn.

Không ngờ Doãn Việt lại không phải tới để coi bói, mà là đem bát tự [14] của mình và Bình Phàm viết lên giấy, nhờ Trần bán tiên xem có hợp không.

Bình Phàm cảm thấy, Trần bán tiên hoặc là lấy tiền của Doãn Việt, hoặc là lấy tiền của mình, nói tóm lại hẳn nói một xe đầy tốt, nói bát tự của hai người hợp đến không còn chỗ nào để hợp.

Bình Phàm đỏ mặt.

Coi xong, Doãn Việt còn hỏi thêm một câu: “Lúc nào có thể kết hôn?”

Mặt Bình Phàm càng đỏ.

Doãn Việt à, anh đúng là không bình tĩnh a, em còn chưa đồng ý gả cho anh mà.

Trần bán tiên bấm ngón tay tính toán, tiên đoán sang năm nếu hai người vượt qua được kiếp nạn thì có thể bạc đầu giai lão.

Mới vừa rồi còn ẩn đường biến thành màu đen, bây giờ thì thẳng cấp thành kiếp nạn. Bình Phàm cảm thấy mình quá xui xẻo, vì sao hôm nay đi coi bói không có chút tin tốt nào?

Thôi, Mộc Mộc vẫn ở xa, nếu không nhất định cô ấy sẽ phóng hỏa đốt Lâm Sơn.

Nơi này, vì tính chất công việc nên thần tiên sẽ không nói quá nhiều chuyện.

Tuy nói sẽ không nói, nhưng tiên vẫn phải đưa. Cung kính đưa xong, hai người rời khỏi.

Coi bói xong, mọi người rất trầm mặc. Hai người sóng vai đi một đoạn đường dài, dọc theo con đường vắng được không ít phong cảnh, một lần nữa nói chuyện với nhau.

Là do Bình Phàm mở đầu: “Nghe nói sang năm chúng ta đều có kiếp, không biết là chỉ cái gì.”

“Em nghe được cái này sao?” Doãn Việt hỏi.

“VẬY anh nghe được cái gì?” Bình Phàm tò mò. Ánh mắt Doãn Việt rạng rỡ một nụ cười: “Anh nghe được, chuyện sau khi vượt qua kiếp số.”

Sau khi vượt qua kiếp số? Không phải là kết hôn sao?

“Oanh” một tiếng, khuôn mặt nhỏ bé của Bình Phàm đỏ lên.

Doãn Việt nắm tay cô, mười ngón giao nhau, chặt chẽ, phẳng phất giống như đang nắm lấy một đứa bé bị lạc đường.

Dù sao nay hôm nay cũng không có chuyện gì làm, dứt khoát ở Lâm Sơn đi dạo một lát. Hai người đi tiếp đi tiếp, đi đến một quán trà theo phong cách sơn trang. Vì không phải là cuối tuần, hơn nữa còn là buổi trưa, cho nên chỉ có hai người bọn họ là khách. Ánh mắt cô bé phục vụ lim dim nhìn bọn họ, dâng trà, sau đó trở lại phòng trong nghỉ ngơi.

Từ cửa gỗ cổ kính nhìn ra ngoài, mặc dù là cuối mùa thu, nhưng cảnh sắc lại không kém chút nào, rừng núi bây giờ còn xanh thắm hơn cả mùa hè, tăng thêm một cổ trầm ổn.

“Lần trước, tại sao lại đi mà không từ biệt?” Không biết là vì cảnh sắc hay là vì những thứ khác, Doãn Việt sự nhớ lại sự kiện kia.

Bình Phàm cân nhắc trái phải một hồi, cuối cùng vẫn nói thật: “Em cảm thấy ngượng.”

“Tại sao?” Doãn Việt không giải thích được.

“Bởi vì, em và anh, ở trong mắt người khác vốn không phải là người đi chung một con đường.” Bình Phàm chu miệng, thổi thổi lá trà trên mặt ly.

“Bọn họ cho là như thế, vậy còn em?”

Dường như Doãn Việt đang nhìn cô chăm chú, cho nên Bình Phàm không dám ngẩng đầu, chỉ ngập ngừng nói: “Em, em cũng ... cho là như thế.”

“Em cho rằng mình không xứng với anh?”

“Vâng.” Bình Phàm cảm thấy chữ này có chút khó nói ra khỏi miệng, giống như có cái gì đó mắc trong cổ họng.

Gió ngoài cửa sổ thổi mạnh hơn, vi vu vi vu, có chút tiêu điều. Bình Phàm uống trà nóng, cả trái tim vì phản ứng trầm mặc của Doãn Việt mà từ từ trở nên nghiêm túc.

Không phải là, tức giận chứ.

Đang thấp thỏm, giọng nói của Doãn Việt cùng hương trà đồng loạt vọt tới: “Nhưng em biết không? Lúc ấy anh cho rằng em chán ghét anh nên mới vứt bỏ anh.”

“Làm sao có thể? !” Bình Phàm bật cười.

Doãn Việt ưu tú như vậy, làm sao có thể sinh ra ý nghĩ như thế.

“Thái độ của em là như thế.” Doãn Việt lẳng lặng nói: “Từ lúc vừa bắt đầu xem mắt, em đối với anh luôn phẳng phất thái độ có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ cần một ngày không xuất hiện, lập tức sẽ có người dự bị, làm cho người ta khó lòng phòng bị, rất lo lắng.”

Theo như Doãn Việt nói, mình rất có giá trên thị trường?

Doãn Việt, anh quá đề cao em rồi, Bình Phàm tỏ vẻ cảm tạ.

Quả thật, cô đúng là có biểu hiện thái độ này. Sợ bị thương, cho nên chỉ cần gió thổi cỏ lay một cái liền lập tức chuẩn bị rút ra.

Nhưng tình cảm không phải do con người làm chủ. Bất tri bất giác, lún sâu, Bình Phàm đã không còn làm chủ được bản thân. Muốn đi, cũng đi không được.

“Thật ra thì lúc đầu ở chung một chỗ với anh, áp lực rất lớn, luôn muốn làm mình tốt hơn để xứng với anh.” Bình Phàm dùng ngón tay xoay cốc sứ, một vòng lại một vòng.

“Suy nghĩ của em rất kỳ quái.” Doãn Việt đưa tay, vỗ về chơi đùa đỉnh đầu Bình Phàm, hôm nay cô xoa tóc, toát lên sự quyến rũ của phái nữ.

Hắn yêu thích không buông tay.

“Kỳ quái gì? Mọi người ai cũng cho rằng như vậy.” Bình Phàm cảm thấy mình chẳng qua chỉ đi theo trào lưu mà thôi.

Doãn Việt, anh mới không đi theo trào lưu ấy. “Anh thấy... thấy hai người ở chung một chỗ là chuyện của hai người, không liên quan đến người khác. Trong mắt người khác, em có tốt hơn đi nữa nhưng nếu anh không thích thì cũng vô ích thôi.” Giọng nói Doãn Việt giống như lá trà ngâm nước: “Mà em trong lòng anh, vô cùng tốt.”

Lời này vừa ra, đến phiên tâm tình Bình Phàm trở nên giống như lá trà ngâm nước.

Ngẩng đầu nhìn cửa sổ, Doãn Việt nói...nói chỉ cần thích là tốt rồi.

Trẻ con dễ dạy.

Hai tay Bình Phàm nâng ly trà lên, nụ cười chiếu vào mặt nước, thanh thần trong suốt.

Vừa cười, Doãn Việt lại hỏi: “Còn anh thì sao?”

“Anh thế nào?” Bình Phàm không giải thích được.

“Anh... ” Doãn Việt kể sất lại, giọng nói hạ thấp một chút: “Trong lòng em, anh tốt, hay là xấu?”

Còn phải nói sao? Còn phải nói sao?

Bình Phàm rất muốn lớn tiếng nói cho hắn biết, anh là điện, anh là ánh sáng, anh là thần thoại duy nhất, em chỉ yêu anh, you are my super star.

Nhưng là một cô gái nữ tính, là một nữ thanh niên thế kỷ mới có lý tưởng có đạo đức có văn hóa sẵn sàng phấn đấu vì chủ nghĩa cộng sản, Bình Phàm vẫn hơi căng thẳng: “Anh, ở trong lòng em, dĩ nhiên cũng rất là tốt.”

“Mặt vào?” Bạn học Doãn Việt dường như không hài lòng lắm với đáp án này.

“Rất nhiều mặt.” Bình Phàm không rõ, nói.

“Nêu ví dụ thử xem.” Hôm nay Doãn Việt dường như chỉ muốn quanh quẩn vấn đề này.

“Gia thế, tính cách, tính tình, nhân phẩm, tướng mạo, nghề nghiệp...” Bình Phàm nhìn trộm khuôn mặt anh tuấn của Doãn Việt một chút, cắn chặt hàm răng trắng ngà, không nhìn được tạm thời thỏa hiệp tư bản chủ nghĩa: “Còn có thân hình.”

Nói về sáu phương diện trước, Doãn Việt không có phản ứng gì, nhưng nói xong lời cuối cùng kia, tròng mắt Doãn Việt lại thâm sâu thẳm: “Vây, biểu hiện ở trên giường thì sao?”

Doãn Việt à Doãn Việt, mặt than ít nói mới là nhãn hiệu của anh, đây không phải lời kịch anh nên có a! !
! “Cái đó, em không biết.” Giờ phút này, Bình Phàm hiển nhiên chính là nàng dâu bị đùa giỡn.

“Em không biết thì còn ai biết được?” Doãn Việt cũng không ngừng lại, từng bước đùa giỡn.

Quả hồng mềm cũng có lúc bộc phát, Bình Phàm đỏ mặt, phun ra nuốt vào một hồi lâu, rốt cuộc nói: “Còn có, còn có tay phải của anh biết! ! !”

Này xem như là lời nói mang nhiều màu sắc nhất từ lúc chào đời tới nay của bạn học Bình Phàm, một bước đột phá.

Đáng tiếc đối với Doãn Việt mà nói, uy lực chỉ là số lẻ: “Nhưng anh, thích dùng tay trái.”

Bình Phàm thừa nhận mình thất bại.

Đồng chí Doãn Việt nói những lời màu sắc sắc sỡ khi nào cũng tốt hơn so với mình.

Thừa nhận thất bại, Bình Phàm lạc đường biết quay đầu, vội vàng nói sang chuyện khác: “Cái đó, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi.”

Nói xong liền đứng dậy, nhưng Doãn Việt lại giữ tay cô lại.

Chẳng lẽ còn có những lời màu sắc khác nữa? Bình Phàm đang muốn bịt lỗ tai nói em không nghe em không nghe, không ngờ Doãn Việt lại khôi phục bản mặt than trong nháy mắt: “Sau này, không nên vì những lời của người ngoài mà phiền não, nhớ kỹ, chúng ta là chúng ta, hiểu chưa?”

Cẩn thận lặp lại lời này, Bình Phàm có chút hiểu .

Chẳng qua là, muốn làm được điều này, vẫn không dễ dàng.

Giang sơn dễ đổi, Bình Phàm hiểu, tự ti trong lòng mình vẫn thỉnh thoảng xuất hiện, va đập vào cuộc sống của cô và Doãn Việt.

Nhưng có sao đâu, cũng không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn, vì vậy không thể chặt đứt quan hệ với Doãn Việt, sau này, chỉ có thể từng bước thay đổi mình.

Giống như Doãn Việt nói, bớt quan tâm những chuyện không quan trọng.

Dù sao, tương lai là của mình, hợp hay không hợp, cũng chỉ có mình mới biết.

Nhìn Doãn Việt, tim Bình Phàm, tiếp tục giống như lá trà phiêu tán.

Mềm mại, ôn nhu, mang theo mùi thơm ngát.

[14] Bát tự : giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi, là một cách xem số mệnh của Trung quốc.

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Dù có là Lâm Sơn thì đi dạo một ngày cũng xong, hai người chơi một buổi trưa rồi đi xuống núi .

“Tối nay ở nhà em hay ở nhà anh?” Doãn Việt hỏi.

Nói cách khác, hai người lại muốn ngủ cùng nhau? Tim Bình Phàm bắt đầu đánh thành thịch, rầm rầm, vừa kích động vừa sợ.

Này, chẳng lẽ chính là ở chung trong truyền thuyết sao?

Bình Phàm là một đứa bé truyền thống, luôn luôn cho rằng sống chung gì gì kia trước hôn nhân không thể nào xảy ra trên người mình, không ngờ không đến thì thôi, vừa đến thì đến cả hai, thật làm cho cô chịu không nổi.

Nhân dịp cô phân tâm, Doãn Việt bên này đã ra quyết định: “Tối nay đến nhà em đi, con gái có đồ nhiều, lười cầm.”

Đến nhà cô, đó không phải đồng nghĩa với việc hàng xóm bên cạnh sẽ nhìn thấy cô mang đàn ông về qua đêm sao?

Vậy cũng không được, uy lực áp đảo của đồng nước bọt nhóm bác gái xóm trên xóm dưới nhất định sẽ dìm chết cô.

Nghĩ tới đây, cô liền nói ngay: “Cái đó, chúng ta vẫn nên đến nhà anh đi.”

Suy nghĩ một chút, cô bổ sung: “Nhưng mà, em muốn về nhà lấy chút quần áo.”

Bình Phàm tính toán nhỏ nhặt, về nhà rồi sẽ tìm cơ nói với Doãn Việt mình có việc, để hấn về trước, ngày mai gặp lại.

Dù sao, đối với việc sống chung, Bình Phàm thật sự là vô cảm.

Không ngờ lại xảy ra chuyện.

Đang tiến hành kế hoạch, đi tới mục tiêu, Bình Phàm nói Doãn Việt chờ dưới lầu, còn mình thì đi lên lấy đồ. Doãn Việt đồng ý.

Đang tiến hành kế hoạch, Bình Phàm ở trong phòng đợi một hồi lâu mới nhận tin cho Doãn Việt, tùy tiện tìm có để hấn về trước. Kế hoạch thất bại, Doãn Việt trực tiếp nhận lại một tin.

“Anh ở dưới chờ em.”

Lời này rõ ràng không thể rõ ràng hơn nữa ngầm nói: nếu không sợ anh bị cảm vì lạnh thì cứ ở trên đó đi.

Dù sao cũng là người cùng gối đệm qua, Bình Phàm không nỡ, chỉ có thể nói hấn lên, giúp đỡ mình lấy đồ.

Doãn Việt hớn hở đáp ứng, Bình Phàm rất là vui mừng. Nhưng trong lúc vui mừng cô lại phát hiện người này không phải là quá ân cần rồi sao.

Quần áo tắm rửa vốn chỉ cần đem một bộ, nhưng Doãn Việt lại cầm luôn bảy bộ.

Mỹ phẩm chăm sóc vốn chỉ cần đem một ít, nhưng Doãn Việt lại cầm đi hết.

Đáng sợ hơn chính là, hấn còn muốn cô đem con cá nhỏ trong hồ cá nhà mình đi luôn.

Còn có vài thứ linh tinh lang tang khác, người ngoài không biết chuyện còn cho rằng bọn họ muốn dọn nhà.

Doãn Việt à, rốt cuộc anh muốn em ở bao lâu? Bình Phàm thở dài, nhưng không làm gì được, chỉ có thể ôm con cá Tiểu Kim nhà mình rời đi.

Bi thống, hai chữ này chính là viết như vậy, không thể giả được.

Lên xe, đến nhà Doãn Việt, xuống xe, xách đồ, sắp xếp, mệt mỗi một hồi lâu, gọi đồ ăn bên ngoài, ăn, nghỉ ngơi.

Cuối cùng, làm.

Một lần.

Theo Bình Phàm thấy, lần này thật sự ứng với câu “Thể xác và tinh thần đều no đủ”.

Gọi pizza loại lớn bên ngoài, hai người ăn cũng không tệ, sau khi ăn xong, ngồi trên thảm. Thảm lông trên mặt đất ấm áp, rất thoải mái, Bình Phàm giả vờ ngủ say, bỗng nhiên cảm thấy một cái tay đang đặt trên bả vai nhà mình.

Người quen, không cần để ý tới.

Cho nên, cái tay kia không kiêng sợ chút nào, trượt xuống phía dưới xuống phía dưới lại hướng xuống nữa, cấu thành trình độ giả trò lưu manh.

“Em vừa mới ăn no.” Bình Phàm phản kháng.

“Anh lại đang đói bụng.” Doãn Việt đề lên.

Phản kháng cùng đề lên, hai người lăn trên mặt đất.

Không thích nằm giường mà thích nằm thảm, Doãn Việt quả nhiên là khẩu vị nặng, Bình Phàm bội phục.

Vài lần lộn mào, 720 độ xoay chuyển, Bình Phàm không còn chút sức lực nào, bỏ qua chống cự, dứt khoát đem thân thể trương thành chữ đại (大), tùy ý hấn muốn làm gì thì làm.

Đến lúc này, Doãn Việt lại không vội, rất có kiên nhẫn, mỗi động tác đều mỹ cảm, làm cho Bình Phàm có chút vui vẻ.

Chuyện Doãn Việt muốn làm, không có gì không thành công.

Hấp dẫn, thâm trầm, Bình Phàm bị đánh tới bởi, quân lính tan rã, hoàn toàn bị lạc trong khôn cùng.

Bi thống ở chỗ, lần thứ hai, vẫn đau.

Cái gì mà khoái ~ cảm, đều là gạt người.

Bình Phàm rất thương tâm.

Quá không công bằng, tại sao vẻ mặt Doãn Việt lại thỏa mãn sống động giống như đại sói sám vừa ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ xong?

Nhưng bất kể như thế nào, đại sói sám cùng cô bé quàng khăn đỏ cũng bắt đầu kiếp ở chung.

Mỗi buổi sáng Doãn Việt đều đưa Bình Phàm đi làm, xế chiều lại tới đón cô tan việc. Hai người cùng nhau đi siêu thị chọn thức ăn, cùng nấu cơm chung, ăn cơm xong lại đi dạo một chút, đơn giản vui vẻ, Bình Phàm rất là hưởng thụ.

Mặc dù thông dong, nhưng dù sao cũng chưa kết hôn. Bình Phàm sợ lực lượng dư luận, chỉ có thể tiến hành giữ bí mật chuyện cô và Doãn Việt ở chung.

Nhưng giấy không gói được lửa, chuyện này loáng thoáng vẫn để cho Mộc Mộc biết được.

Đương nhiên là Mộc Mộc chạy tới chất vấn : “Ngày đó tại sao cậu không tới? !” “Bởi vì căn bản là tớ không nhờ cậu giới thiệu a.” Bình Phàm cảm thấy rất vô tội.

“Tớ là bạn của cậu, tốt bụng quan tâm cũng không được à?” Lời Mộc Mộc rất có lý.

Ngoài miệng Bình Phàm không có lời nào để nói, nhưng trong nội tâm lại nhiều vô cùng.

Đó cũng là chuyện đã qua.

Năm đó, Bình Phàm còn đang lo lắng đại sự cả đời của mình, Mộc Mộc mang danh bạn tốt cũng từng vì cô mà giới thiệu không ít đối tượng.

Mỗi lần giới thiệu, đều là cực phẩm.

Đầu tiên là 03, trong nhà mở tiệm bán sẫm lớp, cũng coi là nhà giàu, tướng mạo thì, không phúc hậu mà nói, vẫn rất khó coi.

Nhưng Mộc Mộc nói, đàn ông quan trọng nhất là có tiền, cho nên cô vội vàng để Bình Phàm lên sân, tiếp xúc với nhà giàu sẫm lớp.

Tiếp xúc thì tiếp xúc, nhưng Bình Phàm cảm thấy ví tiền của mình càng ngày càng quắt lại.

Nguyên nhân là vì nhà giàu sẫm lớp luôn quên mang ví tiền.

Uống cà phê xong, Bình Phàm tính tiền, ăn tiệc lớn xong, Bình Phàm tính tiền, đi dạo siêu thị xong, Bình Phàm tính tiền.

Tháng đó, thẻ tín dụng của Bình Phàm bị càn quét tàn bạo.

Mặc dù Bình Phàm không thích dùng tiền của đàn ông, nhưng không có nghĩa là cô hoan nghênh đồng bào phái nam tới tiêu tiền của mình, thế là cô vội vàng nói trân trọng gấp lại sau.

Sau đó, Mộc Mộc bình luận về 03 thế này: dùng khuôn mặt xấu xí của mình để đóng một hồi ‘tiểu bạch kiểm’, thật sự là rất khá. Bình Phàm bị thương chỉ có thể ôm ví tiền đến góc tường ngồi mặc niệm.

Người thứ hai là số thứ tự 08, là một chủ xí nghiệp nhà nông, rau dưa, tài sản trong nhà có thể lên tới hàng ngàn hàng trăm vạn rồi, tuổi cũng rất lớn, đủ làm cha Bình Phàm.

Nhưng Mộc Mộc nói, cao tuổi cũng tốt, có thể thương yêu cậu, sau này gả rồi thì trực tiếp lên làm Thiếu phu nhân, quần áo cơm canh đưa tới miệng, không cần phí chút sức lực nào, thật tốt.

Giữ thái độ thử xem sao, Bình Phàm cứ như vậy mà đi.

Nhưng nhìn một cái, trên cổ nhà nông xí nghiệp đeo một sợi xích vàng óng ánh to bằng ngón tay, trên ngón tay còn có một chiếc nhẫn vàng chói lọi, chói đến nỗi làm cô hoa cả mắt.

Là người có tiền chân chính a.

Nhà nông xí nghiệp quả thật là rất khác với lời đồn, không nhìn mặt Bình Phàm, ngược lại đem tất cả lực chú ý tập trung lên cái móng nhỏ của cô, mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Bình Phàm không giải thích được, cũng chỉ có thể lẳng lặng ngồi chờ cha lên tiếng.

Nhà nông xí nghiệp không nói thì thôi, vừa nói đã làm bà vú nhà hoàng gia kinh sợ: “Cô có sinh con được không?”

Bình Phàm bị hỏi khó, thật lâu sau mới đành hoàng trả lời: “Chưa thử qua.”

Đó là lời nói thật.

Nhà nông xí nghiệp tiếp tục: “Cô nên thử trước một chút, có thể mang thai tôi liền cưới cô, sinh con trai cho cô trăm vạn, sinh con gái thì năm mươi vạn, sinh đôi gấp bội, thai long phượng gấp ba, chỉ đến đó thôi.”

Chỉ đến đó thôi, quả thật rất là chỉ đến đó thôi.

Đáng tiếc gần đây nhà nước nghiêm cấm buôn bán nhân khẩu, Bình Phàm chính là người có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật tốt, làm sao có thể lấy thân thử nghiệm? Lúc này cự tuyệt ngay, hơn nữa còn giống như chuột túi Australia nhảy đi.

Sự thật chứng minh, lớn tuổi vẫn có sự khác biệt. Mộc Mộc từ kinh nghiệm xem mắt đầy máu và nước mắt này của Bình Phàm mà rút ra một kết luận. Vì vậy, lần thứ ba cô giới thiệu cho Bình Phàm một cọng cỏ non xanh biếc.

Chính là đối tượng xem mắt thứ 12 của Bình Phàm, so với Bình Phàm còn non hơn nửa tuổi, nghe nói là du học bên Mỹ về, xem như là một con rùa biển nhỏ. Đáng tiếc nhà của rùa biển cũng rất là truyền thống, ngày đó Bình Phàm mặc quần áo đẹp tới chỗ hẹn, không nhìn thấy rùa biển nhưng lại nhìn thấy rùa biển mẹ nhà hắn.

Rùa biển mẹ mang vẻ mặt quý phu nhân, lấy một đôi mắt nhìn cô từ trên xuống dưới trái trái phải phải một hồi lâu, thật vất vả mới thở dài nói: “Miễn cưỡng lắm mới đủ tư cách, chờ tôi báo lại sau, lúc đó mới có thể cho con tôi tới gặp cô.”

Quả nhiên đúng là Từ Hi giúp nhi tử tuyển phi.

Trần phi không phải ai cũng dám làm, Bình Phàm không dám tiến cung, cho nên trước khi rùa biển mẹ gọi điện tới thông báo mình đủ tư cách thì vội vàng thay số điện thoại.

(P/S : Từ Hi thái hậu là vợ vua Hàm Phong thời nhà Thanh. Bà và Võ Tắc Thiên được xem là hai người phụ nữ quyền lực nhất Trung Quốc thời phong kiến. Trần phi là vợ vua Quang Tự – cháu của Từ Hi, một người hiền lành và có nghĩa khí, là người được vua Quang Tự sủng ái nhất. Lúc giặc ngoại đánh vào Trung Quốc đã khuyên Từ Hi và vua Quang Tự không nên chạy trốn mà phải chống trả nên đã bị bà ép nhảy xuống giếng chết khi mới 24 tuổi.)

Trải qua ba lần xem mắt đầy xui xẻo bị thống, Bình Phàm hoàn toàn mất lòng tin với Mộc Mộc, sau này chỉ cần vừa nghe thấy cô ấy nói có hàng mới muốn giới thiệu thì cô đã vác chân lên chạy không ngoảnh đầu lại.

Cho nên nói, cái gì mà gọi là đại bác sĩ, đó cũng nhất định là ‘cực phẩm’.

Tuyệt đối là rất tốt, Bình Phàm chết cũng không muốn gặp.

Nhưng cũng không thể vì vậy mà làm tổn thương hòa khí với bạn thân, Bình Phàm chỉ có thể nói sang chuyện khác.

Cảnh giới tối cao của việc nói sang chuyện khác chính là dời sang người có thâm thù đại hận nhất với người đang trong cuộc đối thoại. Đầu nhỏ của Bình Phàm có những lúc rất khôn khéo, vội nói: “Đúng rồi, cậu cùng Trang thập tam công tử thì sao? Gần đây tiến triển như thế nào rồi?”

“Tớ và hắn, cái gì cũng không xảy ra cả.” Giọng nói Mộc Mộc kiên quyết.

“Tớ không tin.” Vẻ mặt Bình Phàm hoài nghi: “Cậu cùng Trang thập tam công tử đã bắt đầu gài ngựa cho nhau rồi mà.”

“Gãi ngứa là chuyện bình thường, xin cậu không nên hiểu sai.” Mộc Mộc dùng một loại ánh mắt “Tở khinh bỉ cậu” nhìn Bình Phàm.

Bình Phàm có loại đặc ý của liệt sĩ cách mạng, không bị ánh mắt đó đả gục, vội nói: “Ngày đó ở quán nướng, rõ ràng tớ nghe thấy hắn nói bông tai, đêm đó, còn có gã ngứa, ngoài ra, còn có ngày đó trong bệnh viện, đến tốt cùng cậu đáp ứng hắn cái gì? Theo tớ thấy, các cậu nhất định khẳng định tuyệt đối là có JQ.”

(JQ: gian tình) Hơn nữa JQ này lại to như bubble gum vậy.

Mộc Mộc không kích động, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt nước chảy nhìn hoa rơi xem Bình Phàm, lẳng lặng trình bày sự thực.

Thì ra là, kể từ lần Mộc Mộc bị lỗ vốn trong tiệm của Trang thập tam, trong lòng rất là không cam tâm, cho nên thường xuyên tới tiệm của hắn quấy rối, phá hỏng không ít vụ làm ăn của hắn. Kết quả cơ duyên xảo hợp, ngày đó đang ở trong tiệm của Trang thập tam quấy rối thì nhận được điện thoại của Bình Phàm, nói là đau đến muốn chết, muốn cô ấy vội vàng qua giúp.

Mộc Mộc gấp gáp, đáng tiếc bên cạnh nhất thời không có người quen để nhờ hỗ trợ, dưới tình thế cấp bách, cô chỉ có thể kiên trì nhờ Trang thập tam hỗ trợ.

Không ngờ, Trang thập tam đồng ý, chẳng qua ra một điều kiện: cô phải tới nhà giúp hắn gãi ngứa.

Mặc dù đó là yêu cầu rất kỳ quái, nhưng Mộc Mộc lại quán không được nhiều như vậy, vội vàng đồng ý, lôi kéo Trang thập tam qua nhà Bình Phàm.

Bình Phàm được cứu.

Sau đó, Trang thập tam yêu cầu Mộc Mộc thực hiện lời hứa. Mặc dù Mộc Mộc rất ham của rẻ, nhưng tính cách vẫn rất hiệp nữ, nói là làm, nếu đã đồng ý thì dù có bức cũng chịu đựng qua nhà Trang thập tam.

Lúc tới thì nhìn thấy Trang thập tam đã cởi áo để thân thể trần truồng nằm trên ghế sa lon. Mộc Mộc giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể vọt tới phòng bếp đem dao chặt nhỏ tên sắc lang này ra.

Nhưng kết quả lại là do cô nghĩ nhiều, Trang thập tam cởi áo chẳng qua chỉ là vì đang chờ cô gãi ngứa ỉn.

Nguyên nhân là, sau lưng khó gãi.

Mộc Mộc làm theo, Trang thập tam dường như rất hưởng thụ, nhắm hai mắt, trong miệng bật ra những tiếng rên mập mờ thoải mái.

Mộc Mộc là ai? Dù sao cũng khí huyết sôi trào, không, là cô gái mới vừa thấu hiểu sự đời, bị tiếng rên của hắn trêu chọc, dấy lên dục vọng, thế là, trong lúc vô tình động tác lại thể hiện ra tia câu dẫn.

Làm cô tức giận chính là, câu dẫn rất nhiều, nhưng Trang thập tam lại không có một chút phản ứng nào.

Buồn cười! ! ! Mị lực của mình lại thấp như vậy sao? ? Mộc Mộc tuy bức nhưng mà một cổ nhiệt huyết xông thẳng lên óc, trực tiếp nhào tới, muốn gì gì kia kia với Trang thập tam.

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, nhưng là... Trang thập tam lại nhẹ nhàng đẩy cô ra, mắt hoa đào khẽ khép, nhẹ nhàng nói một câu: “Tiểu thư, thỉnh tự trọng.”

Mộc Mộc tức chết đi được.

Bất chấp luôn cái gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, vươn móng nhọn nhào tới không ngừng gãi, gãi cho đến khi lưng Trang thập tam bắn ra máu mới bỏ qua.

Trang thập tam cũng không phải đèn đã cạn dầu, trong quá trình bị gãi cũng gãi lại Mộc Mộc.

Cuối cùng, chuyện gì cũng không làm, chẳng qua là, phòng ốc Trang thập tam hỗn loạn giống như mới bị cướp ghé qua. Chẳng qua sống lưng hai người đều máu chảy đầm đìa, rất dọa người.

Thật là một đôi oan gia.

Bình Phàm nghe mà kinh ngạc, gãi ngứa này, thật đúng là gãi kỳ quái.

Nhưng mà nói như vậy, Mộc Mộc và Trang thập tam công tử thật sự trong sạch.

Chẳng qua chỉ là gãi ngứa.

Mộc Mộc khai báo vấn đề xong, đương nhiên đến phiên Bình Phàm. Mộc Mộc đặt một câu hỏi mang theo tức giận tràn trề : “Nói, ngày hôm đó tớ gọi điện thoại, có phải cậu đang ở nhà Doãn Việt đúng không?”

Bình Phàm vẫn muốn che giấu, vội vàng phủ nhận.

Lại chống cự, cho nên Mộc Mộc tăng thêm hỏa lực: “Nói nhảm, lúc ấy rõ ràng tớ nghe thấy tiếng hít thở của đàn ông bên kia loa, rất gần cậu, rất thân mật, không phải là hần thì còn ai?”

Bình Phàm bi phẫn, điện thoại di động sơn trại thật đáng sợ a, vì sao mỗi lần nó đều bán đứng cô vậy? Bây giờ oán trời oán đất cũng không kịp nữa, Mộc Mộc tiếp tục đặt câu hỏi: “Nói, có phải cậu và hần đã lên giường rồi đúng không?”

Bình Phàm xua tay, vẫn phủ nhận.

Nhưng Mộc Mộc lại hướng cô bắn hỏa tiễn: “Nói nhảm, một tuần nay cậu không ở nhà, không phải là đến nhà hần, còn có thể ở đâu?”

Bình Phàm muốn bộc phát, Mộc Mộc này quả thực chính là Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ a! ! !

Không có cách nào, chỉ có thể thừa nhận, đem chuyện xảy ra, một năm một mười khai báo rõ ràng.

Xong, Mộc Mộc trầm mặc, trầm mặc xong, lại liên tiếp công kích.

“Cậu ngốc thế, chẳng lẽ không biết làm như vậy thì đàn ông sẽ không còn hứng thú với cậu nữa sao, sau này cậu lấy cái gì để áp chế hần đây, về sau hần tuyệt đối sẽ áp chế cậu đến sít sao. Ông trời của tôi ơi~, vì sao lại để tôi kết giao với một người bạn thân như cậu?”

Ý chính chính là, Doãn Việt chiếm được thân thể Bình Phàm thì sẽ không còn quý trọng cô.

Một hồi sau khi nói xong, trong lòng Bình Phàm có chút ưu tư.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Nếu Doãn Việt thật sự giống như lời Mộc Mộc nói, gì gì đó sẽ làm tình cảm phai nhạt, vậy phải làm thế nào?

Tiểu nội tạng vất thành một cái bánh quai chèo, rối rắm.

Nhưng việc đã đến nước này, ván đã đóng thuyền, hương bà già cũng đã thành hương tương ớt, Mộc Mộc cũng không triệt đường: “Sau này cậu chỉ có thể vừa đi vừa nhìn, tỏa sáng bản thân, để cái đầu thông minh một chút, hiểu không?”

Bình Phàm gật đầu lia lịa.

Tiền Mộc Mộc, Bình Phàm bắt đầu cẩn thận suy nghĩ về quan hệ của mình và Doãn Việt giờ phút này. Đáng tiếc suy nghĩ thì suy nghĩ, nhưng trong đầu toàn hiện ra vóc người hoàn mỹ có thể sánh với Ngô Ngạn Tổ [15] của Doãn Việt.

Cơ ngực, cơ bụng, bắp tay, bắp chân... Mỹ vị a mỹ vị.

Đang YY(tự sướng), chủ nhân bày da thịt kia xuất hiện: “Nghĩ gì thế?”

Đưa tay ra sau ôm lấy cô, thân mật ôn hoà hiền hậu như vậy làm cho Bình Phàm sướng vô cùng.

Tuy nói hình ảnh trong đầu không hài hòa lắm, nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn có điểm hài hòa: “Em đang nghĩ, tối nay vẫn ăn thịt gà à.”

“Đề nghị không tòi, đáng tiếc bây giờ không đói bụng.” Hai tay Doãn Việt có chút nóng lên.

Nhìn đồng hồ một chút, gần đến năm rưỡi chiều, vẫn chưa đói, chẳng lẽ Doãn Việt muốn tu tiên?

Không ngờ, Doãn Việt không muốn tu tiên, chỉ muốn khoái lạc tựa thần tiên.

Dù sao tất cả cũng quen thuộc, trực tiếp ôm lấy Bình Phàm lên giường.

Sau đó... Lăn trên drap giường a lăn trên drap giường, đành vậy.

Cuối cùng, Doãn Việt còn nói khéo rằng, ăn sau khi vận động, không sợ mập.

Dù sao cũng là Doãn Việt, khi lăn được xuống giường thì một giờ nửa đã trôi qua, đi mua thức ăn thì không còn kịp, dứt khoát gọi đồ ăn bên ngoài.

Chọn một quán cơm ở ngoài chung cư, giá rẻ, ăn cũng ngon, cho nên mỗi lần gọi đồ ăn ở ngoài căn bản chưa đến 20 phút thì đã được đưa đến. Cho nên Bình Phàm và Doãn Việt cũng không vội vàng rời giường, mà tiếp tục triển miên trên giường. Không ngờ trời có mây gió thất thường còn người cũng có lúc bộc phát, không bao lâu sau khi gọi đồ ăn bên ngoài, tiếng gõ cửa vang lên.

Trời đất bao la dạ dày lớn nhất là đại nguyên tắc của Bình Phàm, cô vội vàng vợ lấy áo khoác, rất vui vẻ chạy đi mở cửa — người làm trong quán cơm đó đều là con gái, cùng giới tính nên quần áo có chút không ngay ngắn cũng không sao.

Mở cửa, đang muốn đưa tiền nhưng lại không cách nào ngửi thấy mùi thức ăn, giường mắt nhìn, phát hiện không phải — đứng ở cửa, không phải cô bé giao hàng, mà là mẹ.

Lúc ấy cô sợ tới mức đại não ngừng hoạt động, hàm răng đánh lách cách run lên.

Về mặt mẹ Bình Phàm giận dữ, trực tiếp đẩy Bình Phàm ra, đi vào trong phòng, vừa đi vừa tố khổ: “Cha của con, thế mà dám làm ra loại chuyện này, thật đúng là trời không dung a! ! !”

Hả? Người cha cúi đầu cam chịu làm nô bộc của mẹ? Cha có thể làm ra chuyện gì?

“Thật là tức chết tôi mất, uống công cả đời tôi toàn tâm toàn ý lo toan cho nhà họ Mộ của hần, thế mà hần dám làm ra loại chuyện này sau lưng tôi. Tôi già rồi, nên cái gì cũng phai nhạt, Bình Phàm à, con phải nhớ kỹ kết cục của mẹ, ngàn vạn lần không nên giống mẹ, bị mấy con tiểu yêu tinh đoạt mất đàn ông! ! !”

Bây giờ Bình Phàm mới xem như nghe rõ.

Cha ra ngoài tìm tiểu yêu tinh sau lưng mẹ! ! !

Bình Phàm không dám tin, không phải là cô tin tưởng nhân phẩm của cha. Mà là cảm thấy, có tiểu yêu tinh nào đi thích một người đàn ông trong túi vĩnh viễn chỉ có 10 đồng tiền lẻ, một khi vượt qua cái ngưỡng ấy sẽ bị quan trên vu thành tội giữ tiền riêng phạt đến ban công quỹ một đêm?

Cẩn thận hỏi thăm mới biết chân tướng sự tình.

Thì ra hai người đi du lịch Hải Nam, theo thường lệ đến bờ biển chơi. Cha Bình Phàm thừa dịp mẹ Bình Phàm đang trả giá với chủ tiệm bán mũ bên bờ cát, len lén liếc nhìn hai người đẹp dáng chuẩn mặc bikini hai mảnh đi ngang qua.

Mỏng một mười lăm không đốt nhan, quan âm bồ tát khó phù hộ, chết thế nào không chết lại bị mẹ Bình Phàm bắt được, nháo đến long trời lở đất. Trong cơn tức giận, bà chạy đến chỗ Bình Phàm, chuẩn bị ở lại mười ngày nửa tháng để cho cha Bình Phàm ăn năn hối hận một phen. (Theo đó thấy ông ấy mừng hết lớn chứ có mà hối hận) Thì ra là như vậy, Bình Phàm thở phào một hơi, còn tưởng chuyện này có Tiểu Tam nhúng tay vào.

Nhưng vừa mới buông lỏng, mẹ Bình Phàm lại nói một câu làm cho cô vã mồ hôi lạnh giống như thác nước phun trào.

“Nói con bao nhiêu lần rồi, không nên cả ngày đóng cửa phòng lại, gió không lọt vào được sinh ra rất nhiều vi khuẩn, dễ ngã bệnh, vì sao cứ không nghe lời vậy hả?”

Làm cho Bình Phàm biến thành thác nước không chỉ mình lời nói của mẹ Bình Phàm, còn có, bà ấy đứng dậy làm động tác đẩy cửa phòng ngủ ra.

Nếu để mẹ nhìn thấy một người đàn ông xích ~ lõa trắng trợn nằm trong phòng ngủ của cô, bà ấy nhất định tiên giết Doãn Việt, hậu lột da cô!

Tuyệt đối không thể để cho thảm án xảy ra, Bình Phàm lập tức ngăn cản; “Không sao, mẹ, để con, để con, mẹ ngồi nghỉ ngơi trước, đừng lo.”

Vốn muốn kéo mẹ về lại ghế sa lon, nhưng khí lực không đủ, bị mẹ Bình Phàm hất một cái đẩy ra: “Đứa nhỏ này, vì sao không để ẹ vào? Có gì không thể để người khác thấy sao?”

Lời này ý là nhắc nhở, mẹ Bình Phàm nhìn chằm chằm Bình Phàm, quan sát cẩn thận từ cái áo xốc xéch của cô, đến mái tóc rời rạc tùy ý vén lên, rồi đến thần sắc bối rối liếc một cái liền có thể nhìn ra.

Dù sao gừng càng già càng cay, mẹ Bình Phàm không nói hai lời với Bình Phàm, giơ chân lên, “Phanh” một tiếng đá văng cửa ra. Tư thế kia, quả thực giống y đúc sư phụ của Chu Chỉ Nhược [16].

Bình Phàm nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn một màn chật vật của Doãn Việt, chỉ hy vọng giờ phút này hân không nude là được.

Ngừng thở đợi một hồi lâu, không nghe thấy động tĩnh gì, chỉ có vị mẫu thượng đại nhân nhẹ nhàng nói một câu: “Xem con kia, vì sao ngủ dậy mà ngay cả chăn cũng không xếp, thật là càng ngày càng lười.”

Giọng nói thật là hòa ái, cùng Diệt Tuyệt sư thái [17] vừa rồi hoàn toàn không phải cùng một người.

Bình Phàm run rẩy mở mắt, lại phát hiện Doãn Việt đã biến mất — trên giường chỉ còn cái chăn xốc xéch.

Thế giới quả nhiên là kỳ diệu.

Mẹ Bình Phàm bước ra khỏi phòng, chậm rãi nói: “Dọn dẹp phòng đi, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm, sau đó... lại đi dạo phố.” Điều bây giờ Bình Phàm có thể làm, chỉ có thể là gặt đầu.

Đợi mẫu thượng đại nhân rời khỏi, cô lập tức mân mê cúi đầu xem xét gầm giường. Khá cho Doãn Việt dù sao cũng là cảnh sát nhân dân, sao có thể trốn dưới gầm giường.

Người đang núp ở trong tủ treo quần áo a.

Những gì họ nói hân đều nghe được, cũng không cần nhiều lời, hai người nhìn nhau, đều không nói lời nào.

May mà Doãn Việt hồi hồn sớm, móc thẻ tín dụng ra: “Mua ẹ em nhiều đồ một chút.”

Mẹ Bình Phàm dửng mẫn thì mặc dù dửng mẫn, nhưng vẫn biết con gái mới vừa ra ngoài làm việc, tiền ít, từ trước đến nay không bắt cô mua thứ gì ỉn, thế nên Bình Phàm đẩy thẻ tín dụng trở về.

Nhưng thái độ của Doãn Việt lại kiên định: “Cầm lấy đi, lần này, bà ấy nhất định sẽ mua.”

Không dám từ chối nữa, sợ gây ra động tĩnh, dặn dò Doãn Việt đợi mình dụ mẹ rời khỏi rồi hãy lập tức rời đi, liên lạc sau.

Sau đó, cô cùng mẹ ăn cơm rồi dạo phố. Cũng không biết sao mà hôm nay mẹ Bình Phàm lại thay đổi thói quen tốt cần lao tiết kiệm thường ngày. Ăn thì ăn trong quán hạng sang, mua đồ cũng là hạng sang, hơn nữa tiền đều do Bình Phàm trả.

Doãn Việt quả nhiên có tầm nhìn xa, Bình Phàm rất bội phục.

Ngắn ngủn chỉ trong mấy giờ đồng hồ, thế mà đã tiêu hết số tiền bằng hai tháng lương của Bình Phàm, đau lòng đến gan Bình Phàm cũng đau.

Dù sao cũng là thẻ tín dụng của tiểu Doãn nhà mình a! ! !

Thật khó mới có thể thừa dịp mẹ Bình Phàm đi vệ sinh mà len lén gọi điện cho Doãn Việt. Nói cho hân biết cô còn đang đi dạo trong siêu thị, hồi bây giờ hân đang làm gì.

Đồng chí Doãn Việt đương nhiên biết quý trọng thời gian, đã rời khỏi trận địa, hy vọng Bình Phàm đem chuyện này xử lý xong sau đó gọi điện lại cho hắn.

Bình Phàm đồng ý, nhưng không thể làm được —— Mẹ Bình Phàm đi từ nhà vệ sinh ra, trực tiếp tịch thu điện thoại di động của cô, hơn nữa còn mạnh mẽ kéo cô về nhà – nhà cũ, trông chừng nghiêm ngặt.

Không thể dùng điện thoại di động, không thể gọi điện thoại, không thể lên QQ, đi làm thì đưa đi, tan làm thì đón về, quả thực chính là đề phòng cướp. Suốt hai ngày không thấy Doãn Việt, xem chút nữa Bình Phàm bị rối loạn thần kinh.

Thật vất vả, ngày thứ ba, Doãn Việt chủ động tìm tới cửa, hai tay xách đầy túi lớn túi nhỏ quà cáp.

Bình Phàm nhớ đến thành ma, trong mắt hàm chứa nước mắt, hận không thể xông lên ôm bạn trai mình gặm vài gặm. Không ngờ mẫu thượng đại nhân đã phát rống một tiếng: “Đi pha trà! ! !”

Chỉ có thể rưng rưng tạm biệt tình lang, xám xịt đến phòng bếp pha trà với hòa thượng mắc tội – cha.

Pha xong trà, bưng đến phòng khách, nghe thấy đoạn đối thoại như vậy.

Mẹ Bình Phàm: “Tiểu Doãn à, Bình Phàm nhà chúng tôi từ nhỏ không chịu bất cứ cái gì khó khăn, vừa ra khỏi trường liền đi làm, tiếp xúc gì đó cũng rất đơn giản, con người lại đơn thuần, rất dễ bị người ta lừa gạt.”

Doãn Việt: “Dì yên tâm, Bình Phàm đơn thuần nhưng thông minh, sẽ không dễ bị lừa, hơn nữa, một cô gái tốt như vậy, không ai nỡ lừa gạt.”

Doãn Việt, vẫn là anh tốt với em! Bình Phàm đang rất cảm động, mẹ Bình Phàm lại quát lên một tiếng: “Làm gì đấy? Còn không mau đi gọt trái cây?”

Không có cách nào, chỉ có thể xoay người chạy đi gọt trái cây.

Đem trái cây gọt xong ra, bưng đến phòng khách, nghe thấy đoạn đối thoại như vậy.

Mẹ Bình Phàm: “Tiểu Doãn à, cậu thấy Bình Phàm đấy, đứa nhỏ này cũng thật là e thẹn, đã có cậu là bạn trai rồi mà còn che giấu, không nói cho chúng tôi biết. Người trẻ tuổi bây giờ, đều như vậy... Có phải cậu cũng chưa nói với cha mẹ cậu, đúng không?”

Doãn Việt: “Không đâu, người nhà của cháu ai cũng biết, đang tính xem ngày nào đó hẹn đi cùng chú gặp mặt cha mẹ cháu.”

A a a, thì ra là muốn gặp cha mẹ a! ! !

Bình Phàm chuẩn bị vô năng, đang lo lắng, mẹ Bình Phàm lại quát lên một tiếng: “Làm gì đấy? Còn không mau đi nấu cơm?”

Bình Phàm đang xám xịt chuẩn bị chạy xuống phòng bếp thì Doãn Việt lại chủ động xin đi giặt giặc: “Dì, để cháu.”

Mẹ Bình Phàm cười nói: “Cậu là khách, làm sao có thể để cậu làm những chuyện này? Cứ để Bình Phàm làm là được.”

Tuy nói như vậy, nhưng mẹ Bình Phàm lại không đứng dậy ngăn.

“Bình thường khi ở nhà, cháu cũng tự mình làm cơm, giờ làm cho dì nếm thử xem tài nấu nướng của cháu thế nào.” Doãn Việt nói xong, trực tiếp đi xuống bếp.

Bình Phàm muốn đi theo lại bị mẹ Bình Phàm kéo lại, thấp giọng quát lớn: “Ngồi xuống ẹ, hôm nay không cho phép con động nửa ngón tay, toàn bộ để tiểu Doãn làm!”

Bình Phàm không hiểu nổi, ôi chao mẹ ơi, đến tột cùng ngài muốn làm cái gì?

Khó hiểu, thật sự khó hiểu, nhưng bị mẹ đàn áp, Bình Phàm cũng không dám động, chỉ có thể biết điều một chút ngồi xuống, nhìn bóng lưng Doãn Việt bận rộn trong bếp, âm thầm đau lòng.

[15] Ngô Ngạn Tổ là một diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông. Khởi nghiệp từ năm 1998, tính đến nay anh đã đóng hơn 40 phim. Ngô từng được mệnh danh là “Lưu Đức Hoa trẻ,” Anh nổi tiếng là diễn viên hàng đầu của nền công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ với khả năng diễn xuất đa dạng và đặc biệt.

[16] + [17] Chu Chỉ Nhược là một nữ nhân vật trong truyện Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung. Chu Chỉ Nhược là trưởng môn nhân đời thứ tư của phái Nga Mi, tiền nhiệm của cô là Diệt Tuyệt Sư Thái. Trong Ý thiên đồ long ký bản in lần thứ nhất thì người kế nhiệm cô là Trương Vô Kỵ nhưng các bản in sau không nói đến. Chu Chỉ Nhược là nhân vật được xây dựng thành công về mặt diễn biến nội tâm. Vốn là một cô gái có tấm lòng trong sáng, thuần hậu nhưng vì được giáo dục bởi một sư phụ cố chấp, giáo điều và không kém phần nhẫn tâm là Diệt Tuyệt Sư Thái, cộng với một tình yêu tha thiết bị chối bỏ một cách phũ phàng (dẫu chỉ là trong tình thế bất buộc) Chu Chỉ Nhược đã phải hành động trái với lương tâm của mình, càng ngày càng trượt dài vào tà lộ. Cũng chính vì vậy mà cuộc sống của cô cũng đầy rẫy những bất loạn nội tâm. Cuối cùng thì trên chốn thiền môn Thiếu Lâm Tự, Chu Chỉ Nhược cũng đã tỉnh ngộ và tìm lại con người hiền lương xưa kia của mình.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Doãn Việt ở trong bếp bận rộn làm việc, khói dầu bốc lên, nhiệt độ hầm hầm, dầu sôi nóng. Bình Phàm đau lòng đến gan cũng đau, lần đầu tiên trong đời không biết lấy dũng khí từ đâu mà lại dùng ánh mắt kiên nghị nhìn thẳng mẹ già nhà mình.

Ánh mắt trao đổi không tiếng động.

Bình Phàm: Mẹ à, mẹ đối đãi với cảnh sát nhân dân như thế thật không đúng chút nào! ! !

Mẹ Bình Phàm: Nói thêm một câu nữa cẩn thận da của con đấy.

Bình Phàm: Con giúp anh ấy, không cần mẹ làm a.

Mẹ Bình Phàm: Hôm nay con dám động đầu ngón tay nào mẹ liền bầm ngón tay ấy.

Bình Phàm quý trọng ngón tay, lúc này không hề lên tiếng nữa.

Trong lòng không khỏi hô lớn, Doãn Việt của em hu hu, anh phải chịu đựng! ! !

Dù sao Doãn Việt cũng là Doãn Việt, dưới cái nhìn ác liệt của mẹ vợ tương lai đã làm xong cơm.

Canh cà chua thịt, cà tím xào thịt, thịt kho tàu, thịt bò luộc, gà xé, tất cả đều ra hình ra dạng. Ngay cả mẹ Bình Phàm cố ý muốn bối mồm nhưng cũng nói không ra lời nào.

Bình Phàm tự hào.

Nhưng mẹ Bình Phàm dù sao cũng là lão Khương [18], cay đến rất cay, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng thịt gà, lấy một loại phu nhân thương thức, nhân nhát đánh giá một câu: “Tay nghề của tiểu Doãn cũng được.”

Tư thái kia, cao đến giống như máy bay bay trên trời, Bình Phàm nhìn đến cổ cũng đau.

Mẹ Bình Phàm còn chưa diễn xong, đặt đũa xuống, thở dài: “Ai~, Bình Phàm nhà chúng tôi ấy, cái gì cũng tốt, nhưng việc nhà lại làm không được tốt, ai~, điều này thật khiến cho tôi không yên lòng.”

Bình Phàm rất muốn kháng nghị, gì kia, cái khác không dám nói, nhưng việc nhà thì cô làm rất tốt, tại sao mẹ có thể bôi nhọ ưu điểm duy nhất của con gái mình như thế?

Nhưng may Doãn Việt hẳn là biết điều này, Bình Phàm vì vậy mà vui mừng. Còn chưa vui mừng được bao lâu, Doãn Việt mở miệng: “Không lo, dì, ai làm cũng như nhau, nếu Bình Phàm không làm được việc nhà, vậy cứ để cháu.”

Nghe khẩu khí hai người này một chút, quả thực chính là xem cô như một đứa nhi đồng ba tuổi.

Nhưng dưới áp lực mạnh mẽ như vậy, cô không có cách nào phản kháng. Điều duy nhất Bình Phàm có thể làm chính là cầm đũa nuốt cơm.

Sau mấy hồi đấu, vẻ mặt mẹ Bình Phàm dường như là hài lòng, Bình Phàm cũng yên lòng theo.

Nhưng vào đúng lúc này, trên mặt mẹ Bình Phàm lại đột nhiên lướt qua một tia tinh quang: “Đúng rồi, cha đứa bé, sáng nay đi mua thức ăn, hai ba người quen đều lần lượt đưa thiệp mời cho tôi, nói con gái nhà họ muốn kết hôn trong năm nay. Tôi cứ không hiểu, tại sao tất cả mọi người đều vội vàng kết hôn trong năm nay vậy?”

Hỏi lời này, cha Bình Phàm đang gấp một miếng cá, nhưng vừa nghe vợ đại nhân hỏi, lập tức không kịp nuốt, để đũa xuống, ngồi nghiêm chỉnh: “Mẹ đứa bé, chẳng lẽ em không biết sang năm là năm quả phụ trong truyền thuyết sao? Kết hôn không tốt, cho nên họ mới vội vàng kết hôn trong năm nay, nếu không, sẽ phải đợi đến năm sau nữa.”

Bình Phàm che mặt, quả nhiên không phải là dòng chính quy, công lực lời kịch của cha thật tệ, giọng nói cứng nhắc, giống như đang đọc thư xác nhận, vừa nghe liền biết lời kịch này do mẹ bày mưu đặt kế.

Nhưng mà, nói chuyện thì nói chuyện, sao lại hàn huyên tới phần kết hôn?

Còn đang nghi hoặc, Doãn Việt bên kia đã nói: “Cháu cũng nghe nói vậy, mấy ngày nay còn đang suy nghĩ chuyện này, bây giờ gần tới cuối năm, mọi thứ chuẩn bị chưa được tốt, sợ Bình Phàm chịu uất ức. Đợi đến năm sau nữa thì quá lâu, thật ra thì năm quả phụ chỉ là lời truyền miệng của dân gian, tin thì tin mà không tin thì thôi, cháu không có kiêng kỵ mấy thứ này, di nghĩ sao?”

Thì ra là có suy nghĩ về điều này, quả nhiên không phải là đồ dê xồm. Mẹ Bình Phàm hài lòng, gấp một miếng thịt bỏ vào chén Doãn Việt, giọng nói nhẹ nhàng đến nỗi làm cho cha Bình Phàm hoảng hốt trở lại những ngày tháng thanh xuân tràn đầy cây cải dầu: “Tiểu Doãn à, không sao, mấy chuyện này từ từ cũng đến, chỉ cần hai người các con tốt là được, chúng ta không có yêu cầu gì.”

Tất cả đều vui vẻ, một bữa cơm, mẹ Bình Phàm đã đem Doãn Việt trở thành nửa đứa con trai.

Sau khi ăn xong, Doãn Việt vén tay áo lên, chủ động chịu trách nhiệm rửa chén, làm cho cha Bình Phàm đảm nhiệm vai trò rửa chén không công này hơn hai mươi năm nay cảm động đến bắn nước mắt bốn phía.

Nhân dịp Doãn Việt ở trong bếp, mẹ Bình Phàm kéo Bình Phàm vào phòng, đôi mắt sáng như đèn dò xét, “Vụt vụt” bắn lên người Bình Phàm. Thấy vậy, nội tâm cô sợ hãi.

Một lúc lâu sau, mẹ Bình Phàm duỗi ngón tay ra, hung hăng chọc lên đầu Bình Phàm một cái.

Bình Phàm kêu đau, nước mắt ứa ra. “Nha đầu chết tiệt kia, vì sao lại không hiểu chuyện như vậy? Lớn đến vậy rồi, trong lòng cũng chẳng có chút tính toán nào, bị ăn sạch còn giúp người ta lau bàn!” Bùm bùm, mẹ Bình Phàm mắng Bình Phàm một trận.

Bình Phàm chỉ có thể nhịn, không dám lên tiếng.

Mẫu thượng đại nhân nhìn rõ mọi việc, mình đứng là bị ăn sạch bách.

“May mà Doãn Việt không phải là người không chịu trách nhiệm, nếu không, con đúng là khổ hết chỗ nói.” Mẹ Bình Phàm thở dài.

“Đúng vậy, con cũng thấy Doãn Việt là người tốt, cho nên mới...” Mới cam tâm tình nguyện để hấn ăn.

“Chuyện đã như vậy, còn có thể làm sao? Trông coi hấn cho tốt, nếu hấn dám bắt nạt con, con không cần cố gắng chịu đựng, có uất ức thì quay về nói ẹ biết, mẹ đương nhiên sẽ không để cho hấn có quả ngon để ăn, nghe thấy chưa?” Mẹ Bình Phàm dặn dò.

Bình Phàm gật đầu lia lịa, trong lòng mừng thầm, con đường này quá sáng sủa.

Nhìn thái độ Bình Phàm biết nhận lỗi, mà Doãn Việt này đúng là con rể điều kiện cùng mọi mặt đều rất hoa lệ. Mẹ Bình Phàm không quản nhiều nữa, sau khi ăn xong liền cho bọn họ trở về.

Như cũ ngồi lên cổ xe Land Rover trở về, dọc đường đi, ngồi vị trí kế bên tài xế, Bình Phàm rất hưng phấn, ríu ríu rít rít nói không ngừng.

“Hôm đó làm em sợ muốn chết, còn tưởng anh không kịp trốn chứ.”

“Thật là không ngờ, cái gì mẹ cũng biết, xem ra sau này có chuyện gì cũng không thể gạt được bà, vẫn phải thẳng thắn khai báo.”

“Đúng rồi, thẻ tín dụng của anh em vẫn đang giữ, xin lỗi, ngày đó mẹ em tiêu nhiều lắm, tháng sau có tiền lương em sẽ trả cho ...”

Chữ “anh” vẫn chưa nói xong, Land Rover chợt dừng lại.

Tốc độ quá nhanh, vì quán tính, thân thể Bình Phàm đương nhiên lao về phía trước, được giây an toàn kéo lại, nhanh chóng bật về chỗ cũ. Lưng đau nhức, nhưng còn chưa kịp oán giận, một bóng đen nhào lên, ngay sau đó, đôi môi nóng hổi chặn lấy miệng của cô.

Mùi kem cạo râu tươi mát tràn ngập mọi giác quan, giống như chất xúc tác, đẩy lên dục vọng bên trong thân thể.

Thân thể Doãn Việt, ép cô thật chặt. Hắn dùng lực tỏ vẻ khát vọng đối với thân thể cô.

Tay Doãn Việt, vội vàng vuốt ve cô, hắn dùng tốc độ bày ra vọng động trong nội tâm đối với cô.

Môi Doãn Việt, hoàn toàn hôn lấy cô, hắn dùng nhiệt độ tỏ rõ ý nghĩ trong nội tâm.

Giờ phút này, không cần nói gì nữa, Bình Phàm biết hắn muốn biểu đạt tất cả.

Hắn nhớ cô.

Giống như cô nhớ hắn.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Bình Phàm vẫn xấu hổ như cũ, lúc hôn môi vẫn theo bản năng đóng chặt hàm lại. Doãn Việt không vội cũng không gấp, chỉ hà hơi, mềm nhẹ, nửa lạnh, nửa ấm áp. Giống như một cái chìa khóa nhỏ, làm cho cô tự động mở khóa cửa ra.

Lưỡi bắt đầu giao quần, dùng mềm mại cùng ướt át biểu đạt nỗi nhớ cùng tình yêu say đắm.

Trong không gian bị phong kín trong xe, mập mờ tối tăm tình ~ dục thiêu đốt tràn ngập.

Ôm thật chặt, Bình Phàm giống như nghe thấy tiếng xương vỡ vụn, răng rắc răng rắc, tất cả đều là vui vẻ rất nhỏ.

Nhiệt độ thiêu đốt, không khí hòa tan, thần trí đã mất hết, Bình Phàm dùng tay ôm lấy cổ Doãn Việt, giống như giữa biển khơi sóng lớn bắt lấy một mảnh gỗ duy nhất, vội vàng khấn cầu, ham muốn dục vọng, làm cho cô không để mắt đến hết thảy.

Lúc lâu sau khi Doãn Việt kéo cô ra, Bình Phàm mới phục hồi lại tinh thần, một đôi mắt tràn đầy sương mù, trên mặt toàn bộ là màu đỏ hồng nhuận.

“Rất muốn ôm em.” Doãn Việt chỉ nói một câu như vậy, không đầu không đuôi, cũng không biết là giải thích cho hành động lúc trước hay là báo trước cho hành động lúc sau.

Bình Phàm không suy nghĩ, bởi vì cô cũng muốn ôm hắn.

Mặc kệ là vừa rồi, hay là bây giờ, hoặc là tương lai.

Dù sao cũng đang trên đường cái, không thể tiếp tục. Hai người tìm một chỗ, ăn lẩu, mùi vị tươi cay, để lộ không khí lành lạnh, có một phen tư vị khác.

“Tết này chúng ta ra bờ sông đốt pháo hoa đi.” Doãn Việt đề nghị.

Bình Phàm dùng cái xẻng sắt nhỏ khuấy thịt trong nồi, khê gặt đầu, Doãn Việt nói cái gì thì là cái đấy .

Yêu một người, sợ rằng chỉ có thể là như thế, mất đi suy nghĩ, cũng cam tâm tình nguyện.

“Tết năm ngoái em cùng cha mẹ trở về quê, rất náo nhiệt, người người trong đại gia đình đều tụ tập lại để đốt pháo, chơi mạt chược, tán gẫu việc nhà, mấy chuyện vô cùng bình thường, có người nhà là có thể vui vẻ.” Nhớ lại năm ngoái, Bình Phàm cảm giác, cảm thấy toàn bộ đều là một màu hồng tan chảy.

“Thật tốt.” Doãn Việt gấp một khối thịt bò đặt vào chén Bình Phàm, thấm ướt màu đỏ của tương, màu sắc xinh đẹp, khiến khích vị giác.

“Còn anh?” Bình Phàm hỏi. “Đêm 30 năm ngoái phá một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, làm liên tục trong nhiều giờ, quá mệt mỏi, mong một ngủ cả ngày, lúc tỉnh lại đã là mồng hai.” Doãn Việt nói.

“Một mình? Không trở về với cha mẹ?” Bình Phàm hỏi ra lời này mới sực nhớ tới việc Doãn Việt ở trước mặt mình dường như chưa bao giờ nhắc tới cha mẹ.

Quả nhiên, Doãn Việt chẳng qua chỉ nhàn nhạt lắc đầu, không nói gì nữa.

Bằng trực giác, Bình Phàm cảm thấy Doãn Việt và cha mẹ của hắn có chút vấn đề, nhưng nếu hắn không nói, cô cũng không nên hỏi nữa.

Dường như cảm giác thấy không khí có chút không thích hợp, Doãn Việt chủ động thay đổi đề tài: “Vừa rồi mẹ nhắc đến chuyện kết hôn.”

“Đừng để trong lòng, anh cũng biết thế hệ mẹ của em là như vậy, chỉ mong con gái có thể yêu rồi kết hôn, là tâm sự chung.” Bình Phàm sợ Doãn Việt hiểu lầm cho rằng mình có ý bức hôn, vội vàng giải thích.

“Chuyện của chúng ta, tại sao có thể không để trong lòng?” Doãn Việt nhợt nhạt cười, cười đến tim Bình Phàm đập mãnh liệt.

Gì kia, Doãn Việt mặt than bây giờ có phải là muốn cái mạng già của mình hay không, cười nữa thì trái tim này sợ là chịu không nổi a ! !

Vì sự an toàn của trái tim đáng thương nhà mình, Bình Phàm quyết định chuyển hướng đề tài: “Đúng rồi, em cứ quên hỏi, lúc trước là bạn bè họ hàng nào của anh giới thiệu anh với em vậy?”

“Là mẹ của một đồng nghiệp.”

Doãn Việt trả lời làm cho nội tâm Bình Phàm có chút rung động. Nếu là họ hàng thì tốt, có nghĩa là chuyện cô qua lại với Doãn Việt, người nhà của hắn đã biết. Nhưng hết lần này tới lần khác lại là mẹ đồng nghiệp, không chừng người nhà Doãn Việt còn chưa biết chuyện cô và hắn gặp gỡ.

Nhưng chuyện này không thể trực tiếp hỏi thẳng, chỉ có thể quanh co lòng vòng: “À, vậy, dĩ đó có quen biết gì với cha mẹ anh không?”

Nếu là người quen, cũng có thể an lòng một chút, dù sao cũng tìm người hợp với điều kiện của cha mẹ hắn.

Đang thấp thỏm chờ đợi câu trả lời, Doãn Việt vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về cánh tay Bình Phàm.

“Đừng lo, tin anh.” Không cần nói rõ, cái gì hắn cũng biết.

Thấp thỏm trong nội tâm Bình Phàm từ từ biến mất, không chỉ vì những lời này của hắn, hơn nữa là vì người.

Người này là người đàn ông cô chọn.

Lẩu phả mùi thơm vào mặt, vì có khói dầu nên có chút khó chịu. Doãn Việt ở đối diện tiếp tục mở miệng: “Tuần sau anh phải đi tập huấn ở ngoài, năm ngày sẽ về, chờ anh.”

Bình Phàm bật cười: “Em có thể đi nơi nào, đương nhiên là ở chỗ này chờ anh.”

“Chủ yếu là... đã có vết xe đổ, không thể không phòng.” Doãn Việt rũ mắt, nhưng lời nói này liền tạo áp lực cho Bình Phàm.

Doãn Việt nói không sai, mấy lần trước bởi vì hắn đi công tác chẳng hạn, Bình Phàm đúng là có sinh ra dị tâm.

Xấu hổ a xấu hổ, Bình Phàm cúi đầu nhai cơm.

“Có thể đồng ý không?” Giọng nói Doãn Việt vang lên trên đỉnh đầu cô.

Đã đến lúc bày tỏ thái độ, Bình Phàm không hề né tránh nữa, đặt chén cơm xuống, lấy ánh mắt thành khinh của thiếu niên tiên phong khi tuyên thệ nhìn Doãn Việt: “Em nhất định không đi, như thế nào cũng không đi.”

Bạn học Doãn Việt sờ sờ tóc cô, hài lòng.

Cuộc sống hạnh phúc ngắn ngủi, vài ngày sau, Doãn Việt rời đi .

Nhưng mà lần này không giống, hai người đã có hẹn ước, mỗi đêm đều gọi điện thoại, rất an tâm.

Yêu đương quả nhiên là linh đan diệu dược, tâm tình vui vẻ. Buổi sáng thức dậy tinh thần cũng sáng khoái, nhàn rỗi không có chuyện gì làm thì nghe nhạc a a cười khúc khích, làm cho hiệu trưởng sợ hãi nghĩ rằng cô đã bị dị ứng độc được ăn mòn lên tới não bộ thần kinh rồi.

Nhạc đệm duy nhất là do Đồng Tiểu Dưa đưa đến. Người này thế mà lại ở trong giờ học hướng về một đám nhóc xấu xa chỉ vào Bình Phàm rồi vỗ lồng ngực nhỏ mập mập nói : Đây là bạn gái của cậu đẹp trai nhà tớ, người quen, sau này tớ có thể không cần ngủ trưa nữa, đi ăn bánh bích quy nha. Đám nhóc xấu xa nghe được thì hâm mộ vô cùng, Bình Phàm nghe được lại buồn bực không dứt. Có cái loại đi cửa sau như Đồng Tiểu Dưa này, Bình Phàm cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhưng tổng thể mà nói, vẫn không tệ, gần đây trời lạnh, tan làm rồi Bình Phàm liền về nhà rửa mặt nằm trên giường, đến hẹn lại lên chờ điện thoại Doãn Việt.

Khoảng 9 giờ sẽ gọi tới, cũng không có đặc biệt gì, chỉ hỏi một câu “Ăn cơm chưa?”

Sau đó liền câu có câu không tán gẫu, thậm chí có khi nhất thời không có gì để nói, Bình Phàm cảm thấy trầm mặc không tốt lắm, muốn tắt máy. Doãn Việt lại không đồng ý: “Em nói đi, anh muốn nghe giọng nói của em một chút.”

Bình Phàm có chút ngượng ngùng: “Em không có gì hay để nói cả.”

“Vậy cứ cầm lấy điện thoại, có thể nghe tiếng thở của em cũng tốt.” Doãn Việt yêu cầu như vậy.

Cho nên, hai người cứ cầm lấy điện thoại, cái gì cũng không nói, loáng thoáng nghe được tiếng hít thở của đối phương, mỗi một cái, liền có thể ấm áp đến trong lòng.

Hạnh phúc bình thản mà nồng đậm.

Mà biến cố luôn lơ đãng xảy ra trong tình huống như vậy.

Ngày thứ ba sau khi Doãn Việt rời đi, Bình Phàm thấy một vị khách không mời mà đến.

Mẹ Doãn Việt.

Một người trang điểm đúng mức, rất có quý khí của phụ nữ trung niên, bộ dáng không cần phải nói, dù sao cũng là mẹ Doãn Việt.

Mẹ Doãn Việt được tài xế lái xe đưa đến cửa nhà trẻ, chờ Bình Phàm tan làm. Đầu tiên khi nhìn thấy Bình Phàm, mẹ Doãn Việt cười. Nhưng Bình Phàm cảm giác được, nụ cười kia không có chút nhiệt độ nào.

“Tiểu Mộ đúng không? Di là mẹ Doãn Việt.” Bà ấy giới thiệu mình như vậy.

Bình Phàm có làm sao cũng không nghĩ ra được tình huống như vậy, sững sờ hồi lâu mới thốt ra một tiếng “Chào đi.” “Chúng ta lên xe rồi nói chuyện.” Mẹ Doãn Việt tự mình mở cửa xe.

Bình Phàm há có thể từ chối, xem như là có cảm giác thấy có gì đó không đúng, nhưng vẫn chỉ có thể kiên trì lên xe.

Xe lập tức chạy đi, mẹ Doãn Việt cười nhàn nhạt, nói một chút nhàn thoai râu ria.

Nhìn kỹ, thần thái của bà có năm sáu phần giống Doãn Việt.

Chẳng qua, Bình Phàm cảm thấy, Doãn Việt trong nóng ngoài lạnh, mà mẹ của hắn, là ngoài nóng trong lạnh.

“Tiểu Mộ đi làm hai năm rồi sao.” Mẹ Doãn Việt dường như lơ đãng hỏi.

Bình Phàm không ngốc, nghe ra được những lời này không đơn giản —— Mẹ Doãn Việt đã tìm hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện của cô.

Coi như là trong lòng nhắc nhở bản thân vô số lần cẩn thận đề phòng, nhưng đã là trình độ thịt cá, không có cách nào tưởng tượng được.

“Nghe nói, cháu cùng tiểu Việt là do người khác giới thiệu. Đứa nhỏ này, những chuyện như thế mà không nói cho chúng ta biết, vài ngày trước anh họ của nó mới nói cho đi biết đấy.” Cho dù mẹ Doãn Việt có ngồi, lưng cũng ưỡn rất rất thẳng.

Bình Phàm thừa nhận như vậy rất cao nhã, nhưng lại vẫn không thể xua đuổi cảm giác xa cách.

Quả nhiên, nhà Doãn Việt từ trước tới giờ không biết tới sự tồn tại của cô.

“Tiểu Việt luôn rất nghe lời, là niềm kiêu hãnh của dì và cha nó, từ lúc tiểu học đã không cần chúng ta lo lắng, rất hiếu thuận. Chẳng qua, hai năm trước khi tốt nghiệp, cha nó nhờ mối quan hệ, hy vọng có thể điều nó đến Bắc Kinh. Không ngờ vì vậy mà đã chiếm mất vị trí bạn tốt của nó, hai người nháo đến trời. Vốn điều này cũng không có gì, nhưng xấu ở chỗ, người bạn kia lại đi Vân Nam, trong lúc thi hành nhiệm vụ thì mất tích. Tiểu Việt rất tự trách, cãi nhau ầm ĩ một hồi với cha nó. Hai người tính tình ai cũng bướng bỉnh, cứ như vậy, không chịu nói chuyện với nhau nữa.”

Chuyện này, trước kia Bình Phàm có nghe Doãn Việt nói. Chẳng qua cô không nghĩ là, Doãn Việt và cha của hắn lại căng thẳng như vậy.

“Nhưng mà, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, hai người ai cũng quan tâm lẫn nhau, thường xuyên nhờ dì đi tìm hiểu tình huống của đối phương.” Mẹ Doãn Việt cười khổ thở dài, nói tiếp: “Thật ra thì trong mắt của dì, cha nó không làm sai, người nào không muốn để con mình thành tài? Tiểu Mộ, cháu cũng nên biết chút tình huống của nhà chúng ta. Mặc dù không nói là rất giàu sang, nhưng ít nhất tiểu Việt cũng có thể có một công việc xứng với gia thế nhà chúng ta, sau này, cũng dễ tìm...”

Mẹ Doãn Việt dừng lại, không nói nữa.

Không sao, bởi vì Bình Phàm biết rõ bà ấy muốn nói gì.

Bọn họ muốn Doãn Việt tìm một công việc xứng với gia thế, còn có, một người vợ có gia thế xứng đôi.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Bình Phàm cảnh cáo bản thân, quản bao nước thăm non xa, hai người muốn đến được với nhau phải gặp một chút khó khăn, chỉ cần kiên định mặt dày chịu đựng qua lần này là tốt rồi.

Dựa theo Bình Phàm suy đoán theo tâm tình của mẹ Doãn Việt thì kế tiếp hắn là sẽ nói điều kiện để cô rời khỏi Doãn Việt. Bình Phàm siết chặt tay đờ, muốn nhìn xem thử chỉ phiếu mẹ Doãn Việt đưa đến tội cùng là năm đơn vị hay là sáu đơn vị.

Nhưng mẹ Doãn Việt cứ như vậy nói ra câu đó rồi không nói gì nữa, ngược lại lấy giọng điệu vô cùng nhiệt tình của phu nhân nói: “Tiểu Mộ, cháu còn chưa đến nhà chúng tôi đứng không, dù sao không có chuyện gì, đi chơi chút đi.”

Nói xong, liền nói tài xế đưa các cô về nhà.

Nhà cha mẹ Doãn Việt là một biệt thự lưng chừng núi, phong cảnh ưu mỹ cao nhã, cũng là khu nhà giàu nổi tiếng trong thành phố, hàng xóm đều không phú thì quý.

Mẹ Doãn Việt mang cô vào nhà, một gian phòng theo kiểu Trung Quốc cổ điển, sàn nhà bằng gỗ, đồ trang trí bằng gỗ, nhất là những món đồ cổ trên kệ trong phòng khách, nhìn ra được giá trị không rẻ.

Căn phòng như thế mà đứng lên hẳn là rất thích ý, nhưng Bình Phàm cảm thấy, có lẽ là vì ở lưng chừng núi nên không khí lạnh hơn so với thường ngày.

Càng ngoài ý muốn của cô chính là, trong phòng khách mở một sòng mạt chược, bốn vị phu nhân trung niên đang vội vàng xoa xoa mạt chược.

Cho dù là kiến trúc Vạn Lý Trường Thành thì cũng nhãn quan bốn đường, tai nghe tám phương. Lúc hai người Bình Phàm đi vào, lập tức có người chào hỏi: “Mẫn Lan à, chị là chủ nhân nhà này thế mà lại bỏ chúng tôi ở đây thì coi sao được? Ván này xong chị phải vào, em muốn đi nhà vệ sinh, hôm nay xui xẻo quá, thua đến một vạn, em phải nghỉ lấy hơi tái chiến.”

Lời này vừa ra, lập tức có người kháng nghị: “Ai~, tôi nghe nói nhà cô mới xây siêu thị ba tầng trong trung tâm mà, tiền tiêu sao cho hết, chút điểm này cô lo gì?”

Dù có chuẩn bị tâm lý, Bình Phàm vẫn bị kinh ngạc. Chơi mạt chược có chút thôi mà phải bỏ ra số tiền ít nhất có thể gần bằng một năm tiền lương của cô.

Trên đường đến cửa sơn rượu thịt có xương khô chết cứng, Đỗ thúc thúc quả nhiên là có tầm nhìn xa. Quả thật được mở rộng tầm mắt, mẹ Doãn Việt ngồi xuống, Bình Phàm cũng ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, nhưng cô lại có loại cảm giác không thật.

Dường như, chỗ này, không phải là chỗ cô nên tới.

Tiếp tục nói chuyện.

“Đúng rồi, Mẫn Lan à, lâu rồi không thấy con trai của cô, vẫn đang làm cảnh sát sao?”

“Đúng vậy, đứa bé này, tính tình bướng bỉnh.” Mẹ Doãn Việt cầm chén trà, nhẹ nhàng nhấp một miếng.

“Ai nha, con nít thôi, tuổi trẻ khí thịnh, không biết trời cao đất rộng, cứ cho nó ra ngoài rèn luyện cũng tốt, sau này thăng chức cũng mau. Nhưng mà nhớ lưu ý chuyện của nó, trước đó vài ngày, phu nhân Trần Quân còn nói tôi tìm xem có người thích hợp hay không, tôi thấy rất hợp làm vợ của Doãn Việt nhà cô.”

“Đại thiên kim nhà Trần Quân? Không phải đang ở nước ngoài sao?”

“Mới du học về, tôi gặp rồi, bộ dạng rất tốt, tính cách cũng hiền hoà, điều kiện trong nhà vừa tốt, không biết ai có phúc để hưởng. Ôi chao, nếu cô cảm thấy không tệ, ngày mai tôi sẽ nói.”

“Vẫn thôi, cô gái đó tốt thì tốt, chỉ là Doãn Việt con tôi tính tình cáu kỉnh, không chừng còn đắc tội người khác.” Mẹ Doãn Việt cười nhạt.

“Ai~, những thứ này đều là muốn tốt cho nó, kết thông gia với nhà Trần Quân thì trong nội bộ có người quen dễ làm việc hơn, sau này công việc của tiểu Việt nhà cô, còn có lão Doãn nữa, khẳng định sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Tiểu Việt thằng bé này, tính cách nó các cô chỉ biết một hai, nói cũng không nghe, không biết đang nghĩ cái gì.” Giọng nói mẹ Doãn Việt nhẹ nhàng, nhưng lại giống như đang châm biếm, đâm vào trong lòng Bình Phàm, đâm đâm tê tê đại đại.

“Những chuyện này không thể theo tính tình của nó, làm sao có thể tùy ý? Mấy đứa trẻ này không có chịu khổ, không biết xã hội bây giờ không dựa vào quan hệ thì không thể làm được gì. Cưới một cô gái có thể đi ra đi vào, còn trên đường làm quan thì có thể có nhiều giúp đỡ, còn hơn phần đầu hai mươi năm. Các

có cô nghe nói thằng nhóc nhà lão Trương kia không, hai năm trước không phải là nháo muốn kết hôn với một cô gái bán hàng bình thường sao, làm lão Trương giận đến nỗi đoạn tuyệt quan hệ với nó. Kết quả thì sao, hai năm sau ở bên ngoài chịu nhiều đau khổ, hiểu được ở nhà thật tốt, cuối cùng vẫn nhịn đau chia tay với cô gái kia, trở lại kết hôn với người mà người nhà tuyển chọn. Cô nhìn xem, mấy đứa trẻ này đúng là, không chỉ khổ mình, còn làm trẻ nãi tuổi xuân con gái người ta, làm bậy nha.” Những lời đó, cũng không phải chỉ cô, nhưng Bình Phàm lại cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Bên này đang hồ lý hồ đồ, như rơi trong mộng, bỗng nhiên một người nói đến một cái tên.

“Đúng rồi, hai tháng trước tôi có gặp Phương Nhan, chính là con gái nhà lão Phương. Mấy năm không gặp, càng ngày càng trở mã được lắm, nghe mẹ con bé nói nó còn chưa có bạn, Doãn Việt nhà cô không phải quan hệ với con bé ấy rất tốt sao? Tôi nhớ trước kia tiểu Việt cùng Phương Nhan học chung một khối, lúc ấy mọi người đều cho rằng bọn nó sẽ trở thành một đôi. Mẫn Lan, không phải cô cũng rất thích con bé đó sao? Dứt khoát hợp một đôi luôn đi.”

“Con bé đó, tôi đúng là rất thích. Nhưng chuyện này phải chờ con bé từ Singapore trở về rồi hãy nói.” Mẹ Doãn Việt trả lời mơ hồ.

Dù sao chẳng qua chỉ là một hồi nhàn thoại, rất nhanh trận đấu xuất hiện thể mặt chược thật tốt liền hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mọi người.

Giữa một trận tiếng động lớn, mẹ Doãn Việt ngoắt ngoắt tay, ý bảo Bình Phàm đang thất thần lên lầu cùng bà.

Trên lầu có một cái sân to, phong cảnh trống trải, toàn bộ cảnh sắc thành thị đều thu hết vào mắt, đứng nơi này, rất có cảm giác bá chủ thiên hạ.

Người ở chỗ này, cũng là người lãnh đạo của thành phố.

Mẹ Doãn Việt dẫn Bình Phàm ngồi xuống cái ghế ngoài sân, nhìn phong cảnh dưới chân núi. Ngày đông trời tối sớm, ngọn đèn phía dưới ảm áp, giống như phù du trong mặt nước phồn hoa, lầu dưới truyền đến tiếng đánh mặt chược, vang một tiếng gãy một tiếng.

Không thật.

Bình Phàm cảm thấy, giờ phút này ngay cả Doãn Việt cũng không chân thật.

Tại sao cô lại tới đây?

Không biết. Yên lặng trong bóng tối, mẹ Doãn Việt mở miệng: “Tiểu Mộ, cháu là người thông minh, dĩ muốn nói cái gì, cháu nên biết.”

Bình Phàm gật đầu, đúng vậy, ý của mẹ Doãn Việt từ khi nhìn thấy bà lần đầu tiên, cô đã biết.

“Chuyện cháu cùng tiểu Việt, dĩ mới biết mấy ngày trước, nghe nói hai người mới quen mấy tháng, tình cảm hẳn là chưa quá sâu. Ý của dì cùng cha nó...” Trong bóng tối thấy không rõ thần thái của mẹ Doãn Việt, chỉ nghe ra sự do dự, dừng lại: “Tiểu Mộ à, hai người vẫn nên sớm chia tay đi.”

Đêm lạnh, không khí hít vào trong phổi, Bình Phàm lạnh đến có chút đau.

“Thật ra thì, chúng tôi làm cha mẹ, cũng vì con mà suy nghĩ, ai không muốn con mình tốt? Tiểu Việt có điểm xuất phát cao, tư chất không tồi, sau này nhất định sẽ thành công, đến lúc đó những người mà nó tiếp xúc sẽ không phải là những người cháu quen thuộc. Những phu nhân trong nhà ai cũng có thể ít hoặc nhiều giúp một chút cho chồng, cháu thì sao? Còn nữa, người xưa đã nói môn đăng hộ đối, lời này không sai. Tiểu Mộ, dĩ không có ý gì khác, chẳng qua cuộc sống hoàn cảnh của cháu và tiểu Việt từ nhỏ đã bất đồng, bây giờ có thể bởi vì tình yêu cuồng nhiệt nên không cảm thấy có gì không đúng, vốn dĩ sau nếu lập gia đình, quan niệm tư tưởng sinh hoạt tập quán của hai người bất đồng, họ hàng bạn bè hai bên lui tới nhất định sẽ có không ít mâu thuẫn, đủ loại tăng lên, những mâu thuẫn kia không phải dễ điều hòa, chẳng lẽ đến lúc đó lại tách ra, chẳng phải là hại hai người, tội gì phải thế?”

Gió mạnh, hai cánh tay Bình Phàm ôm lấy mình, muốn có chút ảm áp.

Chẳng qua giờ phút này ảm áp lại yếu ớt.

“Tiểu Mộ, cháu không biết, tính tình cha của nó rất bướng bỉnh, nói là tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện các cháu, tình nguyện không nhận tiểu Việt làm con. Cháu là đứa bé tốt, vừa biết điều vừa hiếu thuận, chúng ta thật không muốn tổn thương cháu, cháu cũng không muốn nhìn tiểu Việt vì cháu mà không có nhà để về. Không gạt cháu, dì và cha của nó đã chọn người thích hợp, những lời vừa rồi cháu cũng nghe thấy, cái kia Phương Nhan, dì nghĩ cháu cũng biết, gia thế nhà con bé đó cũng tương đương với tiểu Việt, cha mẹ hai bên đã có ý định tác hợp cho chúng nó thành một đôi từ rất lâu rồi, tình cảm của bọn nó không tồi. Ban đầu nếu không xảy ra chuyện kia, khiến cho tiểu Việt rời nhà, dì nghĩ bọn nó hẳn là đã sớm ở chung một chỗ.”

Bình Phàm cắn môi.

Cái tên kia, lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Phương Nhan.

“Dì đây cũng là người từng trải, hiểu chuyện tình cảm, nhất thời muốn dứt cũng dứt không được. Dì hy vọng cháu về nhà nhân dịp mấy ngày này suy nghĩ cho tốt một chút. Dĩ nhiên, nếu các cháu vẫn cố chấp ở chung một chỗ thì chúng ta cũng không thể mạnh mẽ tách các cháu ra. Chẳng qua là đã vạch mặt nhau như vậy, tổn thương tâm mọi người, tình cảm như vậy, chẳng phải rất ích kỷ sao? Cần gì chứ?” “Dì, cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Bình Phàm biết mình nhất định phải nói, bởi vì cô sợ mình mà nghe tiếp nữa, tâm tình sẽ hỏng mất.

Cô không muốn thất lễ trước mặt mẹ Doãn Việt.

Mẹ Doãn Việt vô cùng biết thời thế, chuyển biến tốt liền nhận, không nói thêm gì nữa, lập tức đưa giấy thông hành cho Bình Phàm về nhà.

Từ trên xe bước xuống, nhìn thấy cảnh vật quen thuộc chung quanh, thần trí Bình Phàm mới xem như có chút trở lại.

Mẹ Doãn Việt không nói những lời quá đáng, nhưng bên trong Bình Phàm đã bắt đầu co rút.

Cho tới nay, cô và Doãn Việt rõ ràng là chênh lệch. Từ nhỏ đã có sự chênh lệch, chẳng qua khoảng cách đó chỉ mơ hồ, không xác thực, cũng không mang tới cảm xúc quá lớn cho cô. Nhưng hôm nay cô mới biết, cũng làm cho khoảng cách chênh lệch đó rõ ràng bày ra ngay trước mặt.

Phảng phất, Doãn Việt và mình, cách xa rất nhiều.

Nghĩ đến quá mức nhập thần, điện thoại trong túi quần vang lên một hồi cô mới kịp phản ứng.

Doãn Việt.

Bình Phàm nhận máy, bên kia truyền đến giọng nói hơi trầm thấp nhưng từ tính đến hoa lệ của Doãn Việt: “Đang làm gì đó?”

Giọng nói là ma lực, làm lỗ mũi Bình Phàm đau xót, nước mắt lạch tạch lạch tạch rơi xuống mặt đất, từng giọt lớn từng giọt lớn, giống như không cần tiền.

Bên kia im lặng, không nghe thấy hồi âm. Doãn Việt cảm thấy có gì đó không đúng: “Sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“Không có.” Bình Phàm lắc đầu, động động như vậy, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

“Em khóc?” Doãn Việt nghe ra khác thường.

“Không, trưa hôm nay ngủ, bị lạnh.” Bình Phàm dùng lời nói dối ứng đối.

“Nghiêm trọng không?” Doãn Việt không nói những lời quan tâm buồn nôn, nhưng trong giọng nói chứa sự ân cần so với ai cũng nhiều.

“Không sao, uống thuốc, ngủ chút là khỏe.” Tiếp tục nói dối.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Doãn Việt dặn dò.

“Ừ, biết rồi, thuốc có tác dụng rồi, em ngủ trước.” Bình Phàm sợ mình không nhận được khóc lên, vội vàng nói gấp lại sau.

Nhưng trong nháy mắt cúp điện thoại, cái loa bên kia truyền đến tiếng Doãn Việt.

“Bình Phàm, anh rất nhớ em.”

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Anh rất nhớ em.

Chẳng qua chỉ đơn giản bốn chữ, nhưng lại mềm mại giống như nước suối, mang theo mùi thơm ngát, chảy vào đáy lòng Bình Phàm, làm trái tim mới vừa đóng băng của cô từ từ hòa tan.

Doãn Việt, ở ngoài ngàn dặm, vẫn nhớ đến cô như cũ.

Đầu đường đêm đông, không khí âm lạnh, người đi đường thưa thớt, nhiệt khí duy nhất chính là từ mấy gian hàng đồ nướng ven đường, nhưng mùi hương thức ăn ấm nóng lại càng làm cái lạnh hiện ra rõ ràng hơn.

Mà giờ khắc này, cả người Bình Phàm giống như đang được hơi ấm bao quanh, rét lạnh không thể nhập vào quần áo của cô.

Bởi vì, trong nội tâm đầy áp hình ảnh người kia.

Chỉ cần hắn còn ở đây, cô nguyện ý lấy toàn bộ dũng khí chống lại, đợi chờ.

Nếu là dĩ vãng, chịu đựng khó khăn lớn như vậy, Bình Phàm nhất định sẽ núp trong vỏ, vĩnh viễn không ra.

Nhưng lần này, cô lựa chọn tin tưởng Doãn Việt. Cô đã đồng ý chờ hắn, cô sẽ cố gắng hết sức thực hiện lời hứa này.

Chủ ý đã quyết, khẩu hiệu cố gắng cũng đã hô, nhưng cuối cùng vẫn là thanh niên chưa trải qua đại sự gì, gặp phải cái loại hí kịch này phải tìm người thương lượng.

Một khi đã thế, đây chính là lúc bạn thân phát huy tác dụng.

Nếu nói há miệng mắc quai, lúc này Bình Phàm vọt tới bên quán nướng, mua củ sen, đậu phụng, canh cải trắng, đậu phụ khô, thịt dê, thịt bò, thịt gà, chân giò hun khói vân vân, một hộp đồ nướng lớn, vung hai chân, chạy nhanh đến nhà Mộc Mộc.

Vừa ăn đồ nướng vừa uống nước trái cây nghe xong Bình Phàm kể rõ, Mộc Mộc đưa ra chủ ý.

“Không bỏ, đánh chết cũng không bỏ, việc gì bỏ con nhà bọn họ, đừng có mà lấy cái loại thiên tử ép chư hầu ra, dù sao Doãn Việt cũng là người thừa kế duy nhất, sau này hai người bọn họ còn phải đi lạy lục nữa kìa, tài sản đó khi đó còn không phải là của cậu sao?”

Bình Phàm tỏ vẻ mình vẫn không nghĩ tới mặt này.

Mộc Mộc hỏi thăm: “Vậy cậu nghĩ cái gì?”

Bình Phàm thừa nhận mình rất không hài hòa, tạm thời nghĩ đến chính là thân thể Doãn Việt. “Dù sao cậu không thể cứ rút lui như vậy, phải xem thái độ Doãn Việt nhà cậu trước đã. Bây giờ chính là cơ hội khảo nghiệm hắn, một người đàn ông nếu ngay lúc này đứng ra, chia vào áp lực gia đình, lấy thân bảo vệ người con gái mình yêu, tớ đây sẽ thừa nhận hắn là người trong nhà, còn ngược lại, hãy đợi đấy.” Mộc Mộc quả thật là người cá tính.

“Tớ tính đợi anh ấy trở về rồi nói cho anh ấy biết, không nên làm chậm trễ công việc của anh ấy.” Bình Phàm giải bày ý định của mình.

Mộc Mộc “Chắc chắc chắc” ba cái: “Thật không thể tin được, vì sao tớ lại có thể làm bạn với loại con gái hiền lành rồi tinh rồi mù như cậu.”

Bình Phàm phản ứng chậm, còn đang cố gắng lặp lại lời này xem thử rốt cuộc là khen hay chê thì đã có người gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ .

“Tôi cũng không tin được người như Mộ tiểu thư làm sao có thể làm bạn với loại người không có một chút đức hạnh của con gái Trung Quốc truyền thống như em.”

Người nói chính là Trang thập tam công tử mới từ phòng tắm đi ra.

Mộc Mộc và Trang thập tam ở chung, mới đầu Bình Phàm tiến vào đã kinh ngạc đến mức cầm rút xuống suýt chạm đất, cho nên giờ phút này đối với sự lên sân của hắn đã bớt kinh ngạc.

Giữa Mộc Mộc và Trang thập tam không có xảy ra chuyện gì không thuần khiết, sở dĩ hắn ở trong nhà Mộc Mộc chỉ là vì trả nợ.

Nghe Mộc Mộc nói, cô vì bức Trang thập tam vũ nhục mình nên cứ cách mấy ngày lại chạy tới tiệm của hắn bôi míc, kết quả không cẩn thận, làm rơi cái bình hoa lỏi thời trong tiệm, mấy vạn, coi như có lộc da Mộc Mộc cô cũng không nỡ lấy tiền ra bồi thường.

“Dù sao tiền cũng không có, cùng lắm thì còn cái xác tôi đây.” Lúc ấy Mộc Mộc nói như thế.

Nhân viên trong tiệm của Trang thập tam nghe được, có trứng đau trứng, không có trứng cũng sinh ra trứng để đau.

Trang thập tam không cần Mộc Mộc bồi xác, chẳng qua hắn nói muốn tới nhà cô ở nhờ một tháng. Nguyên nhân là vì mẹ Trang thập tam đem một đám họ hàng tới nhà hắn ở, quá mức ồn ào, không quen, muốn tìm phòng khác ở nhưng trong thời gian ngắn không tìm được, chỉ có thể uất ức đến nhà Mộc Mộc ở.

Cô nam quả nữ, nam đẹp nữ tươi, một chỗ một phòng, hoóc-môn phát sinh dài dài, Bình Phàm thật sự không tin bọn họ còn thuần khiết.

Mới vừa vào cửa, Bình Phàm liền len lén hỏi: “Các cậu thật sự không xảy ra chuyện gì sao?”

Mộc Mộc cắn răng, cắn căng thẳng, hàm răng “Kéo kẹt kéo kẹt kéo kẹt” vang lên, thật lâu sau mới từ trong phổi nghẹn ra một câu: “Cậu cho rằng tớ không muốn sao!”

Nhìn thần thái nghẹn nhẫn, hiển nhiên làm một tiểu sói cái vội vàng.

Cũng có thể nhìn ra hàm ý sâu xa của lời nói của đồng bên trong có thịt này, Bình Phàm cảm nhận sâu sắc thấy tư tưởng của mình không phải là thuần khiết.

Theo Doãn Việt, cô tụt dốc a! ! !

Trở về vấn đề chính, Trang thập tam từ phòng tắm bước ra mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng màu trắng kiểu cổ trang, nhìn qua dáng người cao gầy, rất có cốt cách thần tiên, cảm giác xuất trần. Càng như vậy lại càng không dính bụi bặm, càng làm cho người ta sinh ra ý muốn phạm tặc giày xéo một phen.

Dụ giỡn nhà sư.

Bình Phàm nghĩ, đoán chừng Mộc Mộc thêm thường Trang thập tam này lâu rồi.

“Nóng quá, tớ đi tắm, Bình Phàm, cậu chờ.” Mộc Mộc nói xong, cầm lấy bộ đồ ngủ như đội viên cứu hỏa phòng cháy chữa cháy vọt vào phòng tắm.

Giữa mùa đông mà là nóng?

Nhìn phòng tắm khóa chặt cửa một chút, nhìn nhìn lại Trang thập tam làm cho lòng người ngứa ngáy kia, Bình Phàm hiểu rõ.

Mộc Mộc à, cậu vì một chút của rẻ mà chọc vào loại người như thế nào vậy?

Trang thập tam ngồi xuống ghế sa lon, cầm lấy quyển Kinh Dịch nghiên cứu, dù sao cũng không có chuyện gì, vậy thì hàn huyên một chút.

Bình Phàm hỏi, Trang công tử biết xem bói à?

Về mặt Trang thập tam nhàn nhạt, khiêm tốn nói, có biết một hai.

Bình Phàm nhiệt tình yêu thương mê tín phong kiến, vội vàng nhờ Trang thập tam coi giúp một quẻ.

Trang thập tam cũng không từ chối, lấy ra sáu đồng tiền cho Bình Phàm tung. Kinh Dịch... Bình Phàm một chữ cũng không biết, chỉ có thể làm theo, kết quả khi làm xong, chỉ thấy Trang thập tam ở bên kia tính toán, không lâu lắm, kết quả liền có.

Sang năm có một kiếp.

Bình Phàm nhất thời giật mình một cái, lại nói giống Trần bán tiên.

Chẳng lẽ, cái kiếp này có thật? Vội hỏi: “Kiếp này có thể qua hay không?”

Đáp án dĩ nhiên là: “Cái đó phải tùy vận may của mỗi người, nếu qua, sau này chính là đại thuận, nếu không qua...”

“Không qua thì thế nào?” Bình Phàm khẩn trương đến tim cũng xuất mồ hôi.

“Nếu không qua...” Trang thập tam đưa tay đặt lên vai Bình Phàm, ánh mắt lạnh nhạt: “Tôi sẽ đề cử công ty vận chuyển linh cữu cho cô.”

Bình Phàm vì mình mà mặc niệm, cả trái tim, lạnh ngắt: mẹ Doãn Việt cũng không cần vất vả, ông trời sẽ giúp bà thu cô.

Nghĩ đến sang năm có thể nghỉ cơm, Bình Phàm hít sâu một cái — mở miệng đem trên mấy thứ đồ nướng còn dư lại giải quyết hết.

Sang năm đồ nướng không biết có còn được ăn nữa không.

Vừa ăn, vừa cùng Trang thập tam tán gẫu.

“Đàn ông vì một cô gái mà đối nghịch với cha mẹ sao?” Trang thập tam dù sao cũng là đồng chí nam, có tính đại biểu.

“Có chút biết, có chút không biết.” Nói cũng tương đương với chưa nói.

Người này không phải loài người, người này không phải loài người, Bình Phàm an ủi mình, đang chuẩn bị tiếp tục rong chơi trong biển đồ nướng thì Trang thập tam mở miệng: “Thật ra thì Mộc Mộc nói không sai, nếu như người đàn ông vì gia đình phản đối mà buông tay cô, chuyện này đối với hai người mà nói cũng xem như một loại giải thoát, không có gì đáng lưu luyến.”

Quả thật, cái này có lý.

Thật ra thì, trong nội tâm Bình Phàm, dường như không lo lắng Doãn Việt sẽ buông tay mình.

Chẳng biết tại sao, ngay cả như vậy cô cũng chắc chắn.

Đang muốn tiếp tục hàn huyên với Trang thập tam, cửa phòng tắm mở ra. Bình Phàm lơ đãng nhìn một chút, liền bị khiếp sợ đến mức trực tiếp từ trên ghế salon ngã xuống đất — Mộc Mộc đang mặc một thân nội y sexy màu đen đi ra. Đi ra chưa tính, còn trực tiếp đứng ngay trước mặt Trang thập tam, hai tay chống nạnh, trong mắt toát ra tia sáng xanh xanh của tiểu sói cái.

Mà Trang thập tam cũng ngẩng đầu, nhìn cô ấy, vẻ mặt lạnh nhạt, chẳng qua là, trong mắt cũng có chút biến hóa.

Gì kia, không khí thật sự là chứa nồng đậm hương vị chữ cái thứ tám trong bảng chữ cái tiếng Anh a! !!(H)

Bình Phàm không kịp nói lời từ biệt, trực tiếp xách giày xông ra ngoài.

Hai vị đại thần đối chiến, cô chỉ là một con tôm nhỏ, vẫn nên tránh càng xa càng tốt.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Thật vất vả mới chạy ra khỏi nhà Mộc Mộc, Bình Phàm chấn kinh quá độ, dạ dày trống rỗng, đành phải đi tới quán nướng lần nữa.

Đang chọn món nướng muốn ăn thì chủ quán dùng ánh mắt sầu lo nhìn cô, khuyên nhủ: “Cô gái, ôi chào~, món ăn của chúng tôi mặc dù ngon, nhưng cô cũng đã mấy tháng rồi, ăn nhiều đồ nướng không tốt, vì đời sau của tổ quốc, tôi không thể bán tiếp cho cô.”

Mình mang thai? Đây là lần đầu tiên Bình Phàm nghe nói, theo ánh mắt chủ quán xuống phía dưới, Bình Phàm phát hiện mình — vừa rồi ăn quá nhiều, bụng phình to, hơn nữa xuyên qua áo lông tương đối rõ, nhìn qua quả thật giống như là có bầu ba bốn tháng.

Rưng rưng xua tan chính nghĩa của chủ quán nướng, Bình Phàm đành phải bước thong thả đến cửa hàng tiện lợi mua chút khoai tây chiên cùng cola.

Gọi xe taxi, vốn muốn về nhà luôn, nhưng hôm nay kinh nghiệm quá nhiều chuyện, bỗng nhiên muốn đến nhà Doãn Việt ngủ.

Doãn Việt đã sớm đưa chìa khóa nhà cho Bình Phàm, lúc nào cũng có thể đến. Đã như vậy, cô cũng không khách khí, đi ô-tô đến, mở cửa, vào nhà, căn bản không xem là nhà của người khác.

Sau khi tiến vào thì chuyện đầu tiên là nằm úp sấp trên giường Doãn Việt, đem mặt chôn sâu trong cái chăn của hắn, hít thật sâu thật sâu một hơi — Trên người Doãn Việt có hơi thở đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái trầm ổn.

Mùi hương biến ảo thành một đôi bàn tay to có lực, vững vàng ôm lấy cô, cho cô cảm giác an toàn vô hạn, phẳng phất là ảo ảnh mà Doãn Việt cố ý lưu lại, thay mình bảo vệ cô.

Đem thân thể vùi sâu vào, dựa sát vào, Bình Phàm từ từ khôi phục sức khỏe, ngồi dậy.

Còn chưa tới giờ ngủ, cô dứt khoát mở máy tính Doãn Việt, lên mạng chút.

Vừa ăn khoai tây chiên vừa xem websites, có chút nhàm chán, đang muốn tắt máy thì nhìn thấy trên màn hình có ký hiệu chim cánh cụt, bỗng nhiên trong lòng u ám — có muốn xem ghi chép tán gẫu của bạn học Doãn Việt không?

Diễn đàn đã nói, phần mềm ghi chép cuộc đối thoại của QQ là một bi kịch biến hợp chất giản đơn thành hợp chất phức tạp, bao nhiêu tình nhân chia tay bắt đầu từ nơi này mà ra. Ý niệm trong đầu làm lòng Bình Phàm không bình tĩnh, cứ muốn xem nhưng lại sợ xâm phạm riêng tư của Doãn Việt, nói không xem thì lòng hiếu kỳ cứ cuộn cuộn khó áp xuống.

Thật sự là lưỡng nan, Bình Phàm do dự hồi lâu, rốt cuộc đau khổ mở QQ ra.

Cùng lắm thì, chờ Doãn Việt về cô sẽ cố gắng lẫn lộn trên giường với hắn để chuộc tội.

Bình Phàm nghĩ như vậy.

Mở ra, có chút kinh ngạc, QQ Doãn Việt rất đơn giản, bên trên chỉ có ba người bạn tốt: Bình Phàm, Khoai Tây và Phong Tín.

Dĩ nhiên... sau khi xem tên trên mạng, nghiên cứu tài liệu thì Khoai Tây là nam, còn Phong Tín là nữ.

Nam tự động bỏ qua, hỏa lực nhắm thẳng vào phái nữ.

Phong Tín, Phong Tín, vì sao lại quen như vậy? Bình Phàm cố gắng suy nghĩ, so sánh với tài liệu vừa nhìn, cách cửa trí nhớ mở ra.

Phong Tín, là tên trên mạng của Phương Nhan.

Trong lòng khê đau một chút, nhưng ngay lập tức đem cảm giác khó chịu này áp xuống. Không có chuyện gì không có chuyện gì, cô an ủi mình, không phải là đã sớm biết Doãn Việt nhà mình cùng Phương Nhan còn đang liên lạc sao.

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Chả trách mọi người ai cũng nói con gái cái gì cũng có thể không ăn, nhưng mà không thể không ăn dấm.

Đang ở chỗ này chế nhạo bản thân mình thì biểu tượng của Phong Tín bỗng nhiên động động.

Bình Phàm cả kinh, mồ hôi thấm ướt lưng, trong khoảng thời gian ngắn, mọi ngón tay đều cứng ngắc lại, cho rằng mình đã bị bại lộ, nhưng ngẫm nghĩ lại thì mình đang ẩn mà, vậy nên có khả năng đây là nhả lại mà thôi.

Giữa bọn họ, đến tột cùng có cái gì để nói? Bình Phàm rất tò mò, sự tò mò này thậm chí đã muốn phá ngực vọt ra. Cô phát giác giờ phút này đạo đức của mình đã hoàn toàn bị vứt phía sau ốt, do dự không bao lâu, ngón tay động một cái, mở khung tán gẫu ra.

“Có ở đó không?” Lay động.

“Có ở đó không?”

Vẫn lay động.

“A Việt, đại khái ba ngày sau tới đến, chờ tới.”

“Không có ở đó à?”

Cứ như vậy le que mấy câu, nhưng rất có lực, Bình Phàm thừa nhận mình có chút bị ngược.

Gì kia, ai nói ghi chép của QQ là nơi xảy ra thảm án, con mụ nội nó thật quá đúng, Bình Phàm nghĩ.

Đều nói ra mấy lời con mụ nội nó như thế, chứng tỏ Bình Phàm đã cách sập đổ không xa.

A Việt, thì ra Phương Nhan gọi hần như vậy.

A Việt, A Việt, A Việt.

Lúc này Bình Phàm mới ý thức tới chuyện mình dường như chưa bao giờ gọi Doãn Việt thân mật như vậy, chưa bao giờ nhu nhược lắm nữa.

Thật ra, tĩnh táo nghĩ lại thì điều này cũng không có gì. Bình Phàm nghĩ, bọn họ quen biết thời gian lâu nơi cả cô và Doãn Việt, tiểu học trung học, thậm chí có thể là sớm hơn. Bọn họ quen biết, bối cảnh gia đình giống nhau, làm cho bọn họ có tư tưởng giống nhau, những chuyện từng trải qua, bạn bè, đề tài, cách nhìn...

Mà cô, nói thật, cùng Doãn Việt chân chính quen biết, mới chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi.

Hần và cô, không quá hiểu rõ nhau, chẳng qua chỉ dựa vào kích tình...

Tĩnh tâm nhìn lại thời gian, phát hiện đã qua một giờ, ba ngày sau, sẽ trở lại sao? Ba ngày sau, Doãn Việt hần là trở lại cuộc sống.

Muốn tiếp tục tìm hiểu, lật lại ghi chép lịch sử nói chuyện phiếm, lại phát hiện bên trong trống không.

Bình Phàm quyết định cố gắng đem trái tim đầy rắc rối bình tĩnh trở lại, tất cả, đều phải đợi Doãn Việt giải thích, cô không thể dựa vào thứ này mà phán đoán. Nhất định, phải tin tưởng Doãn Việt, Bình Phàm tự nói với mình như vậy. Nếu hần thật sự có gì với Phương Nhan, bọn họ không phải là đã sớm có rồi sao, tội gì phải lòi cô xuống nước theo? Không đáng a.

Hơn nữa, mấy ngày nay chung đụng với hần, ít nhất theo cô thấy, Doãn Việt thật tâm, quả thật không phải giả vờ.

Cho nên, hẳn là hiểu lầm, bạn chơi từ nhỏ về nước, nói trước cũng không có gì lớn, mình đa tâm.

Trong lòng nghĩ một hồi một như vậy, giống như nước biển dâng trào, Bình Phàm ngã xuống giường, lăn qua lộn lại, trên người giống như có vô số gai, ghim biết vào người, khó chịu, cái chăn vươn hơi thở của Doãn Việt không bao giờ ... an toàn nữa, ngược lại càng làm cho tim cô lạnh đi, cả người hốt hoảng.

Nghi ngờ chờ đợi là chuyện đau khổ nhất thế gian, Bình Phàm thật sự chịu không được. Suy đi nghĩ lại, quyết định không nên rối rắm như vậy nữa, lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi cho Doãn Việt.

Đúng dịp chính là, Doãn Việt đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Đáng ghét, thật đáng ghét. Bình Phàm ngã xuống giường một lần nữa, cọ xát lưng, làm sao cũng nằm không thoải mái.

Cách không lâu sao, cô lại đứng dậy gọi điện thoại cho Doãn Việt, nhưng bên kia vẫn đang nói chuyện như cũ.

Đành phải ngã xuống giường, chẳng qua trên người dường như có vô số gai, vừa ngứa vừa đau, chỉ có thể không ngừng giãy dụa.

Thật vất vả mới chịu đựng được qua năm phút đồng hồ, gọi tiếp cho Doãn Việt, tình huống như cũ.

Chuyện này làm Bình Phàm nghi ngờ, thường ngày gặp phải tình huống như thế, Doãn Việt nhất định sẽ lập tức kết thúc cuộc trò chuyện gọi lại cho cô, nhưng hôm nay lại chậm chạp không cúp điện thoại.

Chẳng lẽ, bây giờ người đang nói chuyện với hắn, còn quan trọng hơn cả mình?

Có lẽ, người đó là Phương Nhan?

Đang suy đoán, điện thoại vang lên, Doãn Việt gọi tới.

Nghe thấy giọng nói của hắn, Bình Phàm an tâm không ít, đang nghĩ xem làm sao đem nghi vấn trong lòng hỏi ra theo phương thức an toàn nhất thì Doãn Việt đã nói trước.

“Bên này có chút việc phải xử lý, có thể trì hoãn mấy ngày sau mới có thể trở về.”

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Từ từ không cần gấp, dù sao thế sự khó liệu, gặp chuyện cá biệt cũng khó tránh khỏi.

Nhưng cô giáo ngữ văn cấp tiểu học đã sớm dạy cho Bình Phàm, phải liên hệ với từ ngữ trên dưới để giải thích.

Liên hệ như vậy, Bình Phàm ngộ ra: Đừng có nói là Doãn Việt chờ Phương Nhan nha.

Chuyện cười này nếu là thật, vậy cũng thực thú vị quá đi.

Bình Phàm rất buồn bực, thật buồn bực.

Nhưng nếu có thể đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi Doãn Việt, vậy thì đó không phải là Bình Phàm.

Cho nên, tối hôm đó, Bình Phàm mất ngủ. Bởi vì quan hệ tam giác giữa mình, Doãn Việt và Phương Nhan, hơn nữa là bởi vì dạ dày trưởng — tâm tình dâng cao nên ăn rất nhiều.

Song, dù sao cũng là nhân dân lao động giãy dụa ăn no mặc ấm, không dám có sự kiêu ngạo của tiểu thư nhà tư bản, sáng sớm ngày hôm sau cô vẫn phải giãy dụa đứng dậy đi làm.

Cả một ngày choáng váng hoa mắt kèm theo chuột rút, buổi sáng có một đứa bé trong lớp nhà mình bị ngã ở lối đi nhỏ, vỡ sứt đầu, lại một trận rối ren, thật vất vả mới yên tĩnh lại thì đã là buổi trưa. Một mẻ mỗi cơm

cũng không có tâm tình để ăn, đang ngồi trong phòng làm việc nghỉ ngơi thì bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng tức đồ “Răng rắc răng rắc”.

Mở mắt vừa nhìn, quả cầu giữa trời đông – Đồng Tiểu Dưa đang mở một đôi mắt to tròn nhìn cô, cái miệng thì nhai nhóp nhép. Nói vậy, vật trong miệng Đồng Tiểu Dưa cũng không phải là vật gì tốt. Bình Phàm vội vàng đưa tay, mất sức chín trâu hai hổ mới móc ra được một mảnh lá bị gặm gò gề.

Cái lá này nhìn rất quen mắt —— bồn hoa trong phòng làm việc của hiệu trưởng lại gặp phải tai ương rồi.

Bình Phàm thật là bội phục Đồng Tiểu Dưa, kể từ khi nó tới đây, khóa phòng làm việc của hiệu trưởng cũng đã đổi vô số lần, kết quả không biết nó dùng phương pháp gì, lần nào cũng vào được, thật là khó lòng phòng bị.

“Cô~, em đói.” Đồng Tiểu Dưa lại dùng cặp mắt to trong suốt kia nhìn Bình Phàm.

Bộ dáng thật đáng thương.

Bình Phàm lấy kẹo Alps tùy thân cho nó ăn, mà mình thì chống cằm trầm tư.

Đồng Tiểu Dưa chép chép miệng, ăn xong rồi, bắt đầu đem lực chú ý đặt lên người Bình Phàm: “Cô đang suy nghĩ gì vậy?” Bình Phàm đang chìm trong thế giới của mình, không để ý, nói ra sự thật: “Nghĩ đến cậu nhà em.”

“Cậu bỏ trốn ra ngoài rồi.” Đồng Tiểu Dưa nói.

Được báo là đi công tác, đối với Đồng Tiểu Dưa mù chữ này, Bình Phàm thật sự là im lặng.

“Hôm qua ba mẹ nói, mẹ của cậu không thích cô giáo Mộ.” Đồng Tiểu Dưa bắt đầu mật báo.

“Ừ.” Bình Phàm thở dài, đem kẹo Alps còn dư lại cho Đồng Tiểu Dưa nốt.

Đồng Tiểu Dưa ăn đến cái đuôi cũng nhếch lên trời —— nếu như nó có đuôi.

“Tốt lắm, mau đi ngủ đi.” Bình Phàm nhắc Đồng Tiểu Dưa, chuẩn bị bắt nó trở về ngủ trưa.

Đầu tiên, Đồng Tiểu Dưa dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại, không ngờ thực lực cách xa, bị bắt sống, nhưng tiểu đạo tặc không cam lòng, vẫn như cũ muốn chống cự: “Mẹ của cậu thích chị Phương.”

Bình Phàm bịt lỗ tai không nghe.

“Em cũng thích chị Phương.”

Bình Phàm vẫn bịt lỗ tai.

“Cậu cũng thích chị Phương.”

Lần này, Bình Phàm chỉ có thể hướng về phía Đồng Tiểu Dưa nói một câu “Xem như ngài lợi hại” .

Đặt Đồng Tiểu Dưa xuống, Bình Phàm không chế nội tâm đang bốn bề sóng dậy, liều mạng già nặn ra một nụ cười tự nhận là hòa ái dễ gần nhưng kì thực trong mắt Đồng Tiểu Dưa thuộc về loại nụ cười của bà ngoại sói: “Dưa dưa à, nói cho cô giáo Mộ nghe thử, vì sao em biết cậu em thích chị Phương?”

“Lúc mẹ gọi điện thoại ẹ nuôi, em núp phía sau ghế sa lon nghe, cậu và chú ai cũng thích chị Phương, kết quả lúc bọn họ lớn hơn học, chị Phương lại quyết định chơi trò bỏ khăn tay với cậu, người chú kia tức giận, đi Vân Nam.”

Dù sao cũng là cô giáo của Đồng Tiểu Dưa, trong lòng Bình Phàm tự động phiên dịch đoạn văn của mù chữ thành tiếng nói.

Mẹ nuôi là ai không quan trọng, tám phần cũng là người nhiệt tình yêu thương bất quá, lớn hơn học chính là tốt nghiệp đại học, chơi trò bỏ khăn tay đoán chừng là chính thức gặp gỡ .

Thì ra là, Doãn Việt không chỉ chiếm vị trí công tác của người bạn kia, còn chiếm luôn người phụ nữ của người bạn đó, khó trách người ta trong cơn nóng giận mà bỏ đi Vân Nam.

Phiên dịch xong, hiểu xong, Bình Phàm lại cảm thấy mình buồn rầu.

Tuy nói trẻ nhỏ không kiêng kỵ, nhưng Đồng Tiểu Dưa nói như vậy, hẳn còn nói là hẳn nói thật sao! !
Điều này hại bạn Bình Phàm nước mắt tràn mi.

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Thật là muốn chết mà, theo đại não còn không bằng viên kẹo Apls loại lớn của Đồng Tiểu Dưa này thì xem ra, nó nói, hẳn là sự thật.

Cái này rất tốt, Bình Phàm bắt đầu đau bụng, đầu hờ hét loạn lên, giống như có vạn con thú chạy như điên trên sân cỏ, rất không chịu nổi.

Che giấu.

Cái này, tính chất của đồng chí Doãn Việt đã không giống với lúc trước.

Nghiêm trọng hơn chính là, rất có thể, giờ phút này hẳn và Phương Nhan đang gặp nhau ở bên ngoài.

Suy nghĩ không nổi nữa, dạ dày Bình Phàm giống như có một khối đá lạnh lớn chặn lại, rất khó chịu.

Thật vất vả mới đến lúc tan việc, xông thẳng ra ngoài, chen lên xe buýt về nhà.

Không ngờ vạn khí thật sự không phải là kém bình thường, xe buýt hôm nay vô cùng chật chội, làm cúp b sống sờ sờ của Bình Phàm bị chen ép thành cúp a.

Thật là thảm thiết.

Thảm hơn chính là, đứa bé mập mạp ngồi cạnh cửa sổ sợ nóng, ngày đông giá rét thẳng chập, thế mà lại đem cửa sổ mở ra hết cỡ, gió lạnh kia, “Vù vù vù” rót vào trong cổ người. Bình Phàm hít vào, dạ dày quả thực sắp đông thành băng.

Thật sự là nhìn không được, lúc xe chạy nhanh trên đường, chói mắt nhìn thấy sắp đến trước quán mỳ Trần, cửa quán mở ra thật to, đang buôn bán, phòng đầy người, cả quán nóng hôi hổi.

Khổng chế không được thân thể của mình, Bình Phàm xuống xe, đi tới quán mỳ Trần.

Một thời gian ngắn không tới đây, nơi này đã được tu sửa một lần nữa, diện tích được mở rộng không ít, trong quán có hai người giúp việc. Bình Phàm ngồi xuống một cái bàn bên trong, gọi một tô mì thịt bò. Không lâu lắm, mì được bê lên, nước lèo tươi cay, miếng thịt bò lớn, rau dưa xanh biếc, quả thực làm cho nước miếng người ta chảy thẳng xuống.

Vội vàng ăn một miếng, hơi nóng đi xuống, trong nháy mắt làm tan băng tuyết trong dạ dày, giống như là học sinh mới, Bình Phàm thở ra một ngụm nhiệt khí thật dài. Vẫn là câu nói kia, trời đất bao la dạ dày lớn nhất, chỉ cần còn có thể ăn có thể uống, chuyện gì cũng có thể xoay chuyển.

Bên này đang suy nghĩ an ủi mình như thế nào, bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống, ngậm mì ngẩng đầu nhìn, phát hiện bà chủ giá lâm.

Bình Phàm từ miệng Doãn Việt biết được bà chủ họ Lâm, vì sau này có thể được một miếng thịt bò lớn, cô vội vàng thân mật gọi một tiếng dì Lâm.

Dì Lâm vừa nghe liền cười, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết: “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon, mỹ vị.” Bình Phàm gật đầu lia lịa.

“Vì sao tiểu Doãn không đi với cháu?” Dì Lâm nhìn quanh một phen.

“Anh ấy ... Đi tập huấn rồi.” Bình Phàm không có can đảm để nói ra nhiều chuyện.

Dì Lâm không biết tâm tư của cô, vẫn nói: “Đứa bé Doãn Việt này rất không sai, bộ dáng gia thế thì không nói, chính là tầm nhìn cũng rất tốt, mấy năm nay nếu không phải nó giúp dì, dì không biết phải khổ đến mức nào nữa.”

“Dì làm sao quen với Doãn Việt thế?” Xem chừng đề tài này nhất thời không thể bỏ qua Doãn Việt, Bình Phàm dứt khoát chủ động hỏi thăm.

“Tiểu Doãn là bạn học của con dì, tốt nghiệp đại học xong, A Thanh đi Vân Nam, lúc thi hành nhiệm vụ thì mất liên lạc. Cha A Thanh qua đời sớm, chỉ còn lại mình dì, nghe thấy tin đó, dì chịu không được đả kích, mắc bệnh nặng. Nếu không phải tiểu Doãn giúp đỡ bạn trước bạn sau quan tâm, đoán chừng bây giờ dì đã sớm đi gặp Diêm vương.” Dì Lâm thở dài.

Nghe vậy, Bình Phàm giật mình một cái —— Vân Nam, nói cách khác, A Thanh con dì Lâm chính là người bạn kia của Doãn Việt?

Dì Lâm không chú ý tới Bình Phàm đang thất thần, tiếp tục nói: “Sau này, nó lấy tiền ra giúp đỡ dì mở tiệm này, một mặt có thể giúp dì qua ngày, mặt khác cũng để dì có thể nghỉ, có thể làm trong lúc đợi tin A Thanh, nếu không, cả ngày một lòng đau khổ, sao có thể sống được?”

Giọng dì Lâm nhàn nhạt, nhưng Bình Phàm có thể nghe ra sự tổn thương bên trong. Còn trẻ đã phải để tang chồng, đứa con độc nhất sống chết không rõ, đối với phụ nữ mà nói, đó là đả kích lớn nhất không thể nghi ngờ. Giờ phút này, Bình Phàm mới hiểu được, trong đôi mắt cười như mặt trăng của dì Lâm, đến tận cùng cất giấu cái gì.

Trên đời, sau đôi mắt cười của mỗi người đều có một đoạn tâm sự.

“Tất cả mọi người nói, nhiều năm ... trôi qua thế này, nếu A Thanh còn sống thì sớm đã trở lại, cho nên nó nhất định đã gặp nạn. Nhưng mà, trong lòng dì vẫn có cảm giác A Thanh còn sống. Những năm qua, dì chưa từng mơ thấy nó, cứ xem như dì mê tín, nếu A Thanh đã đi, nhất định sẽ vào mộng từ biệt dì.” Dì Lâm cười, khỏe miệng cũng bắt đầu xuất hiện nếp nhăn.

Bình Phàm gương mặt, ánh đèn màu cam trong quán ấm áp như lửa.

Giữa trời đông giá rét, một nhà một quán, mấy cái bóng đèn, một người mẹ đang đợi con.

“Có lẽ là quá lâu không có người để nói chuyện, thật buồn bực, kết quả gặp được cháu nên mới nói nhiều như vậy, mau ăn đi, lạnh rồi.” Dì Lâm cười, đứng dậy.

Bình Phàm cúi đầu, ăn một miếng, đột nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Dì có nghe qua một người tên là Phương Nhan không?”

Dì Lâm ngây ngốc, nhìn thần tình trên mặt thì xem ra, bà đối với cái tên Phương Nhan này cũng không phải xa lạ gì.

Nội tâm Bình Phàm căng thẳng, giống như sợi dây nhỏ kéo dài.

Thật lâu sau, dì Lâm như có như không thở dài, nói: “Cháu muốn biết cái gì?”

Bình Phàm dùng thìa khuấy mặt nước trong tô, trời lạnh, trên mặt có chút mờ động lại: “Giữa Phương Nhan, Doãn Việt và A Thanh, có phải có tình cảm gì gút mắt hay không?”

Che giấu không có gì quan trọng, quan trọng hơn chính là, cô bé trước mắt này có quyền được biết. Dì Lâm ngồi xuống lần nữa, mở hai tay ra, nhìn đường vân trong lòng bàn tay, giống như đang nhớ lại chuyện xưa.

“Thật ra thì chuyện của bọn trẻ, chúng ta làm sao hiểu rõ được. Dì chỉ biết, A Thanh lên đại học năm nhất liền trở thành bạn tốt của tiểu Doãn, hai đứa thường xuyên tới nhà chúng ta chơi. Mùa hè năm thứ hai, lại có thêm một cô bé xinh đẹp, chính là Phương Nhan. Sau này mỗi lần rảnh rỗi, bọn nó lại đến chơi, cô bé kia không xấu, lớn lên tốt, gia cảnh tốt cũng không yếu ớt, còn thường xuyên giúp dì làm việc nhà. Cháu nói, một cô bé tốt như vậy, ai có thể không thích. Dù sao cũng là kiếp làm mẹ, dì phát hiện ánh mắt A Thanh bắt đầu dần dần khóa trên người cô bé. Nhưng xuất thân gia đình hai người khác nhau, nói thật, chúng ta quả thật không xứng với nhà họ Phương. Sợ A Thanh bị thương, dì cũng từng nói bóng nói gió nhắc nhở nó, nhưng đứa nhỏ A Thanh này, cứ nhìn dì hỉ hỷ, như đang có lệ. Dì không có cách nào, chỉ có

thể mặc bọn nó, mặc dù như thế, trong lòng vẫn thấp thỏm. Quả nhiên, lúc tốt nghiệp, A Thanh và tiểu Doãn gây âm ỉ lớn. Dì hoảng hốt nghe ngóng, hình như A Thanh trách cứ tiểu Doãn vừa đoạt công việc của nó, vừa đoạt Phương Nhan... Dì vốn nghĩ, tuổi trẻ gây lộn đánh nhau cũng là chuyện thường, qua một thời gian ngắn sẽ tốt thôi. Nhưng tính tình A Thanh bướng bỉnh, cứ như vậy mà đi Vân Nam.” Dì Lâm nói xong, trên mặt hiện ra thần sắc mỗi mệ, có đôi khi nhớ lại quả thật không phải là chuyện vui.

Gần tới thời gian ăn cơm, khách nhiều hơn, người làm không đủ, dì Lâm cũng chỉ có thể đứng dậy đi chào hỏi.

Bình Phàm ngồi tại chỗ, từ từ ăn tô mì đã đông lạnh trước mặt, tim cũng đông cứng.

Theo như lời Đồng Tiểu Dưa và dì Lâm kết hợp lại, sự thật rất dễ hiểu: Doãn Việt và Phương Nhan vẫn bị vây trong giai đoạn mập mờ, không ngờ gặp A Thanh, cũng yêu Phương Nhan. Lúc tốt nghiệp, Phương Nhan và Doãn Việt ở chung một chỗ, cộng thêm chuyện công việc, A Thanh và Doãn Việt gây gỗ, trốn đi Vân Nam, từ đó không rõ tung tích. Trong lòng Doãn Việt áy náy, hoặc là vì chia tay với Phương Nhan nên dùng cách này để chuộc tội. Sau đó...

Sau đó, xem mắt gặp mình.

Nếu như không thể cùng người mình thích nhất ở chung một chỗ, vậy thì cùng một người thích hợp ở chung một chỗ cũng được —— có lẽ, Doãn Việt nghĩ như vậy.

Cái tay cầm dũa của Bình Phàm, khẽ phát run.

Hôm nay thật lạnh, ngày mai phải mặc nhiều quần áo hơn.

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Một chút là ăn xong, dạ dày giống như đang bị đồng đá lớn bịt kín, đau muốn chết. Bước chân Bình Phàm phiêu phiêu, dọc theo đường đi giết chết không ít hoa hoa cỏ cỏ cây cây gỗ gỗ cộng thêm cả nhà con kiến.

Trong lòng bỗng nhiên sinh ra ý muốn gọi điện thoại cho Doãn Việt, muốn đem tất cả mọi chuyện đầu đuôi sự việc nói cho hắn biết. Muốn đem tất cả uất ức nói hết cho hắn, muốn chất vấn trong lòng hắn, đến tột cùng coi mình là cái gì.

Nhưng ngón tay chạm đến điện thoại di động, bấm đến số của Doãn Việt thì lại không có thể nào ấn xuống nút gọi.

Cô không dám hỏi.

Sợ chịu không được đả kích.

Cô và Doãn Việt, cho dù là hư ảo, cũng là tuyệt đẹp.

Cô tình nguyện bị lừa, mình bị lừa gạt.

Chẳng qua, tim giống như thiếu đi một cái gì đó, mơ mơ màng màng, ngay cả làm sao mình đến được nhà Mộc Mộc cũng không biết.

Bạn thân dù sao cũng là bạn thân. Nghe nói xong lập tức đem tám đời tổ tông nhà Doãn Việt ra mắng đến tận trời. Bình Phàm thầm thoải mái.

Lúc sau, Mộc Mộc nghĩ kè: “Gọi điện thoại cho hắn, nói chia tay! ! !”

Bình Phàm đương nhiên không dám. Mộc Mộc nổi nóng, trực tiếp xông lại muốn cướp điện thoại. Hai người lấy ra sức mạnh đoạt giày trong siêu thị, trong lúc tranh giành không cẩn thận động đến chức năng cạo râu của điện thoại sơn trại, cạo cho Bình Phàm rớt vài cọng tóc.

Đang tranh đoạt kịch liệt, Trang thập tam từ gian phòng ngủ duy nhất trong nhà đi ra, vẫn mặc bộ đồ ngủ phóng khoáng như cũ, đôi mắt buồn ngủ mông lung, mặt mày mơ hồ.

Bình Phàm giật mình một cái, nhìn tình hình này, chẳng lẽ... Mộc Mộc đem Trang thập tam gì gì kia kia rồi?

Bởi vì toàn bộ lực chú ý tập trung vào vết đỏ trên lồng ngực trắng nõn bằng phẳng loã lồ của Trang thập tam, Bình Phàm nhất thời sơ suất, cư nhiên bị Mộc Mộc đoạt lấy điện thoại.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Mộc Mộc ấn xuống nút gọi, dùng sức nhanh chóng nói với Doãn Việt phía bên kia: “Bình Phàm muốn tôi nói cho anh biết, cô ấy muốn chia tay với anh. Sau này nam cưới nữ gả các người không liên hệ gì với nhau nữa thì tốt hơn, cứ như vậy đi, cúi chào không liên lạc nữa! !”

Nói xong một hơi, đầu lưỡi cũng không chớp.

Không cần gấp, còn có cơ hội cứu vãn, Bình Phàm ác lang bỏ nhào dề, xông lên muốn đoạt lại điện thoại. Nhưng đầu ngón tay Mộc Mộc vừa động, chỉ thấy không trung vẽ lên một vòng cung, cái điện thoại sơn trại đáng thương ngay cả hải tặc Somallia cũng thích kia, cứ như vậy từ tầng 25 rơi xuống, vỡ thành mảnh vụn.

Thê thảm không nở nhìn.

Không đợi Bình Phàm khởi binh vãn tội, Mộc Mộc nói thẳng: “Nếu cậu dám vì người đàn ông kia nói tở nửa câu, tổ lập tức tuyệt giao đời sau thời Ngũ Đại vĩnh viễn không gặp lại! !”

Nói cũng đã nói đến nước này, Bình Phàm còn có thể như thế nào, chỉ có thể biết điều một chút nhịn xuống lồng ngực bị cháy xém.

Trang thập tam là vua bình tĩnh, đối mặt với động tĩnh động lớn như vậy, nhưng vẫn giống như chưa từng nghe qua, xuyên qua chiến trường hỗn loạn, bay vào phòng tắm.

Nhưng mà, sắc mặt kia quả thật không tốt lắm.

Hơn nữa, liên lạc với dấu hôn trên lồng ngực hằn, Bình Phàm có chút hiểu, từ từ từ từ đem tầm mắt chuyển sang Mộc Mộc.

Ánh mắt vô cùng đau đớn: đứa bé, đây là phạm tội a! ! !

Mộc Mộc ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, khoe miệng để lộ nụ cười của tiểu sói cái được ăn no nê.

Bình Phàm ngộ ra: Trang thập tam rốt cuộc cũng bị thu.

Thế giới đảo điên quá mức, Bình Phàm vô lực thừa nhận, vì không muốn thấy Trang công tử chịu nhục lần nữa, Bình Phàm cướp đường mà chạy. Phương hướng đương nhiên là về nhà, bởi vì dạ dày đau quá. Trên đường mua thuốc dạ dày cùng nước khoáng để uống, thuốc còn chưa có tác dụng thì ở trước cửa nhà mình lại gặp phải một người làm cho cô đau bụng thêm — mẫu thượng đại nhân của Doãn Việt.

Mặc kệ như thế nào, cô vẫn phải lên toàn bộ tinh thần để ứng phó. Nhưng Bình Phàm còn chưa mở miệng khách sáo thì mẹ Doãn Việt đã tiên phát chế nhân: “Tiểu Mộ, di nghĩ có một số việc cháu nên biết.”

Mẹ Doãn Việt quả nhiên đến đã có chuẩn bị, vào nhà liền trực tiếp đem một chồng ảnh đặt ở trên bàn.

Mỗi tấm ảnh đều có hai người: Doãn Việt và Phương Nhan.

Mỗi tấm ảnh, tư thế động tác của hai người đều khác nhau: hoặc là hai người sóng vai mà đi, hoặc là Doãn Việt cầm hai cánh tay Phương Nhan, hoặc chính là... Doãn Việt ôm Phương Nhan.

Bình Phàm cảm thấy hai tay bắt đầu lạnh, mà trên mặt vẫn còn nhất phái đỏ nóng, huyết Thái dương trưởng đau ê ẩm, khó chịu nói không ra lời.

Nghe thấy là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Trong nháy mắt, Bình Phàm nghe thấy được tiếng ngọn núi sụp đổ — từ trong lòng phát ra.

Thứ gì đó, im lặng sụp đổ.

Mẹ Doãn Việt không nói gì nữa — những tấm ảnh này đã đủ rồi.

Mẹ Doãn Việt đi khi nào Bình Phàm không biết, điều duy nhất cô nhớ được chính là mình đã si ngốc nhìn những tấm ảnh kia. Trong tầm mắt, Doãn Việt và Phương Nhan phảng phất di động, một hồi lớn, một hồi nhỏ, một hồi ôm vai, một hồi lại dựa lưng.

Cứ như vậy chịu đựng hơn nửa giờ hành hạ, rốt cuộc Bình Phàm chịu không được, đứng dậy đem những tấm ảnh kia hung hăng xé thành mảnh vụn: “Các người không được bắt nạt người như vậy! ! !”

Bọn họ là con cưng của trời, khó khăn tình cảm với người xem mà nói là chuyện tốt, nhưng ngàn không nên vạ không nên kéo cô vào.

Vẫn ỉn là nhân vật chính, không ngờ chỉ là vật hi sinh trong vở tuồng của người ta, Bình Phàm không có cách nào quên được.

Trái tim giống như có một bàn tay to nắm lấy, đau đến không cách nào thở được. Bình Phàm co rúc trên ghế sa lon, hu hu khóc rống lên, chôn mặt trong cái đệm lót ghế, nước mắt thấm sâu vào vải.

Lại còn ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại thì choáng váng, đứng trước gương liền bị dọa sợ đến mất vía: hai mắt kia, giống như quả đào vậy. Nhưng vẫn phải đi làm, chen lấn trong giao thông công cộng chật chội hơn nửa giờ, thật vất vả mới tới được nhà trẻ.

Khi lên lớp mà đầu cứ choáng váng, lúc lấy giáo án từ trong túi ra, không cẩn thận lôi ra một tấm ảnh.

Một bàn tay, thuộc về Doãn Việt, sạch sẽ có lực, chẳng qua là không hề thuộc về cô nữa.

Trong mắt bỗng nhiên chưa xót, một đứa bé nghiêng đầu hỏi: “Cô giáo Mộ, cô bị bệnh sao?”

“Không, ” Bình Phàm lắc đầu: “Chẳng qua cô đã mất một thứ.”

Cả ngày cứ trôi qua giống như cái xác không hồn, quả thực thân thể tự điều khiển, thỉnh thoảng đại não Bình Phàm lại hỗn loạn, thỉnh thoảng đầu óc lại trống rỗng.

Nhịn đến lúc tan việc, thật sự duy trì không được nữa, xa xỉ gọi taxi về nhà.

Đầu tựa vào ghế ngồi, tùy ý để gió thổi loạn tóc mình, tâm loạn như ma.

Xuống xe, chịu đau thanh toán tiền, cúi đầu lung la lung lay hướng nhà mình mà đi, nhưng bỗng nhiên bị gọi lại.

“Bình Phàm.”

Bình Phàm nhớ, buổi tối rất lâu trước kia, lúc mình đang vui đùa đi về nhà, ngay chỗ này, đã bị một người đàn ông gọi lại.

Sau đó, cuộc đời của cô đã thay đổi.

Chủ nhân của giọng nói đó là cùng một người. Hít sâu một cái, ngẩng đầu, Bình Phàm nhìn thấy người không biết có còn được tính là bạn trai mình hay không – Doãn Việt.

Hai người đều tâm sự nặng nề, hoàn toàn không có sự vui sướng khi gặp lại sau bao ngày xa cách.

Thật ra thì, Bình Phàm nghĩ, cũng không lâu, thời gian chưa tới một tuần, nhưng mọi chuyện lại tan vỡ.

Đến tận cùng là người khác quá phức tạp hay là mình quá đơn giản.

Bình Phàm mang theo đề phòng nhìn Doãn Việt, cô cho rằng hắn sẽ giải thích, hoặc là đem chuyện này làm rõ, hoặc nữa là giả bộ cái gì cũng không biết.

Nhưng cô lại sai lầm rồi.

Doãn Việt mở miệng, hỏi câu thứ nhất : “Mộc Mộc nói có thật không? Em muốn chia tay với anh?”

Tay của hắn để bên cạnh, nắm chặt, giống như đang nhấn nạt cái gì.

Bình Phàm nhìn thấy tay hắn, nhớ lại những tấm ảnh kia.

Khi đó, tay của hắn, đang vuốt ve một người khác.

Cho nên, cô gật đầu: “Đúng, em muốn chia tay với anh.”

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Nói ra hai chữ kia, đột nhiên Bình Phàm cảm thấy nội tâm trống trơn, gió lùa vù vù thổi qua.

Doãn Việt không có vẻ mặt gì, chẳng qua chỉ đứng nơi đó, bối cảnh phía sau là hòm thư lớn màu xanh biển, màu sắc quá nồng, ánh mắt Bình Phàm có chút đau.

Cái tay kia, khô ráo sạch sẽ, nắm chặt rồi buông ra.

“Còn nhớ trước khi anh rời đi, em đã đồng ý với anh cái gì không?” Doãn Việt hỏi.

Bình Phàm nhớ, cô đã đồng ý với Doãn Việt, ở nguyên tại chỗ chờ hân, sẽ không rời đi.

Chẳng qua là, rất nhiều chuyện, rất nhiều người đang ép cô rời đi.

Cầm đầu chính là Doãn Việt.

Cô là con rùa, con rùa nhát gan, vì Doãn Việt, cô đã dùng cảm đưa cổ ra, tuy nhiên lại phát hiện, tất cả kinh nghiệm chỉ là hoa trong gương trắng trong nước. Bị thương, cô quyết định rút về lại cái mai của mình.

“Em lừa anh, giống như anh lừa em.”

Nội tâm Bình Phàm, có một nguyện vọng nho nhỏ nói không nên lời. Cô hy vọng khi nghe thấy lời này, Doãn Việt sẽ giải thích.

Mà cô, có lẽ sẽ ép mình tin.

Nhưng Doãn Việt không có, hân thậm chí còn không kích động, không có chút cảm xúc phập phồng. Có, chẳng qua là vẻ mặt càng ngày càng nhạt.

Dạ dày Bình Phàm giống như bị kéo ra, vừa cứng vừa nặng từng chút rơi xuống đất.

Thời gian giống như cái gai, mỗi một chút đâm vào tim Bình Phàm.

“Anh không có gì muốn nói sao?” Người không nhin được chính là Bình Phàm.

“Anh nên nói cái gì đây?” Doãn Việt nhìn cô, vẻ mặt càng ngày càng nhạt, giống như muốn dung nhập vào bóng đêm.

“Mấy ngày qua, anh ở chung với Phương Nhan phải không?” Bình Phàm chất vấn. Lần nữa ngoài dự đoán của cô, Doãn Việt thừa nhận, mà còn trả lễ là vớt lại một vấn đề: “Người khác nói cho em?”

Bình Phàm cam chịu.

“Như vậy, em tin?”

Bình Phàm cam chịu lần nữa.

“Cho nên, em muốn rời bỏ anh?”

Bình Phàm vẫn trầm mặc, chẳng qua lần này trầm mặc đại biểu có hàm ý ngay cả chính mình cũng không có cách nào nói rõ.

Trong yên tĩnh, dường như nghe thấy Doãn Việt lặng lẽ thở dài một tiếng.

Lời tiếp theo của hân, vô cùng mệt mỏi: “Bình Phàm, anh mệt rồi. Em đi quá nhanh, xoay người, đã không thấy tầm hơi. Bảy năm trước đã thế, bảy năm sau cũng vậy, một lần hai lần ba lần, mỗi khi anh hơi không chú ý, em sẽ biến mất, anh rất ... sợ.”

“Ý của anh là...” Lời của Doãn Việt không khó lý giải, nhưng Bình Phàm muốn xác nhận hai chữ kia.

“Tình yêu giống như đang chơi bóng bàn, nếu như chỉ có mình anh đánh, mà em không tiếp, hoạt động không có cách nào duy trì được, tình cảm cũng thế.” Giọng nói Doãn Việt từ từ từ từ thấp xuống: “Bình Phàm, anh muốn chia sẻ tất cả với em, nhưng em không đón nhận ... Chúng ta, chỉ có thể kết thúc.”

Trên ti vi, có chiếu bộ phim cô dâu ma.

Emily bị người yêu giết chết, chôn trong rừng, nhưng cô không biến thành bà ngoại Niếp Tiểu Thiển[18], từ đó lấy việc giết hại nam đồng làm nhiệm vụ của mình.

Cô còn lương thiện, đối với tình yêu còn tràn đầy hy vọng, ngay cả Black Widow – con nhện góa phụ đen cũng tán dương nhân phẩm của cô.

Chẳng qua là, cô đã chết, nửa người mục nát, con người lúc nào cũng có thể rớt ra.

Hóa thành bướm, là số mệnh tốt nhất của cô. Lời thề phượng Tây luôn nói, cho đến chết mới rời khỏi nhau. Nghe có vẻ rất dài rất xa, nhưng trong phim, thường gặp phải cái chết. Cho nên lời thề, lúc nào cũng có thể giải ước.

“With this hand,

I will lift your sorrows.

Your cup will never empty,

For I will be your wine.

With this candle,

I will light your way in darkness.

With this ring, I ask you to be mine.”

Victor vào rừng tập tổ tình, cứ như vậy bị Emily nghe thấy. Cô tin là thật, mừng rỡ như điên.

Mà ngoài ti vi, ôm nhiệt kế, bọc chăn bông dày, bệnh đến nổi mặt như màu đất – Bình Phàm bỗng nhiên nắm tay, hướng về phía Emily hô to: “Cô, đồ ngốc kia, bị gạt rồi!”

Đang hô, đỉnh đầu liền bị một cái muôi xào đánh.

Ngẩng đầu nhìn, mẹ Bình Phàm hai tay chống nạnh, hai mắt phóng hỏa: “Nóng rần rồi mà còn rống, có khí lực thì cú xuống bếp làm cơm cho tôi!”

Mới vừa rồi còn giống như lúa mạ mùa xuân đứng thẳng, Bình Phàm lập tức xù xuống.

Kể từ khi chia tay Doãn Việt, Bình Phàm không có cách nào đối mặt với sự thật này. Dem hết tinh khí thần trí đổ vào công việc của mình, không để ý, liền ngã bệnh.

Sốt cao 38 độ, thiếu chút nữa thiêu luôn cái mạng nhỏ này. Nghe nói lúc đưa vào bệnh viện, thần chí cháy sạch không rõ ràng, dám lôi kéo tay áo của một bác sĩ trẻ tuổi, bị thương hô “Doãn Việt, anh đừng đi”, lúc sau còn lôi luôn tay áo trắng sạch sẽ của bác sĩ lau nước mũi.

Thật sự là quá mất mặt, nghe tin, mẹ Bình Phàm chạy tới vì đại nghĩa diệt thân, một dao thành công làm cho Bình Phàm an tĩnh nằm trên giường bệnh.

Mấy ngày chuyển nước, Bình Phàm không có cách nào thừa nhận trong lúc điên cuồng mình đã hành hạ vị bác sĩ trẻ tuổi ánh mắt ai oán cùng với vết bẩn trên một góc áo blouse giặt không sạch, vôi vàng xuất viện.

Bệnh nặng một hồi, thân thể suy yếu, mẹ Bình Phàm trực tiếp đón cô về nhà.

Mặc dù mỗi ngày quần áo đưa tới tay cơm đưa tới miệng, nhưng sắc mặt mẹ Bình Phàm lại không tốt lắm.

Bình Phàm suy đoán, chắc là bà vì cô để con rể Doãn Việt chạy mất mà sinh ra hờn dỗi, thế là cúi đầu càng thấp, không dám nói nhiều một câu.

Hôm nay đang uống cháo gà, Mẹ Bình Phàm trực tiếp ra lệnh: “Lát nữa chuẩn bị, xế chiều đi xem mắt.”

Một ngụm cháo gà mắc ngay trong cổ, thiếu chút nữa đem Bình Phàm nghẹn chết.

Tốc độ này cũng quá nhanh đi, cô còn chưa bình tĩnh lại sau đợt chia tay tàn khốc với Doãn Việt, làm sao có tâm tình đi xem mắt.

Hãy nhìn ánh mắt có thể giết người của mẹ Bình Phàm, Bình Phàm sợ, một chữ phản kháng cũng không dám nói.

Chỉ có thể giả vờ đứng dậy tùy tiện mặc bộ quần áo, đi.

Nhưng lần này chủ ý chỉ đi cho có lệ, dù sao, tổn thương trong lòng còn chưa phục hồi lại như cũ.

Địa điểm hẹn là quán cà phê gần nhà Bình Phàm, đường không xa, Bình Phàm liền đi bộ.

Hắn là đã lâu không có ra đường nên nơi nào cũng thấy xa lạ, cứ mỗi ngày, đô thị lại biến hóa. Mới mấy ngày không gặp, nơi này mất một vài quán, bên kia nhiều hơn chút ít, giống như mới đổi một con phố mới.

Đi tới đi tới, Bình Phàm phát giác rằng mình đi đến nơi không nên đến —— quá nhiều ký ức với Doãn Việt.

Quán kem kia, là nơi bọn họ đã cùng nhau ăn. Quán bán đồ chơi kia, là nơi hắn mua Tiểu Hùng cho cô. Tiệm sách kia, là nơi bọn họ thường xuyên đi dạo.

Nhớ lại từng sợi từng sợi nhè nhẹ, dệt thành một tấm vải gấm trong không khí, tràn đầy cảm giác hít thở không thông.

Cả trái tim vắng vẻ, gió mát nhanh nhẹn xuyên qua, mang nhiệt độ đi.

Không mang theo như vậy, quá bi thương, Bình Phàm nắm tay, chạy vào quán cà phê.

Hai mươi bảy là một thanh niên nhân tài xinh xắn, vừa hay cũng hai mươi bảy tuổi, nhân viên bán điện thoại. Dù sao cũng là người dùng miệng lưỡi để kiếm cơm, nói nhiều, ba cái kinh khí cầu cũng không chứa hết.

Đoán chừng Bình Phàm hợp mắt xanh của hắn, hai mươi bảy tỏ ra tình thâm chân thành, vừa thấy đã yêu, bộ dáng không phải là cô thì không lập gia đình.

Bình Phàm còn chưa kịp làm ra hành động gì thì thấy ánh mắt 27 vừa rồi còn hướng mình nháy mí nhãn, chợt chuyển sang phía sau mình.

Trợn tròn, còn thiếu nước chảy nước miếng.

Nhìn bộ dạng nôn nóng này, Bình Phàm cho là đối tượng xem mắt của mình xấu hổ.

Muốn nhìn một chút xem đến tột cùng là người nào xinh đẹp như vậy, có thể mê hoặc hai mươi bảy mê thành ra như thế. Kết quả, quay đầu, Bình Phàm phát giác mình và hai mươi bảy giống nhau, ánh mắt cũng trợn trắng rồi.

Bởi vì, vị mỹ nhân kia, chính là Phương Nhan.

[18] Nhân vật trong truyện Liêu trai chí dị.

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

May mà là tình địch, may mà là đã mang theo thành kiến, còn không thì Bình Phàm không có cách nào phủ nhận, Phương Nhan đúng là mỹ nhân.

Vẫn là một đầu lớn mỹ nhân.

Toàn thân khí chất kia, quả thực chính là một đóa băng sơn tuyết liên, đẹp khó có thể nhích tới gần, nhưng chính vì như thế, lại càng thêm kích thích tính chinh phục của đàn ông.

Cam nguyện mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, cũng muốn hái cho bằng được.

Doãn Việt, A Thanh, thậm chí vật hi sinh 27 ngày trước mắt mình, lúc nhìn Phương Nhan con người cũng thiếu chút nữa rơi xuống.

Phương Nhan mang giày từng bước đạp lên sàn nhà sạch sẽ, mỗi một tiếng, vang dội kéo dài, giống như là mang theo dây nhỏ công kích, cắt vào tim Bình Phàm.

Mục đích của cô ấy, chính là cô.

Tâm tình Bình Phàm, phức tạp giống như đậu hũ hỗn tạp của mẹ nuôi, rất loạn .

Nhưng mà phải trấn định, nhanh chóng làm rõ suy nghĩ —— Cô gái đang đi tới chỗ cô, từng bạn tốt của cô, nhưng cũng cho cô một dao tổn thương nhất, đồng thời còn dính dấp không ngừng liên lạc với Doãn Việt.

Tính thế nào thì Phương Nhan cũng thiếu mình tương đối nhiều.

Cho nên, Bình Phàm ngồi trên ghế sa lon, uốn thẳng eo nhỏ, dùng cảm đối diện với hai tròng mắt ảm đạm yên lặng nhưng áp bức cường đại của Phương Nhan, sau đó —— đứng dậy chạy.

Cô là rùa, trời sinh, mạnh sinh.

Hành động lần này là vô cùng vô dụng vô cùng yếu hèn. Nếu như bị Mộc Mộc biết được, nhất định sẽ lột da cô. Nhưng giờ phút này, Bình Phàm đã không còn cách nào khác, mặc dù lý trí kiên cường nhưng thân thể kìm không được muốn né tránh.

Một hơi chạy ra thật xa, công nhân uống cà phê bị dọa sợ đến mức một đầu đầy mồ hôi, còn tưởng rằng đụng phải Bá Vương uống cà phê .

Chạy ra quán cà phê không tính, còn tiếp tục chạy qua ba con đường, cho đến khi chân mềm nhũn mới tựa vào trạm xe buýt ven đường nghỉ ngơi. Soi gương mới phát hiện áo mình xốc xếch, tóc rơi lả tả, thật sự là chật vật.

Nhưng mà, ở chung một chỗ với Phương Nhan, cái loại cảm giác chật vật thấp kém thật ra vẫn tồn tại.

Chẳng qua là, trước kia cô không rõ, mình quá mức bình thường, gặp được Phương Nhan một viên minh châu tinh khiết phát sáng trong đêm, chỉ muốn lẳng lặng tựa vào bên cạnh cô ấy, bất luận tư thái bị hạ thấp như thế nào, cái loại ngưỡng mộ này, cũng là thấp kém.

Không phải cô không biết trong tình bạn với Phương Nhan, cô vẫn luôn cho nhiều nhất và cũng chỉ có một mình cô cho. Nhưng cô lại cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng, sợ bị lạnh nhạt.

Khi đó, Bình Phàm cảm thấy, chỉ cần Phương Nhan nguyện ý để mình trở thành bạn của cô ấy, vậy là rất tốt rồi, đây là yêu cầu duy nhất, cũng là cơ bản nhất của cô.

Cho nên, cô giúp Phương Nhan làm bằng tin, giúp Phương Nhan mua đồ, giúp Phương Nhan ghi bút ký.

Đáng tiếc, tình bạn này thì ra chỉ có cô tình nguyện một bên.

Bình Phàm còn nhớ rõ, lúc ấy lớp học có một quyển sổ, đặt trên bục giảng, ai ai cũng có thể viết ra suy nghĩ của mình.

Đối với chuyện này, Bình Phàm không quá mức quan tâm. Nhưng ngày nào đó nhàm chán, trong lúc vô tình lật đến một đoạn văn không tên.

Nét bút tinh tế tinh xảo, nặng nhẹ ngừng ngắt thể chữ lệ đều hoàn hảo. Bình Phàm nhận ra đây là ngòi bút của Phương Nhan.

“Tôi không thích cô ta cứ dính lấy mình, làm cho người ta chán ghét.”

“Tôi không thích cả ngày cô ta cứ vờn quanh ở bên cạnh, giống như gông xiềng.”

“Tôi thích tình bạn thư thái mà tự do.”

“Đáng sợ hơn là, trên lớp còn phải ngồi chung một chỗ.”

“Thiên hạt cùng cự giải, chỉ có khác phái mới hợp, đồng phái xem ra cũng không phải là một việc tốt.”

Còn nhiều nữa, sau khi xem xong, tay cô run rẩy. Phương Nhan thuộc chòm sao bò cạp, mà Bình Phàm, chính là chòm cự giải.

Cái gọi là tình bạn chẳng qua chỉ là một đám mây trôi.

Chán ghét cứ bị dính chặt, thì ra là như vậy, không hơn.

Nhớ một khắc kia, tìm cô như ruộng hè hạn hán, từng chút từng chút khô nứt.

Hôm sau, Bình Phàm bắt đầu từ từ rời xa Phương Nhan, nhân nhặt, không để lộ dấu vết. Sau đó khi đến giai đoạn chạy nước rút thi tốt nghiệp trung học, Phương Nhan bận rộn chuẩn bị làm thủ tục ra nước ngoài, rất ít tới trường. Sau đó nữa, chỉ có mình cô đi vào quỹ đạo cuộc sống của riêng cô, từ từ cắt đứt liên lạc.

Vốn cho rằng cả đời sẽ là bạn tốt, nhưng cứ thế không hề có tin tức gì về nhau nữa.

Còn tưởng rằng hai người sẽ không còn bất kỳ dính líu nào, không ngờ lại gặp mặt, bởi vì một người đàn ông.

Sở dĩ Bình Phàm muốn chạy trốn, bởi vì cô không muốn nói chuyện với Phương Nhan, bởi vì cô không có cách nào trấn định nghe cái tên Doãn Việt từ miệng cô ấy.

Bình Phàm ghét loại cảm giác cạnh tranh này, bởi vì không nắm chắc, chỉ có một phần trăm thất bại cô cũng sẽ sợ.

Đang ở trạm xe buýt hít khói bụi lạc vào cõi thần tiên hư không thì một chiếc Jeep im ắng dừng bên cạnh cô.

Xe rất đẹp, dĩ nhiên, người bên trong còn hấp dẫn hơn nhiều, bạn học Phương Nhan.

Xét thấy, cặp chân của cô quả thật còn kém hơn bốn bánh của xe, Bình Phàm nhận thua.

“Tớ muốn nói chuyện với cậu một chút.” Phương Nhan đi thẳng vào vấn đề.

Đã như vậy, Bình Phàm còn có thể nói như thế nào?

Hai người trở lại quán cà phê. Hai mươi bảy đã tan thành mây khói, không hổ là vật thể thân.

“Cậu có vẻ không khác xưa chút nào.” Phương Nhan mở miệng đầu tiên. Bình Phàm giương mắt, phát hiện mình không thể đem những lời này trả lại cho Phương Nhan. Thì ra đại thần cũng không công bằng như thế, trên người Phương Nhan càng ngày càng có nhiều hương vị phụ nữ.

Thời học sinh trong trẻo lạnh lùng xa cách đã đủ hấp dẫn ánh mắt người khác, mà sau khi trưởng thành, quanh thân từ trong ra ngoài toát ra sự quyến rũ, tuyệt đối là dệt hoa trên gấm.

“Cậu cũng đẹp hơn.” Dù sao cũng là sự thật, có thể nói.

Phương Nhan xinh đẹp, quá rõ ràng.

“Vừa rồi tớ chỉ, không phải là vẻ bề ngoài của cậu, mà nội tâm.” Ánh mắt Phương Nhan, lúc không cười thì giống như con mèo, một con mèo thần bí mỹ lệ.

“Nội tâm tớ sao?” Trong lòng Bình Phàm có chút lạnh, giống như rót thật đầy dầu thực vật.

“Nội tâm của cậu, vẫn là cô bé sợ hãi tất cả năm đó.” Phương Nhan nói như thế.

“Hả? Tớ có nhát gan như vậy sao?” Bình Phàm cười, vũng dầu kia đang từ từ ấm lên.

Một mối lửa không biết tên, cứ thế cháy.

“Nhát gan đến làm cho người ta đáng thương.” Phương Nhan đưa tay vuốt vuốt kính mát Dior.

Cổ họng Bình Phàm bị chặn lại, nhất thời không thể nói ra cái gì.

“Nghe nói cậu cùng Doãn Việt chia tay rồi?” Phương Nhan tiếp tục công kích.

“Đúng vậy.” Hai chữ, nói ra cũng là rất khó khăn.

“Tại sao lại vậy?”

Những lời này là một can dầu, trực tiếp tước vào lòng Bình Phàm: “Tớ nghĩ, cậu biết.”

“Quả thật tớ không rõ lắm.” Đến nhiệt độ nhất định, dầu bắt đầu nổ tung, bùng bùng bùng, chạm vào vách, đốt phỏng người: “Tớ chỉ không muốn dính dấp vào tình cảm của hai người nữa, quá...không chịu nổi.”

“Cậu cho là, cậu là khách qua đường trong tình cảm của tớ và Doãn Việt ... Đến tận cùng thì điều gì khiến cậu nghĩ như thế?”

Dầu còn đang sôi, chẳng qua đã quen với loại đau đớn này, không hề khó có thể chịu được nữa: “Rất nhiều người, rất nhiều chuyện, đều ở nơi cho tớ biết sự thật này.”

“Tớ chỉ muốn biết, người quan trọng nhất kia, Doãn Việt, cậu cho là, hành động của cậu ấy cũng nói cho cậu sự thật này?”

Dầu trong nội tâm bình tĩnh lại, bên ngoài có nếp nhăn nhỏ bé, dấu vết nóng rực.

“Có thể, là như vậy.” Đây là câu trả lời cuối cùng của Bình Phàm.

Phương Nhan ngoảnh đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ thủy tinh, tóc quăn lung lay hai bên má, lạnh lùng tựa như bức vẽ tinh xảo nhất: “Bình Phàm, nói cho đàng hoàng, đến tận cùng thì cậu có yêu Doãn Việt hay không?”

“Yêu hay không yêu, bây giờ đã không còn ý nghĩa gì.” Bình Phàm rũ mắt.

Có yêu thì thế nào, hẳn không yêu cô, cái gì cũng đều không.

Không.

“Tớ nghĩ, cậu có cảm tình với cậu ấy.” Phương Nhan đưa ra suy đoán chính xác.

Bình Phàm không đáp lại.

“Bình Phàm, nếu như tớ nói cho cậu biết, tớ không yêu Doãn Việt, nhưng chỉ vì cậu yêu cậu ấy, cho nên tớ muốn cướp cậu ấy... cậu sẽ phản ứng thế nào?” Giọng nói Phương Nhan nhàn nhạt chậm rãi, nhưng lại giống như một gáo nước, trực tiếp hắt vào cái chảo dầu nóng hổi trong nội tâm Bình Phàm, tiếng vang khồng lồ, làn khói tái nhợt, làm chấn kinh thế giới của cô.

Thật sự là quá mức ngoài ý muốn, thế nên thời gian đã qua thật lâu, Bình Phàm mới có thể mở miệng lần nữa: “Cậu... Không đến nỗi nhàm chán như vậy chứ.”

Về mặt Phương Nhan vẫn bình tĩnh: “Nếu như tớ quả thật nhàm chán như vậy thì sao? Nếu là như vậy, cậu có tranh đoạt Doãn Việt với tớ không?”

Cả trái tim, đều đã tan thành tro bụi, hai má một trận hồng một trận xanh, cô không hiểu đến tận cùng thì Phương Nhan đang làm cái gì?

Tính tình Phương Nhan trước kia cũng lạnh lùng như bây giờ, nhưng vì sao mấy năm không gặp đã trở nên tùy hứng đến thế?

Chỉ vì cô thích, cô ấy sẽ đoạt? Cần gì, tội gì?

Cô chẳng qua chỉ là Mộ Bình Phàm, mà cô ấy là Phương Nhan!

Nhiệt độ trong quán cao, tim hóa thành tro, từng chút từng chút lụn bại, từng chút từng chút bị hủy diệt.

“Bình Phàm, tớ thật sự rất muốn biết đáp án của cậu.” Phương Nhan từng bước ép sát.

“Vậy, phải xem thái độ của Doãn Việt.” Bình Phàm đã mất năng lực chống đỡ.

“Cậu nhìn thái độ của cậu ấy, cậu ấy nhìn thái độ của cậu, một trong hai người, vốn nên có một người tỏ thái độ trước. Bây giờ điều tớ quan tâm chính là, cậu có nguyện ý bước ra một bước trước hay không?”

Đáp án của Bình Phàm chính là không muốn, không vì không cam lòng giao ra, chẳng qua là vì không dám giao ra.

Chẳng qua là sợ, mình bước ra rồi, vẫn như cũ không nhận được thứ gì — ở trước mặt đối thủ cường đại như Phương Nhan.

Cho nên cô do dự. Phương Nhan dùng một câu nói khái quát sự do dự của cô: “Bình Phàm, cậu không dám, cho nên cậu nhất định thua.”

Rời quán cà phê, Bình Phàm giống như quỷ mất hồn đi về nhà.

Phương Nhan tuyên chiến với cô, châm chọc chính là, cô căn bản không có một chút năng lực đánh trả.

Tự sụp đổ, chính là nói cô.

Giờ phút này, Bình Phàm rất muốn gọi điện cho Doãn Việt, rất muốn hỏi hẩn, trong lòng, có từng giả bộ với mình hay không. Nhưng cô hèn yếu cho rằng loại khả năng này chỉ là số lẻ.

Cô không hiểu, mình đã rút lui, từ khi biết nữ chính trong vở tuồng buồn cười này không phải là mình, cô liền tự động thức thời lui về phía sau màn. Nhưng vì cái gì nam chính nữ chính còn chưa chịu bỏ qua cho cô?

Thế giới hỗn loạn, nếu sớm biết sẽ gặp phải loại chuyện như thế này, Bình Phàm tình nguyện thà cả đời làm thẳng nữ, cũng không muốn đi tới quỷ môn, gặp gỡ Doãn Việt, đón nhận thêm kẻ tình địch từ quỷ môn.

Đầu hỗn loạn, hỗn loạn, thật vất vả mới tìm đúng cửa nhà.

Vào nhà mới phát hiện, mẹ Bình Phàm đang xanh mặt ngồi trên ghế sa lon, chuẩn bị cầu đầu trăm Bình Phàm. Thấy con gái về nhà, lập tức muốn quát một tiếng trấn trụ cô, không ngờ Bình Phàm lại tiên phát chế nhân, bày ra khuôn mặt yếu ớt, dùng giọng nói sâu kín hỏi: “Mẹ, có người muốn đoạt đàn ông với con, con phải làm sao?”

Nghe vậy, lửa giận của mẹ Bình Phàm hiển nhiên giống như là bị con Vượng Tài cách vách tiểu cho dập tắt.

Không lộ ra, trực tiếp phản trở về Bình Phàm một câu: “Đi đoạt lại, nếu đoạt không được thì chém một phần của tên đàn ông kia, nói tóm lại không thể để người ngoài chiếm tiện nghi.”

Phương pháp này đủ giải giận, trong đầu Bình Phàm hiện ra cảnh Doãn Việt bị mình băm một cánh tay sau đó ném lại cho Phương Nhan.

Quả thật, đủ lực.

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng dù sao đây không phải là xã hội nguyên thủy ăn tươi nuốt sống, chém tay người không tốt, hơn nữa, muốn chém tay chân Doãn Việt cũng không phải là chuyện dễ làm.

Ý nghĩ này Bình Phàm chỉ dám giữ trong lòng, đúng là không dám hành động.

Vốn bệnh nặng mới khỏi, còn chưa bình phục đã bị mẫu thượng đại nhân gọi đi xem mắt. Khí trời lạnh, quần áo mặc không bao nhiêu, hơn nữa còn bị Phương Nhan kích thích, ngày đó về nhà rồi Bình Phàm lại bị bệnh nặng.

Lần này, bệnh càng hung hơn trước, cả ngày Bình Phàm nằm trên giường, mơ mơ màng màng nằm mơ. Luôn nằm mơ về chuyện Phương Nhan nắm tay Doãn Việt tới trước mặt mình thị uy, hoặc là Doãn Việt đi ngang qua trước mặt cô, mặt không chút thay đổi, lạnh lùng như người xa lạ.

Cho dù nằm mơ cũng có thể khiến cho cô kinh hoảng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mặc dù ngoài miệng nói buông tay, mặc kệ bọn họ ở chung một chỗ, nhưng bên trong lại không thể nào chúc phúc được.

Dù sao cũng là người đàn ông mình yêu, làm sao có thể bình tĩnh nhìn hắn ôm ấp người khác?

Cũng có lúc nằm mơ thấy cảnh mình và Doãn Việt đi xem mắt, cái loại cảm giác quen thuộc đã lâu này, rất chân thật, cho tới khi cô tỉnh lại mới phát giác bên cạnh trống rỗng, lúc ấy vô cùng thống khổ.

Đau khổ, đau khổ tuyệt đối.

Nhưng ngoài chịu đựng, cô không có cách nào tưởng tượng nữa.

Thời gian là thứ trôi nhanh nhất trên thế giới, đảo mắt đã đến tết. Năm nay rất quái, nhiệt độ phía nam thành phố nơi nhà Bình Phàm lại thấp khác thường, nơi cao nhất ở đây so với mặt biển thậm chí còn đóng băng.

Cửa sổ bằng thủy tinh cả ngày đều kết đầy hơi nước, chỉ chít một mảnh, hỗn độn chắn tầm nhìn.

Bình Phàm thích nhất chính là mặc đồ ngủ bằng vải bông ngồi trên bệ cửa sổ, lấy tay lau nước đi, nhìn dáng vẻ vội vã của mọi người đi trên đường phía ngoài, trong lòng vẫn hy vọng như cũ, hy vọng có một ngày sẽ nhìn thấy thân ảnh quen thuộc dưới lầu.

Nhưng một ngày, hai ngày, ba ngày, cách làm của cô chẳng qua chỉ là phí công, người kia vẫn không xuất hiện.

Sợ rằng, trong quãng đời còn lại, hắn sẽ không xuất hiện trong thế giới của cô nữa. Hắn đã đợi rất nhiều lần, lần này, sẽ không đợi thêm nữa.

Có khi cô nghĩ, hắn và cô căn bản là hai con đường khác nhau, khởi điểm khác nhau nên có gặp nhau ở đoạn nào đó sẽ khốc, sẽ vui vẻ, sau khi chấm dứt thì chỉ có thể đi dọc tiếp quỹ đạo cuộc sống riêng của mình, rối loạn.

Bao nhiêu sách không phải đều nói là: hai đường song song sẽ không bao giờ gặp nhau sao?

Nhưng, bọn họ chỉ có một giao điểm.

Cuộc sống dài như vậy, chỉ có mấy tháng, hắn và cô ở chung một chỗ.

Thật ra thì, cũng không có gì không tốt, dù sao làm lúc kết thúc cuộc sống, trong lòng có thể không hối hận chút nào, bởi vì mình từng yêu.

Ngoài miệng rộng rãi như thế, nhưng trong lòng vẫn thống khổ, giống như kim châm, giống như tay siết chặt.

Tình cảm, thật sự là thứ không nên đựng vào.

Người như Bình Phàm mà nhân duyên cũng coi như không tệ, trong khoảng thời gian ngã bệnh, đồng nghiệp bạn bè đều đến thăm. Đương nhiên, bạn thân Mộc Mộc là người đi học chuyên cần nhất.

Vốn cho rằng cô ấy sẽ trách chửi mình, nhưng ngoài dự tính của cô là, lần này bạn học Mộc Mộc cái gì cũng không nói. Tối, cũng chỉ nằm trên giường, than thở với Bình Phàm.

Vốn không khí đã đủ đau thương, làm sao có thể đáp trả lại bi ai của Mộc Mộc. Bình Phàm vội vàng ngăn lại, chủ động nhắc: “Tại sao không mắng tớ?”

Mộc Mộc vò tung đầu tóc, động tác không mạnh nhưng cũng toát ra vẻ nhà thơ nho nhã: “Hỏi thế gian tình là gì, chị đây cũng không rõ tình yêu là gì thì làm sao có đủ tư cách mắng người?”

Bình Phàm vừa nghe, trong lời nói có gì đó. Chẳng lẽ đã yêu Trang thập tam công tử giống như con thiêu thân?

Vừa hỏi, quả nhiên.

Phiên nào của Mộc Mộc so ra còn khá hơn cô một chút —— Chơi trốn tìm về mặt tình cảm với Trang công tử, bạn vào tôi lui, bạn lui tôi vào. “Tớ không thể thua.” Thái độ Mộc Mộc kiên định, nắm tay, mắt sáng lên.

Cuối cùng, lần đầu tiên bỏ xuống tư thái hời hợt cách nhìn của Bình Phàm.

Bình Phàm chỉ cho cô một câu: “Phải quý trọng, cưng ới.”

Điều thâm thiết nhất trên thế giới, không phải là chơi trốn tìm, mà là trò chơi ba người, bởi vì có ít nhất một người bị thương, càng sâu, ba người càng sống không nổi.

Cho nên, lúc xác nhận, hoặc phải nói là trải qua trò chơi ba người, theo Bình Phàm thấy, Mộc Mộc và Trang công tử còn hạnh phúc chán.

Nghe vậy, Mộc Mộc như có điều suy, hoặc là dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bình Phàm tiếp tục chống cằm đắm chìm trong thế giới của mình.

Mộc Mộc dăm chiêu xong, bắt đầu gia nhập giai cấp tiểu tư sản hưởng lạc trong sinh hoạt: “Tớ nói, tết đi Hải Nam chơi không?”

Mộc Mộc rất bi kịch, bởi vì nói nhiều chữ như vậy, cuối cùng Bình Phàm chỉ nghe vào được có chữ —— tết. “Tết này chúng ta ra bờ sông đốt pháo hoa đi.”

Cô nhớ mang máng trước đó không lâu, cô và một người đã hẹn ước như vậy. Đáng tiếc không đợi được đến khi pháo hoa nổ rộ trong cuộc sống thì bọn họ đã tách ra.

Thật sự là quá thương tâm, Bình Phàm ăn hết mấy món ăn mà mẫu thượng đại nhân bưng vào không còn một mống, đến cận cũng không còn dư.

Mộc Mộc bên này đang cảm quyến nhật ký của cô, nói: “Tớ nói, cậu phải đi tìm người mới đi.”

Người mới?

Bình Phàm cảm thấy ít nhất trong vòng nửa năm tới mình không có tâm tình này.

Chuyện quá xa xôi. Doãn Việt, vết sẹo này không có cách nào khép lại hoàn toàn.

Thương tâm, thật thương tâm, Bình Phàm chạy vào bếp, lấy một bao thức ăn lớn, ăn đến kéo kẹt kẹt.

“Tốt lắm, đừng ngược đãi mình như vậy, đừng có mà nếu không phải Doãn Việt thì không lấy chồng, đừng miễn cưỡng bản thân, chạy đi đoạt lại đi. Nếu đã không được thì phải nắm chặt thời gian tìm kiếm mùa xuân thứ hai.” Mộc Mộc đưa ra phương pháp giải quyết.

Mùa xuân thứ hai, còn kiếm nam xuân ở đâu. Bình Phàm thở dài, tiếp tục trầm mặc.

Tết đến, Mộc Mộc đi Hải Nam, Trang công tử cũng theo sát. Người ta ở trên cao diễn trò hay, Bình Phàm không nên đi làm bóng đèn, liền ngồi trong nhà ngắm người.

Truyền thống nhà Bình Phàm là đêm 30 qua nhà bà ngoại, mọi người ăn xong tất niên sẽ cùng nhau chơi mật chược, xem tiết mục đón tết.

Bình Phàm lựa chọn xem tiết mục đón tết. Đáng tiếc tiết mục đón tết năm nay thật sự là quá chán, tìm mãi không ra tiết mục nào đẹp mắt. Nhìn nhìn, Bình Phàm nhanh chóng ngủ thiếp trên ghế sa lon.

Đang mơ mơ màng màng, bên ngoài bỗng vang lên tiếng pháo hoa đình tai nhức óc.

Dụi dụi, mở mắt nhìn, phát hiện bên ngoài là thế giới pháo hoa. Dường như nhà nào cũng có pháo để bắn, trong đêm đen, ánh sáng rực rỡ.

Tiếng động thật sự quá lớn, cho dù có mở tiếng ti vi tối đa cũng nghe không rõ.

Người nhà ai cũng là ma mật chược, đối với việc đốt pháo hoa vẫn không có động tĩnh. Bình Phàm đứng một mình trước cửa sổ, đem mặt dán lên đó, cái lạnh theo lỗ chân lông đi vào, đóng băng tất cả xương cốt của cô.

Thân thể có chút lạnh lên, tịch mạch giống như côn trùng bắt đầu cắn phá. Trong tích tắc, cô rất muốn một cái ôm.

Một cái ôm ấm áp, lồng ngực khoan hậu, bàn tay to có lực.

Cô, muốn Doãn Việt, rất muốn rất muốn.

Đáng tiếc, muốn, cũng đã đi rồi, không quay đầu được nữa.

Cũng không quay về nữa.

Trong lồng ngực có một bàn tay, vội vàng như muốn bắt lấy cái gì đó, nhưng bắt luận có tóm như thế nào cũng chỉ bắt được không khí.

Hiểu thân thể của mình nhất, chính là Bình Phàm. Cô muốn, chỉ một người.

Nhưng điều khó nhất trên thế giới này, cũng là một người.

Mắt của cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cho đến khi viên pháo cuối cùng xuất hiện trên không trung vẽ thành một vệt màu trắng nổ tung tan biến, rồi lại yên lặng như cũ, trầm mặc.

Song, trầm mặc rồi Bình Phàm lại mãnh liệt xoay người, động tác mạnh đến nỗi đụng đến chén trà trên bàn, làm nó rơi xuống mặt đất, vỡ thành hai mảnh.

Mẹ Bình Phàm ở trong nhà nghe thấy, cao giọng nói: “Bình Phàm à, con gấp cái gì vậy, mau lau dọn sạch sẽ đi.”

Nhưng hô một hồi lâu sau cũng không thấy động tĩnh gì.

Cháu gái nhà Bình Phàm mới mười tuổi đã đi tới báo cáo: “Vừa rồi dì nhỏ chạy ra ngoài.”

Bình Phàm chạy, rạng sáng năm đầu, dọc theo đường đi không có xe taxi. Cô chỉ có thể chạy, chạy gấp, chạy mau, mục tiêu chính là nhà Doãn Việt.

Một khắc vừa rồi kia, cô quyết định, cô muốn giành lấy.

Đời này, Bình Phàm chưa từng giành qua bất kỳ vật gì.

Là của mình thì vĩnh viễn là của mình, ngược lại cũng thế —— đây là nguyên tắc xử sự của Bình Phàm.

Giờ mới hiểu, dĩ vãng không phải là muốn giành, không muốn giành, chỉ là vì lực hấp dẫn không đủ.

Doãn Việt, vì là Doãn Việt, như vậy, cho dù không có phần thắng Bình Phàm cũng muốn bước ra.

Ít nhất, trong dòng thời gian dài đằng đặc sau này, cô sẽ không vì không giành lấy mà hối hận.

Chỉ cần cố gắng nhiều hơn, chỉ cần giao ra nhiều hơn, vậy cô sẽ không còn gì để hối hận.

Cho nên Bình Phàm chạy, ở rạng sáng đêm đông lạnh buốt đầu năm – chạy.

Tới cửa nhà Doãn Việt, cô rơi đầy mồ hôi, tóc tai tán loạn, trên sống lưng còn rất nóng ẩm, vội vàng gõ cửa.

Đốt ngón tay chạm vào cánh cửa, cửa chống trộm bằng kim loại cứng ngắc làm tay hồng lên. Từng chút từng chút từng chút từng chút gõ, thân thể Bình Phàm cũng từng chút từng chút từng chút từng chút lạnh xuống.

Doãn Việt không ở trong.

Có lẽ là về nhà, có lẽ là... Ở chỗ Phương Nhan, Bình Phàm không biết.

Móc điện thoại ra, gọi liên tiếp ba bốn cuộc, bên kia cũng không cầm máy.

Cố ý, hay là, đã đổi số. Bình Phàm giống như trước, không biết.

Thì ra là, không ai vĩnh viễn đứng nguyên tại chỗ chờ bạn, khi cô quay đầu lại, khi cô muốn cố gắng giành lấy, tất cả đã không còn cách nào thay đổi.

Bình Phàm dựa lưng vào cửa Doãn Việt, từ từ trượt xuống mặt đất.

Bên trong cánh cửa kia có tất cả những thứ cô quen thuộc, có tất cả những thứ cô không muốn rời xa. Chẳng qua là, cánh cửa này có thể vĩnh viễn ngăn cô lại.

Bình Phàm ngồi dưới đất, tùy ý để cái lạnh như băng từ mộng truyền vào trong thân thể, dùng hai cánh tay vòng quanh mình, thật chặt, gắt gao, hung hăng .

Bây giờ, cái gì cô cũng không muốn làm, chỉ muốn đem thân thể dán lên cửa, làm cho cô cảm thụ hơi thở của Doãn Việt một cách gần nhất.

Bởi vì rất có thể, đây là lần cuối cùng, hắn tiếp xúc với cô.

Ngày mai trước lúc mặt trời mọc, sẽ không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Chúng ta có lẽ sẽ sống, có lẽ sẽ chết, dù sao cũng không ai biết được.

Giờ phút này, nội tâm Bình Phàm sám hối.

Sám hối sự hèn yếu của mình, mà quan trọng hơn là sám hối tại sao lúc đầu cô không đối tốt với Doãn Việt hơn một chút.

Bởi vì sau này, cô sợ rằng cô đã không thể đối tốt với hắn nữa.

Thì ra, đây mới là chuyện đau khổ nhất trên thế giới. Dù bi thương, con người vẫn có thể ngủ, giống như một loại tự bảo vệ bản thân. Bình Phàm muốn thoát khỏi thực tế, ôn lại mọi thứ trong giấc mơ.

Mí mắt bắt đầu đánh nhau, ngủ bên ngoài giữa mùa đông, Bình Phàm nghĩ mình đúng là không muốn sống nữa rồi.

Nhưng cuộc sống có được mấy lần điên cuồng?

Ngủ đi, ngủ đi, Bình Phàm cũng tùy hứng một hồi.

Ngủ rồi, thân thể bắt đầu phiêu phiêu, từng chút từng chút giao động trong không trung, chỉ trong nháy mắt, giống như có thể ở trên không trung quan sát bản thân dưới đất.

Nhưng tình thế bỗng nhiên biến chuyển đột ngột, Bình Phàm từ trên không trung rơi xuống, trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Đầu va vào sàn gỗ lạnh như băng, Bình Phàm đau đến mức ứa nước mắt, đương nhiên thần trí cũng thanh tỉnh.

Nhớ lại, vừa rồi rất giống như có người mở cửa.

Mở mắt, phát hiện mình đã vào phòng, mà chủ nhà đang nhìn mình.

Vẫn mặt than như cũ, nhưng nhìn kỹ, có thể phát hiện ra gợn sóng trong mắt.

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Tuy nói vừa rồi còn trong trạng thái thương tâm, nhưng điều kiện tiên quyết là không có Doãn Việt ở đây. Vào thời khắc này, cô có chút lúng túng.

Tình huống là vậy: Bình Phàm dựa vào cửa, mà Doãn Việt mở cửa, Bình Phàm thuận thế ngã xuống đất, mà Doãn Việt còn đang đứng.

Đáng nói chính là, Doãn Việt đang dạng hai chân ra đứng.

Còn đáng nói hơn nữa chính là, Doãn Việt có thể vừa mới tắm xong, cho nên hạ thân chẳng qua chỉ dùng một cái khăn tắm vây quanh.

Đáng nói hơn hơn nữa chính là, Bình Phàm hoàn toàn nhìn thấy tất cả.

Tuy nói đã kiến thức rất nhiều lần, nhưng dù sao trạng huống hôm nay cũng đặc thù. Hai người trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc Bình Phàm ngồi dậy, nói: “Cái đó, em chỉ ngồi nơi này một chút.”

Nửa đêm canh ba chạy đến trước cửa nhà người khác ngồi, Bình Phàm cảm thấy lần này mình lấy cớ rất là uy vũ.

Doãn Việt vẫn duy trì trạng thái mặt than, nhưng da thịt cơ ngực trên người rải đầy nước, nhìn qua, rất khiêu gợi.

Bình Phàm đỏ mặt.

Lại trầm mặc hồi lâu, Bình Phàm cảm thấy hôm nay mình nhất định là đem trầm mặc làm cơm ăn .

Đang suy nghĩ có nên mở miệng tiếp không thì lại không có cơ hội này —— Doãn Việt trực tiếp tiến lên, giống như nói tiểu Mễ, “Vụt” một cái ôm lấy cô.

Bình Phàm chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, lúc kịp phản ứng lại thì phát hiện mình đã nằm trên giường.

Sau đó nữa, Doãn Việt đè lên.

Sau đó nữa nữa, cô trải qua một cuộc vận động.

Xong chuyện, Bình Phàm vẫn đang thở gấp, thật sự là rất khó hiểu rõ tính logic của chuyện đã xảy ra.

Có ai biết, vì sao bỗng nhiên lại lên giường rồi?

Nghi ngờ nghi ngờ, thật nghi ngờ. Đang nhường mảy, Doãn Việt đặt câu hỏi: “Em hối hận?”

Hối hận? Là chỉ, hối hận đã tới nơi này, hay là chỉ, hối hận vì lần này chưa xác định quan hệ đã xảy ra vận động?

Nhưng, đáp án dĩ nhiên là, hai cái đều không hối hận.

Bình Phàm dùng chăn bao lấy ngực mình, ngồi nửa người dậy, nghiêm túc nhìn Doãn Việt, nói: “Em muốn giành anh trở về.”

Có lẽ vừa rồi da thịt chi thân cho cô thêm sức lực, có lẽ vừa rồi thân thể Doãn Việt lưu luyến bên trong mình cho cô thêm dũng khí, tóm lại, Bình Phàm quyết định muốn đối mặt với tất cả.

Cô muốn bước ra một bước này.

Trừ khi Doãn Việt xác xác thật thật nói cho cô biết, không hề yêu cô nữa. Như vậy, Bình Phàm sẽ rời đi.

Cô đã không thể bỏ, đợi nửa đời, rốt cuộc mới xuất hiện một người cô yêu như vậy, làm sao cô có thể dễ dàng buông tay hắn.

Tự ái gì đó, trước mặt tình yêu, chỉ là một đóa mây trôi.

Cô muốn hắn, chỉ đơn giản như vậy.

Sau khi nói xong, cô đợi Doãn Việt trả lời.

Sự sống chết của cô, tất cả đều phụ thuộc vào một câu nói của hắn, thậm chí chỉ mấy chữ thôi.

Lòng người là khó đoán nhất, mới đầu còn nhắc nhở bản thân mình không nên nghiêm túc, song kết quả là, lại lún vào sâu hơn.

Quay đầu lại cũng đã chậm, huống chi, Bình Phàm không tính quay đầu lại.

Cả đời người, tóm lại có bao nhiêu kinh nghiệm yêu oanh oanh liệt liệt, nếu không, cuộc sống có nghĩa gì?

Tuy nói như vậy, bên trong vẫn thấp thỏm, giống như chờ điểm thi tốt nghiệp cấp ba, khẩn trương nhưng cũng phải chịu đựng.

Tay Doãn Việt, từ từ duỗi ra, sau đó, ôm lấy cô.

Gấp gáp, hung hăng, thật chặt. Một cái ôm ấm áp, lồng ngực khoan hậu, bàn tay to có lực.

Bình Phàm tìm được rồi.

Được phép hưng phấn quá mức, hai người ngủ không được, dứt khoát rời giường mặc quần áo đi ra ngoài.

Giờ phút này là bốn giờ sáng, dọc đường đi đều im ắng, trời đất phẳng phất chỉ có hai người bọn họ. Bình Phàm mở cửa sổ xe ra, gió phàn phật thổi bay tóc cô, cảm giác hỗn độn kích thích.

Nơi đến là bờ sông, Doãn Việt muốn thực hiện lời hứa của mình — Tết đến mang Bình Phàm ra bờ sông đốt pháo hoa.

Thỉnh thoảng, Bình Phàm phảng phất phát hiện Doãn Việt nhìn mình, cảm giác có chút ngưng ngừng, cũng không bắt được chứng cứ, chỉ có thể đánh vỡ bát cơm trầm mặc: “Gần đây, anh làm sao trôi qua?”

“Không nhớ rõ nữa.” Doãn Việt trả lời.

Duỗi ngón ra tay, mới bốn ngón, Bình Phàm cảm thấy hần trả lời có lệ, đang muốn thất vọng thì Doãn Việt tiếp tục: “Quá thống khổ, cho nên không muốn nhớ lại.”

“Tại sao lại thống khổ?” Tim Bình Phàm đập “Rầm rầm rầm phanh”.

“Bởi vì em rời đi.”

Vốn cho rằng sẽ nhận được đáp án không rõ ràng. Không ngờ Doãn Việt sẽ nói lời lãng mạn như vậy.

Thật ra thì, tiểu thuyết không cao siêu cho lắm, có thể nói, giả sử người ta có thật lòng, như vậy thì Bình Phàm cũng phải đáp lại một phần đại lễ.

“Em rời đi, là vì anh không giải thích cho em.” Bình Phàm giải thích.

“Anh rời đi, là vì em không ở tại chỗ chờ anh.” Doãn Việt nói.

“Em vốn cho rằng...”

“Cho rằng anh không yêu em?” Bình Phàm bị cướp lời kịch, á khẩu không trả lời được, chỉ có thể siết chặt áo, thấp thỏm không nói gì.

Xe chạy trên đường lớn, yên tĩnh, giống như một con thú khổng lồ an tĩnh.

Một lúc lâu sau, Doãn Việt bên cạnh phát ra một tiếng thở dài rất nhỏ: “Làm sao anh có thể không yêu?”

Hiệu quả của những lời này rất chậm, giống như một cốc nước ấm áp, rót vào thân thể của cô.

Hiệu quả của những lời này rất mạnh mẽ, mùa đông rét lạnh, mỗi một tắc da thịt Bình Phàm đều giống như mới vừa bị khăn nóng lau qua.

“Nếu như không yêu, anh sẽ không suy nghĩ về em trong bảy năm qua.” Tay Doãn Việt nắm lấy tay lái, ổn định.

Gì kia, xin nhờ, ruột non dạ dày Bình Phàm xoắn lại. Lần trước chia tay, Doãn Việt cũng nói bảy năm.

Bảy năm trở về trước chính là lúc học cấp ba.

Khó có thể là, ý những lời này là chỉ, khi đó Doãn Việt đã có cảm giác với mình rồi?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, giác quan thứ sáu của con gái mãnh liệt như vậy, có người thích mình nhất định sẽ biết.

Cho nên Bình Phàm tình nguyện tin những lời này của Doãn Việt chẳng qua chỉ đang tạo không khí mà thôi.

“Em không tin là chuyện bình thường, vì có đôi khi anh cũng rất kỳ quái, rõ ràng thích một cô bé như vậy, nhưng lại không dám để lộ ra nửa phần dấu vết, chỉ đem bí mật giấu trong lòng, đến tận cùng là như thế nào?”

“Chạy đi nói chuyện với Phương Nhan, thật ra thì trong nội tâm âm thầm muốn đến gần nhìn em một chút, bởi vì mỗi lần chúng ta gặp riêng nhau, em đều giống như thỏ chạy trốn vào bụi cỏ.”

“Có lần trong lúc vô tình phát hiện em và anh đi học trên cùng một con đường, rất vui, cho nên bấm đúng thời gian chờ em ở đó. Đáng tiếc một tuần sau, anh đợi một tiếng cũng không thấy tung tích của em. Thế mới biết, sau này em sẽ không đi học cùng anh nữa.”

“Nhìn thấy em vì giúp Phương Nhan mà làm trễ nãi chuyện của mình, trong lòng rất tức giận, lại không lý do bực mình với em.”

Còn có, còn có, còn có.

Doãn Việt mỗi một chuyện lại một chuyện, từng sự kiện đã qua đều nhắc tới. Thật ra thì cũng không phải là bối rối trong lòng, chẳng qua là nhớ lại quá rõ ràng, cô chỉ có thể há hốc miệng, không thể tiếp thu.

Giọng nói của hắn rất nhẹ, thái độ của hắn rất nhạt, nhưng những lời nói này ... đủ để khiến cho Bình Phàm khiếp sợ nghiêng trời lệch đất.

Doãn Việt thích cô, ngay cái năm mà cô chỉ ngược nhìn không dám nhích tới gần, hắn đã thích cô?

Tim đập loạn, lên lên xuống xuống, xương cốt cũng tê tê dại dại.

Bình Phàm nói không nên lời. Giờ phút này, trong lòng không phải là đắc ý, không phải là hư vinh, chỉ có một loại hạnh phúc nhàn nhạt.

Cả đời, có thể gặp được người yêu mình đồng thời mình cũng yêu người đó, trời cao đối với cô thật không tệ.

Chẳng qua là, Phương Nhan thì sao?

Bình Phàm hỏi nghi vấn của mình.

“Bọn anh là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đến nay cô ấy trong mắt anh vẫn chỉ là con nhóc xấu xa mặc váy treo lên cây nhanh như chớp, mấy đứa bé phía dưới toàn bộ đều nhìn thấy quần lót.”

Đang nói chuyện, đã đến bờ sông, xe dừng lại, Doãn Việt từ sau xe lấy ra pháo hoa đã chuẩn bị xong từ trước.

“Anh không có cảm giác gì với cô ấy, cô ấy cũng giống anh, không có cảm giác gì. Thật ra thì, người cô ấy thích là A Thanh.”

“Nhưng mà, mẹ A Thanh nói cho em biết, chẳng qua chỉ có A Thanh yêu đơn phương Phương Nhan.” Bình Phàm cảm thấy quan hệ này đủ phức tạp. “Di mẹ A Thanh, dù bề ngoài con mình có thế nào cũng vẫn có thể nhìn một cái liền nhận ra ý nghĩ trong lòng của cậu ấy. Nhưng trong mắt người ngoài bọn anh, A Thanh đối với Phương Nhan rất ôn hòa, mà Phương Nhan dường như cũng không giữ được mắt mình nhìn hắn. Nhưng hết lần này tới lần khác, hai người tuy nhớ đối phương, nhưng người nào cũng không chịu nói, ai cũng không muốn bước ra trước một bước. Đều chờ đợi, nhìn, ép buộc đối phương. Tính cách quá giống nhau, cũng rất bướng bỉnh, sợ nói trước một câu sẽ thua. Thật ra thì, đã chân chính yêu một người, thua thì có sao? Chẳng qua lúc ấy hai người vẫn không rõ đạo lý này, lãng phí thời gian hai, ba năm. Rốt cuộc có một ngày, không biết là người nào mở miệng trước, hai người ở cùng một chỗ. Không ngờ cha mẹ Phương Nhan biết chuyện này, dù sao cũng không muốn A Thanh và con gái mình ở chung một chỗ, còn lôi luôn anh vào. A Thanh không rõ chân tướng, hiểu lầm anh. Hơn nữa trong lúc tốt nghiệp, cha anh còn thông qua quan hệ, gạch tên cậu ấy, hai chuyện cộng lại, bọn anh gây gỗ lớn một hồi... Chuyện về sau, em cũng biết.”

“A Thanh gặp chuyện không may, Phương Nhan tự giam mình ở trong phòng suốt một tháng, gây thành da bọc xương. Nhưng cũng may, cô ấy giả dạng đi ra, bảo là muốn chờ A Thanh, cô ấy muốn nói với A Thanh một câu. Những năm này, bởi vì tín niệm, cho nên cô ấy vẫn không tìm bạn trai.”

Bình Phàm tin lời Doãn Việt, từng chữ đều tin tưởng, hắn sẽ không lừa cô.

Như vậy, lần trước Phương Nhan nói với mình, đến tột cùng là có mục đích gì?

Doãn Việt đem một cây pháo hoa tiên nữ đặt vào trong tay Bình Phàm, đốt dùm cô, ánh bạc nho nhỏ bắn ra xung quanh rất tinh tế rơi lả tả, đẹp không sao tả xiết.

Bình Phàm quơ hai tay, trên không trung có dấu pháo hoa hoa lệ rơi xuống.

Thì ra là, trong lòng mỗi người, đều có một chuyện thương tâm.

“Là anh sai, nếu như lúc đầu anh đem chuyện này nói ra thì đã không có chuyện gì.” Doãn Việt kết thúc giải thích.

Sai sao? Không phải lỗi của người nào cả, yêu vì sao lại có thể sai?

Đã là năm giờ sáng, bờ sông không có bóng người, chỉ có mảnh xác pháo đầy đất, loáng thoáng có thể thấy được đêm qua rất náo nhiệt.

Bình Phàm cũng không cảm thấy vắng lạnh, bởi vì bên cạnh đã có Doãn Việt. Có đôi khi, một người cũng có thể chống đỡ được toàn bộ thế giới.

Đoạn chuyện cũ thăm mền nhiều năm trước được vạch trần, cũng không oanh oanh liệt liệt như trong tưởng tượng, nước mắt rơi đầy, nhiệt tình kích thích, hai người cũng rất bình tĩnh, chẳng qua là những thứ vui vẻ kia, giống như ánh lửa của pháo hoa tiên nữ, tinh tế cháy.

Bình Phàm bắt đầu từ từ hiểu vì sao ngày đó Doãn Việt tức giận. Đoạn quan hệ này, phảng phất vĩnh viễn chỉ có hấn chủ động, mà cô, vẫn trốn, vẫn lui, cho dù là người sắt, đuối lâu quá cũng mất đi năng lượng.

Doãn Việt mệt mỏi, mệt mỏi, cho nên mới đi. “Anh không ngờ em sẽ đến tìm anh, bởi vì đây không phải là tính cách của em. Không nhịn được, anh cũng tới nhà em, ở dưới lầu nhìn cửa sổ phòng em tản ra ánh đèn, rất muốn xông lên. Nhưng lại nhịn xuống, phải nhịn, bởi vì anh sợ cứ tiếp tục, xoay người, sẽ không trông thấy em nữa, như vậy bị thương càng sâu hơn.” Giọng nói Doãn Việt nhiễm cái lạnh của đêm khuya vắng lặng.

Đúng vậy, chúng ta đều sợ, sợ một lời kích tình sẽ bị đóng băng, sợ người mình thích nhất sẽ thay lòng đổi dạ, sợ kích tình sẽ không dài lâu.

Nhưng quan trọng phải có người có dũng khí bước lên trước một bước.

Bình Phàm nghĩ, cô hạnh phúc, bởi vì Doãn Việt bước đến, chính mình cũng bước đến.

Pháo hoa nổ rộ bên bờ sông, ánh sáng lấp lánh trên mặt nước, sóng nước lăn tăn.

Bình Phàm lấy cây pháo hoa tiên nữ đã đốt hết, vẽ vẽ xuống bờ cát ven bờ sông.

Cô bé mập mạp cùng cậu bé dễ thương, đang hôn nhau, đó là cô và Doãn Việt.

Bức tranh vẽ xong, đứng lên, Bình Phàm nhìn ánh mắt Doãn Việt, nhẹ giọng nói: “Doãn Việt, em không bao giờ ... đi nữa.”

Trong ánh sáng pháo hoa, Doãn Việt cũng nhìn về phía cô, đẹp đẽ đi thẳng vào đáy mắt.

“Anh vẫn chờ em.”

Hắn có một loại..., cô sẽ không đi, bọn họ sẽ vẫn tốt đẹp.

Sau đó, Doãn Việt giải thích rõ chuyện về trẻ. Đó là vì chuyện A Thanh có đầu mối, dường như có người biết chuyện một năm trước nhìn thấy A Thanh, cho nên Doãn Việt nói cho Phương Nhan biết, Phương Nhan đương nhiên chạy tới trước tiên.

Nhưng giằng co chừng mấy ngày, người biết chuyện kia lại nói đã tận mắt nhìn thấy A Thanh chết dưới súng của trùm buôn thuốc phiện.

Phương Nhan không ngờ kết quả như thế, lúc đó khóc rống lên. Doãn Việt liền ôm lấy cô ấy an ủi, không ngờ lại bị người ta chụp được, đưa đến trước mặt Bình Phàm.

Về phần cha mẹ của hấn bên kia, Doãn Việt trả lời Bình Phàm chắc chắn không cần lo lắng.

“Loại chuyện này, đàn ông có thể làm xong, anh sẽ không để em bị thương tổn nữa.” Doãn Việt bảo đảm như vậy.

Quả nhiên, hôm sau, cha mẹ Doãn Việt không tìm cô gây phiền phức nữa.

Cha mẹ không tới, nhưng một người khác tới.

Phương Nhan.

Thật ra thì, cho dù Phương Nhan không tìm cô, cô cũng rất muốn tìm Phương Nhan.

Bình Phàm muốn hỏi rõ ràng, cô muốn hỏi nguyên nhân của một loạt hành động đó.

Phương Nhan không phải là người xấu, chưa bao giờ, đây là lý do vì sao Bình Phàm ngạc nhiên khi nghe thấy cô ấy nói ra những lời tùy hứng kia.

“Rốt cuộc cậu cũng đã bước ra trước.” Phương Nhan cười nói.

“Chẳng lẽ, đó là mục đích của cậu? Phép khích tướng?” Há hốc mồm.

“Chẳng lẽ, cậu cho rằng tớ thật sự nhầm chán đến mức đoạt đồ chơi với cậu sao?” Phương Nhan cười tiếp.

Nhưng Bình Phàm vẫn có chút không rõ, tại sao Phương Nhan lại muốn làm vậy?

“Bởi vì tớ đã trải qua một lần, thiệt thòi rất lớn. Tớ yêu một người, nhưng chưa từng có dũng khí nói cho anh ấy biết tớ yêu anh ấy, sau đó anh ấy đi, có thể không quay về được nữa. Thế mới biết, lúc ấy nếu tớ nói ra, chúng tớ đã có thể có rất nhiều thời gian, có thể làm rất nhiều chuyện. Chỉ vì một cái tự ái nho nhỏ, đã đánh mất hạnh phúc của mình, đây đúng là một khoản nợ tính không hết.” Phương Nhan rũ mắt xuống.

Bình Phàm biết, người trong miệng cô ấy, chính là A Thanh.

“Bình Phàm, thật ra thì cậu và Doãn Việt cùng một loại người. Cậu ta yêu cậu bảy năm, bởi vì sợ hãi nên đã bỏ lỡ cậu bảy năm, nhưng cuối cùng đã ăn năn, nỗ lực. Mà cậu cũng sợ hãi, giống như trước đây có thể bỏ qua vô số bảy năm khác. Tớ không muốn nhìn thấy bi kịch đồng dạng xảy ra trên người bạn của tớ. Cho nên tớ muốn chọc giận cậu, muốn cậu bước ra. Bình Phàm, cậu phải nhớ kỹ, người nhất gan không chiếm được hạnh phúc.” Phương Nhan nói lời này, giống như đang nói với chính mình.

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Bình Phàm nhìn Phương Nhan, nói không nên lời cảm xúc gì.

Năm tháng trong quá khứ, những thứ thương tổn cùng cảm động kia, thời thanh xuân chết đi, cũng đã trở thành khung ảnh trên tường, mặc dù cách một lớp thủy tinh, nhưng vẫn rõ ràng như cũ.

“Thật ra thì tớ vẫn rất muốn nói với cậu một câu.” Tay trái Phương Nhan vuốt từng đốt ngón tay phải của mình, đây là thói quen của cô ấy.

“Thật xin lỗi.” Cô ấy nói.

Giống như chờ đợi một thứ rất lâu, trung chuyển qua biết bao năm, rốt cuộc cũng tới tay của cô. Bình Phàm cảm thấy thân thể mình giống như hóa thành bọt nước, có chút bủn rủn.

“Khi đó tớ rất tùy hứng, đem hết những điều tốt đẹp cậu làm cho tớ trở thành điều đương nhiên, cho đến khi mất đi, tớ mới buồn bã nhận ra. Trong những năm tháng sau này, không còn người bạn nào chân thành như cậu xuất hiện trong cuộc sống của tớ nữa.” Mùi nước hoa trên người Phương Nhan nhàn nhạt thổi tới, nhưng khi Bình Phàm nghĩ thấy lại không hề có lực công kích nữa: “Bình Phàm, bất luận sau này chúng ta là người lạ, hoặc là trở thành bạn một lần nữa, tớ chỉ muốn nói cho cậu biết, hãy quý trọng Doãn Việt, hẳn đáng giá để cậu làm vậy.”

Phương Nhan giải thích tình huống lúc đó một chút: “Cha mẹ biết tớ và A Thanh ở chung một chỗ, rất tức giận, lấy việc ngừng cung cấp phí sinh hoạt trong cuộc sống ra uy hiếp tớ, ép tớ chia tay với anh ấy. Mặc dù tớ không dao động, nhưng đột nhiên khốn quẫn làm cho tớ không biết theo ai. Lúc đó lại cả vãi rất lớn với A Thanh, khi đó tớ mới hiểu lời khuyên trong dĩ vãng của Doãn Việt — Nếu có thể có đủ năng lực để nuôi sống mình. Doãn Việt làm được, cậu ấy có thể không cần đến cha mẹ mình, mà ngay lúc đó, tớ lại thất bại... Sau khi tớ trở về mới biết được chuyện mẹ Doãn Việt tới tìm cậu, lúc ấy liền muốn tương kế tựu kế, kích cậu một kích. Nhưng trên thực tế, tớ và Doãn Việt căn bản không thể nào ở chung một chỗ. Ngoài ra, cậu cũng đừng quá lo lắng chuyện cha mẹ của cậu ấy bên kia, dù sao theo tớ được biết, từ đại học năm ba Doãn Việt đã bắt đầu không dùng đến một phân tiền nào trong nhà. Cậu ấy có đủ năng lực để bảo vệ cậu, cùng cậu tạo dựng gia đình.”

“Tớ hiểu.” Không có những hàm nghĩa khác, Bình Phàm thật sự hiểu.

Lớp kính ngoài quán cà phê có nước chảy xuôi, làm mờ hồ tầm mắt.

“Cậu, còn tiếp tục chờ nữa sao?” Bình Phàm hỏi.

Chờ người kia, đương nhiên là A Thanh, cái tên này đã xuất hiện rất nhiều trong cuộc sống của Bình Phàm, nhưng cô lại chưa từng gặp qua anh ta. Nhưng, người đàn ông có thể được Phương Nhan coi trọng, nhất định là có chỗ hơn người.

“Cái đó..., tại sao lại không chờ?” Phương Nhan mỉm cười, ánh mắt trời chiếu nghiêng lên mặt cô, lông tơ ẩm áp màu vàng, giống như quả đào xinh đẹp.

Cô ấy dùng thời gian đẹp nhất trong đời để chờ đợi một người có thể đã không còn tồn tại trên thế gian này.

Mỗi người đều có sự cố chấp riêng.

Thời gian trầm mặc kéo dài, cho thấy đề tài đã sắp kết thúc.

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, người quan trọng nhất là người hiểu được khi nào nên xuống đài.

Phương Nhan gọi phục vụ, trả tiền xong, xách túi lên: “Tốt lắm, lần sau có cơ hội gặp lại sau.”

Xoay người, trong chớp mắt, Bình Phàm mở miệng: “Đừng làm cho bản thân quá khổ sở, cậu xứng đáng với rất nhiều điều tốt đẹp khác.”

Phương Nhan xoay người, Bình Phàm không thể nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy, nhưng lại nghe thấy cô ấy thoải mái cười: “Điều tốt đẹp nhất của tớ, chính là anh ấy.”

Bình Phàm hiểu, Phương Nhan và A Thanh, là nhân vật chính trong câu chuyện xưa.

Chuyện cho tới bây giờ, điều duy nhất Bình Phàm có thể làm, chỉ là nói một câu: “Phương Nhan, cần tớ giúp gì thì cứ nói một tiếng là được”.

Không cần nói quá nhiều, một câu là tốt rồi.

Xử lý tốt xong chuyện Phương Nhan, còn sót lại đúng một chuyện là mẹ nhà mình bên kia.

Chuyện hai người chia tay nào đến toàn thiên hạ đều biết, vì vậy mà khi Bình Phàm bị bệnh nặng, còn mấy lần trong lúc mê mang hô lớn “Doãn Việt không nên đi! ! !”. Vì vậy, mẹ Bình Phàm một lòng cho rằng con gái nhà mình bị Doãn Việt đá.

Kia, đại khái có câu, mẹ nhà người ta xinh đẹp, con gái nhà mình xinh đẹp. Mẹ Bình Phàm đương nhiên không thể hiểu vì sao Doãn Việt lại đá khuê nữ nhà mình — mà quan trọng hơn là, có rất nhiều người nói Bình Phàm lớn lên giống bà ấy hồi còn trẻ. Cho nên trong lòng mẹ Bình Phàm, Doãn Việt đá Bình Phàm đó là chuyện đã kích nghiêm trọng tới lòng tự ái của bà.

Cho nên sau khi làm hòa, Doãn Việt tới cửa bái phỏng lần nữa, mẹ Bình Phàm giữ vẻ mặt nhàn nhạt, làm đủ kiểu tư thái.

Trong lòng Bình Phàm gấp gáp, nhưng cũng vô kế khả thi. May mà Doãn Việt một chút cũng không ngăn ngại, tặng lễ nấu cơm, ân cần cẩn thận hầu hạ, cuối cùng còn mua một bộ mặt chược tự động đặt trên bàn công nhà Bình Phàm. Hợp ý, lúc này mới có thể dụ dỗ vị mẹ vợ tương lai vòng trở lại.

Dĩ nhiên cũng không thể bỏ qua công lao của hai cây mía dài to bằng cánh tay.

Doãn Việt dụ dỗ tốt người nhà cô, Bình Phàm cảm thấy mình cũng nên cố gắng, đi bái phỏng cha mẹ của hắn. Nhưng Doãn Việt lại thủy chung không đồng ý, Bình Phàm biết đó là vì hai vị bên kia tạm thời không tiếp nhận được, cũng không cố gắng nữa, nhưng không có sự thừa nhận cùng chúc phúc, cô có chút không vui.

Doãn Việt thận trọng, nhìn ra được Bình Phàm không vui, cũng tìm cơ hội thích hợp nói rõ cho cô hiểu: “Bình Phàm, anh biết em uất ức, nhưng em hãy nhẫn nại một lần, bởi vì anh muốn đảm bảo em sẽ không bị thương như lúc trước, anh sẽ không để bọn họ gặp em, hiểu không?”

Bình Phàm hiểu, đã trải qua những chuyện này, cô hiểu rất nhiều.

Yếu tố quan trọng nhất là chuyện tình cảm của hai người, phải cùng nhau cố gắng, duy trì.

Doãn Việt vì cô mà đã làm rất nhiều, cho dù cô có chịu chút uất ức cũng cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần hắn yêu cô, chỉ cần cô yêu hắn.

Đạo lý này rất đơn giản.

Thật ra thì, tình cảm cũng chỉ đơn giản như vậy.

Cũng không cần nhiều kẻ sách, chỉ cần bạn gặp người kia.

Bình Phàm và Doãn Việt lại bắt đầu kiếp sống chung, đối với bạn học Bình Phàm mà nói, ngày ngày trôi qua cũng thật sự thích ý.

Mỗi buổi sáng cô rời khỏi giường không nổi, Doãn Việt sẽ hôn cô đến khi cô tỉnh, hai người sẽ ngọt ngào một phen, sau đó mới làm việc khác. Chỉ cần rảnh rỗi, Doãn Việt sẽ tới đón cô tan việc, hai người cùng nhau đi siêu thị chọn mua thức ăn tối, về nhà rồi sẽ phân công hợp tác, cùng giải quyết vấn đề dân sinh.

Sau khi cơm nước xong xuôi, hai người tay trong tay đi ra ngoài tản bộ tiêu thực. Đi đến công viên cho cá ăn, hoặc là chạy đi chơi game, còn đi dạo mua thức ăn vặt ngon mà nhai, vừa đi vừa ăn.

Tóm lại, cuộc sống hai người đủ thoải mái.

Dù sao cũng là con gái, Bình Phàm không có chuyện gì làm thì luôn quần lầy Doãn Việt nói chuyện trước kia.

Đến tột cùng thích cô lúc nào? Đây là vấn đề Bình Phàm quan tâm nhất.

Doãn Việt đáp không nên lời, bởi vì lúc phát giác ra mình thích cô thì cũng đã là chuyện rất lâu trước kia.

Nhưng Bình Phàm không nghe theo: “Phải có chuyện gì đó xảy ra anh mới có thể phát giác tình cảm của mình chứ.”

Bởi vì nằm trên giường, Doãn Việt không nói sẽ bị chọc ngứa, chỉ có thể cố gắng nghĩ: “Có thể là lúc em cho kẹo người ăn xin.”

Trước kia quả thật Bình Phàm có thói quen gặp người ăn xin liền đưa tiền. Kết quả có một lần tan học, vừa ra khỏi cổng trường liền gặp một người ăn xin, dúi chân, thật đáng thương. Bình Phàm lục các túi trên người, nhưng lại phát giác ra mình quên mang tiền, nhưng lại không đành lòng đi, liền móc ra hai viên kẹo to đặt vào trong cái chén bẽ. Hành động này còn bị bạn học chung quanh chê cười, khiến cho cô rất không vui.

Chẳng qua là, cô không nghĩ, thế mà sẽ được bạn học Doãn Việt để vào trong mắt.

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Nhưng mà, chuyện cho người ăn xin kẹo tỏ đường như cũng không phải là chuyện tình có thể nảy sinh tình yêu, tại sao hết lần này tới lần khác Doãn Việt lại đối với mình gì kia gì kia?

Hơn nữa, nếu trong lớp cũng có người có năm sáu quả quýt trong túi, yên lặng cho chú ăn xin một quả thì có phải hẳn cũng sẽ thích người ta hay không?

Cho nên, lý do này không đủ thuyết phục.

Bị bác bỏ, Doãn Việt chỉ có thể tiếp tục nghĩ: “Cũng có thể là lúc em vẽ tranh.”

“Anh thích tranh em vẽ?”

“Cũng không chỉ có vậy, chủ yếu là thích vẽ mặt cùng động tác lúc em vẽ tranh, rất chân thành, đầu luôn nghiêng nghiêng về phía bên phải, thỉnh thoảng còn cắn môi dưới, rất dễ thương.”

Thật ra thì, ngay cả Bình Phàm cũng không chú ý, thì ra lúc vẽ tranh, mình sẽ như vậy.

“Còn gì nữa không?” Bình Phàm tiếp tục ép hỏi, dùng mỹ nhân kế —— đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại chơi đùa vờ về trên lồng ngực Doãn Việt.

Doãn Việt cam tâm tình nguyện trúng kế: “Còn có thể là vì nụ cười của em.”

“Em cười thì sao?”

“Không sao, rất đẹp, rất tỏa sáng.”

Bình Phàm “À” một tiếng, không nói thêm gì nữa, nhưng cả trái tim giống như đang ngâm trong chai mật.

Thật ra thì Bình Phàm cũng hiểu, vấn đề này không có đáp án xác thực, thích một người là một quá trình từ từ, không phải chính cô cũng không rõ mình yêu Doãn Việt từ lúc nào sao?

Bình Phàm là một đứa bé tốt, không lấy những vấn đề này làm khó Doãn Việt nữa.

Cũng không chờ đến khi cảnh sát nhân dân của chúng ta tỏ ra, Bình Phàm lại có vấn đề khác: “Đúng rồi, có một lần kia, đến tốt cùng tại sao anh lại giận em?”

Bình Phàm chỉ lúc cô giúp Phương Nhan làm bảng tin. Nhắc tới, Doãn Việt vẫn có chút ấn tượng. “Thật ra thì không phải tức giận, chẳng qua anh rất lo lắng cho em, rõ ràng gần thi rồi, nhưng vẫn không để ý khả năng của mình mà đi giúp người khác, luôn để mình chịu uất ức, cần gì chứ? Bản thân em là một cô bé rất tốt, không cần làm những chuyện như vậy để được người khác công nhận.”

“Em nào có?” Bình Phàm giống như bị nhìn xuyên bí mật trong nội tâm, bắt đầu khẽ né tránh.

Tay cô vừa muốn dời đi, đã bị Doãn Việt đè chặt lại: “Bình Phàm, nhìn anh.”

Bình Phàm không dám, chẳng qua chỉ cúi đầu.

Doãn Việt gọi một tiếng nữa: “Bình Phàm, nghe lời.”

Giọng nói của hắn là ma lực, không thể phủ nhận, Bình Phàm cảm thấy trong mạch máu của mình có mấy cọng lông nhỏ, chạy trong cơ thể, khẽ ngứa. Cô ngẩng đầu, nhìn Doãn Việt, dưới ánh đèn ngủ ấm áp đầu giường, khuôn mặt của hắn tuần dật lạ lùng: “Bình Phàm, em tốt rất tốt, tốt đến nỗi đáng giá để cho bất cứ ai trên thế giới này cũng phải quý trọng, tốt đến nỗi đáng giá có được tất cả những thứ tốt nhất. Khi đó, sở dĩ anh rời khỏi, là vì không đành lòng nhìn em hạ thấp mình, rõ ràng em là một người tốt đẹp như vậy. Cho nên, xin em đừng xem nhẹ mình, Bình Phàm của anh là tốt nhất trên thế giới.”

Bình Phàm nhớ mình từng nghe thấy một người bạn nói: chuyện hạnh phúc nhất của người con gái đó là có thể hưởng thụ một tình yêu làm ình tràn đầy tự tin. Có thể sâu sắc cảm nhận được, ở trong mắt đối phương, mình là đẹp nhất. Bạn không cần được mọi người ca ngợi, chỉ cần một người thôi, một người là tốt rồi.

Bình Phàm nghĩ, bất kỳ cô gái nào nghe thấy Doãn Việt nói lời này đều sẽ cảm động, cho nên giờ phút này, nước mắt có rơi mãnh liệt trước mặt hắn cũng không phải là mất thể diện.

Thế giới nhiều người như vậy, hết lần này tới lần khác hắn yêu cô, vừa hay cô cũng yêu hắn, đây là một chuyện may mắn đến cỡ nào.

Mộc Mộc cùng Trang thập tam công tử từ biển nam trở về, nghe tin Bình Phàm và Doãn Việt đính hôn rất là bình tĩnh.

Bình Phàm có chút kinh ngạc, có chút lạ lùng. Trang thập tam công tử người cũng như tên, đủ giả bộ, tạm thời không nói đến hắn. Nhưng Mộc Mộc cũng lạnh nhạt như vậy, đó có chút cổ quái.

Lập tức hỏi thăm nguyên nhân, Mộc Mộc nói một câu đánh bại Bình Phàm: “Tớ và Trang thập tam làm giấy hôn thú rồi.”

Bình Phàm quả thật rất khó hiểu nguyên nhân Mộc Mộc không kinh ngạc, nhưng không có cách nào hiểu nguyên nhân cô ấy làm như vậy.

Về mặt Mộc Mộc hỏi hận: “Đây quả thực là kiểu hành động tự sát.” Trang thập tam công tử hé miệng thường thức trà: “Phu nhân, đừng đoạt lời kịch của anh.”

Mộc Mộc hận, cắn cái đệm trên ghế sa lon Doãn Việt, hung hăng, lời luôn bông bên trong ra ngoài.

Trang thập tam công tử bình tĩnh: “Phu nhân, nhắc một câu, trên người vị hôn phu nhà Mộ tiểu thư có sủng.”

Khách tới cửa, Bình Phàm vội nói: “Không sao, không sao, ngài tiếp tục xé.”

Doãn Việt từ bên cạnh lướt qua, không nói một câu, nhưng mặt than làm cho bạn học Mộc Mộc luôn luôn không sợ trời không sợ đất ngừng lại một chút.

Thôi, cắn cái khác vậy.

Mộc Mộc quay đầu, bắt đầu cắn quần áo Trang thập tam. Dù sao cũng đã có giấy hôn thú, đừng có mơ làm người ngoài.

Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, Bình Phàm kéo Mộc Mộc đến phòng rửa tay, hỏi rõ ràng nghi vấn.

Mộc Mộc cũng rất thẳng thắn, đơn giản nói rõ. Chính là, Mộc Mộc vì nhất thời nổi lên dục vọng, đùa giỡn Trang thập tam công tử, vốn nghĩ ăn xong thì bỏ chạy, nhưng lần này lại gặp đối thủ. Trang thập tam công tử trực tiếp đuổi tới Hải Nam, bắt cô lại, yêu cầu cô chịu trách nhiệm, kết hôn cùng mình.

Mất Bình Phàm lấp lánh, phim thần tượng hay a.

Bộ dáng mê gái lập tức bị Mộc Mộc đả kích: “Thần tượng cái rắm, hắn bị mẹ hắn ép mới tùy tiện tìm con gái kết hôn.”

Bình Phàm yên lặng, xem ra, trên người Trang công tử không thể nào phát sinh đồng thoại, chỉ có thể phát sinh thần thoại.

Nhưng mà, chuyện của mình cũng còn một đồng lớn, chuyện Mộc Mộc tạm thời giải quyết sau.

Bây giờ ngay trước mắt, việc cấp bách của Bình Phàm chính là chuẩn bị tất cả mọi chuyện cho hôn lễ.

Đúng vậy, cô và Doãn Việt muốn kết hôn, có khi ban đêm tỉnh lại, chính mình cảm thấy chuyện này phát triển quá thuận lợi. Cầu hôn hình như là có, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì cũng không quá lãng mạn, chẳng qua vào một ngày nào đó sau khi ăn xong, hai người đi dạo phố. Đi ngang qua quảng trường, nhìn mọi người hạnh phúc, có gia đình sau khi ăn cơm xong thì đi tản bộ với nhau, loại không khí này tự nhiên lây nhiễm hai người.

Ông chú gánh mút quả đi dọc theo con đường rao hàng, Doãn Việt mua cho Bình Phàm một chuối. Ném thử, quả thật không tệ, mơ trên núi, chua ngọt ngon miệng, Bình Phàm ăn rất vui vẻ.

Tính cách Bình Phàm chính là thế, ngoài miệng thỏa mãn thì trong lòng cũng vui mừng. Thật vui vẻ một bên gặm mút quả một bên kéo tay Doãn Việt đi về phía trước.

Đang híp mắt, cười đến giống như đóa hoa thì bỗng nhiên nghe Doãn Việt nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Bình Phàm lập tức đáp ừ, trả lời lưu loát nhanh chóng, quả thực chính là hành động theo bản năng.

Trả lời xong, cẩn thận nghĩ lại, phát hiện dường như chuyện không phải như thế. Muốn giải thích nhưng lại cảm thấy giải thích thì không hay lắm.

Cô tìm không ra một lý do nào bất hòa để không kết hôn với Doãn Việt.

Chuyện này cứ như vậy quyết định, sau đó là báo cáo cha mẹ hai bên. Kể từ khi Doãn Việt hợp ý tặng một bàn mặt được tự động, mẹ Bình Phàm lập tức xem Doãn Việt là tâm phúc của mình, hơn nữa còn vì lần đầu có một thủ hạ IQ cao trong nhiều năm qua mà kiêu ngạo. Cách nói này làm cho Bình Phàm và cha Bình Phàm cảm thấy lòng tự ái bị tổn thương sâu sắc.

Mà phản ứng của cha mẹ Doãn Việt bên kia, Bình Phàm không biết. Cái gì Doãn Việt cũng không nói, nhưng Bình Phàm biết, tình huống nhất định không khiến cho người ta rất vui.

Nhưng mà, hạnh phúc chính là cầu người được người, Bình Phàm thấy chỉ cần mình chiếm được Doãn Việt, vậy tất cả liền tốt, không nên tự tìm phiền não.

Quá trình chuẩn bị hôn lễ, công việc Doãn Việt bận rộn, Bình Phàm đương nhiên gánh lên trọng trách. Cũng may có mẹ Bình Phàm – loại nhân vật gặp thần sát thần, gặp phật làm thịt luôn phật, đặt nhà hàng, mua bánh kẹo cưới... Dưới sự giúp đỡ, Bình Phàm bớt không ít bận rộn. Dĩ nhiên, không thể bỏ qua công lao của đội quân tóc dài nhà mẹ đẻ Bình Phàm. Một đám vừa xuất mã liền hùng dũng viết trên mặt một chữ “Giết”, nhà hàng nào được, chém giá không tha.

Nghe nói đoạn thời gian đó, vì tiệc đính hôn này mà có rất nhiều nam sĩ nửa đêm núp trong chăn khóc thét, đau lòng giống như bị xẻo đi miếng thịt. Chuyện Bình Phàm muốn kết hôn được đại đa số người trong nhà trẻ biết được. Biết được chuyện tốt như vậy, họ đều rối rít tới chúc mừng. Đám phụ nữ hàn huyên chuyện bát quái khuếch tán suy nghĩ, trò chuyện hàn huyên tới Lâm Sơn, mọi người đều nhất trí cho rằng Bình Phàm đi Lâm Sơn cầu thần phật đốt hương nên mới có được đoạn nhân duyên tốt này.

Bỗng nhiên có một cô giáo mở miệng nói: “Nghe nói Lâm Sơn rất linh nghiệm, đặc biệt là Trần bán tiên, tính toán rất đúng “

Bình Phàm nghe thấy, bỗng nhiên nghĩ đến lời thần bí mà Trần bán tiên nói, nói mình và Doãn Việt có kiếp, chính là mấy ngày này, trong lòng không khỏi sợ hãi: “Những thứ bói toán kia, thật ra thì, cũng không nhất định tất cả sẽ đúng, phải không?”

Lập tức có một giáo viên thấy nhiều biết rộng phản bác: “Nói vậy không đúng, chung cư của tôi có một đại đội trưởng tuần cảnh 30 tuổi, thường ngày thân thể rất tốt, vốn đến chỗ Trần bán tiên coi con đường làm quan, ai ngờ ông ta lại nói người này nhất định chết vì đói. Lời này nói ra ai tin được, đừng nói vị đại đội trưởng kia, ngay cả cha mẹ hắn cũng làm quan, trong nhà không nói là cực giàu có, nhưng cơm áo nhất định không lo, làm sao có thể chết đói? Ai ngờ không quá một năm, vị đại đội trưởng này được chẩn đoán là bị ung thư thực quản, sơn hào hải vị có tiền mua nhưng lại không ăn được, cuối cùng thì chết vì đói.”

Một cục đá ném vào hồ làm dậy sóng, có thật nhiều giáo viên rối rít kể sự tích linh nghiệm của Trần bán tiên.

Bình Phàm nghe thấy, thân thể đã tê rần nửa đoạn.

Chẳng lẽ là sự thật sao?

Trở về đem chuyện này nói cho Doãn Việt, Doãn Việt tận tâm an ủi cô đừng quá lo lắng: “Kinh nghiệm gì chúng ta cũng đã trải qua, còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Bình Phàm vẫn lo lắng: “Không đúng đâu, hơn nữa lần đó Trang thập tam cũng nói anh và em có kiếp số, đoán y như Trần bán tiên, đây cũng quá trùng hợp.”

Doãn Việt đẩy cô ngã xuống giường: “Yên tâm, cho dù có kiếp, anh nhất định sẽ che cho em, giúp em đỡ.”

Lời còn chưa nói hết, lập tức đã bị Bình Phàm che miệng lại: “Phi phi phi, điềm xấu không cho phép nói.”

“Em phá hư khoa học chủ nghĩa xã hội, loại bỏ phần tử mê tín.” Doãn Việt nghiêm nghị chỉ trích đồng chí Bình Phàm đứng dưới góc độ thần thánh.

“Mê tín là truyền thống dân tộc Trung Hoa truyền lưu mấy ngàn năm nay, anh lại vứt bỏ lão tổ tông, thật là tội đáng chết vạn lần.” Bình Phàm phản kích.

Nói không lại cô, Doãn Việt tự động bỏ qua, trực tiếp dùng hành động đem cô tiêu diệt —— áp đảo, xé quần áo, động tác tình yêu.

Sau đó là, Hoa cô nương, ăn cơm ăn cơm.

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Đối với Bình Phàm mà nói, cuộc sống đợi chờ hôn nhân quả thực giống như Như Ca trong bài hát “Ngày giải phóng là ngày trời nắng” .

Bởi vì kế hoạch sau khi kết hôn liền có con nên sau khi thương nghị với Bình Phàm, Doãn Việt liền chuẩn bị bán căn nhà ban đầu, một lần nữa đổi sang căn nhà hơn trăm mét vuông cách nơi làm việc của Bình Phàm không xa. Tìm người quen, tu sửa lại chuẩn xong, chỉ đợi đến ngày vào ở .

Con gái nha, cũng thích có phòng mới quần áo mới. Mỗi lần Bình Phàm đi dạo phố thấy có đồ trang trí nào đẹp liền mua, vội vàng đến nỗi không thể chờ, chạy về đặt trong nhà mới.

Doãn Việt luôn cười cô giống như một đứa bé không biết hiện thực, cái gì cũng mơ mộng.

Nhưng Bình Phàm cảm thấy, vì đây là nơi sau này cùng chung sống với Doãn Việt, nó nhất định phải được chuẩn bị chu đáo.

Đầu mùa xuân, băng tuyết đã tan, vạn vật hồi sinh, toàn bộ đều là điềm tốt, mọi chuyện vẫn tiến hành thông thuận đến lạ lùng, giống như ông trời đem toàn bộ lực lượng giúp bọn họ hoàn thành. Mua dụng cụ thì rút thăm trúng cái giá để dụng cụ tám ngàn, mua tủ lạnh còn rút được máy giặt, ngay cả đi siêu thị mua một xấp giấy cũng rút trúng một hộp băng vệ sinh không gian bảy độ.

Vẫn là dùng ban đêm.

Đủ loại – chuyện gì cũng tốt làm cho Bình Phàm từ từ đem cái kiếp kia để ra sau ốt, chuyện hôn sự của mình quan trọng hơn.

Bận đến mù mắt, không thể làm gì hơn là đi tìm phù dâu – bạn học Mộc Mộc hỗ trợ. Đáng tiếc vừa đi thì lại phát hiện, Mộc Mộc cùng Trang thập tam công tử đang ôm một quyển notebook huyết chiến tam quốc giết lẫn nhau.

Người thua đi rửa chén.

Cho tới bây giờ Mộc Mộc luôn yêu thương Miêu Trảo của mình, không muốn nó dính nửa giọt nước. Không ngờ ngoài núi còn có núi lớn hơn, Trang thập tam công tử càng yêu quý tay của mình, chưa bao giờ đụng đến việc nhà, nói nguyên văn theo lời Mộc Mộc là “Đoán chừng hần đi đại tiện xong cũng chẳng dùng tay để lau”.

Cảnh tượng quá mức xấu xa, Bình Phàm không muốn nghĩ nữa, vội vàng kéo Mộc Mộc ra cửa, nhưng Trang thập tam ngăn cản.

“Tôi sẽ giúp hai người rửa chén, được không?” Bình Phàm đã tới gần trạng thái cầu khẩn.

Trang thập tam cùng Mộc Mộc đều trầm trồ khen ngợi, Bình Phàm cắn răng đem chén rửa sạch, kéo Mộc Mộc đi lần nữa. Trang thập tam lại tới ngăn cản: “Một tuần này cô không nên ra khỏi cửa.”

Đây mới là nguyên nhân hấn ngăn cản. Bình Phàm cắn răng: tại sao không nói trước kia rửa chén.

Trang thập tam và Mộc Mộc mặc kệ cô, tiếp tục đánh tam quốc.

Bình Phàm thâm giận, tông cửa xông ra ngoài. Lúc đóng cửa còn loáng thoáng nghe thấy lời của Trang thập tam công tử: “Một tháng này, cô không nên ở nhà đó.”

Chẳng lẽ muốn tôi ra khách sạn ngủ sao? Bình Phàm không để trong lòng, ngày đó cô đi thử lễ phục.

Bình Phàm cũng không phải là đứa trẻ thích xoi mói. Thử hai lần, cảm thấy thích hợp rồi quyết định luôn, nhân viên cửa hàng âm thầm vui vẻ, khen cô là cô dâu dễ thương lượng nhất từ trước tới nay.

Dù là như vậy, sau khi về nhà, cô vẫn mệt mỏi đau lưng, nhưng vẫn cố gắng làm cơm, đợi Doãn Việt về nhà.

Nhưng chờ mãi chờ mòn vẫn không thấy người về, chỉ đành ăn một mình, nằm trên giường chơi máy tính, hốt hoảng, lại ngủ thiếp đi.

Trong mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm giác trên trán giống như có con sâu nhỏ vuốt ve, ngứa.

Mở mắt, phát hiện Doãn Việt đang hôn trán mình.

Đầu xuân, khí trời trở nên ẩm áp bao trùm mọi nơi. Bên cổ hần có chút mùi mồ hôi, không nặng, hỗn hợp với mùi kem cạo râu, có loại gọi cảm đặc biệt.

Gợi cảm, lại thấy gợi cảm, Bình Phàm phát hiện mình biến thành xấu xa.

“Sao trễ như thế mới trở về? Bận lắm sao, em đi chuẩn bị cơm tối cho anh.” Bình Phàm ngồi dậy, xoa xoa mắt, giọng nói tất cả đều phát ra từ lỗ mũi, có chút dễ thương.

Còn chưa ngồi dậy, đã bị Doãn Việt đè xuống.

Thân thể hần cứng ngắc, Bình Phàm từ từ cảm nhận được đây không phải là dạng cứng ngắc lúc dục vọng đột kích, đó dường như mang theo một loại sợ hãi.

Hôm nay Doãn Việt không giống với ngày thường, mặc dù ngày thường hần làm cho người ta có cảm giác không phải là người rắn rỏi gì, nhưng cái loại sợ hãi này rất ít khi xuất hiện trong sinh mệnh của hần.

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Đối mặt với Bình Phàm hỏi thăm, Doãn Việt không nói gì, động tác duy nhất chính là ôm lấy cô, thật chặt, giống như buông lỏng một chút cô sẽ biến mất.

Hỏi liên tiếp ba bốn lần, Doãn Việt vẫn không nói, Bình Phàm chỉ có thể nói ra trường hợp xấu nhất: “Chẳng lẽ anh gạt em ra bên ngoài tìm khác người con gái khác, làm họ có thai rồi?”

Cho dù Doãn Việt đầy bụng tâm sự, vẫn nhịn không được cười lên.

“Anh không muốn nói thì em cũng không hỏi, nhưng em muốn nói cho anh biết, mặc kệ chuyện gì xảy ra, em đều ở bên cạnh anh.” So với Doãn Việt, giờ phút này Bình Phàm nho nhỏ núp trong chăn nhưng kiên định cùng quyết tâm trong mắt lại khó tìm được trên người đàn ông mét tám.

Cô chính là cô, đã nhận một người đàn ông thì sẽ đi theo hần vĩnh viễn – Mộ Bình Phàm.

Doãn Việt yên lặng nhìn cô, thật lâu thật lâu, cho đến khi bên trong cặp mắt hóa thành mật ngọt, cuối cùng, mới đưa môi đặt trên đỉnh đầu của cô, hôn....

Thật sâu.

Hôn tiến vào nội tâm cô, đồng dạng cũng thật sâu.

Nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng Doãn Việt lại lựa chọn che giấu. Hôm sau, Bình Phàm đi làm, tan việc, đi ra ngoài đi dạo phố đều được Doãn Việt đưa đón, hơn nữa lại không để cho cô ở nhà một mình. Nếu Bình Phàm tan làm sớm thì nhất định cô phải đến nhà cha mẹ chờ, đợi hần đón về.

Bình Phàm cảm thấy không khí có một loại hơi thở căng thẳng.

Nhưng nếu đã nói không hỏi vậy thì không thể hỏi. Nhưng Bình Phàm tin Doãn Việt, hẳn sẽ không hại mình, cho nên cô cũng hợp tác mọi chuyện.

Nhưng mà giấy không bao được lửa, chân tướng sự việc thì ra lại đến từ các đồng nghiệp nhiệt tình yêu thương bất quá ở nhà trẻ.

Ngày hôm đó Bình Phàm đang chuẩn bị lên lớp, bỗng nghe thấy cô giáo Lý nói: “Thật thê thảm, thật là không có nhân tính.”

Cô giáo Trương nói tiếp: “Mấy tên buôn lậu thuốc phiện này đều là người dùng dao kiếm gây đổ máu, làm sao mà có tính người được.”

Cô giáo Lý tò mò: “Vì sao tôi không thấy đăng lên báo nhỉ?”

Cô giáo Trương dạy: “Còn không phải là sợ làm xã hội khủng hoảng sao, cho nên tạm thời giữ bí mật, nhưng mà bạn trai của Tiểu Mộ không phải cũng cùng một đại đội à? Nên biết.”

Nói lời này, Bình Phàm đã đi đến cửa, kết quả dưới chân chuyển một cái, vấp vòng trở lại.

Chân tướng chính là, vợ con một thành viên trong đại đội đều bị giết, bước đầu hoài nghi có liên quan đến một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện gần đây mà bọn họ phá hủy.

Còn nghe nói, bọn họ chết rất thê thảm, khi sống còn bị ngược đãi.

Đứa bé kia, mới chỉ năm tuổi.

Bỗng nhiên Bình Phàm nhớ lại, trong đám đồng nghiệp của Doãn Việt có một người tên Đại Mạnh, trong nhà có một bé trai năm tuổi.

Chẳng lẽ là Đại Mạnh?

“Nghe nói hôm nay là ngày cử hành tang lễ, bạn trai cô có phải cũng đi, đúng không?”

Đối mặt với đồng nghiệp hỏi thăm, Bình Phàm cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể vờ lên lớp.

Vì tâm sự nặng nề nên đang dạy lại tự dừng dừng lại nhiều lần, trong đầu chỉ nghĩ đến người nhà Đại Mạnh.

Đại Mạnh là một người đàn ông tốt, rất thật thà, da đen sẫm, mở miệng chính là “Vợ tôi” “con tôi”, cả ngày cười vui hỉ hả, chịu thiệt cũng không để trong lòng, có người gọi liền lập tức chạy tới hỗ trợ, là một người đủ mười phần tốt.

Cô được Doãn Việt đưa đến ăn cơm cùng đồng nghiệp của hắn. Trong bữa cơm đã gặp bé trai cùng người mẹ xinh đẹp của nó, người một nhà rất ngọt ngào, chỉ ao ước được sát bên cạnh nhau. Bình Phàm rất hy vọng đó chỉ là một tin tức giả.

Ngàn vạn lần không nên để cả nhà Đại Mạnh gặp chuyện không may.

Lúc tan việc, theo lẽ thường thì Doãn Việt sẽ tới đón cô. Bình Phàm an lòng: Doãn Việt không đi đưa tang, chứng tỏ đồng nghiệp không xảy ra chuyện gì.

Mới vừa yên tâm, lại nghe Doãn Việt nói: “Người thân của một người bạn mất, anh muốn đi đưa một đoạn đường, tối nay em về nhà cha mẹ ngủ, đừng đợi, sáng mai anh tới đón em.”

Tâm vừa mới thả lỏng lại chìm xuống lần nữa, giống như là sợi dây bị cắt đứt, “Phụt” một tiếng rơi vào nước giếng lạnh như băng, một chút phập phồng cũng không có.

Thật lâu sau, Bình Phàm mới trả lời lại một câu: “Nhà Đại Mạnh đã xảy ra chuyện thật sao?”

Đáp lại cô là sự trầm mặc, Bình Phàm ôm tia hy vọng cuối cùng, hy vọng Doãn Việt có thể trách mình nói hươu nói vượn, nhưng cuối cùng chỉ đợi được một tiếng thở dài ngắn ngủi: “Em cũng biết.”

Toàn thân Bình Phàm lạnh như băng.

Đi đến nhà tang lễ, rất nhiều người đã tới, đại đa số là mặc cảnh phục.

Ngay giữa đại sảnh đặt hai cỗ quan tài thủy tinh, nằm bên trong, chính là vợ con Đại Mạnh.

Đại Mạnh quỳ trước quan tài thủy tinh, một người đàn ông ét tám sáu trong vòng mấy ngày ngấn ngủ đã gầy thành da bọc xương. Hắn quỳ không nhúc nhích, giống như tượng gỗ.

Bình Phàm biết, người đàn ông cười rộ lên để lộ hàm răng trắng, híp mắt từ đó đã không còn nữa.

Không khí rất trang nghiêm, hiện trường không ít người hu hu khóc òa lên. Bình Phàm nhìn người mẹ vẫn xinh đẹp như cũ nằm trong quan tài thủy tinh kia, còn có đứa bé hoạt bát nằm đó, vành mắt đỏ lên, nước mắt nhịn không được lăn xuống.

Doãn Việt cái gì cũng không nói, chẳng qua nắm chặt tay cô.

Lúc lễ đưa tang kết thúc, một người phụ nữ trung niên bỗng lao ra, bắt lấy Đại Mạnh, hung hăng đánh hắn, trong miệng còn gào khóc: “Con của tôi, cháu của tôi! ! Cũng tại mày, đều là mày gây họa, tao chỉ có một đứa con gái, một đóa hoa đều giao ày ... Nhưng mày lại hại nó bị đâm mười sáu dao, còn có cháu của tao, nó mới năm tuổi, một ngày trước nó còn quần tao đòi mua kẹo cho nó, vì sao hôm nay lại không còn thở ... Ban đầu tao biết công việc của mày nguy hiểm, cho nên không chịu đem con gái giao ày, nhưng Đại Mạnh mày bảo đảm sao hả, nói ai cũng không thể làm thương tổn một cọng tóc gáy của nó, còn bây giờ thì sao? Bây giờ tại sao nó lại nằm ở đây không nhúc nhích? Mày là tên khốn kiếp, mày một tên lương gạt! Mày đem bọn họ trả lại cho tao! !”

Vô số người chung quanh vội vàng lao tới kéo người phụ nữ trung niên ra. Đại Mạnh giống như bùn gỗ nặn ra, tùy ý để mẹ vợ đánh, ánh mắt cũng không chớp một cái.

Mặc cho ai nhìn cũng đều thấy được, Đại Mạnh muốn bảo vệ vợ con của mình, nếu như có thể thì hắn cũng tình nguyện chết cùng bọn họ.

Nhưng tàn khốc chính là, bọn họ đi, mà hắn còn đây.

Doãn Việt vẫn nắm chặt tay Bình Phàm, khí lực rất lớn, thậm chí làm lòng bàn tay cô động máu bầm.

Từ nhà tang lễ trở lại, trên đường Doãn Việt vẫn luôn trầm mặc, cái loại trầm mặc này làm Bình Phàm cảm thấy rất vô lực, bởi vì chính cô cũng không biết nên an ủi hắn như thế nào.

Đại Mạnh và Doãn Việt là anh em tốt, Doãn Việt là người trọng tình cảm, gặp chuyện như vậy, bi thống nhất định là không còn từ nào để tả.

Đừng nói Doãn Việt, ngay cả Bình Phàm cũng khổ sở đến ăn không ngon.

Cả nhà hạnh phúc như vậy, cứ thế bị chia rẽ.

“Là bọn anh sơ suất.” Trải qua trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc Doãn Việt cũng mở miệng: “Đầu năm diệt một hang ổ, làm cho bọn chúng tổn thất nghiêm trọng. Lúc ấy Đại Mạnh cùng anh kết hợp bắt bọn Nhị Đường Gia lại. Tập đoàn sau lưng bọn chúng rất có thể lực, mặc dù vẫn biết bọn chúng hung ác, nhưng nhất thời lại không đề phòng. Lúc ấy bọn anh đang mở tiệc, Đại Mạnh nhận được điện thoại, là tiếng kêu cứu của vợ cậu ấy, nghe thấy âm thanh bên kia, mặt mày cậu ấy trắng bệch. Những người đó cầm lấy điện thoại của vợ cậu ấy gọi cho cậu ấy, nói cậu ấy về nhà, ở đó có một lễ vật nho nhỏ cho bọn anh ... Lúc bọn anh chạy tới, đã chậm...”

Mặc dù Doãn Việt không nói cái gì, nhưng Bình Phàm vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng máu me lúc đó.

Người ở chỗ này, trong lòng cũng sẽ không sống tốt nổi.

Ngoài bị thương, Bình Phàm bỗng nhiên ý thức được một vấn đề — lúc ấy Đại Mạnh và Doãn Việt lập công đầu, liên lạc với sự bảo vệ quá mức của Doãn Việt gần đây, cô lập tức hiểu ra một ít chuyện.

Chỉ cần một ánh mắt, Doãn Việt liền nhìn thấu lòng cô.

“Vốn là, anh không muốn làm em lo lắng, cho nên vẫn gạt em.”

“Mục tiêu kế tiếp của bọn họ, có thể là em, đúng không?” Lúc Bình Phàm nói, cô mới phát hiện cổ họng mình có chút run lên.

Thủ đoạn của những người đó, cô đã thấy, có thể đâm mười sáu dao lên người một phụ nữ.

Bất kỳ một người nào có chút nhân tính thì sẽ không làm chuyện như vậy. Mà người không có nhân tính, so với thầy ma (Zombie) còn đáng sợ hơn.

Mà mục tiêu kế tiếp của bọn họ, chính là cô.

Rõ ràng là mùa xuân, Bình Phàm vẫn nhìn không được rùng mình một cái.

“Không ai có thể thương tổn em.” Doãn Việt ôm lấy cô, thật chặt, làm cho toàn bộ hơi ấm của mình chuyển hết lên người Bình Phàm: “Anh sẽ không để bọn họ thương tổn em.”

Bình Phàm gật đầu, cảm mồ thóc trên bả vai của hắn.

Cô phải tin tưởng hắn.

Bởi vì người đàn ông này, là người sẽ đi cùng cô suốt cuộc đời.

Biết chân tướng, vì mình, vì Doãn Việt, Bình Phàm càng thêm cẩn thận, lúc nào cũng để ý, trên đường chỉ cần nhìn thấy người lạ có chút kỳ quái liền lập tức cảnh giác, nhưng mỗi lần đều chứng minh đó chẳng qua chỉ là mình nghi ngờ.

Tinh thần tập trung cao độ nhiều tuần lễ, vẫn như cũ không thấy có động tĩnh gì, Bình Phàm mới hơi an tâm một chút.

Có lẽ, bọn người kia cảm thấy mục đích thị uy để trả thù đã đạt được, không cần hại cô nữa.

Tư tưởng hơi thả lỏng, hơn nữa hôn lễ đã định, không thể nào cả ngày cứ trốn ở nhà, cô dâu vẫn có không ít chuyện phải chuẩn bị. Bình Phàm không thể cứ trốn miết trong hang ổ, thỉnh thoảng vẫn phải ra ngoài, nhưng cô đều đi cùng bạn, đến những chỗ nhiều người.

Chắc bọn họ cũng không dám động thủ ở đây.

Cuộc sống giống như mọc cánh, một chút “Xôn xao” bay đến trước mắt cô. Ngày đó, Bình Phàm và Doãn Việt cầm hộ khẩu đến cục dân chính làm thủ tục kết hôn.

Trong ấn tượng, kết hôn hẳn là chuyện đại sự, nhưng mấy cái thủ tục chỉ làm thoáng qua một cái, liền cầm được giấy hôn thú trên tay. Bình Phàm không ngờ lại đơn giản như vậy, nhất thời có chút thần thờ.

Đang muốn đi ra ngoài, đại não nhất thời rút ngắn, đột nhiên hỏi: “Cái đó, làm chứng nhận ly hôn cũng ở đây sao?” Một câu nói đùa làm cho nhân viên đang làm việc nhìn không được bật cười.

Còn Doãn Việt bên cạnh mặt đen đã đen y như Bao Chửng .

Bình Phàm cảm thấy mình có thể viên mãn, giấy hôn thú cầm trên tay còn nóng hổi mà đã nghĩ đến việc lấy giấy chứng nhận ly hôn.

Y theo tình hình trong nước Trung Quốc, cầm giấy hôn thú mà vẫn chưa làm tiệc cưới long trọng thì hai người vẫn phải đi làm.

Bình Phàm thấy Doãn Việt không để chứng nhận vào bao, sợ hắn làm mất, liền muốn hắn đem giấy chứng nhận ỉnh, đợi về nhà rồi đưa lại.

Nhưng làm sao Doãn Việt cũng không chịu, Bình Phàm ép hỏi hồi lâu hắn mới sâu kín nói ra một câu: “Anh sợ em cầm đi đổi lại thành giấy chứng nhận ly hôn.”

Bình Phàm quyết định độn thổ.

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Khuyên can mãi, rốt cuộc mới ôm được hai tờ chứng nhận vào trong ngực.

Mặc dù có nhạc đệm như vậy, Bình Phàm vẫn rất vui, thỉnh thoảng lại len lén đem hai tờ chứng nhận này ra nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn vui sướng mà ngẹn thành màu hồng đào.

Hơi sơ sẩy đã bị Đồng Tiểu Dưa nhìn thấy.

Tiểu Dưa đứng trước mặt Bình Phàm, một tay chống cằm, dùng đầu óc của mình suy tư một lúc lâu, rồi cuộc nói: “Cô giáo Mộ, có phải cô muốn đi tiện hay không? Em mới xem giúp cô rồi, nhà vệ sinh nữ không có ai.”

Khuôn mặt của cô cư nhiên bị Đồng Tiểu Dưa hiểu lầm thành muốn đi tiện, Bình Phàm nhức đầu.

Nhức đầu hơn chính là, Đồng Tiểu Dưa tiểu lưu manh này lại một mình đến nhà vệ sinh nữ, làm cô giáo vỡ lòng của nó, Bình Phàm cảm thấy áp lực rất lớn.

Gần tan làm, bỗng nhiên chuyển trời, đang nắng đột nhiên lại mưa tí tách, ào ào xôn xao, trời cũng âm u.

Lúc này, cô nhận được điện thoại của Doãn Việt, nói lúc tan làm tới đón cô, đi ăn cơm chúc mừng.

Trong lòng Bình Phàm ngọt ngào như mật, nhưng trước mặt đồng nghiệp chung quanh, cô cũng không nên biểu lộ ra, chỉ có thể âm thầm ẩn ẩn vui sướng trong lòng, chẳng qua chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Lúc cúp điện thoại, Doãn Việt bỗng nhiên đổi lời, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Vợ ơ.”

“Hả?” Bình Phàm nhất thời không kịp phản ứng.

Bên kia, Doãn Việt cúi đầu gọi một tiếng nữa: “Vợ à.”

Biết là gọi mình, Bình Phàm thừa nhận trái tim mình giống y cục mật ngấy không tan.

“Em phải nhớ kỹ...”

“Nhớ cái gì?” Giọng nói Bình Phàm cũng dịu xuống.

“Nhớ giữ giấy hôn thú, đừng vất.”

“...” Giấy hôn thú, lại là giấy hôn thú, Bình Phàm thua.

Ngày hôm nay nhất định là ngày nhiều chuyện, cúp điện thoại không bao lâu lại nhận được điện thoại của quản lý khu chung cư bên kia, nói rằng bếp nhà mới của cô bị rỉ nước, thấm xuống nhà khác, nói cho cô nhanh nhanh trở về mở cửa đóng nước lại.

Liên lụy đến nhà hàng xóm, cái này không thể được. Bình Phàm lập tức cầm túi xách lên. Lúc gần đi, nhìn trời âm u bên ngoài một chút, trong lòng có chút căng thẳng, không nhận được xoay người, gọi tiểu Đậu đồng nghiệp thường ngày có quan hệ tốt với cô đi cùng.

Hai người đi vốn không nên xảy ra vấn đề gì.

Một chiếc xe taxi đi tới nhà mới, làm sao có thể trùng hợp như thế, ngay dưới lầu trong đại sảnh, tiểu Đậu gặp bạn tốt ngày xưa, vui mừng bận rộn hàn huyên, Bình Phàm đợi không được, chào hỏi một tiếng liền đi lên lầu.

Mới đi tới cửa phòng, quả nhiên thấy một người mặc quần áo của quản lý đang đứng chờ với một người mặc đồ thường.

Đại khái chính là quản lý cùng hàng xóm lầu dưới. Quả nhiên, thấy cô người mặc thường phục liền nói mở cửa ra: “Nước nhà các người tràn xuống làm ẩm ướt hết trần nhà nhà chúng tôi, giờ vẫn nhỏ giọt, thế là sao? Còn không mau mở cửa đóng van lại? !”

Bình Phàm liên tục nói xin lỗi, tay chân luống cuống mở cửa, đầu tiên là vọt tới phòng bếp, muốn đóng van, nhưng đi vào vừa nhìn, có chút há hốc mồm — phòng bếp bình yên vô sự, không có chút rỉ nước nào.

Từ phòng bếp đi ra ngoài, lưng cô cũng thẳng lên không ít, hướng về phía quản lý cùng người đàn ông mặc thường phục giải thích: “Phòng bếp nhà chúng tôi đâu có rỉ nước, chắc là hai người nhầm rồi.”

Nhưng hai người đàn ông kia lại bất động, đứng như vậy, ánh mắt đó, rất đáng sợ.

Giống một con dao hung giữ lạnh như băng.

Mà cửa, đã đóng lại.

Đầu Bình Phàm “Đùng” một tiếng, chân không tự chủ được mềm nhũn — hai người kia, nhất định là người do hang ổ buôn lậu thuốc phiện phái tới.

Thiên tính vạn tính, vẫn không tính được một chiêu như vậy.

Bình Phàm nghĩ, lần này, cô thật sự xong rồi.

Thật. Mặc dù xem nhiều phim như vậy, cũng nghe Doãn Việt nói qua rất nhiều chuyện, nhưng lúc chân chính đối mặt với đám sát thủ máu lạnh, Bình Phàm vẫn không nhịn được run run lên.

Trái tim “Thịch thịch thịch thịch” nhảy không ngừng, giống như không thở nổi, mà tứ chi đã rũ xuống, phảng phất chảy bên trong không phải là máu, mà là bùn, khiến cho tay chân không có một tia khí lực.

Mặc dù như thế, trước thời khắc nguy hiểm đến tính mạng, cũng sẽ có tiềm năng.

Bình Phàm nhịn xuống nỗi sợ hãi khổng lồ, từng bước lui ra ngoài sân thượng — đem cửa ngăn bọn họ lại, phương thức cầu cứu duy nhất chính là sân thượng.

Vừa lui về phía sau, vừa len lén lấy điện thoại ra muốn báo cho Doãn Việt — đây là người đầu tiên hiện lên trong đầu cô.

Giống như một khúc gỗ cứu mạng.

Nhưng đúng là vẫn chậm một bước, những người đó đều là bọn hung ác, không cho cô có thời gian kịp phản ứng, ba bước xông đến, đóng sầm cửa sân thượng, giật cái túi của cô ném xuống đất.

Toàn bộ đồ vật đều rơi ra ngoài — chìa khóa, ví tiền, điện thoại, còn có hai tờ giấy hôn thú.

Bình Phàm bổ nhào muốn thoát lại, nhưng lại bị đá ngã lăn trên mặt đất, giày da đá trúng bả vai trái, đau vô cùng.

Nhưng đau hơn nữa cũng phải trơ mắt nhìn hai người đó đập nát điện thoại của cô, cầm tờ giấy hôn thú của cô và Doãn Việt lên. Diện mạo hai người kia đều bình thường, đúng là như thế, nhưng cái loại lạnh như băng hung hãn trong mắt lại càng làm cho người ta khiếp đảm.

“Ồ, thật là đáng tiếc, hôm nay vừa mới kết hôn đã phải đi làm quỷ.” Tên giả làm quản lý dường như đang cười nhạo.

Bình Phàm nằm trên mặt đất, vai đau đến phát run, thân thể cũng lạnh đến phát run.

“Cô đừng trách chúng tôi, muốn trách thì trách chồng chưa cưới của cô kia kìa, nếu không phải vì hắn xen vào việc của người khác, cô cũng không rơi vào kết cục này.” Tên giả làm hàng xóm bổ sung.

Bình Phàm không nói gì, bởi vì giờ phút này toàn bộ lực lượng của cô đều dùng để suy nghĩ, đến tột cùng nên làm sao để chạy trốn.

Cần phải chạy đi, nói thì dễ, nhưng ở nơi bị bịt kín như thế này, hai người đàn ông kia muốn bóp chết cô thì dễ như trở bàn tay.

Cầu nguyện dường như trở thành biện pháp duy nhất, cầu nguyện có người có thể tới cứu cô. “Lần trước giết chết người đàn bà kia, chúng ta đâm mười sáu dao, đứa bé kia bị đâm năm dao, cộng lại làm tròn là hai mươi dao. Cô không có ai gánh dùm, vậy thì chịu toàn bộ hai mươi dao này đi.” Tên giả quản lý cười, giọng nói cùng thần thái của hắn không hề giống như đang nói về chuyện sống chết của một người, mà giống như đang nói một câu chuyện bình thường trên phố.

Tính mạng, trong mắt bọn chúng là thứ thấp kém nhất.

Bình Phàm cảm thấy cổ họng mình cũng đang run rẩy.

Cô không muốn chết, đặc biệt là không muốn chết ở chỗ này, căn nhà này, cô đã tỉ mỉ bố trí, là nơi cô muốn ở cùng Doãn Việt cả đời, là nơi cùng hắn sinh con dưỡng cái.

Cô không muốn chết ở chỗ này.

Nhưng hai người kia đã bắt đầu hành động, chỉ thấy ánh đao chợt lóe, Bình Phàm theo bản năng chạy trốn, nhưng di động vẫn chậm, cái cổ nóng lên, một dòng máu đỏ tươi nóng hổi rơi trên mặt đất.

Sau nóng bỏng chính là đau đớn, đau đến khiến cho người ta sợ hãi. Nhìn máu càng chảy càng nhiều, Bình Phàm bắt đầu bối rối, giống như một loại động vật bị chấn kinh bỏ chạy.

Nhưng bọn chúng bắt được cô, dễ dàng giống như bắt một con thỏ.

Mái tóc dài của cô bị nắm chặt, da đầu bị kéo tới đau nhức, rất nhanh, trên cánh tay cũng trúng một đao, đau vô cùng. Lần này, ngay cả khóc la Bình Phàm cũng không có khí lực.

Bọn họ không một đao lấy mạng của cô, mà là giày vò cô, mấy đao trước đó không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại làm cho cô nếm trải thống khổ, từng đao từng đao một, đao cuối cùng, mới có thể lấy mạng cô.

Mà trước đó, là hành hạ.

Vô cùng tàn nhẫn.

73. Chương 73 End

CHƯƠNG 73

Bình Phàm nghĩ, mọi chuyện thường thường không phải do mình làm chủ, giống như lúc đầu cô cùng Doãn Việt bỏ qua nhau thời cấp ba, giống như chuyện bọn họ gặp nhau khi xem mắt, giống như chuyện, rõ ràng có nhiều người nhắc nhở như vậy, mà Bình Phàm vẫn không thể nào tránh được kiếp này.

Cô nhìn máu của mình từ từ chảy xuôi trên mặt đất, nhuộm đỏ hai tờ giấy hôn thú. Giấy chứng nhận coi như là cứng rắn, nhưng vì quá nhiều máu, nên đã bắt đầu nhũn ra.

Cô nhìn thấy mặt mình và Doãn Việt từng chút từng chút bị máu nhuộm lên.

Nếu lúc sáng nghe lời Doãn Việt, đem giấy hôn thú đưa cho hắn thì thật tốt biết bao.

Đáng tiếc, hắn quý trọng hai tờ chứng nhận này như vậy.

Thật rất khó tin, trên người mình lại có nhiều máu như thế, nhiều đến giống như có thể đem tất cả mọi thứ nhuộm đỏ.

Thân thể bắt đầu lạnh, Bình Phàm nghĩ tới rất nhiều chuyện, nhớ tới vài việc nhỏ không đáng kể. Ví như năm đó, mỗi buổi chiều đi học đều đi ngang qua khu thể thao của trường, thường xuyên nhìn thấy Doãn Việt chơi bóng, một mình, vô bóng rổ, cô độc, giống như đang đợi gì đó. Ví như lúc ăn mừng tốt nghiệp, cô cảm giác, cảm thấy phía sau dường như có người nhìn mình, quay đầu, chỉ thấy Doãn Việt đang lạnh nhạt gắp thức ăn. Ví như mùa hè vào thẳng đại học năm đó, đi trên đường vô tình gặp Doãn Việt, lại bỏ chạy.

Nếu khi đó, cô có thể dừng cảm một chút, vậy những năm tháng cô đơn sau này sẽ không cảm thấy sống uổng.

Bình Phàm bỗng nhiên hiểu sự hối hận của Phương Nhan. Đúng vậy, hối hận, cô hối hận không sớm ở chung một chỗ với Doãn Việt, nếu như vậy, thì thật tốt biết bao.

Mà bây giờ, cô sẽ chết, lập tức.

Cô đã đồng ý với Doãn Việt sẽ ở chung với hắn cả đời, đã đồng ý vì hắn mà nấu cơm cả đời, đã đồng ý sinh cho hắn một trai một gái.

Còn đồng ý rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng cô không có mạng để thực hiện.

Cực hình vẫn tiếp tục diễn ra, nhưng ý thức Bình Phàm đã bắt đầu mơ hồ. Máu dần dần chảy, thống khổ dần dần biến mất, giờ phút này, điều duy nhất Bình Phàm sợ, không phải là đau, không phải là cái chết, mà là Doãn Việt.

Cô sợ Doãn Việt giống như Đại Mạnh, quỳ trước quan tài của mình, trở thành một kẻ đầu gối mất đi sinh mạng.

Cho tới nay, Bình Phàm luôn cho rằng mình là người ích kỷ trong tình yêu. Nhưng đến khi đối mặt với cái chết, cô mới hiểu được, yêu một người, là muốn người đó hạnh phúc.

Không có gì lớn lao, chỉ muốn nhìn thấy hân hạnh phúc.

Hoảng hốt nhìn màu đỏ tươi, Bình Phàm yên lặng nhắc lại một câu: Doãn Việt, anh phải tiếp tục sống.

Doãn Việt.

Doãn Việt.

Doãn Việt.

Bình Phàm không ngừng nhắc lại cái tên này trong lòng.

Lúc ý thức tan rã, có người phá cửa xông vào, một bóng đen, giống như báo săn cuồng nộ, cùng hai tên vô lại kia vật lộn chung một chỗ.

Hắn cắn xé, vô cùng tức giận, ánh mắt dường như biến thành màu đỏ, thân ảnh kia, Bình Phàm không quên được, vĩnh viễn cũng không quên được.

Người đàn ông cho cô niềm vui thật lớn cùng khắc cốt ghi tâm.

Doãn Việt.

Hắn vật lộn cùng bọn họ, song phương đều là động vật hung mãnh, tiếng súng bắt đầu vang lên, mùi huyết tinh mới bắt đầu xông lên. Bình Phàm đã không còn ý thức được, đến tột cùng là người nào bị thương.

Đang giãy dụa vật lộn thì tên còn lại cầm đao, xông về phía Bình Phàm trên mặt đất đã không còn chút lực phản kháng nào.

Bình Phàm không có cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn nguy hiểm nhích tới gần. Sau đó, lúc con đao kia gần đâm xuống lồng ngực cô, Bình Phàm thấy Doãn Việt nhanh như tia chớp đánh tới.

Một tiếng súng vang lên, tên muốn giết Bình Phàm ngã xuống đất.

Cũng không chờ cho bất luận kẻ nào phục hồi lại tinh thần, một tiếng súng khác vang lên, Doãn Việt ngã xuống đất.

Bình Phàm nhìn thấy máu từ ngực, từ miệng Doãn Việt chảy ra, hòa cùng máu của mình.

Hai tờ giấy hôn thú, đã ướt đẫm, tìm không ra một chút sạch sẽ.

Bình Phàm muốn mở to hai mắt, cuối cùng liếc mắt nhìn Doãn Việt, nhìn ánh mắt của hắn, mũi của hắn, miệng của hắn, khuôn mặt của hắn một chút.

Muốn nhìn hắn lần cuối.

Cô thấy cổ họng hắn đang run rẩy, giống như có rất nhiều lời muốn nói với cô, cũng giống như cô có rất nhiều lời muốn nói cho hắn nghe.

Nhưng không thể nói ra.

Hắn nói không nên lời, mà ánh mắt của cô đã không mở ra được nữa.

Cuối cùng, cuối cùng hình như Bình Phàm nhìn thấy có một người cầm súng hướng Doãn Việt đi tới, họng súng nhắm ngay huyết Thái dương của hắn.

Cô há to mồm, đem hết toàn bộ khí lực, kêu lên một tiếng. Tiếng kêu bén nhọn tới thảm thiết kia lúc phát ra lại giống như một sợi dây bị đứt.

Thét một tiếng chói tai đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của Bình Phàm. Rống xong, cô ngất đi.

Phảng phất thân thể cũng không đành lòng để cô nhìn thấy trạng huống thảm thiết như vậy.

Nhưng mà, ít nhất, người kia cũng đưa cô đi theo Doãn Việt, cùng nhau một đường đi xuống.

Như vậy cũng tốt.

Bình Phàm lâm vào trong bóng tối, đưa tay không thấy được năm ngón, cô co rúc trong bóng tối, không nhúc nhích. Giống như đã trải qua một đoạn thời gian rất dài, phía trước bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng, cô đứng dậy, hướng ánh sáng mà đi. Từng bước từng bước một, rất khó khăn, cũng rất cố chấp.

Bởi vì ánh sáng kia, có mùi vị của Doãn Việt.

Cô muốn đuổi theo hắn, vĩnh viễn.

Mở mắt một chút, ánh sáng mãnh liệt xông thẳng đến, cô nheo mắt lại, đau không chịu nổi. Bên tai lập tức truyền đến rất nhiều tiếng vui mừng.

“Bình Phàm, con đã tỉnh?”

“Bình Phàm, Bình Phàm, mau dậy nhìn chúng ta đi!”

“Con nhóc kia, nếu không tỉnh, tớ không thêm làm phù dâu của cậu nữa đâu!”

Cha mẹ, còn có Mộc Mộc, bọn họ đều ở đây.

Thật vất vả, cô mới nhìn rõ cảnh vật xung quanh, phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh.

Chuyện gì xảy ra?

Cố gắng nhớ lại, nhớ lại ngày trời mưa, hai tên hung thủ, còn có... Doãn Việt.

Doãn Việt! ! !

Lập tức ngồi dậy, vết thương trên tứ chi bị xé rách đau nhức, lập tức bị người đè lại.

“Đứa nhỏ này, làm gì vậy? Bị thương nặng như thế còn không chịu nằm xuống nghỉ ngơi! ! !”

Bình Phàm bất chấp những thứ này, nội tâm gấp quá, miệng phát khô, trong đầu chỉ nghĩ một chuyện: Doãn Việt ở đâu?

Doãn Việt ở đâu? Cô hô lớn.

Trang thập tam công tử đứng bên người cô, áo trắng bông bông, nhưng thần sắc có chút ít nghiêm trang.

Tâm Bình Phàm, từ từ rơi xuống. Cô hiểu, rơi xuống như vậy, cũng không có cách nào đứng lên nổi.

“Doãn Việt, rốt cuộc ở đâu?” Cô muốn biết, chỉ có một chuyện đó.

Trang thập tam công tử chậm rãi lắc đầu, chau mày.

Ngay cả Trang thập tam cũng... hai mắt Bình Phàm tối sầm, sắp ngất đi.

Nhưng vào lúc này, lại nghe Mộc Mộc nói: “Doãn Việt ở phòng bệnh bên cạnh.”

“Cậu gạt tớ.” Mặt Bình Phàm đã tràn đầy nước mắt: “Cậu muốn gạt tớ để tớ trị liệu thật tốt, Doãn Việt đã đi rồi có đúng không?”

“Đi cái đầu cậu, người ta vẫn còn tốt đợi cậu ở phòng bệnh bên cạnh, cậu không có chuyện gì làm hay sao mà đi nguyên rửa mình thành quả phụ hả?”

“Nhưng mà, không phải mới vừa rồi Trang thập tam lắc đầu nói anh ấy không được?” Bình Phàm chuyển bị thành hỉ, vừa bán tín bán nghi.

Trang thập tam công tử chậm rãi nói: “Không phải, tôi lắc đầu chẳng qua là muốn nói rằng tôi không biết, tôi mới đến được 13 giây thì cô tỉnh lại.”

“Vậy anh cau mày làm gì?” Bình Phàm vẫn có chút không tin.

“Bởi vì, bụng có chút không thoải mái.” Trang thập tam vừa nói vừa đi tới phòng vệ sinh. Vừa đi vừa nói: “Mọi người cứ tiếp tục hàn huyên, không cần bận tâm tôi đâu.”

Những người còn lại đều đen mặt.

Mộc Mộc bắt đầu vì cái loại đàn ông mình gả mà bi thương.

Mặc kệ ở giữa có bao nhiêu ngăn cách, chỉ cần kết cục tốt, vậy thì không có chuyện gì.

Doãn Việt rất tốt, viên đạn kia không trúng chỗ trí mạng, mặc dù bị trọng thương nhưng ít ra không có nguy hiểm tính mạng.

Nghe nói ngày đó, không biết tại sao mà Doãn Việt lại cảm thấy tâm thần không yên, gọi điện thoại cho Bình Phàm thì thấy tắt máy. Cảm thấy không đúng, gọi điện đến nhà trẻ, hỏi thì đồng nghiệp cô nói cô đến nhà mới, lập tức gọi điện cho quản lý khu nhà mới thì biết không có chuyện này. Thế là hần biết Bình Phàm đã trúng mai phục. Doãn Việt báo cho đồng nghiệp chạy tới, còn mình thì chờ không kịp, không để ý nguy hiểm, phóng đi đầu tiên.

Kiếp này cuối cùng bọn họ cũng vượt qua, một giây sau khi Bình Phàm mất đi tri giác, cảnh sát liền xông vào, chế phục kẻ xấu, mà tập đoàn buôn lậu thuốc phiện kia cũng bị tiêu diệt toàn bộ.

Bình Phàm cố gắng tĩnh dưỡng thân thể cho thật tốt, sau đó chăm sóc thật tốt cho chồng mình.

Lúc Doãn Việt tỉnh lại, nhìn thấy vợ mới cưới của mình thì nở nụ cười rực rỡ.

“Vợ à, em không có chuyện gì chứ.” Doãn Việt cười yếu ớt.

Hắn cười lên như vậy mới dễ nhìn.

Không biết vì sao, Bình Phàm vốn đang cười nhưng vì ... câu này mà cảm động khóc té lên người hắn, người không biết còn tưởng Doãn Việt đã gì gì kia kia.

Cuối cùng, sau cơn mưa trời lại sáng.

Tuần trăng mật của bọn họ trải qua trong bệnh viện, hai người thường đẩy xe lăn đến vườn hoa chơi, cũng coi như vui vẻ.

Nhưng khi bọn họ nhìn nhau, dường như đó là chuyện áp áp cảm động lòng người nhất trên thế gian này.

Bình Phàm cảm thấy, cô không còn là Bình Phàm nữa, bởi vì cô có Doãn Việt.

Cô không còn là Bình Phàm.

Sau đó, cũng rất ít nghe thấy người ta nói bọn họ không xứng đôi. Bởi vì khi cùng Doãn Việt ở chung một chỗ, nụ cười của Bình Phàm luôn rực rỡ hơn tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời.

Hai ngày trước khi xuất viện, Bình Phàm và Doãn Việt đều nhận được tin nhắn.

Một người vô danh gửi tin cho Doãn Việt, nội dung là: “A Việt, tớ đã trở về.”

Một tin khác là ... Phương Nhan gửi cho Bình Phàm, nội dung là: “Bình Phàm, rốt cuộc tớ cũng đã chờ được anh ấy.”

Có người đã nói, sau kiếp số, chính là khái hoàn.

Bình Phàm và Doãn Việt bèn nhìn nhau cười.

———Hoàn Chính Văn——— Đi xem mắt

Phiên ngoại

Cô gái trước mặt đứng ngồi không yên, cái móng tròn xinh lại như đang bị kim châm vài phát, không sao ngồi yên được.

Khuôn mặt có chút thịt, gia đình cũng tốt, trang điểm nhẹ, mặt mày cũng không tệ, làn da nhẵn nhụi, trắng nõn, mặc đầm rất ra dáng thực nữ, so với lúc học cao trung cũng không khác là mấy, thoạt nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng nhìn càng lâu, càng cảm thấy thoải mái, hết sức dễ chịu, ừm ục ừm ục.

Mộ Bình Phàm.

Trong lòng Doãn Việt yên lặng nhắc tới cái tên này.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh đi xem mắt, đồng sự trong đội nghe tin hôm nay anh muốn đi tham gia cái hoạt động này, một đàn mắt kính, kính sát trùng đồng loạt rầm rầm loảng xoảng rơi xuống.

Không thể trách đồng sự chuyện bé xé to, việc này quả thật không giống với tính cách của anh, dù cho tịch mịch, cũng sẽ không chịu đi.

Chỉ vì trong lúc vô ý nghe bằng hữu nhắc tới tên cô, anh đã quyết định đến đây.

“Tên của cô gái kia rất đặc biệt, gọi là Bình Phàm, họ gì nhỉ? Lí? Lâm? À, đúng rồi, Mộ, Mộ Bình Phàm.”

Lúc đó, mí mắt Doãn Việt khẽ động rồi hạ thấp, như mặt hồ tĩnh lặng đã lâu giờ gọi lại một mảnh ký ức bị lãng quên, gợn sóng dần lan rộng, không chút tiếng động.

Anh không hề lầm, cô gái kia đúng là Mộ Bình Phàm, là cái người tên Mộ Bình Phàm luôn ở trong lòng anh.

Mộ Bình Phàm càng không ngừng uống nước, cùng năm đó giống nhau, anh cho rằng cô đang hồi hộp, căng thẳng đến đỏ mặt, hoặc là – ‘xi xi cô nương’ lại đến.

Tiếp tục dõi theo, hẳn là phương án thứ hai, cô ngượng ngùng không dám đi toilet, chắc cần anh giúp đỡ, Doãn Việt đứng dậy, nói lời xin lỗi, đi trước – – lường trước được cô chắc chắn sẽ đi theo mình.

Chỉ vài phút, lại như cũ, xem ra công lực của ‘xi xi cô nương’ không hề giảm, nội tâm Doãn Việt cười nhẹ.

Nhưng mà có một vấn đề, cô dường như không nhận ra anh, nghĩ vậy, trong lòng Doãn Việt không khỏi thất vọng.

Thật vất vả chờ đến khi người giới thiệu rời khỏi, đang muốn sắp xếp lại thật tốt suy nghĩ bắt đầu tiến công ‘xi xi cô nương’, đội trưởng lại gọi điện, nói là có nhiệm vụ khẩn cấp, không đợi người, chỉ có thể vội vàng cáo từ rồi đi, vài ngày trôi, nhớ nhung thật khổ, lại ngại quy tắc không thể gọi điện thoại gửi tin nhắn, kiềm nén đến nỗi tâm tình khó chịu, nhiệm vụ kết thúc, vội vã trở về, lại phát hiện ‘xi xi cô nương’ lại có thể có đối tượng xem mắt mới. Bản thân xem như bị người ta bắt cá hai tay?

Khó chịu, Doãn Việt thật sự khó chịu, bất quá nghe cô ấp a ấp úng giải thích, miễn cưỡng cũng có thể bỏ qua, hơn nữa anh quả thật không hề gọi điện cho cô, cũng không muốn tranh cãi.

Nhìn cô bước vào thang máy lên phòng, Doãn Việt vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, thói quen – – dù sao, anh cũng đã đợi rất lâu.

Kỳ thực cụ thể là bao lâu, anh đã quên mất rồi, không biết bắt đầu từ khi nào, anh lại để ý đến cô hơn Phương Nhan người bạn từ nhỏ của mình.

Cảm giác tồn tại của cô rất thấp, không những rất nhỏ nhắn, mà còn luôn chủ động lui về phía sau, mỗi lần anh tới gần Phương Nhan, cô liền thức thời chạy lấy người, không cùng anh nói qua mấy câu.

Vì như vậy, trong mắt anh bóng dáng cô ngày càng rõ, cô nói không nhiều lắm, thật yên lặng, có khi ngồi trong lớp xuất thần, bộ dáng thất thần, cũng... Không tệ. Cô yêu thích tranh họa, phong cách đáng yêu như một nhà thông thái vẽ tranh, giống như đức. Cô thích ăn sôcôla, có khi lên lớp thèm ăn chịu không nổi, vụng trộm ở dưới bàn bỏ một viên vào miệng, bên môi còn có dấu vết mờ nhạt của sôcôla, hẳn là rất ngọt.

Cô rất ngoan, trên đường gặp ăn xin luôn cho tiền, có một ngày, lúc đó không có tiền, cau mày suy nghĩ một lúc lâu, lấy thanh sôcôla trong túi ra bỏ vào trong bát, tên ăn xin nhìn mình xem thường mà cũng không phát hiện. Còn cảm thấy tự hào sau khi làm được chuyện tốt, chính là bộ dạng được giúp người.

Ngày đó nhìn thấy một màn này, Doãn Việt buồn cười, nhếch miệng cười.

Cười xong, bản thân cũng sửng sốt, cười là bởi vì chuyện này, hay là vì người này, anh cũng không rõ.

Có lúc cô cũng khiến anh tức giận, luôn yếu đuối, luôn để chính mình chịu khổ chịu cực, chỉ sợ đắc tội với người khác, trời sinh có chút tự ti.

Luôn ở bên cạnh Phương Nhan, rõ ràng là bằng hữu, lại luôn chịu thiệt so với người ta, thay Phương Nhan làm bảo tượng, chân chạy vật, giống như một người hầu nhỏ.

Hà cớ gì phải làm như thế, cô rõ ràng là người tốt, anh không hiểu, anh thật bức bối.

Càng ngày càng bức, bùng nổ là một ngày trước khi thi cuối kỳ, Phương Nhan cũng đã đi ôn tập, đem việc mình đã nhận giao cho cô, mà cô cũng có nỗi khổ tâm, nhưng lại không chịu nói nói, anh phát hỏa, bởi vì trong lòng có điểm đau.

Vì cô. “Không cần hạ thấp chính mình như vậy.” Sau khi nói xong, anh cầm cặp sách, rời khỏi.

Sau lại hối hận, bởi vì sự việc đó, mà dường như cô càng trốn tránh anh.

Thất sách, anh thật muốn nhổ sạch tóc trên đầu mình.

Có lẽ, bắt đầu từ khi đó, liền biết bản thân đối với cô đã có sự thay đổi. Không nghĩ sẽ bắt chuyện với cô, bởi vì quả thật không biết nên nói cái gì. Mà cô coi anh, như ... một người bạn học chung bình thường.

Lưu giữ kiềm nén mọi thứ trong lòng, ở cái tuổi còn ngây thơ lơ mớ.

Hết sức kinh hãi, còn nhớ có một ngày nào đó bỗng nhiên trên con đường anh đến trường xuất hiện bóng dáng của cô. Vì thế sáng sớm hôm sau, anh liền đứng đợi, đi theo phía sau cô, cô lại không hề quay đầu, cũng không thể nhìn rõ mặt.

Tuổi trẻ của họ, lưng mang túi sách, mặc đồng phục, bức tường màu đỏ chia cắt dòng người.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm... Ngày thứ bảy, cô không xuất hiện.

Chẳng qua chỉ có một tuần, chỉ có một tuần như thế đó.

Kỳ thi đại học đến gần, Phương Nhan muốn xuất ngoại, không tham gia thi, cùng cô trở nên xa lạ, tự nhiên, anh cũng không còn lý do hoặc lấy cớ để gặp lại cô.

Ngày đi thi đại học như là người đứng dưới thác nước để dòng nước tùy ý gột sạch, đầu choáng váng, thần chí kích động, khi hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện tất cả đều đã kết thúc.

Mà Hoa nhi, đều tự tìm đường đi.

Mộ Bình Phàm, đóa hoa nhỏ kia, cũng như vậy biến mất trong biển người.

Thời đại học, không phải là không xuất hiện những người khác, nhưng luôn thua kém một điểm, không nhiều không ít, chính là một điểm mềm mại trong trí nhớ.

Sau lại xảy ra chuyện của A Thanh, lòng anh nặng trĩu, cả ngày bận rộn công tác cùng tìm kiếm tung tích A Thanh, cũng đem vấn đề của bản thân đặt sang một bên.

Mà ông trời luôn đem đến cho con người ta những việc ngoài ý muốn hoặc là nói, kinh hãi.

“Tên của cô gái kia rất đặc biệt, gọi là Bình Phàm, họ gì nhỉ? Lí? Lâm? À, đúng rồi, Mộ, Mộ Bình Phàm.”

Mộ Bình Phàm, là cô gái trong trí nhớ, tâm chấn động phải mở lớp bụi thời gian. Cô không có chủ, anh cũng không có chủ, cô vẫn là cô ngày đó, mà anh cũng vẫn là anh của ngày xưa.

Khác biệt duy nhất, là bọn họ đều đã lớn, anh, đã hiểu rõ cái bản thân muốn là gì, là mong muốn, là có thể đạt được.

Đứng ở dưới lầu nhà Mộ Bình Phàm, ngẩng đầu nhìn phòng của cô, ánh đèn màu vỏ quýt luôn ấm áp mềm mại, giống như cảm giác cô mang đến cho người khác, vô hại, bình thần.

Rốt cục, vẫn là chờ đợi, từ đây, anh sẽ không rời đi, cũng sẽ không dễ dàng thả cô đi.

Ngày thứ hai, một khuôn mặt rất đơn thuần, tóc tai cột qua loa tùy tiện, trong miệng ngậm miếng bánh mì, chân mang một đôi giày cao gót bình thường lao xuống lầu, liền nhìn thấy Doãn Việt cùng với chiếc Land Rover.

Trên mặt Doãn Việt vẫn không chút biểu cảm, nhưng mà trong mắt, lại chậm chạp toát ra nhu hòa.

“Lên xe đi.”

Anh nói.

Nhưng vẫn còn một câu, nghẹn lại trong bụng chưa nói.

“Lên xe của anh, thì có thể nhưng xuống thì không được.”

KẾT THÚC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-xem-mat>